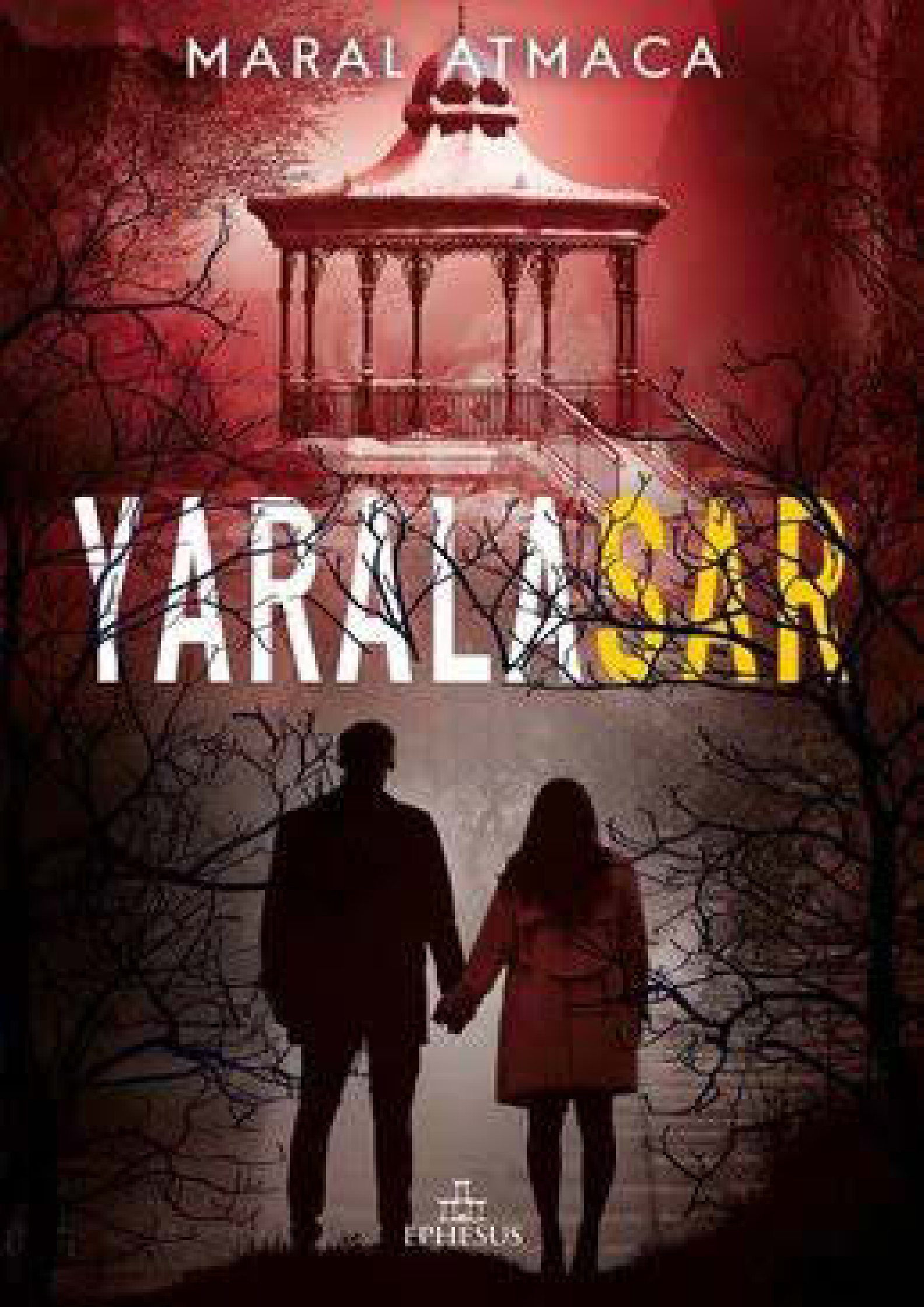
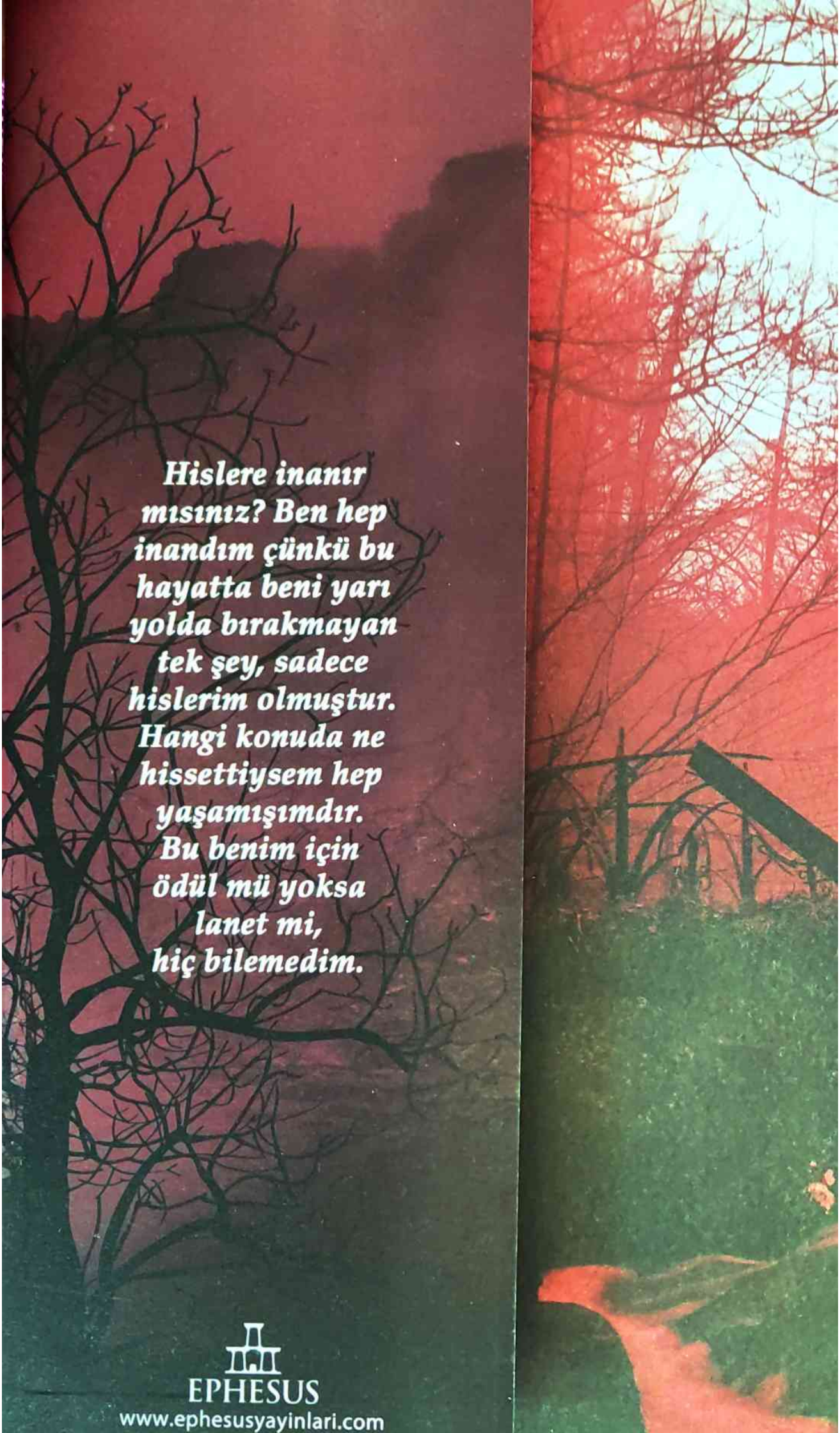
MARAL ATMACA

YARALI

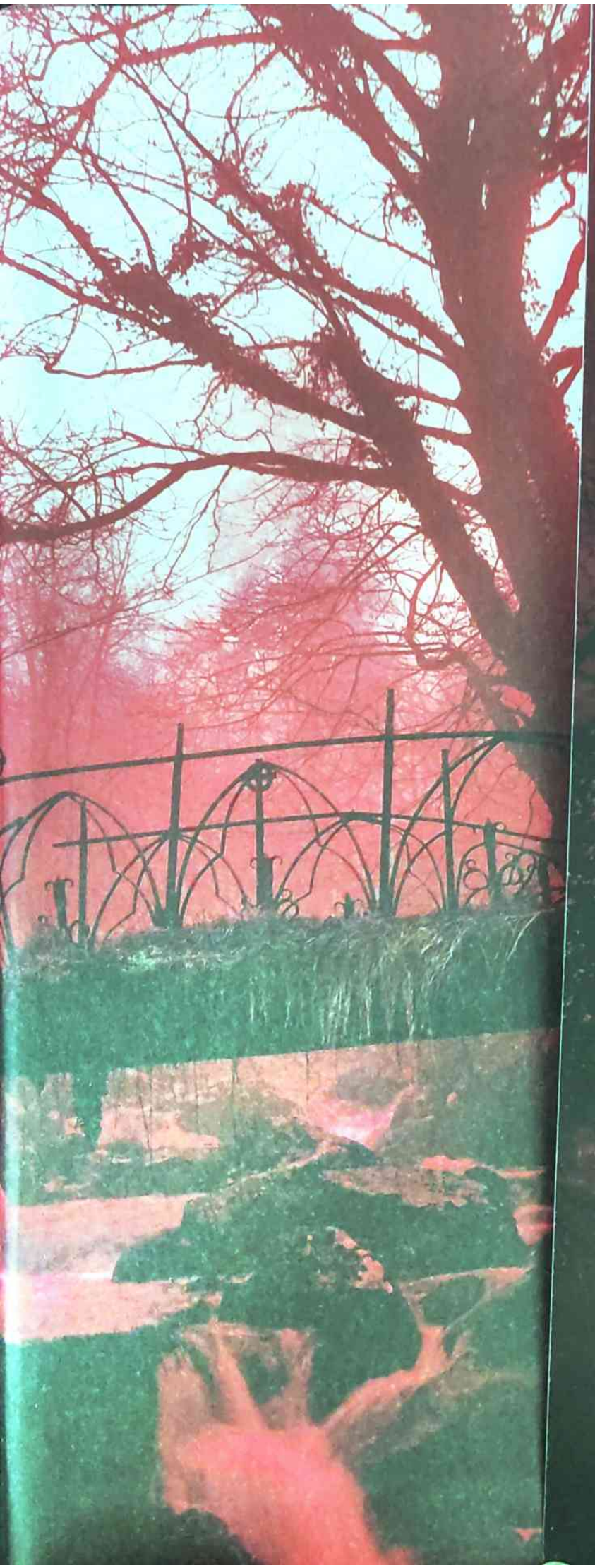

EPHESUS

Hislere inanır mısınız? Ben hep inandım çünkü bu hayatta beni yarı yolda bırakmayan tek şey, sadece hislerim olmuştur. Hangi konuda ne hissettiysem hep yaşamışımdır. Bu benim için ödül mü yoksa lanet mi, hiç bilemedim.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

Ben yedi yaşında Sedef'i kendi içime saklayıp Yankı olarak çıkmıştım o yurttan. Yankı'yı Sedef'e kalkan yapmış, asıl benliğimi karşıma çıkan kirli insanlardan korumaya çalışmıştım.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

YARALASAR
IV

Yazar: Maral Atmaca

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Nurdan Başalan

Düzelti: Hasan Ozan Elma

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Ekim 2021
2. Baskı: Kasım 2021

ISBN: 978-625-7382-71-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021, Maral Atmaca

Türkçe Yayım Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı ve Cilt:

YILDIZ MÜCELLİT MATBAACILIK VE YAYINCILIK SAN. TİC. A.Ş.
MALTEPE MAH. GÜMÜŞSUYU CAD. DALGIÇ ÇARŞISI APT. NO:3/4
ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: (0212) 613 17 33 Faks: (0212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

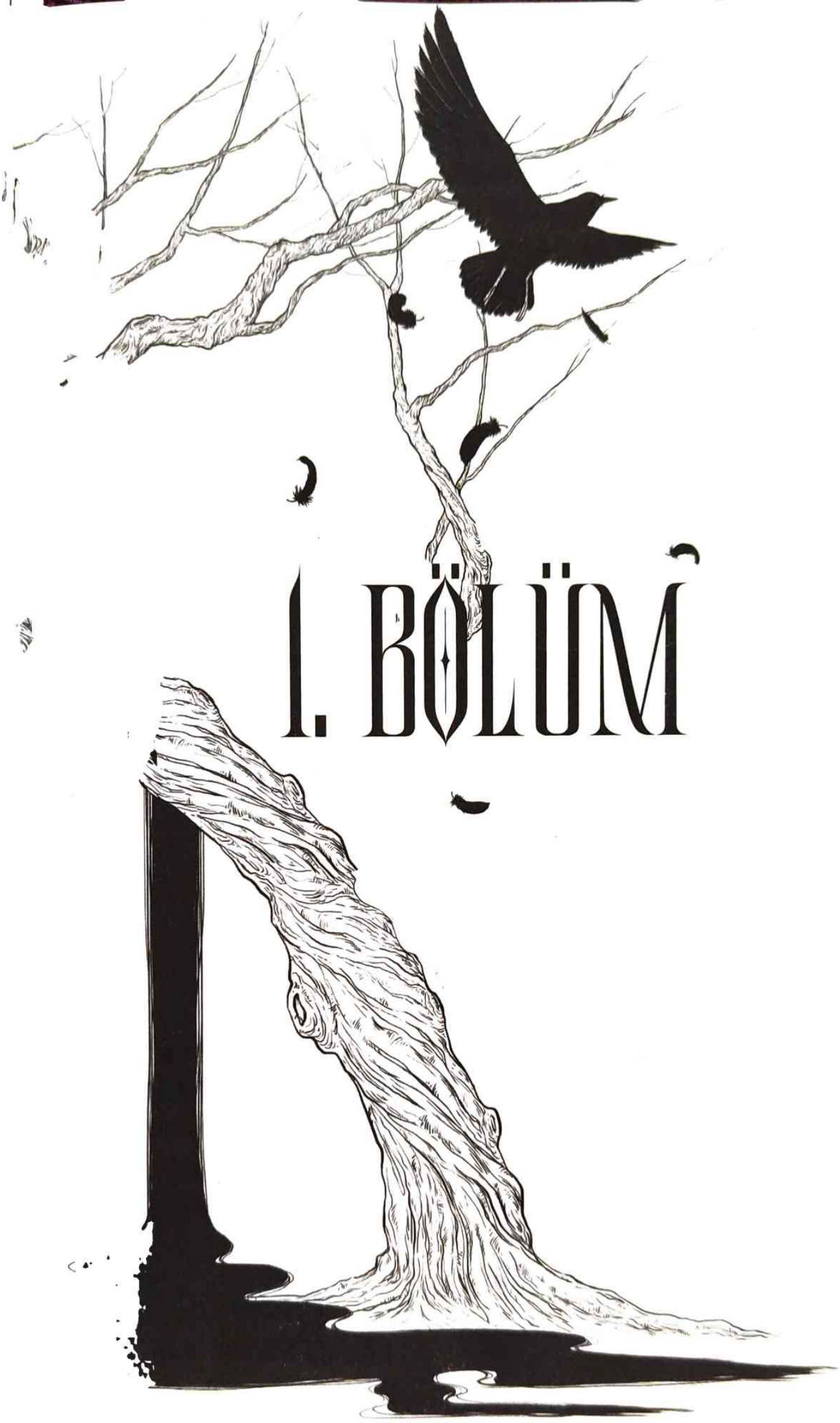
Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

YARALASAR

IV

MARAL ATMACA

EPHESUS

1. BÖLÜM

Nefret, ne denli büyük bir duyguydu, değil mi? Hayatınız nefret içinde geçmişse mutluluğu hiç yaşamadınız demekti çünkü nefretin ve mutluluğun bir arada olması mümkün değildi. Birinin olduğu yerde diğeri yaşayamazdı. Evet, mutluluk nedir hiç bilmedim ve evet, en şen kahkahaları hep ben attım ama bu kahkahalarım mutluluktan olmadı hiç. Ben ağlarken güldüm, kanarken güldüm, acırken güldüm çünkü kimse bana mutluyken gülmeyi öğretmedi. Ben bilmiyordum, onlar da öğretmedi ve ben de sahip olduğum tek şeye gülmeyi öğrendim: Saf acı. Güldüğüm tüm o acılar ise bana bir şeyi öğretti: Nefret. Tutmadı ki kimse elimden, biri de çıkıp bana güzel bir şey öğretmedi ki. Kendi kimsesizliğimin içinde yaşam savaşı verirken hayatın bana öğrettiği sadece iki şey olmuştu: Nefret ve acı.

Beni yargılamak kolaydı, değil mi? Ama biri de çıkıp nasıl bu hale geldiğimi sorgulamadı.

Siz hiç acıyı benliğine katıp nefretle doğan bir bebek gördünüz mü? Hayır, değil mi? Çünkü doğarken her bebek masumdur, büyürken hayat kirletir onu.

Ben de kirlendim. Henüz altı aylıkken yurdun kapısından girdiğimde annesizliğim kirletti beni. Oradaki çocuklar gör-

dükleri yerde beni sindirip hırpalarken babasızlığım kirletti beni. Biri koluma kor bir damga basarken korkum kirletti beni. Sokaklarda açlıktan guruldayan karnıma küçücük ellerimi bastırırken açlığım kirletti beni. Kışın ayazında yırtık kıyafetlerle hayatta kalmaya çalışırken soğuk kirletti beni. Bir sarhoş çıkıp çocuk bedenime saldırırken ben kimsenin duymadığı çığlıklarımın içinde insanlıkla kirlendim. İncecik bileklerime kelepçeyi takıp beni demir parmaklıkların arkasına attıklarında adaletle kirlendim. Yıllar sonra *hadi git* dediklerinde çıktığım o yerin kapısında özgürlük yüzünden kirlendim. *Bitsin artık* deyip kendimi bir genelevin önünde bulduğumda inançlarım yüzünden kirlendim. Biri ansızın hayatıma girdiğinde onun aşkıyla kirlendim. Yaşadıklarım yetmezmiş gibi bana yaptıklarını tadınca ihanetiyle kirlendim ve bu gece, ona yaptıklarımdan sonra kendi ihanetim yüzünden kirlendim. İlk cinayetimi işleyerek ölümle kirlendim. Biri söylesin bana, ben neden bu kadar çok kirlendim? İlk kez ana rahminde mi kirlenmeye başlamıştım?

Yağmurun bile yıkayamadığı bu kadar kiri, kimler bulaştırarak ruhumu kirletti?

"İhanet mi?" Gözlerimi usulca açtığımda hâlâ yerde iki büklüm kanlar içinde yatıyordum. Alaz'ı bile öldürmüştüm, artık kendime bile eyvallahım olmazdı ki. Doğduğum günden bu yana ilk kez kendimden nefret ediyordum. Garip değil miydi? Nefretle beslenen bir kızın kendisi dışındaki her şeyden ve herkesten nefret etmesi garip değil miydi? Şimdi ben kendimden de nefret ettim. Dünya kirlendi, Sedef kirlendi, Yankı kirlendi, nefesim kirlendi ve ben kirlendim. Evet, çok garipti.

Yankı, saf nefretti. Nefretimin en büyük kaynağı olan Arda'yı cehenneme yollamışken Sedef'i bana kim getirecekti?

Burada ne kadar baygın kaldığımı bilmiyordum. Lakin yağmur hâlâ tüm şiddetiyle üzerime yağıyordu. Yan dönerek kalkmaya çalıştığımda kaburgalarımda hissettiğim acı yüzünden ağlamaya başladım. "A-acıyor..." O kadar çok acıyordu ki kesik kesik nefesler alırken gözyaşlarına boğulmuştum. Kaburgalarımın battığını hissettikçe ağlayarak, "Öl-öldür..." diye yalvardım Allah'a. "Ne olur öldür beni." Bana da yazıktı, bana da. Daha çekeceğim hangi çile kalmıştı ki hâlâ nefes alıyordum? Haşa, isyan değildi bu; sadece ölümü hak etmeliydim. Yaşam bu kadar insafsızken ölüm bana gelmeliydi artık.

Başımdaki kan boynuma doğru akarken öksürerek ağız dolusu kan kustum. İçli ağlamalarım bile acı veriyordu. Kalkmayı başaramayacağımı anlayınca direnmekten vazgeçtim. Kendimi yeniden sırtüstü yere bırakınca hıçkırdım. "Al-Alaz." Sol kolumu güçlükle hareket ettirip elimi pantolonumun cebine doğru uzattım. *Lütfen hâlâ çalışıyor olsun. Burada öleceğimi biliyorum ama onun için bir şeyler yapmalıyım.*

Titreyen parmaklarım güçlükle cebimdeki telefonu kavradı. Telefonu çıkartıp yüzüme doğru tuttum. Telefon her an suratıma düşebilirdi. Sol kolumda bir sorun vardı çünkü hareket ettirdikçe ağlayarak dişlerimi sıkıyordum. Burnumdan hızlı hızlı nefesler alırken, iki elimle telefonu sıkıca kavrayıp yukarı kaldırdım. Camı parçalanmış telefona bakıp dualar etmeye başladım. Telefonun ekranının ışığı yanınca daha çok ağladım. "Şü-şükürler olsun." Yağmurun yağması işimi zorlaştırsa da Atalay'ı aramayı başarmıştım. Alaz için yardım çağırmadan ölemezdim.

Tekrar kan kusmaya başlayınca kendi kanımda boğulacağımı hissettim. Sırtüstü yattığım için telefonu yukarıya kaldırmak beni çok zorluyordu. Hoparlörü açmıştım, Atalay, "Yankı?" diye seslendiğinde ağzımdaki kanı yutmak zorunda

kaldım. "Al-Alaz," diye fısıldadım. Sesim, Atalay'ın duymayacağı kadar kısık çıkmıştı. Canımın acıyacağını bile bile kendimi zorlayarak bağırdım. "Alaz!" dedim kalan son gücümle. Kahretsin, kaburgalarım canımı yakıyordu. Konuşmak için kendimi zorlayarak, "Alaz'ın durumu çok kötü," dedim. "Atalay, Alaz tesisten sadece on dakika uzaklıktaki orman yolunda..." dediğimde telefon ellerimden kayıp düştü. Cevap vermesine fırsat kalmadan telefonu tutan ellerim güçsüzce iki yanıma düşmüştü. Atalay'ın telaşlı sesini duyabiliyordum ama ona cevap verecek durumda değildim. Ben kendimden vazgeçmiştim ama Alaz kurtulmalıydı. Ondan intikam almayı hep istemiştim ama ölmesini istemiyordum. Haklıydı, intikamın bile şerefli olanı makbuldü.

Gözlerim kapanmak üzereyken Kuzey'in, "Kedicik..." diyen sesini duyar gibi oldum. Gözlerimi zorlukla açıp burukça tebessüm ettim. "Ku-Kuzey," diye fısıldadım. Onu bir daha göremeyecek olmam yaralı kalbimin acı ve hüzünle dolmasına sebep oluyordu. Demek ki böyle bir histi ölüm.

Öksürükler ciğerlerimi sökercesine artmıştı. Kuzey ve diğer çocuklara haksızlık yaptığımı anladım. Son günlerimi onlarla dolu dolu geçirmek isterdim. "Kuzey," deyip derin bir nefes alırken bile azap çekiyordum. "Kuzey affet. Sen de affet," dedim. İnsan gerçekten ölümle yüz yüze geldiğinde bazı şeyleri anlıyormuş. Şu anda farkında olduklarımı bugüne kadar fark etmemiş olmam ne büyük kayıptı.

Böyle mi öleceğim? Yalnız başıma ve kimsesiz. Evet, yine kimsesiz.

Saç diplerimden başlayan bir uyuşma, acıma narkoz etkisi yapıyordu. Annemi de üzmüştüm. Ama benim yüzümden aldığı son üzüntü olması bir yerde neredeyse iyi bir şey sayılabilirdi. "Anne?" diye mırıldandım. Gözlerim kapanmak

üzereyken son kez onu sayıkladım. "Uyut beni, anne. Çok acıyor. Uyut beni ki geçsin." *Sıcak yatağında sesimi duyuyorsan gel, beni sonsuzluğa uyut anne.*

Tıpkı annemin beni bıraktığı gibi bana ait her şeyi geride bırakmıştı aciz bedenim Artık zihnimin korku dolu sesini duyamıyordum. "Kalbim bedenimden daha çok acıyor, uyut ki beni acım dinsin," bile diyemedim. Bir şeyi çok iyi anlıyordum, aslında daha az seven bendim. Seven sevdiğinden belki intikam alırdı ama sevdiğine ihanet etmezdi. Ben bilemedim. Nasıl doğru şekilde sevilir, onu bile bilemedim ki doğru bir şekilde intikam alabileyim. Şimdi ise kimsesiz doğanların kimsesiz öldüklerini bir dağın başında kendi kanımda boğularak öğrenmiştim. *Lütfen, bir gün beni affetmiş olsun.*

En önemlisi hâlâ yaşıyor olsun.

Bir kâbus gördüm, Alaz'ın ölümüyle ilgili korkunç bir kâbustu. Bir mezarın başında ağlayarak ondan af diliyordum, geri gelmesi için ona yalvarıyordum. Bazen gözlerimi inleyerek açıyordum ama gördüğüm yüzler bana yabancıydı. Hemen sonrasında bana azap veren kâbusuma geri çekiliyordum. Neler olup bitiyor, bilmiyordum ama olanları hayal meyal hatırlıyordum. "Uyanıyor," diyen bu sesi sanki her uyandığımda duyuyordum.

Gözlerimi yavaşça açtığımda üzerime eğilen birini görünce derin bir nefes aldım. Dudaklarımdaki oksijen maskesini çekmek istedim ama kolumu kaldıracak halim yoktu. "Yanki?" diyordu üzerime eğilen adam. "İyi misin?" Sanırım bu Atalay'dı. Ağzımdaki maskeyi benim için çekerken bir şeyler söylememi bekliyordu.

Kalkmaya çalıştım fakat Atalay'ın yanında duran doktor beni, "Kıpırdamayın, lütfen," diyerek uyardı. "Henüz hareket edecek kadar iyi değilsiniz."

Doktorun ikazına uydum ve hiç kıpırdamadım. Hâlâ tam olarak kendime gelemediğim için doğru düzgün ne gördüğüm yüzleri seçebiliyordum ne de etrafımdakilerin söylediklerine odaklanabiliyordum. İdrak ettiğim tek şey, bir hastanede olduğumdu. Evet, hâlâ yaşıyordum. Atalay doktora sürekli bir şeyler soruyordu. Kulaklarımdaki uğultu bir türlü kesilmediği için Atalay'ın söylediklerini kesik kesik duyuyordum. Sanırım doktora durumum hakkında bir şeyler soruyordu. Doktorun elindeki dosyaya bakarak konuştuğunu gördüm. Atalay'a kaburgalarımda oluşan çatlaktan ve kırılan ayağımdan bahsediyordu. Anladığım kadarıyla başıma aldığım darbe yüzünden hâlâ yapmaları gereken birkaç tetkik daha vardı. Emin olmasam da kesik kesik duyduklarımı bu şekilde yorumladım. Daha sonra doktor bir şeyler daha söyledi ve bana tebessüm ederek dışarı çıktı. Şimdi odada sadece Atalay kalmıştı. Bana bakıp gülümsemeye çalıştı fakat bu, zorlama bir hareketti. Atalay, yatağımın baş kısmını biraz yukarı kaldırınca askıdaki bacağımı gördüm. Alçıya alındığına göre durum gerçekten ciddiydi. Sağ bacağımın acınası halini görüyordum.

Atalay bir sandalye alıp yatağımın yanına oturdu. "Yankı, sen ne yaptın?" dediğini duyar gibi olmuştum. Sızlayan gözlerim boş boş bakıyordu, ne diyeceğimi bilmiyordum.

Ama Alaz'a neden ihanet ettiğimi çok iyi biliyorum.

Atalay bir şeyler daha söyledi fakat puslu zihnim yüzünden onu anlamadım. Henüz kendime tam olarak gelemediğimi anladığı için derin bir nefes alarak yüzünü ovuşturduğunu gördüm. Canını sıkan şeyler olduğunu tahmin edebi-

liyordum. Ona Alaz'ı sormak istiyordum fakat konuşamayacak kadar bitkin haldeydim. İlaçların dindiremediği acım, bedenime işkence ederken gözlerim yeniden kapanmaya başladı. Uykuya direnmeyi bırakıp kendimi sonu gelmeyen bir karanlığın kollarına bıraktım. Uyumak ve hiç uyanmamak istiyordum. Henüz yaptıklarımla yüzleşecek gücüm de cesaretim de yoktu. En kötüsü de neydi, biliyor musunuz? Pişman değildim. Yaptıklarım canımı çok yakıyordu ama pişman değildim. Bana yapılanlardan dolayı kimse pişman değildi, bu yüzden ben de pişman olmayacaktım. Tüm hayatım ihanetimin acısını yaşamakla geçecekti ama ben bir gün bile bunun pişmanlığını yaşamayacaktım. Bunu yapmam gerekiyordu, kendime bu kadarını borçluydum. Tüm dualarım Alaz'ın hâlâ yaşıyor olması içindi. Yaşamalıydı, bana yaşattığı şeylerin ağırlığını anlamasının başka yolu yoktu. Eğer yaşarsa yaptıklarım için asla pişman olmayacaktım ama ölürse o zaman bu, benim en büyük pişmanlığım olurdu.

Nerede ve ne halde olduğunu bilmiyorum ama yaşa. Ben yaptığın her şeyle yüzleştiysem sen de yüzleşmelisin.

Ne yapsa da bundan kaçamazdı. Benimle ilgili en büyük imtihanı daha yeni başlıyordu ve bundan ölse de kaçamazdı. Bana *affet* demesi çok kolaydı, şimdi affetmenin büyüklüğünü onun anlaması gerekiyordu. Hani ona, "Bana olan aşkın, ihanetimden ağır basarsa bul beni," demiştim ya, işte şimdi onun aşkı sınanıyordu. İhanetim ona olan aşkımdan daha ağır bastığı için onu affedememiştim. Ben kendi sınavımı kaybetmiştim. Şimdi sınanma sırası ondaydı. Bakalım Alaz'ın aşkı beni affedecek kadar büyük müydü?

Bir gün konu ihanetten açıldığında hiç tereddüt etmeden, "Öldürürüm!" demişti. Şimdi ya beni öldürecekti ya da affedecekti. Hangisini seçeceğini bilmiyordum ve bunu öğrenmenin tek yolu Alaz'ın yaşamasıydı.

"Yaşa ve en büyük azabım ol ama yeter ki yaşa," diye dua ederken bir zamanlar aynı duayı onun da ettiğini nereden bilirdim.

Neredeyse bir haftadır hastanedeydim ve Atalay dışında hiç ziyaretçim yoktu. Bu çok garipti çünkü en azından çocuklar benim için gelirdi. Bundan çıkardığım tek sonuç, çocukların kaldığım hastaneyi bilmiyor olduğuydu. Kaburgalarım, eğilmek zorunda kalmadığım sürece artık bana eskisi gibi sorun çıkarmıyordu. Fakat kırılan bacağım uzun süre yürümemi engelleyecek gibi görünüyordu. Tekerlekli sandalyede oturmuş, boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordum. Bugün taburcu olmuştum ama hastaneden kurtulmak bile beni mutlu etmiyordu. Alaz'a ne olduğunu bilmeden mutlu olamazdım ve Atalay da bu konuyla ilgili hiç konuşmuyordu. Atalay odaya girince elindeki belgeyi bana gösterdi. "Sana pasaport çıkarmak için uğraşıyordum ve Amerikan vatandaşı da olduğunu öğrendim," deyince güldüm. Yurtdışında doğmuştum.

"Neden beni yurtdışına göndermek istiyorsun?" dediğimde kapıyı kapatarak, "Sanırım artık konuşmamızın zamanı geldi," dedi. İyi bir konuşma olmayacağı çok açıktı.

Yatağımın üzerine oturdu ve elindeki belgeleri kenara bıraktı. "Bazı tahminlerim var ama bir kere de senden duymak istiyorum," dedi. "Kaza gecesi bana neler olduğunu anlat." Nedense bunu zaten bildiğini hissediyordum.

Başımı salladım. "Anlatacağım ama sen bana Alaz'ın nasıl olduğunu söyledikten sonra." Ölmüş olsaydı, Atalay bir hafta boyunca böyle sakin olmazdı. Yaşadığını tahmin edebiliyordum lakin içimin rahatlaması için bunu teyit etmeliydim.

"Yaşıyor," dediğinde günler sonra ilk kez rahat bir nefes almıştım. Allah'a şükürler olsun ki yaşıyordu. Günlerdir stresle gerilen bedenim gevşemeye başlamıştı. Kalbimdeki ağırlık hissi gittikçe dağılırken gözlerim doldu. Yaşıyordu, o hâlâ yaşıyordu. Arda'nın kanıyla kirlenen ellerimde bir de sevdiğim adamın kanı olmayacaktı. Ömrümün kalan kısmında Alaz'ın ölümüne sebep olmanın acısını yaşamayacaktım. Evet, o gece ihanet ederek zaten onu kaybetmiştim ama en azından yaşıyordu. Benden ölesiye nefret etse bile hâlâ bir yerlerde nefes aldığını bilecektim.

Atalay dolan gözlerimi görünce burukça tebessüm etti. "Altuğ'un en büyük şansı, o gece kazağının altına çelik yelek giymekti," dedi. "Arda gibi askeri eğitim almış biri hayati yerlerden vurmasını iyi bilirdi. Buket'in zorla ona giydirdiği çelik yelek sayesinde hâlâ hayatta. Arda onu öldürmek istemedi, sakat bırakıp tüm hayatını bitirmek istedi. Bu yüzden Altuğ'un omuriliğini hedef aldı," deyince nefes alamadığımı hissettim. Haklıydı çünkü eğer Arda onu öldürmek isteseydi, başını hedef alırdı. Fakat her iki kurşunu da Alaz'ın sırtına sıkmıştı. Arda, hasta zihniyetli biriydi ve hiçbir zaman kolayca öldürmekten zevk almamıştı. Arda'nın işkence yöntemlerinin içinde süründürmek vardı. O, Alaz'ı sakat bırakarak ona işkencelerin en büyüğünü yaşatmak istemişti. Alaz için işi her şeydi ve sakat kalırsa sahip olduğu her şeyi kaybederdi. Sevdiklerini koruyamayacak bir durumda olması Alaz için ölmekten daha ağır olurdu ve Arda'nın istediği de tam olarak buydu.

Atalay, "Omuriliğini hedef alan ilk kurşundan çelik yelek sayesinde kurtulmuş, ikinci kurşun da ıskalamış," dedi. "Yeleğin açıkta bıraktığı omuzuna aldığı o son kurşun Altuğ'u ıskalamış. O kurşun yüzünden Altuğ günlerce ölümle burun buruna kaldı. Arda'nın kullandığı kurşunlar teşkilat ta-

rafından özel yapılmıştı ve zehirliydi. Anlayacağın, Altuğ'un omuzuna giren o kurşun onun için hayati tehlike arz ediyordu," dediğinde sertçe yutkundum. Zehirli kurşun mu? Ama hâlâ yaşıyordu, değil mi? Bu demek oluyor ki kurtulmayı başarmıştı.

Şimdi Alaz'ın neden kan kustuğunu anlıyordum. Zehir, anında kanına karıştığı için saniyeler içinde yere yığılmıştı. Eğer o çelik yelek olmasaydı, Arda'nın kurşunları onu benden alacaktı. Bir kurşun bile onu günlerce uyutmuştu. Çelik yelek giymeseydi neler olurdu, bilmek bile istemiyorum. Omuzundan yaralanmasına rağmen tek bir kurşun onu ölümün eşiğine getirmişti. Eğer diğer kurşun da bedenine temas etseydi kim bilir neler olurdu. "O nasıl?" diye sordum. Yaşadığını söylemişti ama ne halde olduğunu henüz söylememişti.

"Dün sabah uyandı," deyince ne zamandır tuttuğum nefesimi bıraktım. "Birkaç gün içinde taburcu olur. Merak etme, tehlikeyi atlattı," dediğinde sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Onu da bu kattaki odalardan birine aldık. Ona görünmeden seni bir şekilde dışarı çıkarmalıyız. Yaşaman için bunu yapmalıyız çünkü o, öyle öfkeli ki karşılaşırsanız sana her şeyi yapabilir. Tamamen sakinleşene kadar seni bulmamalı," deyince sadece başımı salladım. Öfkesi hâlâ bu kadar tazeyken beni bulursa gözünü karartıp öldüreceğini tahmin etmek zor değildi. Hayatta en nefret ettiği şey ihanetti ve ben, ona bunu yaşatmıştım. Daha önce kardeşi gibi gördüğü Buket'i örnek verip, ihanet ederse onu bile hiç acımadan öldüreceğini söylemişti. Öyle bir durumda en değerlisi olan Buket'i bile gözden çıkarabiliyorsa, bana hiç acımazdı. Aynı hastanede olmak benim için büyük bir talihsizlikti.

"Burada olduğumu bilmiyor, değil mi?"

"Bilseydi şu anda burada değil, morgda olurdun." *En azından bu konuda bana karşı dürüst.*

"Neden burada olduğumu senden başka kimsenin bilmediğini düşünüyorum?"

Güldü. "Çünkü benden başka kimse, burada olduğunu bilmiyor. Kaza gecesi beni aradığında ilk olarak Altuğ'u bulduk. Ekiptekiler onunla hastaneye giderken ben gitmedim," deyip gözlerime baktı. "Beni Altuğ için aradığında sesin iyi gelmiyordu. Senin de yakınlarda ve kötü bir durumda olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bizimkiler Altuğ'u hastaneye götürürken ben ve Pars seni aramaya başladık. Çok geçmeden seni bulduk ve gizlice bu hastaneye getirdik. Diğerleri Altuğ ile ilgilendiği için bir işler karıştırdığımızı anlamayacak durumdaydılar," dediğinde tebessüm ederek ona baktım. Hâlâ yaşıyorsam bunu Atalay'a borçluydum. Eğer o gece o da Alaz ile gitseydi, belki de kimsenin aklına gelmeyecek ve ölecektim.

"Nasıl anladın?" dedim. Alaz'a ihanet ettiğimi nasıl anlamıştı? Eğer bunu bilmeseydi beni hastaneye gizli bir şekilde getirmezdi.

"Çünkü..." deyip güldü. "Altuğ asla hasmına sırtını dönmez. Onun gibi eğitimli birini sırtından vurmak kolay değildir. Eğer bu olduysa demek ki o esnada dikkatini dağıtan bir şey oldu," diyerek başını kaldırıp uzun uzun bana baktı. "Ve dikkatini dağıtan şeyin, pardon kişinin kim olduğunu tahmin etmek zor değil. Yönünü tamamen sana döndüyse bunun çok önemli bir sebebi olmalıydı, ihanet gibi," deyince ona daha fazla bakmaya dayanamadığım için gözlerimi kaçırdım. Atalay bir ajandı ve ajanlar da tıpkı dedektifler gibi bir şeyleri çözmek konusunda çok iyiydi. Alaz'a kızgın olduğum için er ya da geç bir delilik yapacağımı tahmin etmek zor de-

ğildi. O gece olanlardan sonra tüm parçaları birleştirerek aradığı cevapları bulmuştu. "Yaptığım şeyi başka kim biliyor?"

"Sadece ben ve Pars," dedi. Tabii, bir de Alaz biliyordu.

"Dün *uyandı* demiştin."

"Dün uyanmasına rağmen kimseye gerçekleri anlatmadı. Herkes Arda'nın Altuğ'u vurduktan sonra seni kaçırmaya çalıştığını düşünüyor ama bizimkiler, yani Altuğ'un ekibindekiler buna inanmıyor. Altuğ istediği için bunu kurcalamıyorlar ama Altuğ'un sana olan öfkesinden olanları tahmin ediyorlar." En az Atalay kadar ekiptekiler de liderlerini tanıyorlardı. Arda tarafından kolayca etkisiz hale gelmeyeceğini iyi biliyorlardı. Bu yüzden tıpkı Atalay gibi onlar da olanları az çok tahmin ediyordu.

"Pekâlâ," diyerek derin bir nefes aldım. "Bana vereceğin iyi bir haberin var mı?"

"Altuğ'un uyanır uyanmaz senin teşkilatla olan tüm bağlantını kesmiş olması seni mutlu eder mi?" dedi. "Evet, her zaman istediğin gibi, bir ajan değilsin artık." Kovulmuş muydum? Buna üzülmemiştim çünkü hiçbir zaman silahların ön planda olduğu bir işi yapmak istememiştim.

Atalay, "Şimdi," diyerek ayağa kalktı. "Seni buradan çıkaralım. Pars koridoru gözetliyor, biz de arka kapıdan çıkacağız. Altuğ'a yakalanmak istemeyiz, değil mi?" Ne yani, bir süre azılı suçlular gibi saklanacak mıydım? Gerçi yaptığım şeyi en azılı suçlular bile yapmıyordu.

Umarım, bir an önce sakinleşir ve peşimi bırakır.

Pars ve Atalay beni hastaneden kaçırdıktan sonra Pars bizden ayrılmıştı. Atalay'ın beni götüreceği yeri bilmek istemediğini söylemişti çünkü Alaz bir şekilde onu konuştururdu.

Atalay yerimi bir süre daha herkesten gizlemeye kararlıydı. Dediğine göre Alaz zaten er ya da geç hastane kayıtlarına ulaşır ve bu işin arkasında Atalay'ın olduğunu anlardı. Refakatçim olarak kayıtlarda Atalay'ın adı geçiyordu. Alaz'ın kendisini konuşturmak için harika yöntemleri olduğunu söylemişti. Bu yüzden uzun süre beni saklayamazdı. Fakat beni bu halde sokaklarda bırakacak biri de değildi. Alaz'ın beni bulamayacağı bir yere gitmeliydim ve o yer, tanıdığım insanların yanı değildi. Daha kötüsü de Arda öldüğü için Yarasaların davası kapanmıştı. Onu vurduğumda teşkilatın bir ajanı olduğum için ceza almayacaktım. Fakat Atalay'ın dediğine göre kalan cezamı çekmek için cezaevine gidip teslim olmam gerekiyordu. Kendimi toparlayana kadar ondan biraz zaman istemiştim. En azından kaburgalarım ve kırık bacağım iyileşene kadar. Cezaevi de en az dışarısı kadar tehlikeliydi, hatta çok daha tehlikeliydi. Savunmasız bir şekilde içeriye girersem orada kendimi olası bir tehlikeye karşı koruyamazdım.

Evet, zamanı geldiğinde teslim olacaktım. Sonsuza kadar polislerden ve Alaz'dan kaçamazdım. Ben artık daha fazla savaşmak istemiyordum. Hayatımda biraz huzur istiyordum ama ne yazık ki son olanlardan sonra artık bu da mümkün değildi. Çocukları çok özlemiştim ama onları arayamazdım ve göremezdim. Yerimi belli edecek her şeyden kaçmalıydım. Neyse ki Atalay olanları tüm gerçekliğiyle onlara anlatmış ve iyi olduğuma onları ikna etmişti. Bütün bunları Atalay bana anlattığı için biliyordum. Atalay beni şehrin göbeğinde küçük bir eve yerleştirmişti. Güzel bir bahçesi olan müstakil bir evdi. İki gündür buradaydım ve Atalay'ın bana bakması için tuttuğu bir kadından başka hiç ziyaretçim yoktu. Kadın sabah geliyor, evi temizleyip yemek yaptıktan sonra kendi evine gidiyordu.

Bahçede boş boş otururken Atalay'ın bahçe kapısından içeri girdiğini gördüm. İki gündür beni ziyaret etmemişti ve onun için endişelenmiştim. Bahçe kapısını kapattığında elindeki küçük poşeti fark ettim. "Bugün nasılsın?" deyip yanıma oturduğunda iç çektim. "Bir gecede iki katliam yapmış gibiyim," dediğimde güldü. "Çünkü bir gecede iki katliam yaptın." Arda ve Altuğ gibi iki adamı tek bir gecede herkes bitiremezdi sonuçta. Gerçi onları mı yoksa kendimi mi bitirmiştim, tartışılırdı.

Atalay ayaklarını uzatarak yere daha rahat oturdu. Başını kaldırıp gökyüzüne bakmış ve derin bir nefes almıştı. "Anlamakta güçlük çektiğim tek kadınsın," dedi. "Günahkâr mısın yoksa masum musun, bunu çözemediğim tek kadınsın."

"Masum mu?" dediğimde tiksinerek yüzümü buruşturdum. "Arda ve Alaz gibiler etrafımda olduğu sürece masumiyetin M'si bile hayatıma uğramıyor," dedim. Ben o gece tüm gemileri yakarak geçmişteki her şeyin hesabını sormuştum. Yeni düşmanlar çok koymazdı bana çünkü o sınırı çoktan geçmiştim. Vereceğim tek bir canım kalmışken aslında kimse beni korkutmuyordu.

"Ben durmam, Atalay," dedim. "Bitirdiğim yerden yeni bir dava açılırsa, herkesi yakarak tekrar bitiririm. Bu yüzden ben değil, Alaz bitirmeli bu savaşı." Kırılacak tüm kalemleri kırmıştım ve bu saatten sonra hâkim de bendim savcı da. Tüm olay, tokmağı masaya vurmama bakardı.

Atalay, "O da durmayacak," dedi. "İkiniz de fazla inatçısınız." Biliyordum durmayacağını çünkü son hamlemden sonra saldırı sırası ona geçmişti.

Bir süre hiç konuşmayan adam başını çevirip yeşil gözlerini bana dikti. "Bir kadın neden ihanet eder, biliyor musun?" diye sordu. Bir anda gelen bu soru beni rahatsız etmişti. "Ya

vazgeçtiğinden ya da çok sevdiğinden derler. Peki, seninki hangisi?" dediğinde sertçe yutkunarak tırnaklarımı avuç içlerime geçirmiştim. Bu, cevap veremeyeceğim kadar zor bir soruydu.

Yumruk yaptığım ellerime bakıp güldü. "Çok sevdiğinden, değil mi?" dedi. "Sana yaptıkları yüzünden ona gidemediğin için durumu eşitlemek istedin. Onunla olmak için kendince küçük bir ihtimal yarattın." Bu, inkâr edeceğim bir şey değildi. Ben aşkımın önündeki en büyük engeldim ve kendi nefretimden kurtulmadan onunla olamazdım. Ben küçük bir ışık yakmıştım kendi karanlığıma. Ama en acısı neydi, biliyor musunuz? Yaktığım o küçücük ışık onun tüm ışıklarını söndürmüştü.

Ben artık onunla olabilirdim ama o, asla benimle olamazdı. Aynı yollardan geçtiğim için şu anda hissettiği nefret duygusunu iyi biliyordum. Kendim için yarattığım o küçücük imkân, bizim için en büyük imkânsızlık olmuştu.

Sessizliğim Atalay'a aradığı cevabı vermişti. "Dinlen," diyerek ayağa kalktı. "Her yerde seni arıyor. Bulduğunda ona direnecek güçte olmalısın," dedi ve getirdiği poşeti kucağıma bırakıp gitti.

Atalay bahçe kapısından çıkıp gittiğinde gözlerimi kapattım. Kirpiklerimin arasından süzülen yaşların sebebi Alaz'dı. Benim artık onunla savaşacak gücüm kalmamıştı ama o, beni bitirmeden durmayacaktı. Ya beni hiç affetmezse? Ayaklarına kapanıp özür dileyecek değildim çünkü ben sıramı savmıştım. Bundan sonra top ondaydı. Ya bu oyunu bitirerek bana gelecekti ya da maç uzatmalara gidecekti.

Bitir beni. Ben kendimi bitirmeden sen bana bu iyiliği yap.

Yataktan sıçrayarak uyandığımda nefes nefese kalmıştım. Gece lambasını açıp yatakta oturduğumda aklımı kaçırmak üzereydim. Her gece gördüğüm kâbuslar peşimi bırakmıyordu. Defalarca o geceyi yaşıyor, bir türlü bundan kurtulamıyordum. Gözlerimi ne zaman kapatsam Alaz'ın acı çeken Arda'nın ise kanlı yüzü vardı gözlerimin önünde. Atlatamıyordum, bunun üstesinden gelemiyordum. Ciddi anlamda yardıma ihtiyacım vardı çünkü iyi olmadığımı hissediyordum. Daha önce eğitimimin bir parçası olarak kullandığım uyuşturucunun yoksunluğunu çekmek de beni zorluyordu. Berbat bir halde olduğumu gizlemeyecektim. Titreyen parmaklarım güçlükle yatağın yanındaki koltuk değneklerini kavradı. Kırık bacağıma dikkat ederek yataktan çıktığımda ayakta zor duruyordum. Alçıdaki sağ bacağımın üstüne basamadığım için topallıyordum. Bunu yaparken koltuk değneklerinden destek aldığım için kaburgalarım canımı yakıyordu. Eski sağlığıma hâlâ kavuşamamıştım. Odadan çıkmak üzereyken gözlerim dolabın aynasına takılınca yutkundum. Gecenin bir yarısı kendi yansımamı görmek garip hissettiriyordu. Topallayarak aynanın karşısına geldiğimde gördüğüm kişi bana yabancıydı. Mavi gözlerim ağlamaklı bakıyordu, oysaki ben uzun süre mutsuz olmayı bilmezdim ki. Bu alaycı karakterime ters bir durumdu. Gözlerimin altında oluşan bu halkalar beni uykusuz bırakan kâbuslarımın getirisiydi. Yanağımda ve alnımda birkaç çizik vardı. Bunlar, arabadan atladığım için olmuştu. Bilemiyordum ama bu solgun yüz, bu donuk bakışlar bana ait değil gibiydi.

"Bana Sedef'i geri vermelisin," dedim yansımama. Gözlerimden bir damla gözyaşı süzülürken, "Ona ihtiyacım var," diye fısıldadım. Ben artık Yankı olmak istemiyordum. Yankı yaralamayı bilirdi, açtığı yaraları sarmasını bilmezdi ki. Yankı herkesten çok beni yaralamıştı ama yaralarımı sarması için bana Sedef'i vermiyordu. Sedef'in gelmesi için Yan-

kı'nın gitmesi gerekiyordu. Biri gitmedikçe diğeri gelmezdi. Biri ölmedikçe diğeri doğmazdı. Sedef ve Yankı aynı anda var olamazdı. Birinin doğuşu diğerinin ölümüne bağlıydı. Alaz'ın emriyle Sedef'i öldüren o kurşun, aynı şeyleri Alaz'a yaşatmama rağmen bana Sedef'i vermiyordu. Ben kendim olmanın nasıl bir duygu olduğunu unutmuştum.

Gözlerimi yansımamdan ayırmadan, "Neden?" dedim. "Neden bu kadar kötü olmak zorundasın? Neden bu kadar kontrolsüzsün ve durmak bilmiyorsun? Git artık, git!" diye bağırarak elimdeki koltuk değneğiyle aynaya vurmaya başladım. Çıldırmış gibi aynaya üst üste vuruyordum ve kendi yansımamı görmeye katlanamıyordum. Nefretim kendimeydi ve artık aynalar bile düşmanım olmuştu. Aynanın kırılan parçaları her yere dağılırken nefes nefese yere yığıldım. Ellerimi yere bastırıp hıçkırıklarla ağlamaya başladım. "Git, sen de beni bırakıp git," dedim hıçkırıklarımın içinde. Ben hiç iyi değildim, hem de hiç.

Islak gözlerim yerdeki ayna parçasını bulunca soluğumu tuttum. "Sedef'in doğması için Yankı'nın ölmesi gerekiyor," diye fısıldarken ne yaptığımı bilmez haldeydim. İhanetimle taçlanan o geceden sonra şuurumu tamamen yitirmiştim. Biri hemen şimdi gelip beni durdurmalıydı çünkü aklımdan geçenleri durduramıyordum.

"Yankı ölmeli," derken gözlerimi kırık aynadan ayırmıyordum. Şoka girmiş gibi hep aynı şeyleri söylüyor, kendimden kurtulmanın planlarını yapıyordum. Ben kendimi ölüme ikna etmeye çalışıyordum.

Uzanıp kırık parçayı alarak avucumda sıktım. "Yankı bencil," dediğimde gözyaşları içinde başımı salladım. "Herkese zarar veriyor, yaşamayı hak etmiyor. Benim Sedef'i geri getirmem gerekiyor," diyerek aynanın keskin tarafını bileğimin

iç kısmına yaklaştırdım. Hızlı hızlı nefesler alırken tek istediğim bileğimdeki damarları keserek bu işi bitirmekti.

Yapıyordum da, derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve bu işi bitirmek istedim. Ancak dışarıdan gelen sesler beni durdurmuştu. Gözlerimi yavaşça açıp başımı çevirdiğimde gördüğüm şey sinirden gülmeme sebep oldu. Yağmur yağıyordu. Evet, yağmur damlaları yatak odamın camına çarpıp aşağıya doğru süzülüyordu. Kırık ayna parçasını yere atarak derin bir nefes aldım. Koltuk değneklerinin yardımıyla ayağa kalkarak odadan çıktım. Gece olmasını umursamadan kendimi bahçeye attığımda, yağmur üzerime üzerime yağıyordu. Yavaşça yere oturup başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. "Duygularımız karşılıklı aslında, değil mi?" dediğimde yağmura gülümsedim. "Sen de benden nefret ediyorsun." Aksi takdirde hayatımın en korkunç gecelerine neden tanıklık etsin ki?

Yüzüme düşen damlalar acımı hafifletmiyordu. "Yedi yaşındaki o çocuğu hatırlıyor musun?" dedim yağan yağmura. Olur olmadık şeylerle sohbet etmek hep yaptığım bir şeydi. "Hani damgalı kolunu tutarak yurttan kaçan o küçük kız çocuğunu," deyip burukça gülümsedim. "Onu hatırlıyorsun, değil mi? Çünkü o gece sen de oradaydın." O küçük çocuğun üzerine yağıp onu ıslatmıştı. Zaten korkmuş bir kızı bir de o korkutmuştu.

"Peki, ya on dört yaşındaki o kızı?" dedim. "Onu hatırlıyor musun?" dudaklarım titrerken gözlerimdeki yaşlar yanaklarımdan süzülüp yağmura karıştı. "Sabaha karşıydı," dediğimde avaz avaz bağırarak içimdeki zehri akıtmak istedim. "Kollarını küçük bir çocuğun cesedine dolamış, ağlıyordu. Korkmuştu, üzgündü ve ıslanıyordu ama en çok da çaresizdi. Onu hatırladın mı?" dedim üzerime yağan yağmura. "Sen de oradaydın."

"O kız ıslahevine giderken de oradaydın," diye fısıldadım. "Lânet olsun, bileklerinde kelepçeyle cezaevine girerken de oradaydın! Yıllar sonra ilk cinayetini işlediğinde de oradaydın!" diye bağırarak ellerimi yere bastırdım ve omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. "Bu gece ikinci kez intihara kalkıştığımda da buradasın! Ya sen neden hep bana yağıyorsun? Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" diye soluğum kesilene kadar bağırdım. Yağmur neden beni sevmiyordu? Oysaki ona hiçbir şey yapmamıştım.

Başımı gökyüzüne doğru kaldırıp, "Her halta tanık oluyorsun ya, o zaman kontrol delisi bir adama âşık olduğuma da tanık ol!" diye haykırıp öfkemi yağmurdan çıkarmak istedim. "Evet, sırtından bıçakladığım birini hâlâ sevecek kadar dengesizim. O, şu anda sıcak yatağında beni nasıl bitireceğinin planlarını yaparken ben, burada ona olan duygularımdan bahsediyorum! Hem de bunları sana anlatıyorum! Allah senin de belanı versin!" diyerek hıçkırdım. "Benimkini zaten her gün veriyor," deyip sustuğumda bir telefon sesi duydum. Bu melodi çok tanıdık geliyordu. *İyi de benim burada telefonum yok ki!*

Başımı kaldırıp yüzümdeki ıslak saçları çekerek etrafıma baktım. Karanlık ürkütücü olabilirdi ama hiçbir zaman beni korkutmuyordu. Az önce duyduğum melodiyi şimdi duyamıyordum. Belki de bana öyle gelmişti. Yağmur sürekli yüzümü ıslattığı için bahçeyi doğru düzgün kontrol edemiyordum. "Hey!" diye somurtarak tekrar gökyüzüne baktım. "Şuna iki dakika son verebilir misin? Bu gece bana yağmazsan bulutların kurumaz herhalde. Ah, boş versene," deyip sırtüstü yere uzanarak gözlerimi yumdum. "Sabaha kadar yağ," dedim. Gözlerim ağlamaktan yorgun düşmüştü ve uykum gelmişti. "Sabaha kadar yağ," diye uyku sersemliğiyle mırıl-

dandım. "Belki kimsenin yapamadığını sen yaparsın ve bana arzuladığım ölümü getirirsin."

Uyku beni tamamen esir alınca direnmedim. Ne soğuktan titreyen bedenim umurumda oldu ne de üzerime yağan yağmur. Hiçliği yaşarken gerçeklerden kaçtığım tek yer uykularımdı. Gerçi gördüğüm kâbuslar uykuyu bile zehrediyordu ama olsun. Bilincim kapanıp uyku ve uyanıklık arasında bocalarken hayal meyal bedenimin yerden yükseldiğini hissettim. Burnuma rahatlatıcı bir koku geldi ve kokunun kaynağına doğru kıpırdadım. Bilincim kapanmadan hemen önce duyduğum son ses, "Ölüm mü istiyorsun?" diyen tanıdık bir sesti. "Bu kadar kolay değil, Sarmaşık. Ölüm bile seni benden kurtaramaz..."

Ve sonrası yeni kâbuslara yelken açmak...

Duyduğum gürültüler yüzünden öksürerek gözlerimi açtım. Boğazım neden bu kadar acıyordu? Yatakta doğrulmaya çalıştım ama bunu bile yapamayacak kadar halsizdim. Oflayarak tavanla bakıştım. Bu sırada hasta olduğumu hissettim. Dün gece yağmurun altında çok fazla kaldığım için üşütmüştüm. Bir dakika, yağmurun altında kalmak mı? Evet, ben en son yağmurun altında uyumuştum. Peki, yatağa nasıl gelmiştim? Ellerimi yatağa bastırıp güçlükle yatakta oturdum. Odanın içine baktım fakat yerdeki ayna parçalarını bulamadım. Hepsi temizlenmişti. Koltuk değneklerini yine yatağın yanında görünce güldüm. "Uyurgezer olmak ilk kez bir işime yaradı," dediğimde rahat bir nefes almıştım. Ben yapmıştım, değil mi? Uykumda odama gelmiş ve yerdeki kırık parçaları topladıktan sonra yatağa girmiştim.

Üzerimdeki kıyafetlerin de değiştiğini gördüm. Alçılı bacağım yüzünden pantolon giyemiyordum. Uyurken bir tişört

ve bol bir şort giymiştim. Uyandığımda ise üzerimde yazlık, çiçekli bir elbise vardı. Atalay'ın bana aldığı bu elbiseyi beğenmeyip dolabın bir köşesine atmıştım. Fakat uyandığımda bu çiçekli elbiseyi giydiğimi gördüm. "Bilinçaltım çok ters işliyor," dedikten sonra yatak odasından çıktım.

Günlerimi bir evin içinde kapalı geçirmek çok sıkıcıydı. Dolaptaki şeylerle kendime kahvaltı hazırlamak istedim ama koltuk değnekleri olmadan ayakta duramıyordum. Kendime vişne suyu doldurup koltuğa oturdum. Koltuğun üzerindeki poşeti görünce uzanıp aldım. Atalay'ın dün bana verdiği poşeti daha yeni açıyordum. İçinden çıkan telefon ve kulaklık beni mutlu etmişti. Birilerini aramam yasaktı ama en azından herhangi bir şey olduğunda Atalay'ı arayabilirdim. Duvarın yanında duran tekerlekli sandalyeyi görünce derin bir nefes aldım. Evin içinde boğuluyordum ve biraz dışarı çıkmak iyi gelebilirdi.

Tekerlekli sandalyeyle evden çıktığımda nereye gideceğimi bilmiyordum. İstediğim tek şey, bir süre evden uzaklaşmaktı. Sandalyenin tekerleklerini ittikçe sinir krizleri geçiriyordum. Atalay neden bana bu şeylerin akülü olanlarını almadı ki? Üstelik yanımdan geçen insanların bana acıyarak bakması sinir bozucuydu. Sanırım artık Aslı'nın ne hissettiğini daha iyi anlıyordum. Kaldırımda ilerlerken neyi, neden yaptığımı artık sorgulamıyordum. Dün gece yağan yağmurdan sonra bugün hava bulutluydu. Sonbahardaydık ve artık güneş eskisi gibi yüzünü göstermiyordu. Karşıya geçmek istedim ama arabalar vızır vızır geçerken bunun iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Ben de kaldırımda durup cezaevini aradım. Bunu neden yaptım, bilmiyordum ama Ilgaz'ı özlemiştim.

Oradakilerle birkaç konuşma yaptıktan sonra Ilgaz ile beni konuşturmayacaklarını anladım. Oradaki prosedürün nasıl işlediğini biliyordum. Yalvar yakar bir şekilde cezaevi-

nin müdürü olan Faruk Tarcan ile bir konuşma ayarlamıştım. Sabırsızlıkla telefonumun bağlanmasını bekliyordum. Nihayet Faruk Bey'in, "Efendim?" diyen sesini duyunca rahat bir nefes aldım. Müdüre ulaşmak hiç kolay değildi.

"Merhaba, Faruk Bey. Ben Yankı," dediğimde önce, "Kim?" dedi fakat daha sonra kim olduğumu anlamış olmalı ki, "Yankı mı?" dedi. "Mahkûm Yankı Sarmaşık mı?" *Ta kendisi.*

Beni göremediğini bildiğim halde refleks olarak başımı salladım. "Evet, benim."

Hareket etmiş olmalı ki telefonun diğer ucundan sesler geliyordu. "Neredesin sen, Yankı?" dedi. "Yarasaların davası kapandı ve teslim olman için sana tanınan süre bir hafta. Bir hafta içinde kendin teslim olmazsan kayıtlara 'firar etti' olarak geçeceksin ve hakkında tutuklama kararı çıkacak!" dediğinde soluğumu tuttum. Bu Alaz'ın işiydi, değil mi? Davanın kapandığını onlara rapor eden ve izimi kaybettirdiğimi söyleyen oydu. Oysaki isteseydi benim için bu süreci biraz daha uzatabilirdi.

"Bir yere gittiğim yok, Faruk Bey. Teslim olacağım. Sizden istediğim, bu bir haftalık süreci benim için biraz daha uzatmanız." Bacağımdaki alçı bile henüz çıkmamışken oraya dönemezdim. Ilgaz'ın beni yara bere içinde görmesini istemiyordum.

Faruk Bey, "Yapamam," dedi. "Sen de iyi biliyorsun ki böyle bir yetkim yok. Kendi iyiliğin için bir an önce buraya dönmelisin."

"Anladım. Peki, Ilgaz ile konuşabilir miyim?"

"Görüşme günleri dışında bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

"Lütfen," diyerek ona yalvardım. "Sadece beş dakika. Bakın, benim ona çok ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Neler yaşadığımı size sundukları raporu okuyarak anlayamazsınız. Hiç kolay şeyler değildi," diyerek ısrarımı sürdürdüm. "Söz veriyorum, sadece beş dakika." Bir kereliğine mahsus o kuralları çiğneyebilirdi.

Reddetmesini bekliyordum ama sıkıntıyla derin bir nefes alıp, "Sadece beş dakika," dedi. Bana yaşattığı mutluluğu tahmin bile edemezdi.

Ilgaz'ı koğuşundan getirip telefonu ona uzatmalarını sabırsızlıkla bekliyordum. Yoldan geçen arabaların çıkardığı egzoz dumanı midemi bulandırıyordu. Nihayet, "Sedef," diyen sesini duyunca derin bir oh çektim. Sesi bile içimi titretmeye yetiyordu.

"Ilgaz," diye fısıldadım. "Nasılsın?"

Gülmeye çalışmıştı. "Senin için endişelenmek dışında iyiyim," dedi. Müdür, telefonu ona vermeden önce bir şeyler söylemiş olmalı ki, "Teslim olmalısın, Sedef," dedi. Ilgaz çoğunlukla bana ilk ismimle hitap ederdi. "Eğer bir hafta içinde kendi rızanla teslim olmazsan hakkında arama kararı çıkartacaklarını söylüyorlar," deyip bana yalvardı. "Sadece iki yılın kaldı. Kendini yakma, kardeşim," dediğinde ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Teslim olmak bana koymuyordu ki. Bana ağır gelen, işlemediğim bir cinayetin cezasını çekmekti. Dilan'ı ben öldürmemiştim, onun katili hâlâ dışarıdaydı. Arda'yı ise öldüren bendim fakat nefsi müdafaaydı bu. Arda'nın öldürdüğü tüm çocuklar dikkate alındığında bir katili öldürdüğüm için suçlu bile bulunamazdım. Üstelik o gece beni kaçırmaya çalışırken onu vurmuştum. Yani yaptığım şey, tamamen kendimi korumak içindi. Hâkimin bunları göz ardı etmeyeceğini umuyordum.

"Ilgaz," diye mırıldandığımda ağlamamak için başımı yukarı kaldırmıştım ve gözyaşlarımın gitmesini bekliyordum. "Canım çok yanıyor."

Duydukları yüzünden sertçe yutkunurken, "Geçecek," diyerek beni avutmaya çalıştı. "Bu da geçecek, Sedef." Ama geçmiyordu. Arda ve Alaz'a yaptıklarım geçmiyordu. Özellikle Alaz'a yaptıklarım bana hiç geçmeyecek gibi geliyordu.

Evet, artık duygularımın basit bir hoşlanmadan ibaret olmadığını biliyordum. Ben bencil biriydim, özellikle söz konusu kendimken daha da bencil oluyordum. Ancak o gece ölümün kıyısındayken bencil değildim. Öleceğimi düşünürken kendi hayatım için değil, Alaz'ın hayatı için korkmuştum. Bu da onu bencilliği bırakacak kadar çok sevmişim demekti. Kalan son gücümle Atalay'ı kendim için değil de onun hayatı için aradıysam, ona sırılsıklam âşık olmuşum demekti. Ben o gece kendi hayatımdan vazgeçip Atalay'ı, Alaz için aramıştım. O ana kadar onu ne kadar çok sevdiğimin farkında bile değildim. Benim sevgim bile ona zarar verecek kadar tehlikeliyse, belki de kaçıp kendisini kurtarması gereken oydu. Haklıydı, ben zehirli bir sarmaşıktım.

"İyi değilim bu aralar," dedim. "Artık iyiymişim gibi rol bile yapamıyorum." İçimdekileri tüm çıplaklığıyla bir tek Ilgaz'a anlatırdım. Zaten bu yüzden biriyle konuşma ihtiyacı hissedince ilk onu aramıştım. "İyi değilim, Ilgaz. Hiç iyi değilim."

Büyük bir psikolojik çöküşte olduğumun farkındaydım. Alaz'a yaptıklarım ve her gece rüyamda gördüğüm Arda'nın son hali beni çıldırtmanın eşiğine getiriyordu. Yaralasardım ben ama son aldığım yarayı saramayacak kadar ölüydüm. Arda ölürse tüm sorunlarım biter sanmıştım, parmaklarıma bulaşan kanın ruhuma sızacağını tahmin edememiştim.

Alaz'dan intikamımı alırken Arda'dan da kurtulmuştum. O halde neden mutlu değildim? Benim mutlu olmam gerekiyordu, değil mi? Peki, ben neden hiç olmadığım kadar ölüydüm?

Ben artık iyi olmak istiyorum. Bilenler söylesin bana bu nasıl olacak? Ya da iyi olmak için çok mu geç kaldım?

Ilgaz, "Yapma," dedi. "Sen düşündüğünden daha güçlüsün. Henüz pes etmek için çok erken." Burukça gülümsedim. Belki de haklıydı, belki de yeniden denemeliydim. Bundan sonra herkes gibi ben de sıradan bir hayat yaşamak istiyordum. Ama bu şartlar altında imkânsızı istediğimi biliyordum. Ilgaz'ı daha fazla üzmemek için, "Haklısın," dedim. "Yeni bir sayfa açacağım." Bu söylediğime hiç inanmıyordum ama bunu kendime borçluydum. Cezaevinde iki yıl daha geçirmek güzel bir başlangıç olabilirdi.

Gülerek beni destekledi. "Ha şöyle," derken söylediğim yalanlara inandığını anladım. "Henüz çok geç değil."

Gökyüzündeki kara bulutlar içimi kasvetle doldururken ansızın, "Biliyor musun, yağmur beni hiç sevmedi," dedim. Yaşlı gözlerle iç çektim. "Sence ben yağmuru seversem o da beni sever mi?" diye sordum. Ağlamaklı bir sesle, "Sevmez," dedi. "Bizim gibiler sevmeyi bilmez, sevilmeyi de öyle." O da yaralıydı aslında benim gibi.

"Nefret etmeyi bıraksam, yani nefret ettiklerimi sevmeye çalışsam olur mu?"

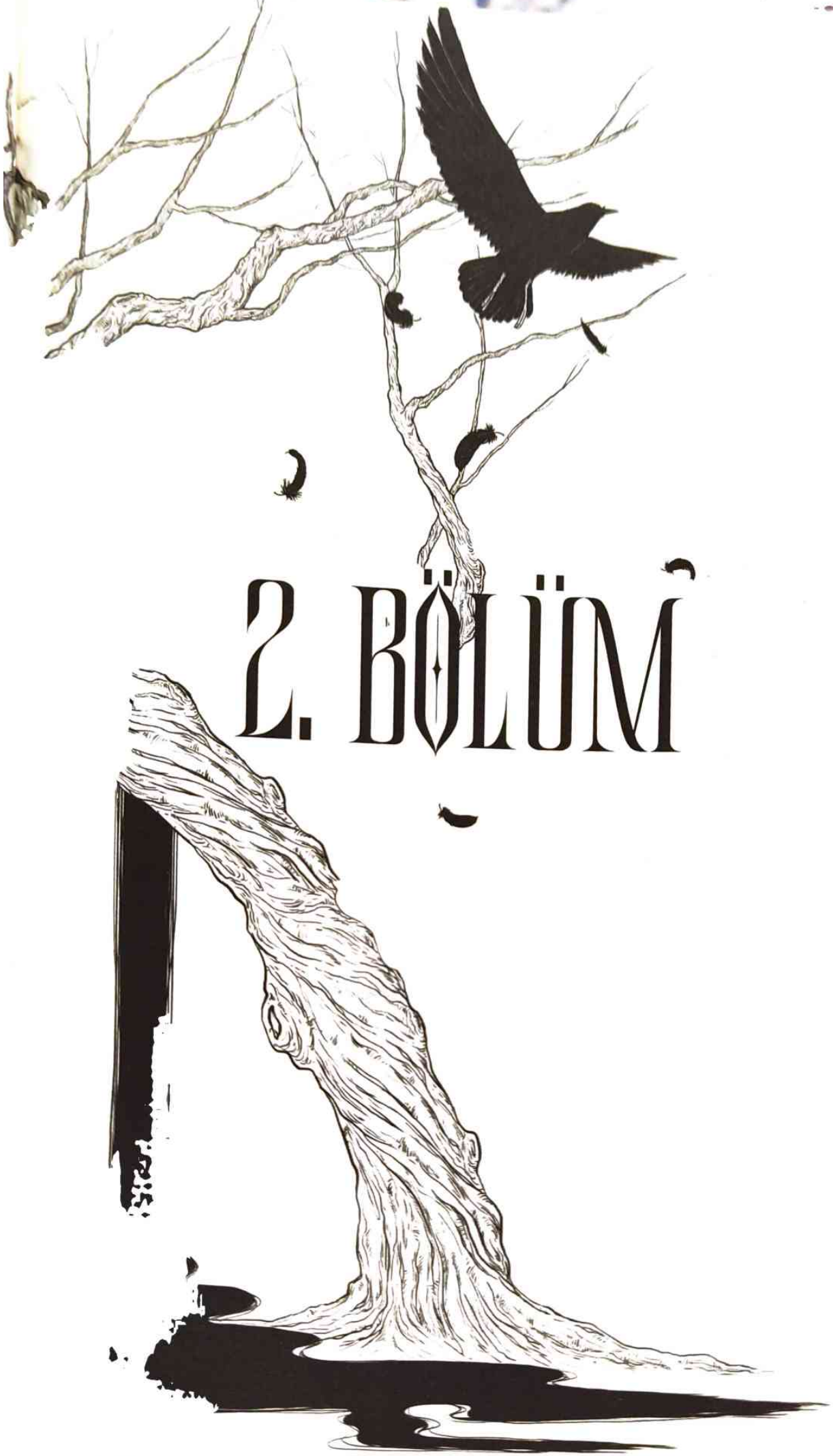
"Yapma, Sedef. Yapma."

"Neden?" dediğimde kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. "Neden kimse beni benden daha çok sevmiyor? Ölüyorum ben! Ben kendimi hiç böyle görmedim ki." Yorulmuş-

tum, sınırdaydım ve kendi sonumu getirmeyi düşünecek kadar sondaydım. Bitmeliydi artık, bitmeliydi.

Bize ayrılan süre dolduğu için Ilgaz telefonu kapatmak zorunda kalmıştı. Elimdeki telefona ıslak gözlerle bakarken çok uzaklara gitmek istiyordum. Her şeyi geride bırakıp gitmek istiyordum ama nereye gidecektim? Peşimde onca polis varken nereye gidebilirdim ki? Özgürlüğüm bile başkalarının elindeydi. Yine de gitmeyi çok istiyordum.

Her şeyden kaçıp uzaklaşmak isterken nereye gidebilirim ki? Kalsam zulüm, gitsem ölüm. Yıkım bu, azizim; yıkım.

2. BÖLÜM

dosyası kapanmıştı ve bizler de nihayet tesisten dışarı çıkıp sahalara dönmüştük.

Yakaladığımız her suçluyu veya şüpheliyi asla tesise götürmezdik. Her birimin ana merkezi olan bir tesis vardı ve hiçbir ajan, bağlı olduğu tesisin gizliliğini riske atmazdı. Sorgu için her yerde farklı sığınaklarımız vardı ve şu anda onlardan birini kullanıyorduk. Duvardaki raflarda failleri konuşturmak için birçok işkence aleti ve onları kullanmak için orada hazır bulunan bizler... Tesiste Yarasalara tanıttığımız o anlayışlı ajanlar, görev başında bambaşka birine dönüşüyordu. Hep söylediğim gibi, rol yapmak işimizin bir parçasıydı. Dışarıdan hiç kimse nasıl biri olduğumuzu tahmin bile edemezdi. Gösteriş, insanları büyülemek adına bizim için bir kamuflajdı. Maskelerimizi çıkardığımızda her birimiz fazlasıyla acımasız ve korkunç olabilirdik. Tıpkı şu anda da olduğu gibi.

Omuzumdaki yara henüz iyileşmediği için bu işi ekibimdekilere bırakmıştım. Michael hemen yanımda oturuyor, masadaki kameranın kayıt yapıp yapmadığını kontrol ediyordu. Her sorguyu mutlaka kayıt altına alırdık. Yavuz sırtını duvara yaslamış, matarasındaki içkisini yudumlarken kızları izliyordu. Evet, bu seferki sorgu işini ekipteki kızlar üstlenmişti. Yosun, elindeki bıçağın keskin ucunu zavallı adamın göğsüne bastırıp küçük çizikler atarken Yavuz, "Kim inanır ki bu üçünün işkenceden zevk aldığına," deyip güldü. "Resim çizer gibi adamın derisini delik deşik ettiler. İşte bu yüzden kadınlardan korkacaksın," dedi Michael. "Kolay bir ölüm onları tatmin etmiyor. En masum görüneni bile potansiyel bir katil olabilir," derken kurbanın bedenine işkence eden Yosun'a bakıyordu.

Yavuz içkisinden bir yudum daha alırken sırıtarak bana baktı. "Sen ne dersin, patron? Sence de kadınlar beklenmedik hareketler yapmayı sevmiyor mu?" dediğinde neyi ima

ettiğini bildiğim için ona ters ters baktım. "Belki seni de Sıtkı'nın yanına bağlamalıyım, ne dersin?" dediğimde Simay, Sıtkı'nın bacağına elindeki bıçağı saplayarak bana döndü. "Burada boş yerimiz var," dedikten sonra Yavuz'a tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Sana karşı yumuşak olacağımdan emin olabilirsin." Bunları söylerken Sıtkı'nın bacağındaki bıçağı acımasızca çeviriyordu. Yavuz gülerek başını iki yana salladı. "Benimle ilgili fantezilerini başkasına sakla, doktor," dedikten sonra içkisini içmeye devam etti.

Buket raftaki zincirlerden birini alıp eline doladı. Zincirin ucu bir kırbaç gibi yerde sürünürken, topuklu ayakkabılarıyla Sıtkı'ya doğru yürüdü. "Evet," deyip kurbanın tanınmaz yüzüne baktı ve sinsice gülümsedi. Her yeri kan içindeydi ve onu yakaladığımız hâlinden çok farklı görünüyordu. "Ama sen konuşmadıkça biz kızlar çok sıkılıyoruz," diyerek dudak büzdükten sonra elindeki zinciri onun göğsüne vurdu. Ağzı siyah bir bantla kapalı olan adam gözlerini büyüterek hızlı hızlı nefes almaya başladı. Canı yanıyordu ama bize sesini duyuramıyordu.

Yavuz, "Sanırım bize bir şeyler söylemek istiyor," deyince Buket gülerek, "Hayır," dedi ve ikinci kez Sıtkı'yı acıdan deli edecek zincir darbesiyle sersemletti. "Eğer konuşacak olsaydı, ona ilk sorduğumuzda cevap verirdi," deyip üçüncü kez zinciri adamın göğsünde şaklattı.

Yosun, elindeki kanlı bıçağa bakarken, "Peki, konuşmaya karar verdiğini nasıl anlayacağız?" diyerek kıkırdadı. "Ya da konuşmasa da olur çünkü konuşursa eğlenmeye devam edemeyiz," dediğinde Sıtkı'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. Acıyla çırpınan adam gözleriyle âdeta onu bizim kızların elinden almam için bana yalvarıyordu. Nihayet konuşmaya karar vermişti.

Ayağa kalkıp Sıtkı'ya doğru yürüdüğümde kızlar kenara çekilmişti. Ağzındaki bandı sertçe çekip çıkardım. "Seninle yeterince zaman kaybettim," deyip kan çökmüş gözlerine baktım. "Şimdi son kez soracağım ve ilk verdiğin cevaba bağlı bunun devam edip etmeyeceği," dedim. "Benim dışımda hedefte kimler var?"

Sıtkı'nın korku dolu gözleri fıldır fıldır dönerken, depodaki üç kadına ürkmüş bir halde bakıyordu. Simay, "Belki de biraz daha teşvik edilmeye ihtiyacı vardır," deyip ona doğru bir adım atmıştı ki Sıtkı, "Du-durdur onları!" diyerek bana yalvardı. "Hedefte sen ve ekibin varsınız," dedi ve öksürerek kan kusmaya başladı. Bunu zaten tahmin ediyordum çünkü biri bizden birini hedef alınca mutlaka diğerlerini de listeye eklerdi. Kalanların boş durmayacağını bildikleri için genelde çoğu kez ekipçe ölüm listesine adımızı yazdırırdık. Şu ana kadar onları başarısızlığa uğratmak, yaptığımız en iyi şeydi.

Yavuz masadaki su şişesini alıp Sıtkı'nın içmesine yardım etti. Konuşması için bir süre daha kendinde olmalıydı. "Seni kim tuttu?" dediğimde patlamış dudaklarını hareket ettirip, "Çetin," deyince bedenim kaskatı kesilmişti. Çetin mi?

Yosun ona yaklaşıp, "Arayıcılardan Çetin mi?" diye sorunca başını salladı. "Ta kendisi."

"İyi ama Çetin neden böyle bir şey yapsın ki?" diyen Simay'a ben cevap verdim. "Bendeki kanıtlar için. Onu oyuna getirip konuşturduğumu anladı," dedim. Asla değmeyecek bir kadın için üstlerden birini karşıma alıp tuzağa düşürmüştüm. Bahsi geçen kadını cezaevinden kurtarmak için Çetin'i tesise çağırmış ve itirafını kayıt altına almıştım. Kayıtları mı istiyordu? Alabilirdi çünkü artık bir işime yaramazdı.

Sıtkı'ya biraz daha yaklaşıp, "Kaç suikastçı var?" diye sorduğumda, "Benimle birlikte dört kişi," dedi. Buna karşılık

kaşlarımızı çatarak birbirimize baktık. Pars ve ekibi bizim için suikastçılardan birini yakalamıştı. Diğer ikisini de biz yakaladığımıza göre bir tanesi hâlâ dışarıdaydı.

Sıtkı'yı gösterip, "Onu güvenli bir yere götürün ve bir süre daha hayatta tutun," dedim. Son suikastçıyı yakaladıktan sonra Sıtkı aynı itirafı teşkilattaki kurula da yapmak zorundaydı. İşkence esnasında kayıtlardaki itirafının bir hükmü yoktu. Çetin'i suçlayacak her türlü kanıtı hayatım pahasına korurdum. Çetin teşkilat tarafından yargılanacaktı ama ben son suikastçıyı yakalayana kadar hiçbir şeyden şüphelenmemeliydi. "Çetin'i şüphelendirmeden uzaktan takip edin," dedim. Planıma uyanıp kaçması işime gelmezdi.

Onlara sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüğümde Sıtkı'nın söyledikleri beni durdurdu. "Senin ve ekibinin dışında listede birinin adı daha var. Sedef Sarmaşık..." dediğinde sertçe yutkundum. Adını duymaya bile katlanamadığım kız bir ölüm listesindeydi ve suikastçılardan biri hâlâ dışarıdaydı.

"Ona ne olduğuyla ilgilenmiyorum," deyip sığınaktan çıktım. Bu saatten sonra onunla ilgili hiçbir şey beni ilgilendirmiyordu.

Sedef Sarmaşık defteri benim için tamamen kapandı.

Sığınaktan çıkıp arabama bindiğimde Yavuz, "Bekle," diyerek peşimden gelip ön koltuğa oturmuştu. Ne söyleyecekse yolda söyleyebilirdi, bu yüzden arabayı çalıştırdım.

İlk beş dakika susmayı başarmıştı fakat daha sonra, "Yine otele mi?" deyince başımı salladım. Ekiptekilerin can sıkıcı imalı sözlerinden kurtulmak için bir süredir otelde kalıyordum.

"Atalay nerede?" dediğinde ona cevap vermedim ama son günlerde ne ile meşgul olduğunu tahmin etmem zor değildi.

"Onu benden saklamakla meşgul," dedim. "Sanki bu mümkünmüş gibi."

"Onu bulduğunda ne yapacaksın?"

"Bulmadığımı da nereden çıkardın?" dediğimde şaşkınlıkla bana dönmüştü. Bugün bana gelen bir telefon sayesinde yerini öğrenmiştim. Atalay'ın son zamanlardaki şüpheli hareketleri çok dikkat çekince peşine birini takmıştım. Tahminlerim konusunda yanılıp yanılmadığımı anlamalıydım. Atalay gibi deneyimli bir ajan kolay kolay açık vermediği için günlerdir Sedef'i sakladığı yeri bulamamıştım. Fakat Atalay bugün onu görmeye gitmiş ve bu sefer peşine taktığım adamı atlatamamıştı. Artık onu nerede tuttuğunu biliyordum. Ben bulduysam peşindeki suikastçının da Sedef'i bulması an meselesiydi.

Yavuz, "Nasıl bu kadar sakinsin?" diye sorduğunda alay edercesine güldüm. Kesinlikle göründüğüm kadar sakin değildim.

"Bu konuyu kapat, Yavuz."

"Altuğ, bunu kendine yapma!" Eceline susamış gibi susmaya niyeti yoktu. "Böyle oluruna bırakmak senlik bir şey değil. Kız bir süredir kayıplarda," dedi. "Böyle susacağına çık karşısına, hesap sor!" Neyin hesabı? Yaptığı şeyin hesap sorulacak bir yanı olsaydı, kabul edilebilirdi ama o, her şeyi bile isteye yapmıştı. Ölü ya da diri fark etmez, her neredeyse orada kalsın. Atalay ondan kurtulmak istediğimi düşündüğü için Sedef'i benden saklıyordu. Evet, ilk birkaç gün öfkeme yenilip peşine düştüğüm doğruydu, yani Atalay öyle düşünmekte haklıydı. Fakat artık ona karşı içimde intikam duygusu bile yoktu. Sedef'i, ona zarar vermek için bile olsa görmeye katlanamıyordum. O gece olanlardan sonra Sedef Sarmaşık benim için bitmişti. Bana yaptığı şeyin intikamını

almak bile istemeyeceğim kadar bitmişti. Bundan sonra onu ne yaşatırdım ne de öldürürdüm çünkü benim için artık bir anlam ifade etmiyordu.

Arabanın hızını artırdığımda Yavuz beni çıldırtmaya yemin etmiş gibi susmak bilmiyordu. "Neden ihanet ettiğini hiç sorgulamadın mı?"

Önümdeki arabayı geçerken gaza biraz daha yüklendiğimin farkında değildim. Dişlerimin arasından, "İhanet karakterinde varsa bunu yapması kaçınılmaz!" dedim. Bu, ona susması için bir uyarıydı. Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyordum.

Yavuz gülerek önüne döndü. "Atalay'ın bu konuda farklı bir teorisi var," dedi. "Açık konuşacağım, sanırım beni ikna etmeyi başardı." Atalay'ın saçma teorilerini merak etmiyordum ama yine de, "Neymiş o?" diye sordum.

"Bir kadının ihanetini, ya nefretine ya da çok sevmesine yoruyor."

"Yavuz, sen bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun? Atalay son zamanlarda Yosun'a fazla maruz kalmış olmalı çünkü bu duygusal saçmalıklar hep Yosun'un başının altından çıkar."

"Evet ama düşününce mantıklı geliyor."

"Mantıklı olan nedir?"

"Yankı'nın sevgiyi ve nefreti doğru düzgün ayırt edemediğini biliyoruz. Simay'ın söylediklerini sen de duymuştun, kız sorunlu."

"İlk kez doğru bir şeyler söyledin," diyerek öndeki arabayı geçtim. "O kız kafadan hasta bir deli!"

Yavuz gülerek, "Simay sadece onun çoklu karakter bozukluğu yaşadığını söylemişti," dedi. "Ama son yaptıklarından sonra ona aklı başında biri de diyemeyiz."

"Neden doğrudan sadede gelmiyorsun?"

"Yankı'nın durumundaki biri, sevgi ve nefreti çoğu zaman ayırt edemez," dediğinde nihayet ciddiyetini takındı. "Sedef ve Yankı olarak gittikçe daha fazla ikiye bölünüyor. Yankı asi olan kişiliği ama Sedef merhametli olan yanı. Farkında değil ama yaşadığı bu karakter bölünmesi henüz ilk evresinde olmasına rağmen ciddi bir problem. Seni seven Sedef'ti ama senin emrinle göğsüne yediği kurşun yüzünden Sedef geri plana düştü ve Yankı karakteri daha baskın geldi. O geceden sonra Arda'nın yanında neler yaşadığını hiçbirimiz tam olarak bilemeyiz. Sen bile o bir ayda neler çektiğini anlayamazsın. Hasta ruhlu bir adamın yanında o kız tam bir ay kaldı," dediğinde boğazımda bir düğüm oluşmuştu. Bu konuda ne yazık ki haklıydı. İstesem de geçmişi değiştiremezdim. Verdiğim o karar diğer çocukları korumuştu ama benim tanıdığım kızı tamamen bitirmiş ve değiştirmişti.

Yavuz, "Orada yaşadıkları onu Yankı yaptı," dedi. "Bir ayda yaşadıkları onu annesinin koyduğu isimden alıp bir katilin koyduğu isme çevirdi. Kırgındı ve kırgınlığı sana dönmesini engelliyordu. Kırgınlığı geçmedikçe sana gelemeyeceğini biliyordu. Sedef seni anlıyor ve seni affetmek istiyordu fakat Yankı olan kişiliği sana kızıyor ve senden intikam almak istiyordu. O kız her iki kişiliğinin arasında bocalayıp duruyordu. Nihayetinde sana ihanet ederek Yankı'ya istediğini verdi. Böylece Yankı istediğini aldığı için geri çekilecek ve Sedef ortaya çıkacaktı. Bak, biliyorum, böyle anlatınca kulağa inanılması güç geliyor ama bunlar psikolojide mümkün. O, kendince durumu eşitledi. Böylece artık seninle olması için bir engel kalmayacaktı," deyince arabayı sağa çektim. Bütün

bunlar bildiğim şeylerdi fakat hiçbiri, bana yaptığı şeyi haklı çıkarmıyordu.

Gerçekten ciddi bir rahatsızlığı vardı. Simay bunu bana aylar öncesinde söylemişti. Simay ile yaptığımız o konuşmayı çok iyi hatırlıyordum.

"Ne düşünüyorsun, Simay?"

"Haftalardır söylediğin gibi uzaktan onu izliyorum. Sergilediği bazı davranışları not aldım ve işinde çok iyi olan birkaç psikiyatriste danıştım."

"Sonuç nedir?"

"Yanılmıyorsun, çaylağında çoklu kişilik bozukluğu var. Altuğ, Yankı hasta. Bir an önce tedavi edilmezse durumu ilerleyebilir. Korkarım ki böyle giderse Yankı ve Sedef olarak kendi içinde iki karaktere bölünecek," demişti ve bu, göz ardı edeceğim bir rahatsızlık değildi.

Çoklu kişilik bozukluğu yaşayan insanlardaki en belirgin özellik, kişinin kendi içinde kendisini ötekileştirmesiydi. Kendisinden, "ben" diye bahsetmek yerine çoğunlukla "o" diye bahsederlerdi. Mesela, "Yankı Sarmaşık bunu asla yapmaz," veya "Sedef yok!" demesi gibi.

"Ben yapmam," ya da, "Ben yokum," demiyordu, "Yankı yapmaz, Sedef yok," diyordu. Bunlar sadece gözlemlediğim belirtilerden birkaçıydı ama fazlası da vardı. Çok daha fazlası vardı. Muhtemelen damgalandığı o gece, yani yedi yaşındayken başladı bu durum. Bir an önce tedavi edilmezse Simay'ın da dediği gibi bu çift karakterli olmaya kadar gidecekti. Çift karakterli insanlarda bir karakterinin yaptığını diğeri hatırlamazdı. Tek bir bedende farklı karakterler hayat bulurdu. Biri ışığa çıktığında diğeri veya diğerleri karanlıkta kaldığı için ışığa çıkanın ne yaptığını hiç bilmezlerdi. Işığa çıkan tarafı,

bedenin tüm kontrolünü ele geçirirdi. Çoklu kişilik bozukluğu çift karakterliliğin bir önceki adımıydı. Tedavi edilebilirdi ama bu süreç çok sancılıydı. Kişi istese de kendisini diğer karakterlerinden kolayca kurtaramazdı. Her bir karakteri fazlasıyla baskın ve ana karakterden bağımsız olduğu için bunun tedavisi çok zordu. Sedef şu anda sınırdaydı, her an ikinci evreye girebilirdi. Böyle bir rahatsızlığı olan birinden normal tepkiler vermesini bekleyemezdim.

İşte bu sebeple hâlâ ona karşı kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Eğer normal bir psikolojiye sahip olsaydı, inandığım her şeyin üzerine yemin ederim ki şu anda burada böyle bir adam olmazdı. Son yaptığının affedilir bir yanı olmadığı için ona bambaşka bir Alaz Altuğ tanıtırdım Lakin kararlarını sağlıksız bir psikolojiyle veriyordu ve ondan hesap sormam bile yersizdi aslında. Ancak bunları bilmeme rağmen ona olan öfkemden bir türlü kurtulamıyordum.

"Ne dönmesinden bahsediyorsun sen?" dediğimde sabrımın sonuna gelmek üzereydim. "Ölebilirdim, Yavuz! Kendi canımda değilim ama ben öldükten sonra dönmesi ne işe yarardı? Hadi onu da geçtim, ben *gitme* dedim, Yavuz! Ben onun ihanetinden sonra bile kan kusarken ona kalması için yalvardım! Peki, o ne yaptı? Gözlerimin içine bakarak düşmanımın elini tuttu ve üstüme basıp geçti!" Onunki intikam değildi, intikamı ihanetle lekelemekti. Neden mi? Çünkü intikamın da bir onuru vardı, onursuz olanını seçmek onun kararıydı.

Ben ondan vazgeçmeye mecburdum ama o, bile isteye benden vazgeçmişti. Evet, sorunları olduğunu biliyordum ama orada bana yaşattıklarından sonra onu haklı göremezdim! Herkesin bir türlü anlamak istemediği de buydu. İkimizin yaptığı şeyler aynı değildi. Arda bana bir seçim sunduğunda Sedef'i kurtarmayı seçseydim, o an Arda bir sani-

ye bile tereddüt etmeden Sedef'in kardeşim dediği herkesi gözlerinin önünde öldürürdü. Eğer gerçekten Sedef'ten çok kendimi düşünseydim çocukların ölmesine izin verirdim. O esnada Sedef'ten daha önemli kimse yoktu benim için. Fakat ben bu kararı verirken aslında bir tek kendi mutluluğumu düşünmedim. O gece sevdiğim kızı ölüme gönderirken ben bir tek kendimi bitirdim. O kararı vermeden önce tüm ihtimalleri düşünmedim sanıyordu. Düşündüm, bir çıkar yol bulmak için her şeyi düşündüm! Sedef'i kurtarmayı seçersem neler olacağını çok düşündüm ama o an geleceği gördüm bir nevi. Kardeşlerinin ölümüyle yıkılan bir kadın gördüm. Kimsesiz birinin nasıl gerçekten kimsesiz kaldığını gördüm. Psikolojisi bozulmuş, gerçekleşen tüm ölümler yüzünden kendini suçlayan bir kadın gördüm. Arkadaşlarıyla olan her anısı ona azap verdikçe intihara kalkışan bir kadın gördüm! Bana nefret dolu gözlerle bakıp "Benim yerime onları kurtarmalıydın!" diye bağıran bir kadın gördüm! Kuzey için ölüme atlayan birinden bahsediyordum. Hepsi için seve seve canını vermeye gönüllüyken ben nasıl ona arkadaşlarının ölümünü izletebilirdim? Arda'nın ona olan zaafı belki işe yarar diye arkadaşlarını seçmiştim ama benim için onun kanadığını görmek ölümdü.

Ben onu kaybetmeye zorlandım. O kararı vermeye mecbur kaldım çünkü diğer seçenek de onu kaybetmeye çıkıyordu. Aslında o gece hangi tarafı seçersem seçeyim ben her şekilde onu kaybedecektim. Sonunda kazanabileceğim seçenekler sunulmamıştı ki bana. Ben o gece her şekilde kaybeden olacaktım ve olmuştum da.

Peşinden gitmedim diye bana kin güdüyordu ama orada da bir seçim yaptığımı anlamak istemiyordu. Onun hayatı ve kendi isteklerim arasında bir seçim yapmıştım. Peşinden gitseydim belki de onu alacaktım ama olası bir çatışmada

fazlasıyla zaman kaybedecekti. Arda gibi hasta zihniyetli biri onu bana kolayca vermezdi. Onlara yaklaştığımı anladığı an Sedef'e ikinci bir kurşun daha sıkardı. İlk seçimim Sedef ve arkadaşları arasındaydı ama ben çocukları seçmiştim. İkincisi ise kendi isteklerimle Sedef'in hayatı arasındaydı ve ben, onun yaşamasını seçmiştim. Her iki seçimde de benden nefret edeceğini biliyordum. Evet, onu sonsuza kadar kaybedeceğimi de biliyordum ama ben doğru olduğuna inandığım seçimler yapmıştım. Orada kanadı, ondan daha fazla kanadım. Döndü, yaşadıklarını anlatarak kanattı ve ben, yine ondan daha çok kanadım. Buradaki tek sorun ben onun acısıyla kanıyordum ve o, acımdan zevk alarak beni kanattıkça kanattı.

Ben bir seçime zorlandım ama Sedef'e bir seçenek sunulmadı ki. Sedef'in o silahı bana doğrultması bir mecburiyet değildi, kendi gururundandı. Eğer bana ihanet etmeseydi yine sineye çekerdim her yaptığını. İlla intikam mı almak istiyordu? Başka yollarla da alabilirdi intikamını ama o şekilde değil. Arda askeri eğitim almış deneyimli bir ajandı. Iskalama şansı sıfırdı ve ölümcül yerlerden vurmayı iyi biliyordu. Her akşam tesisin etrafında teftişe çıkan bir grup gözcü olurdu mutlaka. Eğer o gece Arda'yı tesisin yakınlarında gördüklerini söylemeselerdi Buket'in ısrarıyla o çelik yeleği giymeyecektim. Doğrudan omuriliğime hedef alan düşmanım, belki de beni şu anda sakatlamış veya öldürmüş olacaktı.

Evet, ilk kurşunu hiç ıskalamadan hedefi bulmuştu ama giydiğim çelik yelek sayesinde kurtulmuştum. Peki, ya o yeleği giymeseydim? Şu anda ne durumda olacağımı kimse düşünmüyordu. Arda'nın ıskaladığı bir kurşun sırf omzuma geldi diye beni ölümün eşiğine getirmişti. Peki ya o yelek olmasaydı ve diğer kurşun da vücuduma girseydi? O zaman Sedef'in bana dönmek için yarattığı o küçük olasılık bir işe

yarar mıydı? Onun yüzünden sakat kalsaydım ve tüm hayatım bitseydi, onunla olabilir miydim? Beni o hallere düşüren bir kadınla olabilir miydim? Veya ölseydim birlikte olabilir miydik? Neyi, neden yaptığı umurumda değildi çünkü tüm bu ihtimalleri düşünmeden bana dönmek için kendince bir sebep yaratmamalıydı. Asıl, yarattığı o sebep bizi bitirmişti.

Yavuz ısrarını sürdürmekte kararlıydı. "Haklı olduğunu biliyorum ama Yankı bizim gibi ileri görüşlü biri değil," diyerek ofladı. "Verdiği kararların sonuçlarını düşünen biri olmadığını biliyoruz. Eminim, hep olduğu gibi şu anda da pişmandır."

"O artık çocuk değil, Yavuz. Sonuçlarını düşünmeden hareket etmemesi gerektiğini artık öğrenmeli."

"Belki de bu olay ona iyi bir ders olur ve bundan sonra öyle yapar."

"Bundan sonra yaptığı şeylerle ilgilenmiyorum."

"Nerede olduğunu veya ona ne olduğunu gerçekten bilmek istemiyor musun?" Ona cevap vermedim çünkü yaşadığını biliyordum. Onun peşine düşmemeleri konusunda kendi ekibimdeki herkesi uyarmıştım. Ancak Atalay'ın rahat durmayacağını tahmin ediyordum. Bana her ne yapmış olursa olsun yine de yaşaması en büyük şükür sebebimdi. *Benden uzakta nefes almaya devam etsin ama benim yakınımda değil.*

Gözlerimle dışarıyı işaret ettiğimde ne istediğimi anlamış gibi güldü. "Anlaşıldı, yine kovuldum," dedikten sonra arabadan indi fakat kapıyı tutup başını eğerek bana baktı. "Ona git ve artık normale dön. Tamam, Yankı tam bir tımarhanelik deli ama o delinin seni gerçekten sevdiğinden emin olmasam bu kadar ısrarcı olmam," dedikten sonra güldü. "Her ne kadar sevgi anlayışı normal kadınlardan farklı olsa da seviyor seni. Ayrıca kabul et, normali de sana uzun süre dayanamaz-

dı zaten," dedi ve sinirlerimi bozarak gitti. *Onu görmeye asla gitmeyeceğim!*

Kahretsin, Çetin onu susturmanın peşinde, değil mi?

"Bunu yaptığıma inanamıyorum!" diye söyleniyor, Atalay ve Yavuz'a küfrediyordum. Biri Sedef'i benden korumaya çalışıyordu, diğeri ise aklımı onunla meşgul etmek için elinden geleni yapıyordu. Sedef'in yaşadığı eve gelmemin tek suçlusu onlardı. *Buraya gerçekten gelmiş olamam. Aklımı kaçırmış olmalıyım!*

Bahçenin en karanlık köşesinde durmuş, ışıkları kapalı eve öylece bakıyordum. Demek burada yaşıyordu. Üçüncü sigaramı yakmıştım. Bulunduğum yerden ne ona doğru bir adım atabiliyordum ne de çekip gidebiliyordum. Aramıza öylesine yıkılmaz bir duvar örmüştü ki o duvarları aşmak içimden gelmiyordu. Sigaramı yarısına kadar içtiğimde yatak odası olduğunu düşündüğüm bir odanın ışığı yandı. Bileğimdeki saati kontrol ettim. Gecenin üçünde neden uyanmıştı bu kız? Aklıma gelen ilk şey uyurgezerliği olduğu için eve doğru yürümeye başladım. Yatak odasının penceresi açıktı ve o, aynadaki yansımasıyla konuşuyordu. İlk kez bir şeylerle konuşmadığı için bunu yadırgamadım. Fakat koltuk değneğiyle aynayı paramparça etmesini beklemiyordum. Pencerenin kenarında durup kendimi çok iyi gizlediğim için beni görmüyordu. Bu yüzden utanıp sıkılmadan yere diz çöküp ağlamaya başlamıştı. Gördüğüm bu kadın benim tanıdığım kadından çok uzaktı. Bu ölü bakan gözler, onun mavileri olamazdı. "Neden?" diyordu. "Neden bu kadar kötü olmak zorundasın? Neden bu kadar kontrolsüzsün ve durmak bilmiyorsun? Git artık, git!" diyerek kendine kızıyor ve bunu

yaparken aynayı kırıyordu. Kendi silüetini görmeye tahammülü yok gibiydi.

Yere yığılıp ağlamaya başladığında gözleri aynanın parçalarından birini bulmuştu. Onu eline alıp, "Sedef'in doğması için Yankı'nın ölmesi gerekiyor," dediğinde kaşlarımı çattım. Düşündüğüm şeyi yapmayacaktı, değil mi?

"Yankı ölmeli," deyince Yavuz'un haklı olduğunu anladım. Bu kızın düşündüğümden daha ciddi sorunları vardı. İntihar etmeyi düşünüyordu. Kendisini öldürdüğünde diğer kişiliğinin doğacağına inanıyordu. Bunu yaptığında her iki benliğinin sonsuza kadar yok olacağını idrak edemeyecek kadar hastaydı. Kahretsin, Sedef'in psikolojik durumu büyük bir hızla kötüye gidiyordu ve ben, bana yaptıklarına rağmen hâlâ onun için endişeleniyordum!

Gözlerindeki kararlılığı görünce ona daha fazla kayıtsız kalamadım. İntihara etmek üzere olduğunu görmek, kendime verdiğim tüm sözleri tutamamama neden olmuştu. Tam onu durdurmak için burada olduğumu belli edecektim ki yağmur çiselemeye başlayınca sırtımı duvara yaslayıp saklandım. Tam zamanında yağmıştı çünkü onu durduracak tek şey, yağmurdu. Sedef'in bu hayatta en nefret ettiği iki şey, yağmur ve çiçeklerdi. Gerçi her şeyden nefret ediyordu ama bu ikisinden daha çok nefret ediyordu. Garip biriydi.

Yatak odasının kapısından gelen sesleri duyunca pencereden uzaklaştım. Az önce bulunduğum yerde, yani bahçenin en karanlık köşesinde durmuştum. Tam o sırada dışarının lambası yanmıştı. Beni hiç yanıltmıyordu çünkü yağmurun onu durduracağını tahmin etmiştim. Dışarı çıktığında kırık bacağını gördüm ve bu durum fazlasıyla canımı sıkmıştı. Dikkatli bir şekilde ıslak yere oturup tıpkı küçük bir çocuk gibi somurtmaya başladı. Dışarının lambası onun olduğu

yeri aydınlattığı için onu görebiliyordum. Fakat lambanın ışığı tüm bahçeyi aydınlatmadığı için o, beni göremiyordu. Bir süre başını gökyüzüne kaldırıp yağmura sitem etti. Ettiği sitemler kalbime dokunuyordu çünkü haklıydı. Yağmuru suçlayıp yaşadığı en kötü anları anlattıkça onun için üzülüyordum ve ona olan öfkem yatışıyordu. Gökyüzüne bakıp yağmura kızarken, "Her halta tanık oluyorsun ya, o zaman kontrol delisi bir adama âşık olduğuma da tanık ol!" diye bağırdı. Duyduklarım soluğumu kesmişti. Bu sözleri ondan duymak bile beynimden vurulmuşa döndürmüştü beni. Bu kadın tüm dengelerimi yıkmaya yemin etmiş gibiydi.

Ne varlığı çekiliyor ne de yokluğu. Sedef Sarmaşık benim en büyük sınavım.

"Evet," diye bağırarak ağladı. "Sırtından bıçakladığım birini hâlâ sevecek kadar dengesizim. O, şu anda sıcak yatağında beni nasıl bitireceğinin planlarını yaparken ben burada, ona olan duygularımdan bahsediyorum! Hem de bunları sana anlatıyorum! Allah senin de belanı versin!" dediğinde dudaklarımdaki gülümsemeyi çok sonradan fark ettim. "Benimkini zaten her gün veriyor," deyip somurttu. Sedef'in şu an bir çocuktan farkı yoktu. Gerçekten dengesizdi.

Telefonum çaldığında başını kaldırıp etrafına bakınınca hemen telefonu sessize aldım. Atalay arayacak zamanı bulmuştu. Neyse ki Sedef kimsenin olmadığına kanaat getirip etrafına bakmayı kesmişti. Fakat, "Hey!" diyerek yine yağmura kızmaya başlamıştı. "Şuna iki dakika son verebilir misin? Bu gece bana yağmazsan bulutların kurumaz herhalde. Ah, boş versene," dedikten sonra yere uzandı. "Sabaha kadar yağ. Belki kimsenin yapamadığını sen yaparsın ve bana arzuladığım ölümü getirirsin," diyerek gözlerini yumdu. Yağmur yağarken bahçede uyumayı düşünmüyordu, değil mi? Hem

de peşinde bir suikastçı varken... Bu kadar düşüncesiz olmak zorunda değildi!

Asla büyümeyecek bir çocuktan farkı yok.

Bir süre durup tamamen uykuya dalmasını bekledim. Daha sonra saklandığım karanlığın içinden çıkarak ona doğru yürüdüm. Eğilip onu kucağıma aldığımda onun yüzünden yaralanan omzum sızlamıştı. Acıya aldırmamıştım çünkü göğsüme sokulan kadın aklımı başımdan almaya yetmişti. Gözleri kapalı bir şekilde başını göğsüme koyması bana her şeyi unutturuyordu. Başımı eğip yüzünü seyre dalarken, "Ölüm mü istiyorsun?" diyerek iç çektim. "Bu kadar kolay değil, Sarmaşık. Ölüm bile seni benden kurtaramaz." Onunla ne yapacağıma henüz karar vermemiştim.

"Bana olan duyguların ihanetimden daha ağır gelirse bul beni, Sipahi," demişti ve ben, bu gece onu bulmuştum.

Üç gün sonra

Otelin barında içkimi yudumluyordum. Bugün fazlasıyla yorulmuştum. Gözlerim dans eden insanları izliyordu ama hiçbirini görmüyor gibiydi. Aynı zamanda biri tarafından izlendiğimi de biliyordum. Kalabalığın içinde dans eden sarışın kadının gözleri üzerimde çok sık oyalanıyordu. Yönü tamamen bana dönüktü, sergilediği kışkırtıcı figürler beni etkilemek içindi. Önce fazla içtiği için böyle bilinçsizce davrandığını düşündüm ama göz göze geldiğimizde ayık olduğunu bakışlarından anladım. Beyaz ve dar elbisesi vücut hatlarını belli ediyordu, elbisenin kışkırtıcı bir göğüs dekoltesi vardı. Kadının mavi gözleri bana bakarken başını hafifçe yana eğerek sarı saçlarını savurdu. Yavaş ritimlerle dans edi-

yor, göz temasını kesmeden ellerini kışkırtıcı bir yavaşlıkla vücudunda gezdiriyordu. Dudaklarım kıvrıldı, açık bir şekilde baştan ayağa onu süzdüm. Bu, ona beklediği cesareti verdiği için bakışları daha cüretkâr bir hale geldi.

Bu gece bana eşlik eden Atalay, "Onu yatağa atmayacaksın, değil mi?" dedi. Sesi bunu istemiyormuş gibi çıkmıştı.

Gözlerimi kadından ayırmadan, "Neden olmasın?" dedim.

Atalay, "Sen teselliyi başka kollarda arayacak biri değilsin," deyince güldüm. "Teselliye ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın?"

"Çünkü Yankı'dan intikam almak istiyorsun."

"Sedef'ten intikam almak için başka bir kadını kullanacak bir adam değilim."

"Şu anda yaptığın şey ne?"

"İş."

"İş mi?"

"Evet."

"Seni anlamıyorum."

"Anlaman da gerekmiyor."

"Bir kadını arzulamak ne zamandan beri iş oldu?"

"Onu arzuladığımı da nereden çıkardın?" diyerek ayağa kalktım. "Sedef'in avukatlığını ne zaman bırakacaksın, merak ediyorum," deyip ona baktım. "Neden beni rahat bırakıp onun yanına gitmiyorsun?" dediğimde güldü. "Onu buldun, değil mi?" Bundan şüphesi mi vardı?

"Onu bulamayacağım bir yere sakla," dedim. "Kafam attığında onu kolayca bulamayacağım bir yere sakla," dediğim-

de sırıttı. "Merak etme, şu anda onu sakladığım yer aklının ucundan dahi geçmez," dediğinde başımı salladım. En azından bu konuda bir şeyler yapmıştı çünkü Sedef'i götürdüğü o evde güvenlik kamerası bile yoktu.

Başımı çevirip dans eden kişilere baktığımda o kadını bulamadım. Nereye gitmişti? "Atalay?" diyerek kaşlarımı çattım. "Senin yüzünden kaybettiğim o sarışın kadını bul!" dedim. "Otelden çıkmadan bul onu bana!" diyerek masadan ayrıldım. Atalay onu neden aradığımı sorgularken, ona cevap vermeden bardan çıktım. Hangi cehenneme gitmişti?

Odama girdiğimde fazlasıyla sinirliydim. Atalay dikkatimi dağıtmasaydı onu gözden kaçırmazdım. Işıkları yaktıktan sonra ceketimi çıkartıp yatağın üzerine fırlattım. Buradaki odam her ne kadar lüks ve gösterişli olsa da tesisteki odamı aramıyor değildim. Üzerimdeki kazağı ensemden tutup tek bir hareketle çıkarttım. Banyoya doğru yürürken yan odamda kalan kişinin televizyonun sesini çok fazla açmış olduğunu fark ettim. Banyonun kapı kolunu tam kavramıştım ki, "Hadi ama, bir tekmeyle ondan kurtulabilirsin! Bu saçma filmin senaristi kim, oğlum?" diyen tanıdık bir ses duyunca tüm bedenim kaskatı kesildi. Başımı çevirip duvara baktım. Yan odada kim kalıyor diye merak etmeye başladım. Onun sesine ne kadar da çok benziyordu.

"O değil, gereksiz yere onu düşünme," diyerek duvara dik dik bakmaya başladım. Sadece rüyalarımda değil, artık burada da bana işkence etmeye karar vermişti!

Yatağın olduğu duvara bakarken ikinci kez aynı sesi duymayı bekledim. Tek duyduğum televizyonun rahatsız edici sesleri olunca sinirle güldüm. "Burada olması imkânsız." Atalay onu burnumun dibine getirecek kadar canına susamış olamazdı.

Sedef'in zengin bir ailesi olabilirdi ama lüks bir otelde asla rahat edemeyeceği için bu gibi yerlere asla gelmezdi. Özellikle kayıplara karışmaya karar vermişken hiç gelmezdi. Gerçi istesem Atalay'ın onu sakladığı yeni yeri bir saat içinde bulurdum. Lakin o deliyi artık yakınımda istemiyordum.

Yaklaşık yarım saat sonra banyodan çıktım ve üzerime rahat bir şeyler giydim. Yorgunluk içinde yatağa girdiğimde bile yan odamdaki rahatsız edici sesler hâlâ kesilmemişti. Üzerimde tüm günün yorgunluğu varken bu gürültüye katlanamıyordum. Bu kişi her kimse beni daha fazla kızdırmadan o televizyonun sesini kıssa iyi ederdi! Bu lânet otelin duvarları neden ses yalıtımlı değildi! Gözlerimi kapatıp kendimi uykunun içinde bulmayı beklerken sanki biri duvara yumruk atmıştı. Ardından duyduğum ses yüzünden gözlerimi hızla açtım. "Aptal!" diye bağıran tanıdık bir ses duydum. "Başka yer mi yok da tenhalara giriyorsun? Çıkmaz sokak, geri zekâlı! Ama tabii, masum kızlar illa girsinler o sokağa. Masum olmayanlar da ölüp gebersin, değil mi? Allah senin de belanı versin, sözde masum kız Perihan!" diye bağırdığında da küfrettim. Yataktan hışımla çıkarak duvara baktığımda artık emindim, gerçekten buradaydı. Sesinden tanıyamasam okuduğu beladan tanırdım onu.

Aynı otelde ve yan odalarda mı? Atalay'ı bu sefer öldüreceğim!

Sedef'in bundan haberi olduğunu sanmıyordum. Hayır, bu onun işi değildi çünkü benim olduğum bir yere gelmeye cesaret edemezdi. Onu tanıyordum, asla benim peşimden buraya gelmezdi. "Ecelin olacağım, Atalay!" diyerek giyinmeye başladım.

Silahımı belime taktıktan sonra hemen odadan çıktım. Elimde tuttuğum ceketi üzerime geçirip kapıyı sertçe kapat-

tım. Onu görmek istemiyordum! Onun olduğu bir yerde kalmaktansa tesise geri dönerdim. Henüz birkaç adım atmıştım ki Sedef'in odasından gelen çığlık sesleriyle kaşlarımı çattım. "Aman Allah'ım, bu kan niye durmuyor?" diyen telaşlı sesi beni durdurmuştu. Özellikle kan kelimesini duyunca kendime küfrettim. "Ona ne olduğuyla ilgilenmiyorum!" diyerek yoluma devam etmek için kendimi zorladım. Geriye dönüp gitmek istedim ama gidemiyordum. Şu anda ne durumda olduğunu bilmeden gidemezdim. İntihara meyilli biriyle ilgili aklımda yüzlerce korkunç senaryo varken gidemiyordum. Bana böyle hissettirdiği için ondan gerçekten nefret ediyordum.

O gece bileğine yasladığı aynanın kırık parçası aklıma gelince, "Bunu yaptığıma inanamıyorum!" diye söylenerek onun kapısına doğru yürüdüm. Aklıma gelen korkunç senaryolar yüzünden kendimi onun kapısını yumruklarken bulmayı beklemiyordum. Bu kadından kurtulmamın bir yolu olmalıydı!

Önce yaklaşan adım seslerini duydum, daha sonra ise her zamanki alaycı sesini. "Umarım, kapıma şiddet uyguladığınız için geçerli bir sebebiniz var..." diyerek kapıyı açtı ve karşısında beni bulunca devamını getiremedi. Her ikimiz de günler sonra ilk kez birbirimizi görmenin etkisiyle susmuştuk.

Büyük hata, onu görmem hataların en büyüğü.

Şaşkınlıkla büyüyen mavi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Hafif aralıklı dudaklarını birkaç kez açıp kapatmıştı. Kestiği saçlarını tıpkı küçük bir çocuk gibi ortadan ikiye ayırarak topuz yapmıştı. Gözlerim biraz aşağıya kaydığında beyaz kazağındaki birkaç lekeyi gördüm. Bu neredeyse gülmemi sağlayacaktı çünkü kıyafetleri hiç temiz olmazdı. Kendisini yemeğe çok fazla kaptırdığı için her defasında ye-

diklerini kıyafetlerine döküyordu. Koltuk değneğiyle karşımda duruyordu. Siyah eteği dizlerinin hizasında bittiği için sargıdaki bacağı görünüyordu. Normalde hiç etek giymezdi ama bacağı bu haldeyken pantolon giyemiyordu. O gece onu yatağına yatırıp ıslak kıyafetlerini değiştirdiğimde de tercihim pantolonlardan yana olmamıştı. Ağır bir uykusu olduğu için neyse ki o gece uyanmamıştı. Yaptığım şeyi asla onaylamıyordum ama ıslak kıyafetlerle uyusaydı, hasta olabilirdi. Üstelik daha tam olarak iyileşmemişti. Sabah uyandığında büyük ihtimalle uyurgezerken kıyafetlerini değiştirdiğini düşünecekti. Bu yüzden o an için üzerini değiştirmeyi sorun etmedim. Sınırlarımı fazlasıyla zorlayan bir deneyimdi!

Sessizliği ilk bozan ben olmuştum. "Hangi kandan bahsediyordun?" dediğimde sesim kontrolümün dışında endişeli çıkınca kendime lânet ettim. Onun için endişelenmeyi bırakmış olmam gerekiyordu!

"Ne?" dediğinde bana bakmaya o kadar odaklanmıştı ki ne söylediğimi duymamıştı.

Tek kelime etmeden uzaklaş buradan!

Sırtımı dönüp gitmeye yeltendiğim esnada girdiği şoktan hemen çıkmıştı. Öne atılıp kolumu tutunca kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Bakma bana şöyle," deyip somurttu. "Hiç bir yere gidemezsin." Gitmemden korkarcasına kolumu daha sıkı tutmuştu. "Gecenin bir yarısı kapımı çalan sensin. Neden buraya geldiğini söylemeden gidemezsin." Hayatımda gördüğüm en kaygısız kadındı. Yaptıklarından sonra hiçbir şey olmamış gibi benimle konuşması çıldırmama sebep olacaktı!

Görüp görebileceğim en yüzsüz kadın ve bir o kadar da deli.

Kolumu sertçe çekerek onunla arama belli bir mesafe koydum. "Buraya seni görmek için gelmedim!" dedim. "Yan

odanda kalıyorum. Çıkardığın seslerden rahatsız olduğum için buradayım. Şu televizyonun sesini kıs çünkü benim yerime gelecek olan kişi bu kadar sabırlı olmaz!" Onun peşinden buraya geldiğimi düşünmesini istemiyordum çünkü bu doğru değildi. O fındık kadar olan burnunun iyice Kafdağı'na ulaşmasına izin verecek değildim.

Afallayarak bir süre irice açtığı gözleriyle söylediğim şeyi düşünmeye çalıştı. Bu durum karşısında verdiği tepkilere bakılırsa yanılmamıştım, gerçekten burada olduğumu bilmiyordu. Başını çevirip az önce çıktığım odanın kapısına şaşkınlıkla bakıyordu. "Atalay'ı öldüreceğim!" dediğinde bunu yapmak isteyen sadece o değildi.

Derin bir nefes alarak, "Burada kaldığını bilmiyordum," diyerek küçük bir savunma yapmaya çalıştı. "Gerçekten bilmiyordum." Kendi odasını işaret etti. "Film izliyordum ama Perihan'ın fazla masum olması beni çıldırttı. En son bıraktığımda merdivenlerden düştüğü için kafası çok kanıyordu," dedi. Bu da neden kan diye bağırdığını açıklıyordu. Normal bir insan gibi film izlemeye karar verdiğinde bile normallikten uzak tepkiler veriyordu.

Yüzümde en küçük bir tepki bile olmaksızın sadece ona bakmam rahatsız olmasını sebep olmuştu. Gözlerindeki pişmanlığı gizleyemeden, "Alaz dinle..." dediği an kaşlarımı çattım. "Altuğ, adım Altuğ!" dediğimde geçmiş her ikimizin zihninde yankılandı. Yutkunmuştu.

"Yankı! Adım Sedef değil, Yankı!" Artık daha iyi anlıyordum geçmişte canını yakan şeyi ve artık daha iyi anlıyordu şu anda canımı yakan şeyi.

Sert çıkışım karşısında eski çekilmez haline dönmesi uzun sürmedi. "Ee, ne olmuş yani?" dedi. Acı çekse de hep yaptığı gibi acısını alaycı tavrının arkasına itmişti. "Anladık, adın

Altuğ," diyerek bana dik dik bakmaya başladı. "Ben de zaten Juliet olup sana 'İnkâr et babanı, değiştirsin adını,' " demiyorum farkındaysan," dediğinde sinirlerim bozulmuştu. Bu kadın uslanmıyordu. Ayrıca o replik de tam olarak öyle değildi ama deyimlerin ve kalıplaşmış sözlerin canına okuyan birinden doğrusunu beklemiyordum!

Odasını gösterdim. "Odana geç ve beni rahat bırak." Duygudan yoksun bir sesle konuşup yeniden gitmeye yeltendiğimde yine kolumu tuttu. "Alaz, bitmeli artık bu savaş," dediğinde yorgun görünüyordu. "Önce sen, sonra ben ve şimdi yine sıra sana geldi. Tamam, yaptığım büyük hataydı ama bir şeyi her ikimiz de çok iyi biliyoruz. Eğer bunu bitirmeyip tekrar bana yönelik bir hamle de bulunursan, daha kötüsüyle sana karşılık veririm. Bu ne, oğlum?" diyerek isyan etti. "Bir sen, bir ben, bu gidişle bir de kan davamız olacak!" dediğinde az kalsın beni güldürecekti. Onda gerçekten şeytan tüyü vardı. Bazen öyle bir şey söylüyordu ki düşmanını bile güldürme aşamasına getiriyordu. Aramızda bir kan davası eksikti zaten. Gerçi birbirimize daha beterini yaşatıyorduk.

Bazı şeyleri anlaması için üzerine eğildiğimde "Bir konuda anlaşalım," dedim. Nefesini tutarak bana bakınca bunun kötü bir fikir olduğunu anladım. Mavi gözlerindeki o yakıcı tutku ve davetkâr dudakları nefesi kesilene kadar onu öpme isteğimi artırıyordu. Üzerimdeki etkisi yüzünden bir kez daha ondan nefret etmek istedim. Ona kapılmamak için yumruklarımı sıkarak hemen geri çekildim. Gözlerim sürekli dudaklarına kayarken "Sana herhangi bir karşılık vermeyeceğim," dedim. "Çünkü içimde sana karşı nefret bile yok. Ölüsün benim için, Sedef Sarmaşık, ölü!"

Gözleri dolarak yutkundu. "Böyle deme," diye fısıldadığında kırılgan bakışları canımı yakıyordu. "Alaz, ben hiç iyi değilim." Bunu görebiliyordum, çektiği acıyı görebiliyor-

dum. Başını kaldırıp ıslak gözlerle bana baktı. "Alaz, ben seni çok seviyorum," dedi ve tek bir cümleyle beni enkaz altında bırakmayı başarmıştı. Bu sefer yağan yağmura değil, doğrudan gözlerime bakarak itiraf etmişti.

"Evet," diyerek başını salladı. "Seviyorum, oğlum seni," deyince aklımı kaçırmak üzereydim. Daha önce de karşıma geçip, "Seviyorsun, oğlum beni," demiş ve beni bırakıp çekip gitmişti. Olur olmadık anlarda pat diye bir şey söylüyor, insanın aklını başından alıyordu. Cidden bir ayarı yoktu bu kızın!

İçimde ne tür yangınlar başlattığını bilmeden, "Bir şey söylemeyecek misin?" diyerek gözlerini kırpıştırdı. Bende bir şey söyleyecek hal mı bırakmıştı!

"Odana geç, Sedef."

Kafası karışmış bir halde bana bakıyordu. "Alaz, seni sevdiğimi söyledim. Şimdi sıra sende. Sanırım bu tür şeyler karşılıklı söyleniyor." Sinirlerimi yıprattığının farkında olduğunu sanmıyordum.

"Sedef?"

"Evet?"

"Sen bana ihanet ettin! Neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun?" dediğimde bir anda ellerini omuzlarıma koydu ve sağlam ayağının üzerinde yükselerek beni öptü. Dudaklarımda tüy gibi bir dokunuş bırakacak masum bir öpücük kondurdu. Gözlerime bakıp, "Çünkü sadece bir geceliğine hiçbir şey olmamış gibi kendimi kandırmaya ihtiyacım var," dedi. Öpücüğünün bana hissettirdiği iki şey vardı: Aşk ve nefret. Aynı anda bana her iki duyguyu hissettiren tek kadındı. O da aynı durumdaydı çünkü aynı şeyleri hissettirdiğimi biliyordum. Benim zehrim de şifam da ondaydı.

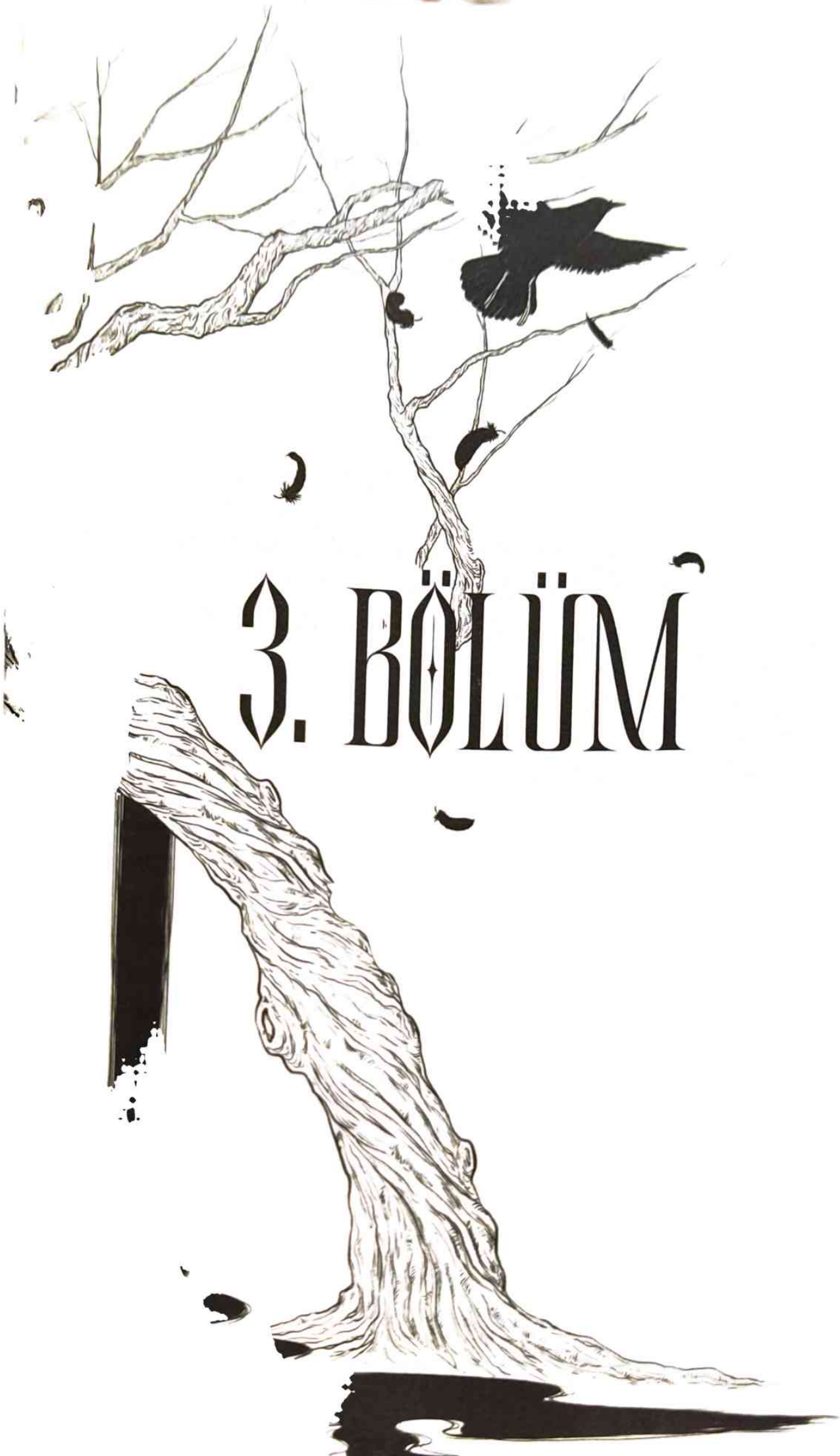
İstesem de bu akıl hastasından kurtulamıyordum. İkimiz de birbirimize karşı sonu gelmez bir savaşın içindeydik.

Evet, aramızdaki bir savaştı. Birbirimizin canını yaka yaka, en kötü şekilde kanata kanata yarattığımız bir savaşın içinde birbirimizi sevmiştik. Kabul ediyorum, normal bir ikili değildik. Zaten normal bir ilişki isteyen de yoktu. Ben bu kadını en manyak haliyle istiyordum. Ne evveli ne de ötesi vardı!

Bana yaptığı şeyi en yakınım bile yapsa Allah şahidimdir ki bir kalemde silerdim. Evet, Sedef'i bir türlü gözden çıkaramıyordum ama bunun tek sebebi, ona olan sevgim değildi. Sedef'in yaşadığı psikolojik sorunlar da bunun en önemli sebebiydi. Özel durumu bir şekilde ona karşı anlayışlı olmamı sağlıyordu ve bundan nefret ediyordum! Yine de bu, onu affedeceğim anlamına gelmiyordu. Aradığım sarışın kadın asansörden indi, bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı. Tam vaktinde çıkıp gelmişti.

Kadının gözleri ikimizin de üzerinde oyalandı. Kadın bize doğru geliyordu. Sedef huysuzca kadına bakıp, "Onu tanıyor musun?" diye sorunca, "Hayır," dedim. "Ama tanımak istiyorum." Yutkunduğunu duyduğum anda, "Belki de senin izlerini silebilir," deyip elimin tersiyle dudaklarımı sildim. "İzlerini silmeye dudaklarımdan başlayabilir," dedikten sonra kadına doğru yürüdüm. Onu ne denli yaraladığımı biliyordum ama beni yerde bırakıp Arda'nın elini tutması kadar büyük bir yara değildi bu. O gece bende açtığı yaralar kadar yaralayamazdım onu.

Zorsun, Sedef Sarmaşık, çok zor.

3. BÖLÜM

Evden ayrılmadan önce Atalay'a nereye gideceğimi sormuştum. Fakat bana söylediği tek şey, daha güvenli bir yere gideceğimdi. Beni Alaz'ın yanı başına getireceğini söyleseydi, kabul etmeyeceğimi biliyordu. Cebimde beş kuruş param yoktu ve bacağım sakattı. Bu yüzden beni nefret ettiğim otellerden birine getirince ona karşı çıkmamıştım. İstediğim tek şey, birkaç gün daha yalnız kalacağım bir yerdi; depresyonu dolu dolu yaşayacağım bir yer. Fakat Atalay'ın işgüzarlığı yüzünden Alaz'ı kapımda bulmuştum.

Ah, onu öyle sapasağlam karşımda görünce ne çok istemiştim ona sımsıkı sarılmayı. Lakin yapamadım çünkü bana çok kızgın olduğunu biliyordum. Kendimden beklenmeyecek bir cesaret göstermiş ve onu sevdiğimi söylemiştim. Hayır, itirafım bile işe yaramamıştı. Daha da ileri gitmiş ve onu öpmüştüm. Belki kalbindeki buzlar erir diye yapmıştım bunu ve bu bile işe yaramamıştı. Konuşmama zaten izin vermiyordu. Ona ulaşmama asla izin vermeyecekti. Dudaklarını silmesi ise cesaretimi tamamen kırmıştı. Asansörden inen bir kadınla koridorda tam on dakika konuşmasını izledim. Evet, on dakika boyunca gözlerimin önünde flörtleştiler. Sanki ben orada yokmuşum gibi, sanki ben onu izlemiyormuşum gibi o kadına ilgi göstermişti. Birkaç dakika değil, on dakika

boyunca o kadınla ilgilendi. O kadınla geceyi geçirmek için on dakika boyunca onunla ayaküstü sohbet etti. Daha sonra ne mi oldu? Birlikte Alaz'ın odasına girip kapıyı kapattılar. Evet, başka bir kadını odasına almıştı!

Ve o kadın! On dakika boyunca gözlerimi dikip onlara bakmama rağmen bunu hiç sorgulamadı. Sorgulamayı bırakın, bu durumu yadırgamadı bile. Nasıl bir insan böyle bir şey karşısında bu kadar tepkisiz olabilirdi? Biri on dakika boyunca gözlerini dikip bana bakacak ve ben onu görmezden geleceğim, öyle mi? Hadi ama, neden bakıyorsun diye defalarca hesap sorardım. Fakat o sarışın afet bunu yapmamıştı. Orada değilmişim gibi davranmıştı. "Vay be!" deyip elimdeki kadehi kafama dik tim. "İkisi nasıl da beni görmezden geldiler!" diyerek Atalay'a baktım. Alaz o kadınla yan odamda keyifli dakikalar geçirirken odada kalacak değildim. Atalay'ı arayıp otelden ayrılmak istediğimi söylemiştim. Otelin barında olduğunu söyleyince soluğu onun yanında almıştım, içiyordum.

Şişeyi alıp kadehimi doldururken karşımda oturan adam endişeyle bana bakıyordu. "Sence de fazla içmedin mi?" dedi. "Altuğ senin gözlerinin önünde bir kadını odasına alacak biri değil."

"Sadece gözlerimin önünde o kadını odasına almakla kalmadı, bunu gözlerimin içine bakarak yaptı!" dedikten sonra tekrar içmeye başladım. "Ha, bu arada," deyip karşımdaki yeşil gözlü yakışıklıya baktım. "Allah senin de belanı versin, Atalay!" dediğimde gülmeye başladı. "Bende ne zaman bela okuyacaksın diye bekliyordum." Ona sinirli bir şekilde bakarak önüme döndüm. Beni buraya getirmeseydi bütün bunları yaşamak zorunda kalmazdım.

Kadehi tutan ellerim titremeye başlayınca derin bir nefes aldım. Vücudum hâlâ uyuşturucuya karşı yoksunluk çekiyordu. Bu illete başlamamın sebebi Alaz'dı ve bırakmak hiç de kolay değildi! Arda beni kaçırdığında önce azar azar uyuşturucu vermişti. Vücudum o illetten tam kurtulmaya başlamıştı ki bu sefer de Alaz bana uyuşturucu vermeye başlamıştı. Üstelik Alaz'ınkilerin dozu daha ağır olduğu için kurtulmak hiç kolay değildi. Bırak deyince bırakılmıyordu. Bütün bunların başıma geleceğini bildiğim için kullanmamak konusunda direnmiştim. Benim tek istediğim Arda'yı bitirecek eğitimi almaktı ama onlar benden bir ajan çıkarmak istemişlerdi. Başarmıştım ve Arda'dan kurtulmuştum. Fakat uyuşturucuya karşı hâlâ zayıftım. Günlerdir kullanmamak için direniyordum ama çok zorlanıyordum. Bunu tek başıma atlatmaya çalışıyordum. Eğer bacağım sakat olmasaydı, uyuşturucu bulmak için bir arayışa gireceğimi biliyordum. Fakat kırık bacağım hareketlerimi kısıtladığı için beni o illetten uzak tutuyordu. İlk günler daha fazla zorlanmıştım ama şimdi biraz daha iyiydim. Vay be, bu hallere düşecek son kişi bile değildim!

Arda pisliği hayatımın içine etmişti. O, ikinci kez karşıma çıkmasaydı ne Alaz'ı tanırdım ne de bir caninin katili olurdum. Hayır, birini öldürmek hiç kolay değildi. Tetiğe basmak kolaydı ama sonrasında olanlar hiç kolay değildi. Öldürdüğünüz kişi dünyanın en aşağılık insanı olabilirdi ama tetiğe bastığınız an siz de öyle birine dönüşüyordunuz. O arabanın içinde sanki onunla birlikte kendimi de vurmuştum. Gözlerimi ne zaman kapatsam her defasında kanlı yüzünü görüyordum. Doğru düzgün uyuyamıyordum ve bu, beni daha da depresif biri yapıyordu. Sıklıkla yoklayan uyuşturucu krizleri ise hayatı benim için daha da çekilmez kılmaktan başka bir işe yaramıyordu. Benim kurtarılmaya ihtiyacım vardı fakat ben, kurtarılmak istemiyordum. Son

zamanlarda ölüm aklımda büyük bir yer edinmişti ve ben öylesine yaşıyor gibiydim.

Telefonu çalınca Atalay masadaki şişeyi alıp ayağa kalktı. "Daha fazla içmiyorsun, sakın bir yere ayrılma," deyip masadan uzaklaştı. Müziğin daha az duyulduğu bir yerde durarak aramayı cevapladı. Bunu yaparken bile gözlerini bir saniye olsun benden ayırmıyordu. Sanki ayakta duracak halim vardı! Yok yani, gitmeye kalkışsam bu kırık bacakla nereye gidecektim?

Atalay kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra tekrar karşımdaki yerini almıştı. Kısa bir süre sonra Alaz kalabalığın içinde görününce yüzümü buruşturdum. "Onu buraya mı çağırdın?" dediğimde Atalay, "Bir tek o seni dizginleyebiliyor," deyince ona ters ters baktım. Alaz, bu gece görmek istediğim son kişi bile değildi.

Alaz gözlerini benden ayırmadan bize doğru yürüyüp masanın yanında durdu. "Neden odanda değilsin?" diyerek benden hesap sorunca güldüm. "Bilmem, belki de ben de bu geceyi geçirecek birilerini arıyorumdur," dediğimde Atalay küfrederken Alaz, "Ne dedin sen?" diyerek ellerini masaya bastırıp üzerime eğildi. Kurduğum tek bir cümle yüzünden şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. Dişlerinin arasından hırlar gibi bir ses çıkardı: "Sedef! Az önce ne dedin?" Neden ikinci kez söylersem beynimi dağıtacakmış gibi bakıyordu ki?

"Tamam, söylerim," diyerek başımı salladım. "Ama ne söylediğimi unuttum. Sen bana söyle, ben tekrar söyleyeyim, olur mu?" diye sorduğumda daha büyük bir öfkeyle Atalay'a döndü ve "İçti mi bu?" dedi. Atalay ceketini alıp hemen ayağa kalktı. "Onu durdurmaya çalıştım ama içmek için kendince sebepleri vardı," dedikten sonra onaylamaz bakışları

arkadaşının üzerinde oyalandı. "O sebepleri tahmin etmek zor olmasa gerek."

İşaret parmağımı havaya kaldırıp, "O sebepleri ben sayabilir miyim?" dedim. Bu sözlerime karşılık ikisi de sinirli bir şekilde bana bakınca parmağımı indirdim. "Ya da saymam."

Alaz, cebindeki oda kartını çıkartıp Atalay'a uzattı. "Aradığımız dördüncü kişi odamda. Kimseye görünmeden onu buradan çıkarıp sığınağa götürün," deyince Atalay gözlerini büyüterek ona baktı. "Yani o kadın..." deyip susunca Alaz başını salladı. "Hedefini öldürmek için farklı yöntemlere başvurabilir ama onlardan biri." İçkiden midir, bilmem ama konuştukları şeyden zerre kadar bir şey anlamıyordum.

Atalay rahatlayarak nefesini verirken güldü. "Peki, onu ne halde odanda bulacağım? Önceden bilirsem bana daha az sürpriz olur," deyince yumruklarını sıkan Alaz, "Ona elimi bile sürmedim! İnsanların içinde etkisiz hale getiremezdim!" diyerek arkadaşını tersledi. Atalay gülerek, "Aksini hiç düşünmedim," dedi ve Alaz'ın uzattığı kartı alıp gitti. Tam olarak ne konuştuklarını bile anlayacak halde değildim. Neden bu kadar çok içtim ki?

Atalay gittikten sonra Alaz'ın sert bakışları beni bulunca, "Ne?" dedim. "Neden bana böyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?"

"Kızgın."

"Çünkü kızgınım, Sedef!" diyerek üzerime eğildi ve beni kucağına aldı. Doğrulup bana baktı ve "Sen etrafımdayken sakin olmam mümkün değil!" dedikten sonra beni daha sıkı tutarak yürümeye başladı.

Baygın gözlerle üst kata çıktığımızı izlemiştim. Odamın önüne gelince benden oda kartımı istedi. Hâlâ onun kuca-

ğındaydım ve kartı çıkartıp kapıya doğru uzattım. İçeri girip beni yatağın üzerine bırakmıştı. Kapıyı içeriden kapattı, sırtı bana dönüktü. Bu yüzden beyaz tişörtüne bulaşan kanı görmüştüm. "Omzun mu kanıyor?" dedim. "Yaralı mısın? Kim yaptı?" dediğimde *ciddi misin* dercesine bana baktı. "Dengesizin biri yüzünden yaralandım!" dedikten sonra yanıma gelip ayakkabılarımı çıkarmaya başladı.

"Seni yaraladığına göre gerçekten tehlikeli biri olmalı. Peki, hâlâ yaşıyor mu?"

"Ölmek istese bile buna izin vermem."

"Neden? Aptal mısın sen? Alaz, seni yaralayan birini çoktan öldürmüş olman gerekiyordu," dediğimde sinirleri bozulmuş gibi gülerek bana baktı. "İnan bana, her geçen saniye bunu daha çok istiyorum," dediğinde çok güzel gülüyordu.

"Neden sadece istemekle yetiniyorsun?" deyip uykulu gözlerle ona baktığımda, "Sedef," dedi. "Sus, güzelim." Sustum, tebessüm ederek başını iki yana salladı. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Dolabı açıp kıyafetlerimi karıştırdı ve siyah bir tişört aldı. Yanıma geldi ve üzerimdeki tişörte bulaşan içki lekelerini gösterdi. "Değiştirelim mi?" diye sorunca uslu çocuklar gibi başımı salladım. "Değiştirelim." Yarın sabah karşımda bambaşka bir Alaz bulacağımı biliyordum. Sarhoştum ve sabaha hiçbir şey hatırlamayacağımı düşündüğü için bana iyi davranıyordu.

Tişörtümü çıkarınca onun karşısında sutyenle kalmıştım. Bakışları bedenimin açıkta olan kısımlarına kaymıyordu. Bana yeni tişört giydirdi ve üzerimdeki eteğe hiç dokunmadı. Alçı yüzünden etek giydiğimi biliyordu. Üstelik giydiğim etekler bile bol ve uzundu. "Uyu biraz," dediğinde yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturdum. O da oturuyordu ve kal-

kacağı esnada elini tutarak onu durdurdum. "Sarhoşum, Alaz," dediğimde bunu niye söylediğimi anlamamıştı. "Ve?" diyerek devam etmemi bekledi. "Ve sabah büyük ihtimalle hiçbir şeyi hatırlamayacağım." Çekinerek ona baktım. "Yani bana söylediklerini bile hatırlamam," dedim. "O sarışın kadını odana aldın, Alaz."

Ayağa kalktı ve pencereyi açarak sigarasını çıkarıp yaktı. "Bir suikastçıydı," diyerek bana doğru döndü. "Çetin'in tuttuğu biriydi. Susturmak istediği kişilerin içinde senin de adın vardı," dediğinde kahverengi gözleri yine aynı soğuklukla bana bakıyordu. Şimdi kadının neden ona olan bakışlarımdan rahatsız olmadığını anlıyordum. Beni zaten tanıyordu ve neden kıskançlık yaptığımı da biliyordu. Vay canına, Çetin gerçekten boş durmuyordu! Dilan'ın katili oydu ama onun yüzünden cezaevine gidecek olan bendim.

"Peki, odada neler oldu?"

Sigarasından büyük bir nefesi içine çekerken, "Hiçbir şey," dedi. "Sanırım yatakta daha savunmasız olacağımı düşündüğü için bu şekilde karşıma çıktı."

"Ne? Onunla yatağa mı girdin?"

Güldü. "Odada sadece birkaç kadeh bir şeyler içtik. O kadar ileri gidecek biri değilim."

"Onu öptün mü?"

Gözleri dudaklarımda oyalanırken, "Hayır," deyince rahat bir nefes aldım. Aralarında hiçbir şey olmamıştı.

Farklı bir soru yönelttim. "Sabah da bana bunları anlatır mısın?"

"Hayır." Harika!

"Pekâlâ," deyip derin bir nefes aldım. "Şimdi sana daha önce kimseye anlatmadığım bir şey anlatacağım. Sana ilk ve son kez söyleyeceğim, Alaz," dediğimde beni izlemeye devam ederken, "Ya sonra?" diye sordu ve burukça gülümsedim. "Gideceğim, hayatından gideceğim." Yarın sabah uyandığında beni burada bulamayacaktı. Sabah uyandığında artık bana ulaşamayacağı bir yerde olacaktım.

Alay edercesine güldü. "Nereye gidersen git, bulurum seni."

"Bulma Alaz, bu sefer bırak da kaybolayım," dedim ama cevap vermedi.

Gittikçe daha fazla uykum geliyordu, yatağa uzanmamak için kendimi zor tutuyordum. "Arda'nın yanındayken beni bir anlaşma yapmaya ikna etmişti," diyerek hiç beklemediği bir konu açtım. "O, arkadaşlarıma dokunmayacaktı ve ben de onun yanında kalacaktım." İç çekerek başımı salladım. "Ben anlaşmaya sadık kaldım ve kaçmayı denemedim." Dudaklarım titrerken gülümsemeye çalıştım. "Tacizlerine sesimi çıkarmayıp günlerce anlaşmaya sadık kaldım. Aradığı parayı temin etseydi, onunla bu ülkeden gitmeyi düşünecek kadar anlaşmaya sadıktım. Neden, biliyor musun? Çünkü ondan çok korkuyordum. Yiğit'e, Kuzey'e ve Naz'a yaptıklarından sonra ondan çok korkuyordum. Ve beni ona bırakan sendin," diyerek gözlerine baktım. "Bana yaşayıp yaşamamak istediğimi sormadan bu kararı veren ve peşimden gelmeyen sendin. Ben hiçbir zaman, 'Kızı öldür,' demene kızmadım," diyerek başımı salladım. "Belki kızmam gerekiyordu ama başka seçeneğin olmadığını bildiğim için seni anlıyordum. Ama ben, peşimden gelmediğin için sana çok kızdım ve kırıldım. Çünkü orada yaşadıklarıma sen karar vermiştin." Bunu bilmeliydi. Bunu bilmediği sürece neyi, neden yaptığımı asla anlayamazdı. Bana yaşattıklarını bilmeliydi.

Kucağımdaki parmaklarımla oynarken ona bakmıyordum. "Anlaşmaya sadıktım ve Arda'yı kızdıracak şeylerden kaçınıyordum," dedim. Ona bakarak bunları anlatamazdım. "Ama Arda hastaydı ve acı çekmemden zevk alıyordu. Hata yapmamı bekliyordu ve ben, ona bu fırsatı vermiyordum. Ama bir gün aradığı fırsatı kendi yarattı. O gün göğsümdeki yaranın nasıl olduğunu sordu. Koyulaşan gözlerle vücudumu izledi," dedikten sonra başımı kaldırıp Alaz'a baktım. "Ve bana 'Akşama hazır ol,' dedi," dediğimde sertçe yutkunmuştu. Anlattığım her şeyi kafasında canlandırıyor ve her bir sahne onu deli ediyordu.

"O gün kulübedeki adamlarını alıp ayrıldı," diyerek devam ettim. "Bir anlaşmamız olduğu için kaçmayacağımdan emindi ya da ben böyle sanıyordum." Anlatırken bile o günü tekrar tekrar yaşıyordum.

"Kaçtım ve kendi ayağımla onun tuzağına düştüm çünkü aslında hiç gitmemişti ve kaçmamı bekliyordu." Acı içinde güldüm. "Bilerek beni korkutmuştu çünkü canımı yakmak için anlaşmayı bozmalıydım." Ve ben o gün farkında olmadan onun istediği şekilde hareket etmiştim. Hasta zihniyetli bir adamın aklından geçen oyunları bilememiştim.

"Beni yakaladığında her şeyi anladım. Başıma gelecekleri bildiğim için bana yapacaklarını kabullenmiştim. Bu yüzden ona o sözleri söyledim," deyip sustuğumda sigarasını camdan fırlatarak, "Ne söyledin?" diye sordu. Gözlerine baktım. "Alaz beni bulacak dedim." Gözlerine bakmaya devam ederken gözlerini yumdu ve yüzüme bakamadı. Gözlerini suçluluk içinde kaçırmıştı çünkü beni bulmamıştı.

"Seninle ilgili bir şeyler söylemem onu deli etmişti. 'Hani, nerede Altuğ?' dedi ve üzerime yürüdü. 'Gelsin ve seni benden kurtarsın,' dedi ve bana vurmaya başladı," dedikten son-

ra ağlamaklı gözlerim onun kahverleriyle buluştu. "Haklıydı, sen gelmemiştin ama gelmeliydin, Alaz, gelmeli," deyip hıçkırdım. "İki adamı kollarımı tutup Arda bana kan kusana kadar vururken gelmeliydin. Peşimden gelmeyen ve beni onun ellerine bırakan adam, doğum günümde gelmeliydi. Hani dedin ya 'Seni yaşatmak için gelmedim,' diye, o gün doğduğum gündü ve ben kanlar içinde bilincimi kaybettim. Bu nasıl yaşatmak?" dedim. "Ben doğduğum günde ölümü hissettim."

Sus dercesine bana bakarken bütün bunları duymayı beklemiyordu. Sözlerim içine dokunurken beni nasıl susturacağını bilemiyordu. "Birkaç gün boyunca ateşler içinde kıvrandım," diyerek anlatmaya devam ettim. "Kanamam vardı ve duvardan destek almadan yürümeyecek kadar karnım ağrıyordu. İlaçlar fayda etmiyordu ve ben ölmek için yalvarıyordum," diye fısıldadım. "Arda'ya canım yanıyor diye ağladığımda bana ne dedi, biliyor musun?" Gözlerimden yaşlar süzülürken buğulu gözlerle sebebim olan adama bakıyordum. " 'Sen acıya alışıksın,' dedi. Alaz, o bana 'Bir şey olmaz, sen acıya alışıksın,' dedi," diyerek hıçkırdım. "Haklıydı, yine haklıydı."

Ne beni susturabiliyordu ne de çekip gidebiliyordu. Acım ilmek ilmek ruhuna işlerken duydukları karşısında çaresizdi. Zamanı geriye alamıyordu, beni yaşadıklarımdan kurtaramıyordu. Duyduklarının enkazı altında kalmıştı ve o enkazdan kurtulmak için bir şey yapmıyordu. "Asıl suçlunun sen olduğunu hiç anlamadın, değil mi?" dedim ıslak gözlerle onu izlerken. "Bana hiç güvenmedin, Alaz. Güvenseydin bu durumda olmazdık. Bana planını anlatsaydın o zehri kendim içerdim," deyip başımı salladım. "Katil yakalansın diye sana yardım eder ve o zehri içerdim. Ama sen bana güvenmek yerine gizlice beni zehirlemeyi seçtin. Ne kadar inceceğimi

düşünmedin bile." Yarasalardan kimse ölmesin diye gerçekten ona yardım eder ve gizlice vişne suyumun içine kattığı zehri bile isteye içerdim. Biliyorum, herkes için kötü ve bencil biriyim ama bir zamanlar aynı yurtta kaldığım çocuklar için her şeyi yapardım ve yapmıştım da.

"Hakkımda çıkardığın infaz kararını önceden bana anlatsaydın kırılmazdım," dedim. "Ama sen bana güvenmek yerine beni kırmayı seçtin. Beni Çetin'in olduğu bir odada bırakıp gittin," deyip gözyaşları içinde hıçkırdım. "Bana güvenip önceden bunun neden gerekli olduğunu anlatmadın ki. Alaz, sen beni yine incitip kırmayı seçtin. Bu gece bile," diye fısıldayıp ona baktım. "Bu gece bile o kadını neden odana aldığını anlatmadan onunla içeri girdin. Alaz, ben kâhin değilim, sıradan bir insanım. Gizli saklı çevirdiğin işleri önceden göremem. İlk karşılaştığımız günden beri sen bunu bana hep yaşatıyorsun. Benim de canım yanıyor!" diye bağırdım. "Tüm oyunlarına beni alet ettin! Yetmedi, bir ay boyunca bir katilin ellerine bıraktın ama benim yüzümden omzuna bir kurşun yedin diye ben suçluyum, öyle mi? Peki, ben senin yüzünden kaç kurşun yedim? Hangimiz daha suçlu ve günahkârız? Yanılmışım, aslında daha çok seven benmişim," diyerek yeni fark ettiğim bir gerçeği acı içinde göğüsledim. "Çünkü ben sevdiğim adamı sadece bir kez vurdum ve günlerdir kendimi toparlayamıyorum," diyerek ona baktım. "Ama sen beni defalarca sırtımdan vurdun ve her defasında hiçbir şey olmamış gibi karşıma geçtin," dedim. Bu geceye kadar tüm suçu kendimde bulduğum için sefil bir haldeydim ama artık anlıyordum. Suçlu ben değildim, ben kurbandım.

O da anlamıştı. Gerçekleri daha yeni yeni anlıyor, asıl suçlunun kim olduğunu yeni fark ediyordu. Ona olan ihanetimin bile suçlusu olduğunu yeni fark ediyordu. Gözlerindeki buzlar paramparça olduğunda sersemleyerek yanındaki kol-

tuğa oturdu. Yüzünü ellerinin arasına alıp ovuştururken bana yaşattıklarıyla yeni yüzleşiyordu. "Seni affedemiyorum," diyerek gözlerimi yumdum. "Ve sen de beni affedemezsin." Birbirimizi çok kanatmıştık, hem de çok.

Uyumak üzereyken daha önce ondan duymadığım bir şeyi kulağıma fısıldadı. "Özür dilerim, Sedef," dediğinde sesi boğuk çıkmış, acım içine işlenmişti. "Çok özür dilerim."

Yanıma uzanınca uykulu gözlerimi yavaşça açtım. Kahverengi gözlerinde yoğun bir pişmanlık vardı. "Yeniden başlayalım mı?" derken sesi yalvarırcasına çıkmıştı. "Geçmişi değiştiremem ama gelecekte benzer hataları yapmaktan kaçınacağım." Bu konuda oldukça kararlı gibiydi. Yeniden başlamak mı? Bu mümkün müydü? Birbirimize çektirdiğimiz onca acıdan sonra bu mümkün müydü?

Gözlerimdeki tereddüt ve endişeyi görünce sıkıntılı bir şekilde iç çekti. "Sen kazandın," dedi. "Son yaptığın hamleyle bana iyi bir ders verdin." Bunları söylerken rahatsızlığını gizleyemiyordu. "Ben Alaz Altuğ Sipahi," deyip gözlerime baktı. "Baş belası küçük bir kadına karşı kaybettim," dedi. Belki de ben kazanmıştım. Arda'yı bitirmekle kalmamış, Alaz'a yenilgiyi tattırmıştım. Ve evet, artık yeniden başlamamız mümkündü çünkü son olanlardan sonra Alaz değişmeye başlamıştı. Artık aynı hataları ikinci kez yapamazdı çünkü gözümü kararttınca neler yapacağımı iyi biliyordu. Değişen sadece o değildi. Ben de artık aramızdaki savaşın son bulmasını isteyecek kadar değişmiştim.

"Tamam," dedim. "Yeniden başlayalım." İlk kez bir konuda inat etmediğimi görmek onu rahatlattı. Elini uzatıp yüzüme dağılan saçları çekerken, "Sedef," dedi. "Saçlarını bir daha kesme. Bu kısa halini hiç sevmedim." Oysaki saçlarımı kesmemin sebebi bile oydu.

Parmakları yüzümde oyalanırken ikimizin de bakışları fazla dalgındı. Yeniden başlamaya karar vermiş olabilirdik ama olanları bir gecede unutamazdık. Birbirimizi çok fazla yaralamıştık ve sadece zaman bizi iyileştirebilirdi. Günler, aylar hatta belki de yıllar geçecekti. Aradan geçen zaman acımızı yatıştıracak ve bize yeni anılar kazandırarak eskisini unutturacaktı. Biz değil, zaman bizi iyileştirecekti. Eski yaralar tesirini kaybederken hayatımızda yeni şeyler olacaktı. Belki de yeni yaralar. Bizim tek yapmamız gereken birlikte hepsine göğüs germeyi başarmak olacaktı. Bir süre sonra ikimiz de birbirimizi affetmiş olacaktık. İkimiz de ayrı cephelerde çetin bir savaş vermiştik. Şimdi cepheyi terk edip ateşkes yapmanın zamanıydı. O gece Arda'yı öldürüp Alaz'a ihanet etmek benden çok şey almıştı ama bana daha olgun düşünceler kazandırmıştı. Büyüyordum, sanki ben daha yeni yeni büyüyordum. Evet, orada yaşananlar beni bir gecede büyütmüştü.

"Şunu doğru şekilde yapalım mı, Alaz?

"Neyi?"

"Seni seviyorum."

Güldü ve "Ben de," dedi. "Ben de seni çok seviyorum, Sedef." Beni de gülümsetmeyi başarmıştı.

Birkaç saniyenin ardından bu sefer o, "Şunu doğru şekilde yapalım mı?" dedi.

"Neyi?"

Gözleri dudaklarımı buldu ve "Bunu," dedi. Üzerime eğilip beni öpmeye başlayınca güldüm. Gülüşüm onun sıcak nefesinde kayboluyordu ve beni neden öptüğünü biliyordum. Onu kapımda bulduğumda dudaklarına küçük bir öpücük bırakmıştım. Orada bana karşılık vermemek için çok direnmiş olmalıydı. Şimdi de o öpücüğün acısını çıkarıyor-

du. İkimiz de daha ileri gitmeyi düşünmüyorduk. Tutkulu bir öpücük ve birbirimizin kollarında uyumak, bu gece için güzel bir başlangıç olacaktı.

Her şeyin güzel olacağına inanmak istiyorum ama bunu ümit etmek beni korkutuyor.

Uyumadım. Alaz günlerin uykusuzluğunu benim yatağımda giderirken ben hiç uyumadım. Bu gece konuştuğumuz hiçbir şeyi unutmamak için uyumadım. Sabahın ilk ışıklarıyla oturduğum koltuktan kalktım. Sabaha kadar oturduğum yerden onu izlerken çok düşünmüştüm. Yeni bir başlangıç yapmak istiyorsam artık bazı şeylerden kaçmamalıydım. Bu yüzden Alaz'a teslim olmaya gittiğimi yazan bir not bıraktıktan sonra otelden ayrılmıştım. Karakola gidip teslim olmam ve karakolda geçirdiğim süre iki saatten fazla sürmüştü. Evrak işlerinin tamamlanması biraz zaman aldığı için beni bekletmişlerdi. Sonrasında daha önce kaldığım cezaeviyle iletişime geçip bugün oraya gideceğimi bildirmişlerdi. Her ne kadar kendim teslim olsam da ben bir mahkûmdum. Bu yüzden prosedür gereği ellerim kelepçeli olmalıydı. Fakat sakat bacağım yüzünden koltuk değneği olmadan yürüyemiyordum. Özel durumumdan dolayı bu sefer kelepçe takmamışlardı. Yanımda iki polis memuruyla karakoldan ayrılmıştım.

Sessizlik içinde geçen küçük bir yolculuktan sonra araba cezaevinin önünde durmuştu. Camdan dışarıya bakarken burukça gülümsedim. "Tilki misali hep kürkçü dükkânına dönüyorum," dedikten sonra araçtan indim. Kalan iki yılımı geçireceğim yere dönmüştüm.

Cezaevinin büyük kapılarının önünde durduğumuzda derin bir nefes aldım. Bu kapıdan içeri giresim yoktu. Gözcü kulesinde nöbet tutan jandarmalar bile beni ürkütüyordu.

Başımı çevirip arkama baktığımda yutkundum. On sekiz yaşına girdiğimde ıslahevinden bu cezaevine nakledilmiştim. Yine böyle durmuş ve uzun uzun devasa kapılara bakmıştım. Yine sağımda ve solumda iki memur vardı. Dönüp arkama bakmıştım, orada beni bekleyen kimse yoktu. Yine dönüp arkama baktım ve yine kimse yoktu. Yankı Sarmaşık olarak girdiğim bu yere bu sefer de Sedef Sarmaşık olarak giriyordum. İsim değişiyordu ama kader değişmiyordu. Boynumu büküp önüme dönmüştüm. Tozlu yolda tekerlekleri ağlatan bir arabanın bize doğru geldiğini gördüm. Araba ani bir frenle durdu. Arabadan âdeta atlayarak inen çocuğu görünce, "Kuzey!" diye haykırdım. Evet, bu Kuzey'di.

Diğer çocuklar da arabadan inmişti. Kuzey, "Sedef!" diye bağırarak bana doğru koştu. Kuzey sadece onu üzdüğümde bana Sedef derdi.

O kadar hızlı bir şekilde bana doğru koştu ki memurların onu durdurmaya vakti olmamıştı. Bana sımsıkı sarıldığında, "Kuzey," diye ağlamaya başladım. "Buradasın, geldin."

Hiç bırakmak istemiyormuş gibi bana sımsıkı sarılırken, "Geldim, kardeşim," dedi, sesi titremişti. "Buradayım, yanındayım." Ve ben anladım ki onların varlığı makûs talihimi değiştiriyordu. Bu sefer bu kapıdan içeri kimsesiz bir şekilde değil, arkamda beni bekleyenlerin olduğunu bilerek girecektim.

Yiğit'in, "Hey! Zamanında yetişmek için o arabayı son sürat kullanan bendim," diyen sesini duydum. Kuzey'den ayrıldığımda Yiğit yanımdaki memurları yeni fark etmişti. Yutkunarak, "Tabii, tüm kırmızı ışıklarda durdum," deyince gözlerim dolu dolu ona gülümsedim. Memurları bile güldürmüştü.

"Teşekkür ederim," deyip ona sarıldım. Kollarını bana dolarken, "Sana çok kızgınız ama şimdi sırası değil," diyerek hüzünlü bir sesle sitem etti. "Kaç gündür senden haber alamamak bizi bitirdi." Son olanların ne kadarını bildiklerini bilmiyordum ama onları habersiz bırakmamalıydım. Bu konuda bana kızmakta haklıydılar.

Yiğit'ten sonra Hakan ile bakıştığımızda gözleri bacağımı buldu. Önce alçıdaki bacağıma, sonra ise arkamdaki cezaevine baktı. *Bu ayakla nasıl dayanır* der gibi bakarken gözleri dolmuştu. "Hakan," diye fısıldadım. "Bana sarılmayacak mısın?" dediğimde isyan eder gibi, "Yine mi lan, yine mi?" deyip aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapattı. "Yine mi eksiliyoruz!" deyip kollarını bana sarınca dudaklarımdan çıkan hıçkırığa engel olamadım. Umarım, bu son olurdu.

Zor olsa da Hakan'dan da ayrıldım. Gözlerim Efe'yi bulunca, "Yankıcığım," diye ağlayarak bana doğru yürüdü. "Sen yine içeri mi giriyorsun?" Bu sözlerine karşılık gülümsemeye çalıştım. "Buraya gel, Efe," diyerek açtığım kollarımın arasına giren çocuğun saçlarını okşadım. "Son iki yıl," dedim. "Daha sonra yine birlikteyiz." Bu iki yılda neler olurdu, bilmiyordum. Allah'a en büyük duam, onları bıraktığım gibi bulmaktı.

Naz ağlamaktan kızarmış gözlerle karşımda durunca, "Orada kendine dikkat et," diye fısıldadı. "Bak, biri seni üzerse ve bana söylemezsen..." demişti ki bir anda ona sarıldım ve Naz, "Gitme!" diye ağlamaya başladı. "Gitme, Yankı, gitme. Ya biz neden toparlanamıyoruz?" deyip kollarıma döktü gözyaşlarını. "Neden sürekli dağılıyoruz?" dediğinde isyan ettim. Ama bu sefer bitmişti. Başarmıştım, onları Arda'dan korumayı başarmıştım. Artık tehlikeden uzak yaşayacaklardı.

Son olarak Ecrin ile bakıştığımızda burukça gülümsedim. "Merhaba, Yakamoz," diye fısıldadığımda Ecrin titrek bir sesle, "Merhaba, Sarmaşık," dedi. Ne o ne de ben daha fazla konuştuk. Birbirimize bakıyorduk ve ikimiz de konuşacak durumda değildik. Dudakları titredi, bunu gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Fakat gözünden süzülen bir damla gözyaşı onu ele verince, "Her defasında bana bunu yaşattığın için senden nefret ediyorum!" dedi ve öne atılıp bana sarıldı. Ecrin ile çok garip bir ilişkimiz vardı. Genelde hep tartışır ve birbirimizi iğnelerdik. Lakin günün sonunda bir şey olurdu ve biz sarmaş dolaş ağlardık.

Yanımdaki memur, "Artık gitmeliyiz," deyince Ecrin'den ayrılmak zorunda kaldım. Yasak olmasına rağmen çocuklarla vedalaşmama izin verdikleri için onları zor durumda bırakmak istemiyordum.

Çocukların her birine bakıp gülmeye çalıştım. "Allah'a emanet olun." Gözyaşlarımı silerek, "Beni düşünmeyin," dedim. "Bakarım başımın çaresine."

Hepsi güçlü görünmeye çalışıp moralimi düzeltmenin peşindeyken Kuzey, "Kendine iyi bak," diye fısıldadı. Öyle bir dağılmıştı ki dokunsalar ağlayacak durumdaydı. "Seni önce Allah'a, sonra sana emanet ediyorum," dediğinde yapabilseydim ona doğru atılıp sımsıkı sarılır ve ondan hiç ayrılmazdım.

Yere düşen koltuk değneğini eğilip aldıktan sonra, "Ecrin," deyip Kuzey'i işaret ettim. "Onu bugün yalnız bırakma." Benden sonra Kuzey yıkılırdı. Birinin yanında olması ve ona göz kulak olması gerekiyordu. Sormaya fırsatım olmamıştı ama bugün teslim olacağımı nereden öğrendiklerini merak ediyordum.

Çok zor olmuştu ama onları geride bırakıp kapıdan içeri girmiştim. Büyük duvarların içinde daha şimdiden boğulmaya başlamıştım. "Burayı hiç özlemedim," diye somurttuğumda yanımdaki memurlar attığım küçük adımlara sabırla eşlik ediyordu. Koltuk değneğiyle yürümek hiç kolay değildi.

İçeri girip bir üst kata çıktığımızda tanıdık birkaç gardiyan görmüştüm. Onlara başımla küçük bir selam verdim ve müdürün odasına doğru yürüdük. Memurlardan biri gardiyanla konuştuktan sonra müdürün bizi beklediğini teyit ettirdi. Kapıyı hafifçe tıkladıktan sonra içeri girdi, biz de onu takip ettik. Polis memuru beni teslim ettiğine dair cezaevinin müdürüne birkaç belge imzalattı. Daha sonra bana, "Allah kurtarsın," dedi ve arkadaşıyla birlikte gitti.

Kapı kapandıktan sonra cezaevi müdürü, "Otur, Yankı; yani Sedef," deyince güldüm. Gerçek adım kayıtlara geçtiği için artık Yankı diye hitap etmiyorlardı.

Müdürün masasının önündeki sandalyeye doğru bir adım atmıştım ki duraksadım. Pencerenin önünde duran adamı daha yeni fark ediyordum. Sırtı bana dönük bir şekilde camdan dışarıyı izliyordu. Koskoca mazi gözümde canlanırken tebessüm ettim. Evet, bu Alaz'dı. İlk kez onu burada, bu odada görmüştüm. O zaman da benden önce gelmişti ve camdan dışarıyı izliyordu. Ve ben o zaman da bu kapıdan içeri girdikten daha sonra onu fark etmiştim. Sanki geçmişe gitmişim gibi hissediyordum. Tek fark, o zaman beni çıkarmak için gelmişti, şimdi ise beni içeri göndermek için. Acaba o da şu anda aynı şeyleri düşünüyor muydu? Müdürün ona attığı kaçamak bakışların aynı olması bile beni güldürdü. Başımı iki yana sallayarak sandalyeye oturdum. Alaz ile ilgili her şey bu odada başlamıştı ama her şey bu odada son bulmayacak gibiydi.

Cezaevi müdürü Faruk Bey, "Nasılsın, Sedef?" dediğinde gözlerimi Alaz'dan ayırmadan, "Artık çok daha iyiyim," dedim. Bu sefer Alaz'ı bana doğru döndürmeyi başarmıştım. İlk seferinde ben odadan çıkana kadar camdan dışarıya bakmaya devam etmişti.

Gözlerimiz buluştuğunda resmi bir tavır takınarak gelip karşıma oturdu. Ona dair ilk izlenimim, duyguları olmayan bir iş insanı olduğuydu. Bu adam geceyi benimle geçirdiğini çok iyi gizliyordu. Kahverengi gözleri bana bakarken kızgınlığını gizliyordu. Oysaki ona haber vermeden buraya geldiğim için bana sinirli olduğunu iyi biliyordum. Artık çocuklara haber veren kişinin Alaz olduğunu biliyordum. Ben karakolda oyalanırken uyanıp notumu bulmuş ve çocukları aramıştı. Onları görmenin bana iyi geleceğini biliyordu. Eminim, buradan çıktıktan sonra Songül Hanım'a ve babalarıma da burada olduğumu söyleyecekti. Müdür Bey'in gözleri Alaz'ın ve benim üzerimde oyalanırken, "Altuğ Bey de seninle ilgili tuttuğu raporları iletmek için buradaydı," deyince afallayarak müdüre döndüm. "Hangi rapor?" dedim. Benim neden bu rapor işinden haberim yoktu?

Müdür Bey, "Bilmiyor muydun?" dedi. Neden bahsettiğini anlamadım.

Alaz, "Ona bu detayı söylemeyi unutmak benim hatam," dediğinde sinsi bakışları beni buldu. "Teşkilatla işbirliği yaptığın ve bir davanın açıklığa kavuşması konusunda bizlere yardım ettiğin dosyana eklenecek. Bu, bir sonraki duruşmanda dikkate alınacak bir rapor," dedikten sonra meydan okurcasına dudağının kenarı kıvrıldı. "Dışarıda yaptığın her şeyi belgelerle kanıtlayarak sunduğum bir rapordan bahsediyoruz," dediğinde benim rengim atarken o, bu halimden sadistçe bir zevk alarak beni izliyordu.

Titrek bir sesle, "Her şeyi mi?" dediğimde gözlerimin içine bakarak, "Her şeyi," deyince sessizce yüz kızartıcı bir küfür savurdum. Bana bunu neden önceden söylemedi ki? Benim için bir rapor tuttuğunu bilseydim onca şeyi yapmazdım! Allah kahretsin, defalarca firar etmeye kalkışmıştım! Kanun dışı birçok şey yapmış, hatta elimden geldiğince onlara zorluk çıkarmıştım. Ya ben az kalsın bu adamın ölümüne sebep oluyordum! Bunlar da raporunda varsa artık hayatta dışarıya çıkamazdım!

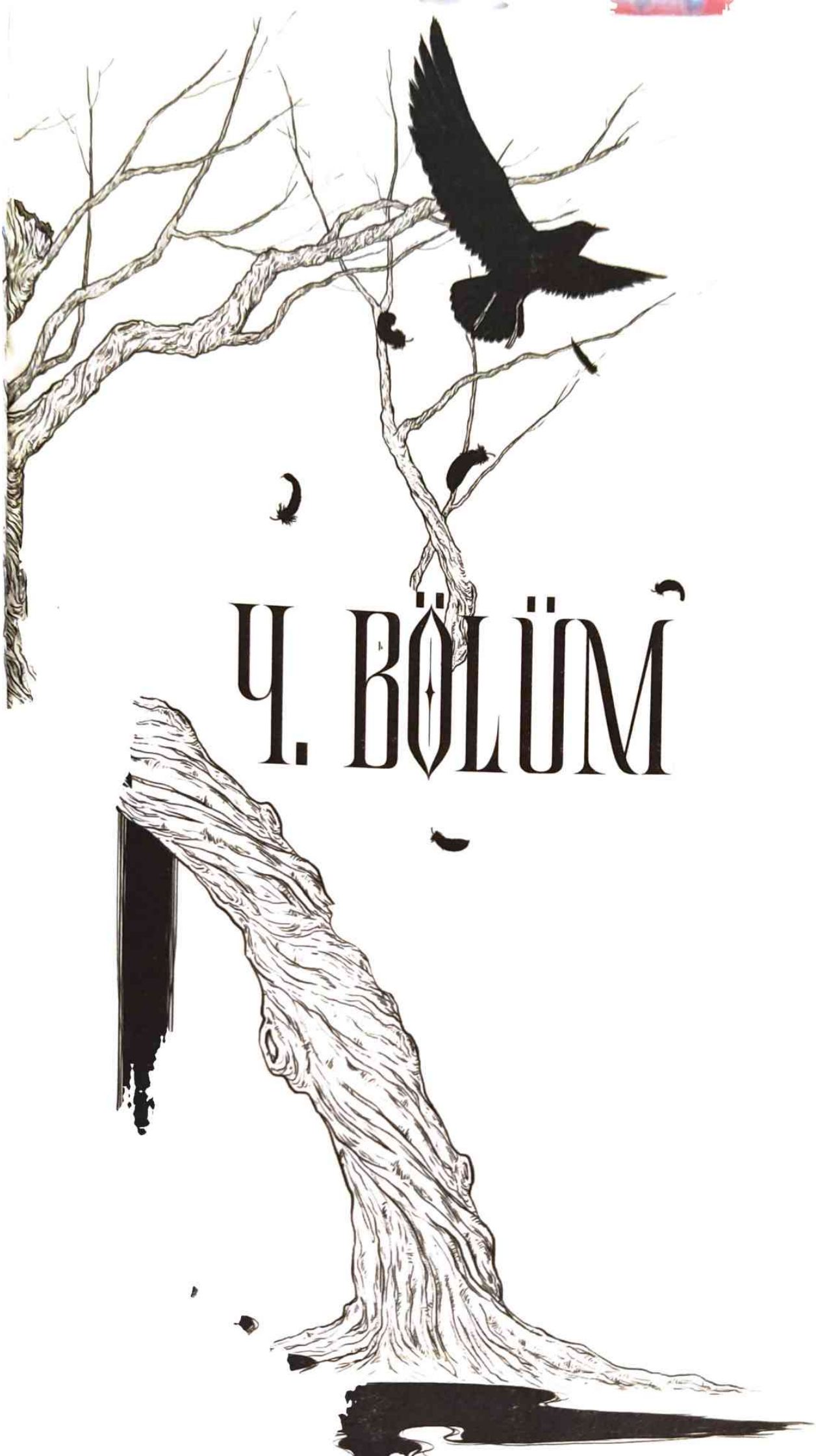
"Teslim olmak büyük bir hataydı!" diye homurdandığımda beni çok iyi duyduğu halde kaşlarını alayla yukarı kaldırıp, "Bir şey mi söylediniz, Sedef Hanım?" dedi. Ona ters ters bakarken, "Demedim bir şey," diye somurttum, o ise az kalsın gülecekti.

Ayağa kalkıp müdüre veda etti ve onunla el sıkıştı. Daha sonra bana doğru döndü ve "İşbirliğiniz için teşekkür ederim," dedi. Dışarıdan bakan biri kesinlikle aramızdaki ilişkiyi tahmin edemezdi. "Sanırım bu durumda en doğru cümle 'Allah kurtarsın' demek oluyor," diyerek bana elini uzatınca sinir krizi geçireceğimi sandım! *Bir de utanmadan Allah kurtarsın diyor!* Kim bilir, o raporda neler yazıyordu!

Ayağa kalkıp gönülsüz bir şekilde bana uzattığı elini sıktım. "Teşekkür ederim, siz aradan çekildikten sonra eminim bir şekilde kurtulurum," deyip ona nefret dolu gözlerle baktım. "Tekrar görüşmemek dileğiyle."

Elimi çekmek üzereydim ki buna izin vermedi. Elimi hafifçe sıktı. "Bundan bu kadar emin olmayın, Sedef Hanım," derken oldukça eğleniyor gibiydi. "İçimden bir ses, daha çok görüşeceğimizi söylüyor," dedikten sonra bana göz kırptı ve gitti. *Adi herif!*

Alaz gittikten sonra Müdür Bey, "Otur, Sedef. Dışarıda neler yaptığını biraz konuşalım," deyince mecburen geri oturdum. *Şimdi bu meraklı adamın soruları da bitmez. Bir an önce beni koğuşuma gönderse olmaz mı?*

4. BÖLÜM

İki hafta sonra

Avluda uzanmış, gökyüzüne bakıyordum. Güneş bulutların ardına gizlenmişti. Buraya gireli iki hafta olmuştu. Neyse ki cezamda herhangi bir artış olmamıştı. Alaz benim için nasıl bir dosya hazırlamıştı, bilmiyordum ama anladığım kadarıyla Arda'yı öldürdüğümü gizlemişti. Kayıtlarda birkaç değişiklik yapması onun için zor değildi. Gardiyanlardan duyduğuma göre Arda'yı öldüren kişi olarak benim ismim geçmiyordu. Teşkilattan biri, işlediğim cinayeti üstlenmiş olmalıydı çünkü her ne kadar nefsi müdafaa olsa da bir mahkûm olduğum için bu benim için iyi olmazdı. Burada geçirdiğim şu iki haftada görüş günlerim boş geçmiyordu. Çocuklar ve ailem hiçbir görüş gününü kaçırmıyordu.

En çok arkadaşlarımı özlediğim için telefon etme haklarımı hep onlar için kullanıyordum. İki yıl daha burada kalacaktım, bu yüzden kendimi çocukların ziyaretlerine alıştırmak istemiyordum. Belli etmemeye çalışıyorlardı ama hepsi burada olduğuma yeterince üzülüyordu. Alaz'ın benim için tuttuğu avukat, Dilan'ın davasını yeniden açmayı başarmıştı. İlk duruşmam üç ay sonraydı. Açıkçası bunun işe yarayaca-

ğını sanmıyordum çünkü kurtulacağımı hiç sanmıyordum. Ailem de benim için en iyi avukatları tutmuştu ama bu, bir işe yaramayacaktı. Ellerinde beni dışarı çıkartacak bir kanıt yoktu. Elinde sağlam bir kanıt olan tek kişi Alaz'dı ve o, ona yaptığım son şey yüzünden kanıtı çoktan yok etmiştir diye düşünüyordum. Beni burada sonsuza kadar tutmanın bir yolunu bulduğuna emindim. İntikam anlayışı nasıl işliyordu, bilmiyordum. Zaten şu iki haftada ziyaretime hiç gelmeyerek bunu doğruluyordu. Oysaki en çok onu özlüyordum. Eskiden olsa bu tutsaklık daha kolay geçerdi çünkü dışarıda özlediğim kimseler yoktu. Fakat şimdi özlediğim çok kişi olduğu için burada tutsak olmak beni delirtiyordu.

"Mahkûm Sedef Sarmaşık!" İlyas gardiyanın sesini duyunca derin bir nefes aldım. Avludaki mahkûmlar hava almak için yürüyüş yapıyorlardı. Bense soğuk zemine uzanmış, gökyüzüne bakıyordum. Bugün Ilgaz'ın duruşması olduğu için adliyeden dönmesini bekliyordum. Acaba cezasında bir indirim olacak mıydı? Gardiyanı daha fazla bekletmemek için yavaşça ayağa kalktım. Eğilip koltuk değneğini aldım. Bacağımdaki alçının ne zaman çıkacağını merak ediyordum. Görünüşe göre uzun bir süre bacağımı rahat kullanamayacaktım.

Koltuk değneğinden destek alarak beni bekleyen gardiyana doğru topalladım. "Ziyaretçin var," deyince birkaç kişi bana bakarak homurdandı. Önceleri hiç ziyaretçim olmazdı ama şimdi görüş günlerim hiç boş geçmiyordu.

Gardiyana, "Bugün ziyaretçi günü değil," dedim, cevap alamayınca onu takip etmeye başladım.

Ziyaretçim hakkında sorduğum tüm soruları cevapsız bırakan gardiyan, "Geç," diyerek sorgu odası gibi bir odanın kapısını açtı benim için. Odayı aydınlatan tek şey, tavandaki

cılız lambaydı. İçeride sadece küçük bir masa ve iki sandalye vardı. Ziyaretçim Songül Hanım'dı. Beni görünce oturduğu sandalyeden kalkıp, "Sedef," diyerek bana doğru yürüdü. Heyecanı gözlerinden okunuyordu. Bana sarıldığında her zamanki gibi karşılık vermedim. Ona sarılmıyordum ama üzülmesin diye onu itmiyordum da.

Biz oturunca gardiyan kapıyı kapatıp dışarı çıktı. Songül Hanım beni inceliyordu. "Nasılsın?" deyince güldüm. "Teşekkür ederim, sanırım iyiyim," dedim. Allah aşkına, cezaevinde nasıl olunursa öyleydim işte.

"Senin için bir şeyler getirdim," deyip masanın üzerindeki elimi tuttu. "Daha sonra sana verecekler ama..." diyerek sustuğunda sorunun ne olduğunu anlamıştım. "Ama bir anne olarak beni hiç tanımadığın için neyi sevip sevmediğimi bilmiyorsunuz, değil mi?" dedim. "Getirdiğiniz kıyafetlerin hepsini Ilgaz'a ve koğuştakilere dağıtıyorum. Şiir kitaplarını ve o romantik genç kurgu kitaplarını da Ilgaz okuyor," diyerek elimi elinden çektim. "Bana bir şeyler almanıza gerek yok," dedim. Zaten getirdikleri de benim zevkime hitap etmiyordu.

Üzülmüştü. "Seni tanımaya çalışıyorum, Sedef," diye fısıldayıp boş kalan eline hüzünlü gözlerle baktı. "Ama buna hiç izin vermiyorsun."

"Tanımayın," dedim. Ona kırgın olduğum için değil, onu düşündüğüm için bunları söylüyordum. "Beni unutun, Songül Hanım çünkü ya cezam uzayacak ya da buradan cesedim çıkacak," dediğimde yutkunarak bana bakıyordu. "Neden öyle söylüyorsun? Avukatlar senin için elinden geleni yapıyorlar," dedi ama ne demek istediğimi anlamadı. İki gün önce kaldığım koğuşa bir kadın mahkûm gelmişti ve iki gündür gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Anlaşılan, suikast-

çı işe yaramayınca Çetin beni susturmak için içeriye birini sokmuştu. Burada beni koruyacak bir Alaz olmadığı için en küçük bir dalgınlığımda ya o elini kana bulayacaktı ya da ben elimi kana bulayacaktım. Bakalım hangisi olacaktı. Onu öldürmek şöyle dursun, yaralasam bile cezam uzardı. O beni öldürürse de zaten her şey biterdi. Kısacası burada iki yıldan daha uzun da kalabilirdim, morga da gidebilirim. Fakat seçeneklerim arasında kurtulmak yoktu.

Songül Hanım'ı sürekli üzdüğümü görünce konuyu değiştirmeye çalıştım. "Siz neler yapıyorsunuz?" dedim. Ölümle sürekli burun buruna yaşarken hangi konuşmanın son konuşmamız olacağını bilemezdim. En azından üzgün bir şekilde buradan ayrılmamasını sağlayabilirdim.

Onunla ilgili sorduğum bu küçük soru bile onu tebessüm ettirdi. "Odanı hazırlıyorum," dedi kuş cıvıltısı gibi neşeli bir sesle. "Seni tanıyanlara nelerden hoşlandığını soruyor ve beğeneceğin bir oda hazırlıyorum." *Ben ona beni unut diyorum ama o neler yapıyor.*

Hevesini kırmamaya çalışıp başımı salladım. "Güzel bir şeyler ortaya çıkaracağınıza eminim," dedikten sonra aklımdan hiç çıkmayan konuyu ona açtım. "Bir konuda sizden bir şey isteyebilir miyim?" dediğimde başını hızla sallamıştı. "Ne istersen, Sedef," dedi. İlk kez ondan bir şey isteyecek olmamın heyecanını yaşıyordu.

"Hakan," dedim. "Belki tanıyorsunuzdur, arkadaşlarımdan biri. O bir bağımlı ama Kuzey'in bana söylediğine göre bu sefer gerçekten uyuşturucuyu bırakmaya çalışıyormuş. Bırakması için bir klinikte tedavi görmeli," dedim. Eskiden Hakan'a uyuşturucuyu bırakmanın çok kolay olduğunu düşündüğüm için sürekli kızardım. Ancak uyuşturucu yüzünden geçirdiğim sinir krizlerinden daha yeni yeni kurtul-

muştum ve yardım almadan bırakmanın çok zor olduğunu anlamıştım. Hakan her defasında kendi çabasıyla bırakmaya çalıştığı için başarısız oluyordu. Bir kliniğe yatmalı ve tedavi görmeliydi. Songül Hanım'ın onu en iyi kliniklerde tedavi ettirecek gücü vardı. Belki benim için bu iyiliği yapardı.

Kendim için değil de bir başkası için bir şeyler istemem onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı ama kabul etti. "Arkadaşınla iletişime geçip ne gerekiyorsa yapacağım," deyince bu sefer ben onun elini tuttum. "Onun kurtulmasına yardım ederseniz beni gerçekten mutlu edersiniz." Elini tuttuğum elime dolu dolu gözlerle bakıp, "Gerekirse arkadaşını zorla bir kliniğe kapatır, kurtulmasını sağlarım," dedi. Kıkırdadım. Tuttuğum elini hiç bırakmamam için bunu mutlaka yapardı.

Songül Hanım ile vedalaşıp ayrıldık. Koğuşa girdiğimde Ilgaz'ın henüz dönmediğini gördüm. Bugün mahkemesi vardı ve ben duruşmadan çıkacak kararı deli gibi merak ediyordum. Ranzama doğru yürürken yine o kadını gördüm. Yatağın üzerine oturmuş, gizli gizli bana bakıyordu. Başımı çevirip doğrudan ona baktığımda kafasını hemen eğdi ve elindeki kitabı okuyormuş gibi yaptı.

Eğer üç ay sonra bir duruşmam olmasaydı, ona zevkle haddini bildirirdim. Fakat yapamazdım çünkü işler daha kötüye giderdi.

Adı Zuhal'di ve Çetin'in adamı olduğuna emindim. Benden beş veya altı yaş büyük olduğu için beni küçümsediğini biliyordum. Saçlarına aşırı önem verdiğini elindeki tarağı hiç bırakmamasından anlıyordum. Şu anda bile tarağı yastığının üzerinde duruyordu. Kızıl tutamları belki de bedeninde sağlam olan tek şeydi. Cırtlak mavi gözleri ürkütücü bakıyordu. Burnu, şu zamana kadar çok fazla darbe almış gibi eğriydi. Burnunda küçük bir hızması, hastalıklı bir cildi vardı. Çok

solgundu. Üstelik alnında dünya haritasını anımsatan şekilsiz, kahverengi bir doğum lekesi vardı. Boyu benden uzundu. Sadece uzun değil, vücudu da atletikti. Ben ise yeniden kilolarına kavuşan biriydim. Evet, son zamanlarda iştahım yeniden açıldığı için kilo almıştım. Fiziksel olarak Zuhal ile güçlerimiz eşit değildi ama ben de hafife alınacak biri değildim. Lakin kırık bacağım benim dezavantajım olduğu için bir süre daha sessizliğimi korumalıydım.

Ilgaz bu kızın cezası için ne demişti? Ah tabii ya, kendi öz ablasını öldürmüştü, değil mi? *Çetin böyle bir hastayı hangi cezaevinden benim kaldığım yere naklettirdi acaba?*

Günler düşündüğümden de hızlı geçiyordu. Elimdeki deftere bir çizik daha attığımda güldüm. Daha iki yılım vardı ama ben aradan geçen iki ayın hesabını yapıyordum. Evet, teslim olmamın üzerinden iki ay geçmişti. Duruşmama sadece bir ay kalmıştı ve her geçen gün beni daha çok geriyordu. Özgür kalmaktan daha çok Dilan için adaletin tecelli etmesini istiyordum. Altı yıl sonra mahkemeye itiraz ederek kapanmış bir dosyanın yeniden açılmasına sebep olmuştum. Bu, Dilan'ın ailesi için çok kötü bir durumdu. Kızlarının acısını yeniden onlara hatırlatmış olmalıydım. Umarım, mahkemeye gelmezlerdi çünkü kendimi aklayamazdım. İkinci kez onların gözünde bir suçlu olacaktım. Tek umudum Alaz'dı, Çetin'in itirafını avukatıma ulaştırmazsa işim biterdi. Umarım, o kadar ileri gidip kayıtlardan kurtulmazdı. Nedense bu konuda Alaz'a güvenemiyordum çünkü iki ay geçmesine rağmen bir kez bile beni ziyarete gelmemişti. Bu durum beni sadece korkutmuyor, aynı zamanda üzüyordu. Onun ekibindekiler bile beni görmeye gelmişti ama o, hiç gelmemişti.

Ilgaz annemin gönderdiği börekleri yerken yatağımın üzerine kırıntılar döküp duruyordu. "Annenin zengin çıkması iyi bir şey," deyip börekleri gösterdi. "En azından mideme arada bunlardan giriyor," dediğinde güldüm. Bu iki ayda Songül Hanım ile iyi anlaşmaya başlamıştık. Hakan'ın iki aydır klinikte tedavi gördüğünü bilmek, Songül Hanım'a karşı daha da iyi olmamı sağlıyordu.

"Şunu yemeyi bırak da anlat artık!" diyerek önündeki tepsiyi kendime doğru çektim. "Avukatın neler dedi?" Son duruşması delil yetersizliğinden beş ay sonrasına ertelenmişti. Bugün avukatıyla görüştüğü için son gelişmeleri merak ediyordum.

Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra *bilmiyorum* dercesine omuz silkti. "Dedim ya sana, benim çıkmak gibi bir umudum bile yoktu." Sarı saçlarını yağlı elleriyle yüzünden çekerken, "Sen buradan gittikten kısa süre sonra biri avukatlığımı üstlendi. Neden beni savunmak istediğini bilmiyorum ama aldığı davaya sıkı sıkıya tutunan bir avukat," dedikten sonra yeşil gözleri umutsuzca bakmaya başladı. "Beni gerçekten buradan çıkaracağını düşünüyor ama ben kocamı öldürdüm," deyince yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "O sapığa kocam deyip durma," diye azarladım Ilgaz'ın paragöz ailesi Ilgaz'ı çocuk yaşta yaşlı biriyle zorla evlendirmişti. Adam, Ilgaz'ın babasından bile daha yaşlıydı. Evliliklerinin ilk günü Ilgaz'a tecavüz eden bir alkolikti. Ilgaz onu istemedikçe torunu yaşındaki kızcağızı sürekli dövüyor, zorla ona sahip oluyordu. Hatta Ilgaz hamile kaldığında bile bu şiddettin bir sonu gelmemişti. Ilgaz ondan yaşça çok küçük olduğu için bir başkasına gönlü kayar diye aşırı kıskançlık yapıyordu. Zavallı kızın evden çıkmasına hiç izin vermez, bir yere giderken kapıyı hep üzerine kilitlerdi. Pencereden komşularla konuşmayı bile yasaklardı. Kıza hapis hayatı yaşattığı yetmezmiş gibi

içince kontrolünü kaybedip onu dövüyordu. Sonu gelmeyen dayakları yüzünden Ilgaz bebeğini kaybetmişti. Daha önce bana anlatırken ağlayarak, "O gece ben kendimden geçene kadar karnımı tekmeledi," demişti.

Henüz çocuk olabilirdi ama hapsedildiği evde bebeği ona bir arkadaş gibi olacaktı. Hep bu şekilde anlatırdı: "Bebeğimle yalnızlığımı paylaşacaktım ama onu benden aldı." Bebeğini kaybettikten sonra Ilgaz büyük bir bunalıma girmişti. Bir gece sarhoş kocası yine onu döverken daha fazla dayanamamış ve masadaki meyve bıçağını alarak onu öldürmüştü. "Ben yapmasaydım, bir gün o beni öldürecekti," diye ağlayarak bunu bana itiraf etmişti. Nefsi müdafaa olmasına rağmen cezaevine girmekten kurtulamamıştı. Benden iki yaş büyüktü ve ona biçilen ceza dokuz yıldı. Ben dört yılımı Nizam Islahevinde geçirirken Ilgaz farklı bir ıslahevindeydi. Benden iki yıl önce bu cezaevine gelmişti. Benim iki yılım kalmıştı, onun da üç yılı kalmıştı. Birlikte gün sayar olmuştuk.

"Avukatın tam olarak ne diyor?" diye sorduğumda alay ederek güldü. "Her zaman fazla umutlu konuşuyor ama benim hiç umudum yok. Kendi ailem bile katil kızlarına sırt çevirmişken avukat bana nasıl yardım edebilir ki?" Ne yazık ki bu konuda haklıydı. Ilgaz o yaşlı adamı öldürüp ailesinin para akışını kestiğinden beri hepsi ona sırt çevirmişti. *Böylelerine insan demeye dilim varmıyor!*

Gardiyan kapıya vurup ışıkları kapatmamız için bağırdı. Ilgaz ranzamdan atlayıp kendi yatağına girdi. Onun yatağı benim ranzamın altındaydı. Bacağımdaki alçı yüzünden ranzaya tırmanamadığım için bir süre onunla yer değiştirmiştik. Fakat bir ay önce alçıyı çıkardıkları için tekrar yatağıma kavuşmuştum. Hâlâ ne zaman üzerine bassam bacağım sızlıyordu. Ayak bileğime ağırlığımı vermeye korkuyordum. Alçı çıkmasına rağmen koltuk değneği olmadan yürüyemi-

yordum. Ağrı kesiciler fayda etmediği için en çok geceleri acısını çekiyordum. Gün içinde yaptığım tüm hareketlerin bedelini geceleri kıvranarak ödüyordum. Sanırım tam olarak iyileşmesi bir hayli zaman alacaktı.

Işıklar sönmeden önce Ilgaz'ın yatağıma döktüğü kırıntıları temizlemiş ve börek tepsisini masanın üzerine koymuştum. Yatağıma girip sırtüstü uzanmıştım ancak uykum yoktu. Uykumun gelmesini bekleyip duruyordum. *Umarım, bir an önce uyurum.*

Bir saat sonra

Yatakta dönerken sıkıntıyla nefes verdim. Alaz yüzünden günlerdir doğru düzgün uykum gelmiyordu. İki ay boyunca beni görmeye bir kez bile gelmediği için kafamda olmayacak senaryolar kuruyordum. Bu da geceleri uykumu kaçırıyordu. "Sana artık bela okuyasım bile yok!" diye sessizce söylenip yataktan indim. Yeniden başlamaya karar verdiğimiz halde beni görmeye hiç gelmemişti! *Ayrıldık da benim haberim mi yok? Gerçi ayrıyız çünkü cezaevindeyim. Bu da bir nevi ayrılık sayılır.*

Topallayarak lavaboya girdim. İşimi halledip kabinden çıkmıştım ki bir anda kapı sertçe kapandı. Arkamı dönünce Zuhal denen kadının dış kapıyı içeriden kilitlediğini gördüm. Elindeki o şey bir bıçak mıydı? Onu koğuşa sokmayı nasıl becermişti? Koltuk değneğini yere attım. Anlaşılan benim için sıkıntılı bir gece olacaktı. Hızlı bir şekilde üzerime yürüyüp, "Çetin'in sana selamı var!" dedi ve bıçağı karnıma doğru savurdu.

Şaşkınlığı üzerimden atıp son anda bileğini yakalamayı başarmıştım. "İstemem onun selamını!" deyip bileğini büktüğüm gibi bıçağı yere düşürdüm. Hızlı bir hareketle bıça-

ğı almak için eğildiği an yüzüne attığım tekmeyle onu geri savurdum. Bunu yaparken kırık bacağıma çok yüklendiğim için canım yanmıştı. "Bana bak!" diyerek çektiğim acıyı yok saymaya çalıştım. "Benimle kozlarını paylaşmak istiyorsan bunu kesici bir alet olmadan yap," dedim. Ardından bıçağı aldım ve ona sırtımı dönüp musluğu açtım. "Ayıkken ameliyatta kesilip dikilmek pek hoşlandığım bir şey değil," dedim. Bıçağı kenara bırakıp elimi yıkayacaktım ki aynadan üzerime atladığını gördüm. Hemen yana kaydım ve ensesindeki saçları kavradığım gibi yüzünü fayansa çarptım. Başını sertçe geriye çektim ve burnu kanayan kadına baktım. "Şu anda çok sakin olduğumun farkında mısın?" deyip derin bir nefes aldım. "Bak, bu konuşan Sedef," dedim. "Aynanın diğer yüzü Yankı ve ben iki aydır Yankı'dan kurtulmaya çalışıyorum. Zorlama beni," dedikten sonra onu yere doğru savurdum. Bacağımdan dolayı hareketlerim kısıtlıydı ama yine de elimde kalacak gibi görünüyordu.

Önüme dönüp ellerimi sabunlamaya başlamıştım ki kırılan bacağıma attığı tekme yüzünden inledim. Çok sert vurmuştu. Dişlerimi sıkarak arkama döndüğümde yüzüme gelen yumruğu son anda yakaladım. "Seni uyarmıştım!" diye hırlayıp bileğini tüm gücümle bükerek kırdım. Acıdan bağıracağı esnada hemen boştaki elimi dudaklarına bastırdım ve onu susturdum. "Acıdı mı?" deyip onu geriye iterek sırtını sertçe kabinlerden birinin kapısına çarptım. Bunu yaparken bile ayağıma yüklendiğim için acıdan deli oluyordum fakat ona yansıtmamaya çalıştım. Kırık bileğini hâlâ sıktığım için bir hamlede bulunmaya cesaret edemiyordu. Üstelik bir elimle dudaklarını kapatarak kafasını kapıya bastırmıştım. Kızgın bir şekilde, "Sen benim dengim bile değilsin!" dediğimde gözleri yaşarmıştı ve burnundan hızlı hızlı nefes alıyordu. Bileğinin acısını tahmin edebiliyordum çünkü bacağım kırıldığında aynısını yaşamıştım. Üstelik onun tekmesi yüzünden şu anda canım çok yanıyordu.

Kaşlarımı çatarak kapana kıstırdığım kadına iyice yaklaştım. "Eline aldığın o bıçak ya da şu yapılı vücudun benim aldığım eğitimle kıyaslanamaz!" diyerek bileğini biraz daha sıktığımda gözleri irice açılıyor ve çığlığı elimle ağzını kapattığım için dudaklarından çıkmıyordu. Burnundan akan kan elime bulaştığı için bu bana rahatsızlık veriyordu. "Ben buraya nereden geldim, biliyor musun? Cehennemden!" dedim. "Ben bir cehennemi yaşayarak buraya geldim! İki kuruş para için hayatımı gasp eden birini normalde yaşatmamam gerekiyor!" dedim ve onu bırakıp geriye çekildim. "Ama ben artık temiz bir sayfa açmak istiyorum. Seni bırakıyorum lakin gardiyanlara adımı verirsen işini bitirmekten çekinmem!" deyip ona arkamı döndüm ve elimi yıkamak için lavaboya yöneldim

Bu sırada iniltileri ve ağlaması hiç kesilmiyordu. Dizlerinin üzerine yığılmış, kırılan bileğini tutarak ağlıyordu. Elimi yıkadıktan sonra kenara koyduğum bıçağı alıp ona attım. "Bu senin," dedim. Ardından sinir bozucu bir sakinlikle yerdeki koltuk değneğini aldım ve kilidi açıp lavabodan çıktım. Bu tür şeyler, alışkın olduğum için beni eskisi kadar korkutmuyor ve kızdırmıyordu. Ranzama tırmanıp sızlayan bacağımı ovuşturdum. "Bu gidişle sakat kalacağım," diye mırıldanmıştım ki Zuhal bağırarak lavabodan çıktı. Koğuşun ışıklarını yakıp sağlam eliyle kapıyı yumruklamaya başladı. "Yardım edin! Sedef beni öldürmeye teşebbüs etti!" diye avaz avaz bağırınca şoka girdim. Adımı verme derken şaka yapmıyordum.

Onun işini az önce bitirmeliydim!

Saldırgan hareketlerde bulunduğum için iki haftalık hücre cezası almıştım. Gerçekten mi? Ben mi saldırgan hareket-

lerde bulunuyordum? O kadın beni öldürmeye çalışmıştı. Nasıl olsa bu iki hafta da geçerdi. Koğuşa döndüğümde o Zuhal denen kadına yapacağımı bilirdim ben! Asıl o zaman saldırgan hareketlerde bulunmak neymiş göreceklerdi! Bu lanet hücrede bir yatak ve tuvalet dışında hiçbir halt yoktu. Yatağımın karşısındaki klozetle bakışmak hoşlandığım bir şey değildi. Bacağım zaten zonkluyordu. Saat gecenin biriydi ama ben hücrede deli gibi dönüp duruyordum. "Saldırganlıkmış!" diye bağırıp demir kapıya vurdum. "Nerem saldırgan benim! Beni öldürmeye çalışan oydu!" An itibarıyla Zuhal artık yaşamıyordu! *Nasıl olsa çıkacağım buradan, nasıl olsa çıkacağım!*

Duyduğum ayak seslerini umursamadım. Ne de olsa yemek saatlerini saymazsak iki hafta boyunca kimse benim için gelmeyecekti. Hücre cezası alan birini görüş gününe bile çıkarmazlardı. Kaldı ki gecenin bir yarısı ziyaretçilere asla izin vermezlerdi. Gardiyanlardan biri çok bağırdığım için beni uyarmaya geliyor olmalıydı. Hücremin kapısından gelen sesleri duyunca kaşlarımı çatarak beklemeye başladım. Kapım açıldı ve o içeri girdiğinde soluğumu tuttum. Gelmişti, hem de ümidimi yitirdiğim ve hiç beklemediğim bir anda.

Bulunduğu mevkiyi kullanarak içeri girdiğini biliyordum ama şu anda bunların hiçbiri umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, onun burada olmasıydı. Kapının önünde durmuş, öylece bana bakıyordu ama buradaydı, değil mi? Kısık bir sesle "Alaz?" dedim ve aksayan ayağımla ona doğru bir adım attım. Elinde tuttuğu bir dosyayla öylece beni izliyordu. Kahverengi gözleri baştan ayağa beni inceliyordu. İyi olup olmadığımı kontrol ettiğini biliyordum. Sakalları biraz uzamıştı ama ona çok yakışıyordu. Normalde sakallarını hep keserdi ama son zamanlarda biraz dağıtmış gibi görünüyordu. Havalar soğuk olmasına rağmen ince giyindiğini gördüm.

Normalde ceketi hep arabada olurdu ve çoğu zaman yanına almayı unuturdu. Göz göze geldiğimizde gördüm ki gözlerinde bana karşı büyük bir özlem vardı. Fakat bakışlarında kızgınlık da vardı. "Duruşmana bir ay kaldı. Böyle bir dönemde birini hastanelik ederek ne halt yediğini sanıyorsun?" deyince sinirden güldüm. Şimdi neden buraya geldiğini anlıyordum. Acaba içeride ne gibi bağlantıları vardı? Olanları hemen öğrenmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Senin nasıl haberin oldu?" diye sordum. Gelir gelmez benden hesap sormasına üzülmüştüm.

"Burada attığın her adımdan haberim olur," dedikten sonra bana doğru yürüdü. Bana doğru attığı her adım kalbimi hızlandırıp nefesimi kesiyordu. Karşımda durup başını eğerek bana baktı. "Sedef," diye fısıldadı. Başını kaldırıp yüzüme baktı ve "Daha fazla sorun çıkarmıyorsun," diye uyardı. Hiçbir şey söylemedim. Tek yaptığım, ona yakın olduğum için çarpan kalbimin sesini dinlemekti. Elimi uzatıp parmaklarımın ucuyla yüzüne dokununca yutkunmuştu. Gözlerimi onun gözlerinden ayıramazken, "Alaz," dedim. "Yeniden bir mahkûm olduğum için beni hayatına almaktan utanıyor musun?" Yanağındaki elimi çekeceğim esnada kaşlarını çatarak elimi tuttu. "Böyle düşünmene sebep olan nedir?" Şimdi de onun yüzünden edindiğim düşünceler nedeniyle bana hesap soruyordu.

Kırgınlığımı gizlemeden küskün bir sesle, "Çünkü beni görmeye hiç gelmedin," diyerek surat astım. "Hiç gelmedin, Alaz."

Sorunun ne olduğunu duyunca rahat bir nefes aldı. "Seni üzen bu muydu?" dedikten sonra güldü. "Buraya gel, Sedef," dedi ve beni kollarının arasına çekip sarıldı. "Dışarıda senin için işleri kolaylaştırmaya çalışıyordum," dedi. Üzerime iyice

eğilmiş ve yüzünü boynuma gömmüştü. "Bu süreçte aklımı meşgul edecek şeylerden kaçınmalıydım." Burnunu boynuma sürterek kokumu sesli bir şekilde içine çekti. "Özellikle seni hatırlatacak her şeyden," dedi ve boynumu öptü. Ürperdim. Küçük bir öpücüğü bile aklımı başımdan alıyordu.

Güçlükle, "Benden uzak durma," dediğimde boğuk bir sesle, "Durmama izin vermiyorsun," dedi.

Benden ayrılıp yatağın üzerine oturdu, ben de yanına oturdum. Bacağımın aksadığını fark etmişti. "Hâlâ düzelmedi mi?" diyerek bacağıma baktı. "Çoktan iyileşmesi gerekiyordu."

"Sanırım üzerine fazla bastığım için iyileşmesi zaman alacak."

"Tek sebebi bu değil," dedi. "Herhangi bir kırık birkaç ayda iyileşir ama bilekten kırılınca iyileşmesi altı ayı bulur." Bacağım, bileğim de dâhil iki yerinden kırılmıştı. Haliyle uzun süre doğru düzgün üzerine basamayacaktım. Bu bilgi, neden bacağımın bu kadar geç iyileştiğini açıklamaya yetmişti.

"Bu gece olanları bir şekilde halledeceğim ama daha fazla sorun çıkarmayacağına dair bana söz vermelisin," dedi ancak bu hiç kolay değildi. Ben istemesem bile sorun gelip beni buluyordu.

Cevap vermediğimi görünce gayet ciddi bir yüz ifadesiyle, "Buradan çıkmak istemiyor musun?" diye sordu.

"Sen benim buradan çıkmamı istiyor musun?"

"İki aydır bunun için uğraşıyorum!"

"Ama benim için tuttuğun o rapor..." demiştim ki ters ters bana baktı. "Raporun içeriğini bilmeden konuşma," deyince

kendimi tutamayıp gülümsedim. Aslında raporuma olumsuz şeyler yazmamıştı, değil mi?

"Dinle," diyerek derin bir nefes aldı. "Elimde Çetin'in itirafı var ama o itiraf tek başına seni çıkarmak için yeterli değil. Çetin'in bizzat mahkemeye gelip itiraf etmesi tek bir duruşmayla özgür kalmanı sağlayabilir. Günlerdir bunun için uğraşıyorum. Çetin teşkilattan kovulduğu için boş durmuyor. Saklandığı yerde benden intikam almak için elinden geleni yapmaya hazır. Onu bulacağım ve bir şekilde mahkemeye çıkmasını sağlayacağım. Kendi isteğiyle mahkemeye çıkıp itiraf etmesini sağlayacağım. Bunun için de bir planım var," dedikten sonra çenemi tutarak ona bakmamı sağladı. "Ben her şeyi halledeceğim ama senin de daha fazla sorun çıkarmaman gerekiyor," deyince hızlıca başımı salladım. Dışarıda benim özgürlüğüm için uğraştığını bilmiyordum. Bunları öğrenmek ona olan tüm kırgınlığımı alıp götürmüştü.

"Boş yere uğraşıyorsun, iki yıl daha buradayım."

"Ölen çocuğun ailesine Çetin'in itirafını dinlettim," deyince soluğum kesilmişti. "Artık senin suçsuz olduğunu biliyorlar. Bu davayı yeniden açan onlar," dedi. "Gerçek suçlunun hak ettiği cezayı almasını istiyorlar. Sen sadece burada rahat dur, gerisini bana bırak. Sedef, duruşman iptal olmasın diye bir hayli uğraştım. Bana daha fazla sorun yaratmamalısın. Hastanelik ettiğin o mahkûm farklı bir koğuşa alınacak. Umarım, şu bir ayda beni yeni bir sorunla uğraştırmazsın." Çıkacak olmanın heyecanıyla *tamam* dercesine başımı salladım. Gerçekten kurtulabilir miydim? Bunun düşüncesi bile ayaklarımı yerden kesiyordu.

Ansızın aklıma bir şüphe düşüverdi. "Alaz?" diyerek gözlerimi kıstım. "Senin bu işten çıkarın ne?" dedim. Ona yaptığım onca şeyden sonra neden bana böyle bir iyilik yapıyor-

du? Bu işten onun çıkarı neydi? Tamam, yeniden başlamaya karar vermiştik ama son yaptığım şeyi iki ayda unutacak biri de değildi. Artık beni nasıl korkutmuşsa sürekli benden nasıl bir intikam alacak diye düşünüp duruyordum.

"Bu işte benimle ilgili planı ne?" dedim. "Son yaptığım şeyin intikamını gerçekten almayacak mısın?" Ona yaptığım şeyi yanıma bırakacak biri değildi. Keşke öyle biri olsaydı ama değildi.

Dudaklarında çarpık bir gülümseme oluştuğunda, "Seni özgür bırakacağım ama karşılığında sen de benim için bir şey yapacaksın," deyince rahat bir nefes aldım. En azından sonunda gerçek niyetini belli etmişti! İşte şimdi benim tanıdığım o çıkarcı adam gibi konuşmuştu. Allah bilir, benden ne gibi bir şey isteyecekti.

"Ne istiyorsun, Alaz?"

"Karım ol," dedi. *Ne? Ne dedi şimdi bu adam? Doğru mu duydum? "Karım ol" dedi sanki. Yok canım, daha neler! Kesinlikle yanlış duymuş olmalıyım.*

Bana öyle gelmiş olmalı çünkü o kadar da aklını yitirmemiştir. "Kendine gel, Sedef," diye mırıldandım. "Yanlış duydun." Verdiğim her tepkiyi keyifli gözlerle izliyordu.

"Hangi konuda kendine kızıyorsun?"

"Bir ara bana evlilik teklif ettin sandım."

"Sana evlilik teklif etmedim, Sedef."

Gülerek başımı salladım. "Herhalde etmedin. Sana ihanet eden birine evlilik teklif edecek kadar aptal değilsin."

"Sana bir teklifte bulunmadım, 'Karım ol' dedim."

"Az önceki sözlerimi geri alıyorum, aptalın tekisin," demiştim ki idrak ettiğim şeyler yüzünden afallayarak ona

döndüm. Ben, duyduğum şeyin gerçekliğini sorgularken bu kaçık adam eğlenerek beni izliyordu. Sonunda korktuğum gibi aklını kaçırmıştı çünkü bunun başka bir izahı olamazdı. "Karın olmak mı?" deyip yutkundum. Şoka girmiş bir vaziyette elimle kendimi gösterdim. "Ben senin karın olacağım, öyle mi? Ben birisinin karısı olacağım, hem de senin!" diyerek alay ettim ancak yüz ifadesi şaka yapmadığını gösteriyordu. "Sen ciddisin!" deyip bir küfür savurdum. "Unut bunu, asla olmaz!" *Yok, daha neler! Öleceğimi bilsem yine de hiçbir güç beni onunla nikâh masasına oturtamaz.* "Karım ol" demişti, şaka gibi! Benden böyle bir şey istediğine göre beynine büyük bir darbe almış olmalıydı.

Kendinden emin bir şekilde, "Sana başka seçenek sunmuyorum," dedi. Benimle olan işi bitmiş gibi ayağa kalktı. "Burada çıkmak istiyorsan benimle evlenmekten başka çaren yok." Özgürlüğüme karşı kendi soyadıyla mı beni mahkûm etmeyi düşünüyordu? Gerekirse bir ömür burada kalırdım ama yine de onunla evlenmezdim. Allah aşkına, bu evliliğin gerçek amacı intikamdan başka bir şey değildi. Bunu anlamayacak kadar aptal değildim! İmzalar atıldıktan sonra annemden emdiğim sütü burnumdan getireceğine emindim. Gerçi Songül Hanım'ın sütünü ne kadar emdiğimde tartışılırdı.

"Alaz, sen iyi değilsin," diyerek ayağa kalktım ve karşısında durdum. Bir türlü benden istediği şeyin şaşkınlığını üzerimden atamıyordum. "Yanlış anlama, mazoşist değilim," diyerek bir konuya açıklık getirdim. "Ama şu ana kadar senin kafama sıkman gerekiyorken bu evlilik de nereden çıktı? Fazla çalışmaktan beynin mi durdu oğlum senin? Elindeki işkence planları tükendiyse ben sana birkaç tane söylerim ama evlilik nedir?" Bana yaşatacak daha yaratıcı işkenceler bulamadıysa ben seve seve birkaç fikir verebilirdim.

Üzerime eğildiğinde dudaklarındaki o sinsi gülümsemeyi saklama gereği duymuyordu. "Boşuna çırpınma. Bu evlilik olacak, Sarmaşık," dedi, çıldırmak üzereydim. Eyvahlar olsun ki bu adamın beyni aramızdan ayrılmıştı. Şimdi işin yoksa ona gerçekleri anlatmakla uğraşıp dur.

"Alaz, sen bir git artık. Cezaevine düştüm ama burada bile rahat vermiyorsun! Ya sen bir git artık, bir sal beni." Her yerde karşıma çıkarak deli ediyordu beni.

"Cevabın nedir?" Kaşlarını küstahça yukarı kaldırıp beni sinirlendirmenin tadını çıkarıyordu.

" 'Hayır' dedim ya!" diye kızdım. "Farkında mısın, ben seni sırtından vurdum ama sen kalkmış evlenelim diyorsun. Sen gerçekten iyi değilsin veya ben sana iyi gelmiyorum. Bir süre uzaklaş benden. Doktora giderek beynine baktır ya da bir tatile çık çünkü durumun hiç iyi değil," dedikten sonra kaçarcasına ondan uzaklaştım.

Güldü. "Kabul etmiyor musun?"

"Evliliği unut, Alaz. Ben seçilmem, seçerim ve sen kesinlikle seçtiklerimin arasında değilsin."

"Müebbet cezanda sana bol şans, Sarmaşık," dedi. İki yıllık ceza hangi ara müebbette dönüştü diye düşünürken elinde tuttuğu dosyayı bana uzattı. "Bu ne?" diyerek dosyayı açtım. Geldiğinden beri bu şeyi elinden bırakmamıştı. Başta bir şey anlamamıştım ama dosyayı karıştırdıkça rengim atmaya başlamıştı. Kahretsin, bu benim için hazırladığı raporlardı! Tesiste kaldığım süre boyunca çıkardığım tüm olayların kaydını tutmuştu. Bu da yetmezmiş gibi Mutlu'nun gizemli ölümüyle ilgili tüm okları üzerime çekecek parçalara değinmişti. Eğer bu belge birilerinin eline geçerse Yarasalardan biri olan Mutlu'yu öldürmekten yargılanabilirdim. Sadece bu kadarıyla sınırlı kalsa iyi ama daha fazlası vardı. Onu vuran

Arda'ydı ama buradaki delillere göre onu ben vurmuştum! Bu sayfada bir fotoğraf vardı, o geceye ait bir fotoğraf. Arda ve Alaz karşı karşıya duruyordu. İki arabanın da farları onları aydınlatırken Alaz'ın sırtı dönüktü. Hemen arkasında ben vardım ve elimdeki silahı ona doğru tutuyordum. Yağmur yağdığı için fotoğraf biraz bulanıktı ancak beni profilden çeken kamera o kişinin ben olduğumu kanıtlıyordu. Üstelik Alaz'ın doktor raporları ve bedeninde çıkan kurşunlar Arda'nın bedeninde çıkan kurşunlarla uyumluydu. Bu raporlara göre önce Alaz'ı vurmuştum, daha sonra ise Arda'yı. Neden mi? Çünkü o gece tek bir silah ateş almıştı! Arda onu vurmuştu ve aynı silahla ben de Arda'yı vurmuştum. Fakat bunu kanıtlayamazdım. Kayıtlara göre Arda ile işbirliği yaparak önce Alaz'ı tuzağa düşürmüştüm, daha sonra ise ortağımı arabada öldürmüştüm!

Bu kayıtlar sonum olur!

"Arabamın aynasında dışarıyı gösteren gizli bir kamera olması harika, değil mi?" deyince ona öldürecekmişim gibi baktım. *Neresi harika! O röntgenci kamera yüzünden kalan tüm hayatım mahvolabilir!*

Ben öfkeden renkten renge girerken karşımdaki adi herif gülüşünü saklama gereğinde bulunmuyordu. "Senin için verdiğim ilk raporu geri çekip bunu verirsem neler olur?" diyerek beni tehdit etti. "Cevabın hayırdı, değil mi?" Elimdeki dosyanın orijinali onda olmalı ki geri istemeden kapıya doğru yürüdü. "Kalan hayatını burada geçirmek senin için eğlenceli olacaktır." Gitmeden önce sinirlerimi iyice bozmayı başarmıştı, şantajcı!

Beni buna zorladığı için onu evlendiği güne pişman edeceğim!

Yumruklarımı sıkarak, "Tamam!" diye bağırdığımda gülerek bana doğru döndü. "Duyamadım!" dedi. Yatağın üstündeki yastığı aldığım gibi kafasına fırlattım. " 'Tamam' dedim! Beni buradan çıkarırsan seninle evleneceğim!" *Önce buradan bir çıkayım, gerisini daha sonra düşünürüm.* Ben ne eğlenilecek ne de evlenilecek biriydim.

Dudaklarındaki o kahrolası gülüşün sebebi, yine bana karşı kazanmış olmasıydı. "Seni gelinlik içinde görmek için sabırsızlanıyorum, Sarmaşık."

"Allah belanı versin, Sipahi!" *Gelinlikmiş, hele şuradan bir çıkayım, ben ona göstereceğim gelinliği.* Burnumdan soluyarak, "Hani yeniden başlayacaktık?" diye sordum. Güldü. "Yeniden başlıyoruz zaten." *Tehditler eşliğinde evlenerek mi? Bu berbat bir başlangıç!*

Beni yeterince kızdırmıştı ve buradaki işi bitmişti. Kapıyı kapatıp dışarı çıktığında gardiyan kapıyı üzerimde kilitlemişti. "Canıma okuyacak!" diye küfredip yatağın üzerine oturdum. Şu kanıtlardan hemen kurtulmalıydım. Birileri görmeden parçalayıp klozete atmak şu an için en iyi çözümdü.

Alaz'ın ziyaretinden sonra geçirdiğim bir ay çok zordu. Dediğini yapmış ve Zuhal'i başka bir koğuşa aldırmıştı. Bugün büyük gündü çünkü duruşmam vardı. Bugün neler olacaktı, bilmiyordum ama dakikaları saydığım için zaman geçmiyordu. Adliyeye doğru giderken bileklerimdeki kelepçelere bakıyordum. Umarım, bu şeyleri son görüşüm olurdu. Beykoz Adliyesinin önünde durunca kalbim göğsümden çıkacak sandım. Cezaevine ait arabanın kapalı kasasındaydım. Camdan dışarıya bakınca gördüm ki ailem ve çocuklar benim için gelmişlerdi. Hepsi adliyenin bahçesinde beni bekliyordu. Arabanın kapıları benim için açılınca soluğumu tuttum. Bileklerimde kelepçe olduğu için arabada bana eşlik

eden jandarmanın yardımıyla aşağıya indim. *Hadi bakalım, gazamız mübarek olsun.*

"Sedef!" Songül Hanım'ın sesini duyunca ona ve diğerlerine tebessüm ettim. Babalarım da dâhil hepsi bana doğru gelince yanımdaki jandarmalar onları uyardı. Bana yaklaşmaları bir süre daha yasaktı. Her birinin hüzünlü gözleri bileklerimdeki kelepçedeydi. Beni ilk kez böyle görmek çok dokunmuştu onlara. Oysaki son altı yılım böyle geçmişti. Bu benim dünyamdı, onlara hiç göstermediğim karanlık dünyam.

"Acele et." Kolumu tutan jandarmaları kızdırmamak için adımlarımı hızlandırdım. Koltuk değneğini bu sefer yanıma almama izin vermedikleri için ayağım sızlıyordu. Bu durumda istesem de yeteri kadar hızlı olamıyordum. Alaz ve ekibinden kimseler yoktu ve benim gözlerim Alaz'ı arıyordu. Adliyeye girdikten sonra duruşmanın olduğu salonun önünde durduk. Koridorda bekleyen Dilan'ın ailesini görünce kolumu tutan jandarmalara rağmen duraksadım. Yanlarındaki avukatla konuştuğu sırada annesi beni fark etti. Varlığımın kadının yarasını deştiği belliydi. Yutkunarak bana doğru sarsakça bir adım attı. "Sedef Sarmaşık?" diyen fısıltısını kocası ve diğer akrabaları da duymuştu. Bu yüzleşmeyi yaşamak istemiyordum. Onlar bana kurtaramadığım o çocuğu hatırlatıyordu.

Annesi yaşlanmıştı. Altı yıl önce bana öfke kusan o kadın değildi artık. Sarı saçlarına aklar düşmüş, bakımlı yüzü yerini kırışıklara bırakmıştı. Tek çocuğunu kaybetmenin yasını hâlâ tutuyordu, değil mi? Yine gözleri dolu doluydu ve yine siyahlara bürünmüştü. Neden bu kadar yitik ve ölü bakıyordu? Gözlerim dolunca geriye doğru bir adım atmaya çalıştım. Kadın bana doğru yürüyünce yanımdaki jandarmalardan biri onu durdurmak istedi. "Lütfen, izin verin," dedim. "Sa-

dece beş dakika." Sıradaki duruşma benimkisiydi. O zamana kadar karşı taraftan birileriyle konuşmam yasaktı. Lakin altı yıllık suskunluğumu bugün Dilan'ın annesiyle konuşarak bozmak istiyordum.

Jandarmalar biraz tereddüt etse de Allah'a şükür buna izin verdiler. Laçin Hanım yanıma gelebilmişti. Yıllar önce bana nefretle bakan gözlerinde şimdi derin bir pişmanlık vardı. "Ne-neden sustun?" diye fısıldadı. Gözleri dolmuştu ve güçlükle konuşuyordu. Onun nazarında aklanmış olabilirdim ama ben hâlâ kendimi suçluyordum.

"Çünkü suçluydum," dedim. Konuşmakta zorlanan sadece o değildi. "Onu koruyamadım, oysaki ben onu size getirecektim," dedim ve daha fazla devam edemedim. Gözlerim sürekli doluyordu. Gözyaşlarımı akıtmamak için direniyordum. "Ben onu öldürmedim," diye fısıldadığımda gözlerimden süzülen bir damla yaş tüm dengemi bozmuştu. "Öldürmedim," deyip ağlamaya başladığımda Laçin Hanım da en az benim kadar kötü durumda olduğu için bana sarıldı. Öyle bir sarılışı vardı ki beni ve kendisini bu suçluluk duygusundan kurtarmak ister gibiydi. Ben onun kızına karşı suçluluk duyuyordum, o ise bana karşı suçluluk duyuyordu.

"Affet," diyerek beni göğsüne çekerken o da ağlıyordu. "Senden çaldığım yıllar için affet beni, kızım." O bir şey yapmamıştı ki. Kendimi savunmayarak bunu yapmasına ben sebep olmuştum. Dilan'a karşı olan yetersizliğimi böyle dindirmek istemiştim ama içimdeki yangın hiç geçmemişti.

Saçlarımı okşadı ve güçlükle ayrıldı benden. Ve hıçkırarak kelepçeli ellerimi tuttu. Gözlerinden yaşlar akarken, "Dilan çok acı çekti mi?" diye sorunca sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Bunun cevabı bir anneye nasıl verilirdi ki? Nasıl söylerdim Dilan'ın tek bir nefes bile almak için süründüğünü?

O kirli sokaklarda sürünerek beni beklerken can verdiğini nasıl söylerdim?

"Hayır," diyerek yalan söyledim. Gözyaşlarımın içinden gülümsemek için kendimi zorladım. "Be-ben ona ilacını yetiştiremedim ama onun yanına gittiğimde yalnız değildi. Benim kollarımda yumdu gözlerini. Özür dilerim, daha erken gitmeliydim ama yapamadım. Ben onu kurtaramadım." Dilan annesine gitmek istemişti ama gidememişti. Onu bulduğumda çoktan hayata veda etmişti ama bunu bir anneye söyleyemezdim.

Hem ağlıyor hem de gözyaşlarımı siliyordu. "Sen vardın ama yanında. Senin suçun değildi." Canı yanarken benim acımı dindirmeye çalışıyordu çünkü en az onun kadar perişan olduğumu görüyordu. "Sen de çocuktun," dedi. "Buna rağmen hiç tanımadığın bir çocuk için elinden geleni yaptın. Biliyor musun, Dilan yalnız kalınca çok korkardı," diyerek fısıldadı. "O giderken yanında olduğun için teşekkür ederim." Son duyduklarım canımı daha fazla yakmıştı. Ben de yalnızlıktan korkardım ama en çok da yalnız ölmekten korkardım. Dilan yalnız öldüğü için şimdi daha fazla acı çekiyordum. Dilan benim en büyük korkumu yaşayarak ölmüştü.

Adım okunduğunda gözyaşlarımı silerek derin bir nefes aldım. "Dilan için," diye mırıldanıp içeri girdim. "Allah'ım, ne olur onun için bugün bana yardım et," diye sessizce dualar okuyarak kapıdan içeri girdim. Ben kendimden geçtim ama Dilan için adalet tecelli etmeliydi artık.

Dışarı çıktığımda ellerimde kelepçeler yoktu. Çocuklar ve ailem koridorda beni bekliyordu. Annem, "Bitti mi?" diyerek dolu dolu gözlerle bana bakınca koşarak boynuna atladım. "Bitti," deyip hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Ne koştuğum

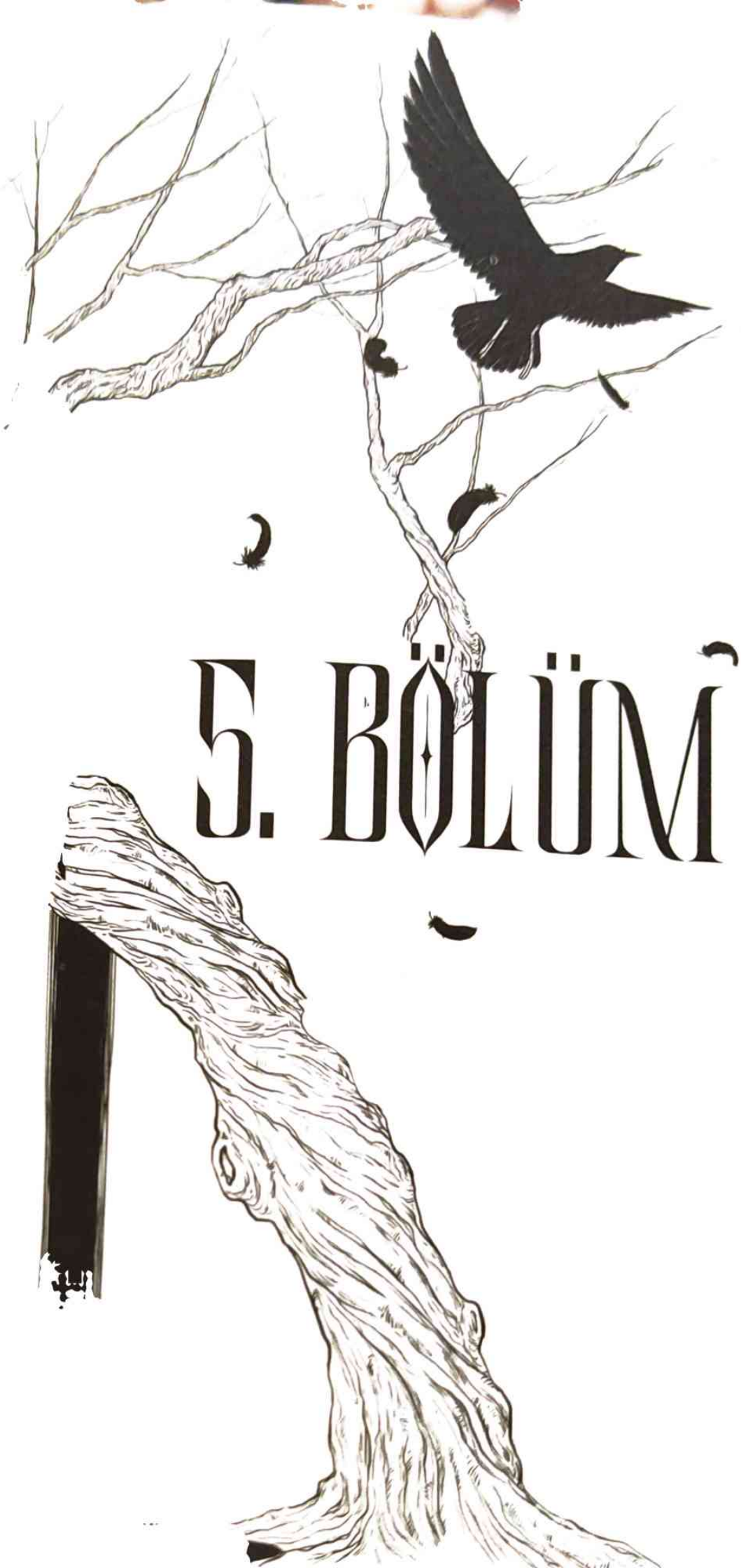
için ağrıyan bacağım umurumda oldu ne de başka bir şey. Çocuklar gülücükler saçarak birbirine sarılıyor ve ben Songül Hanım'ın omuzuna mutluluk gözyaşları akıtıyordum. Bitmişti, artık özgürdüm.

Her şey beklediğimden daha iyi geçmişti. Alaz bunu nasıl başarmıştı, bilmiyordum ama Çetin duruşmaya gelmiş ve her şeyi itiraf etmişti. Bizi hiç uğraştırmadan ya da duruşmayı ileri bir tarihe atılmasına gerek bırakmadan her şeyi itiraf etmişti. Ancak bunu yaparken nefret saçan ve intikam isteyen gözlerini benden bir saniye bile ayırmamıştı. Evet, Alaz başarmıştı. Her zaman söylediği şeyleri yerine getiren biriydi ve yine beni yanıltmamıştı. Alaz, Çetin'i onun çok değer verdiği bir şeyle ya da biriyle tehdit etmiş olmalıydı ki Çetin her şeyi itiraf etmişti. Çetin gibi birine başka bir yolla hiçbir şey itiraf ettiremezdi. Şimdi ise Alaz her zamanki gibi kayıplara karışmıştı. Bugün neden yanımda yoktu, bilmiyordum ama beni böyle önemli bir günde yalnız bırakıyorsa geçerli bir sebebi olmalıydı. Babalarıma ve çocuklara uzun uzun sarıldıktan sonra onlardan ayrıldım. Evet, özgür kalmıştım fakat çıkış evraklarım hazırlanmadan öylece eve gidemezdim. Cezaevine geri dönüp toparlanmaya başlayacaktım. Büyük ihtimalle bu akşam cezaevinden çıkacaktım.

Küçük adımlarla adliyeden çıktığımda durmak zorunda kaldım. Koltuk değneğini yanıma almadığım için ayak bileğim bana çok zorluk çıkarıyordu. Yanımda beni bekleyen jandarmalar vardı ve ara ara soluklanıyordum. Songül Hanım ve diğerleri biraz geride bizi takip ediyordu. İşte tam o esnada elleri kelepçeli bir halde çıkan Çetin'i gördüm. İki jandarma ona eşlik ediyordu. Göz göze geldiğimizde bana öyle bir bakışı vardı ki yutkundum. Böyle bir nefret olamazdı. Merdivenleri inen adam bir anda jandarmalardan kurtulup, "Senin yüzünden!" diye bağırarak bana doğru koşmaya

başladı. Ve tam o esnada bir şey oldu. Havayı yarıp geçen bir kurşun alnından girip başının arkasından çıkmıştı. Önce Çetin'in iki kaşı arasından sızan kanı gördüm, daha sonra ise yere yığılan bedenini. Ortalık bir anda karışmıştı. Etraftaki çığlıklar kesilmiyor, herkes bir yere koşturuyordu. Yanımdaki jandarmalar silahlarını çıkarıp savunmaya geçmişti. Çocukların sesini duyuyordum ama Çetin'den sonra benim de tehlikede olduğumu düşünen jandarmalar onların hiçbirini yanıma yaklaştırmıyordu. Beni apar topar arabaya bindirmeden önce onu görmüştüm. Hızlı bir şekilde gözden kaybolmadan önce Alaz'ı o binanın yanında görmüştüm. Birkaç saniye gibi kısacık bir zaman diliminde başını çevirip bana bakmıştı. İşte o an onun kim olduğunu ve bunu neden yaptığını anlamıştım.

Alaz beni özgür bırakmak için şu zamana kadar Çetin'in yaşamasına izin vermişti. Özgür kaldığım gün Çetin'in leşini ayaklarımın önüne sererek bana ve Dilan'a olanların hesabını ona ölümle ödetmişti. Bu yüzden duruşmama katılmamıştı çünkü başından beri dışarıda bekliyordu. Alaz bugün sadece beni özgür bırakmamış, aynı zamanda çocukluğumun katili olan adamı gözlerimin önünde öldürmüştü.

5. BÖLÜM

Geçerdi, aslında yaşadığımız her şey er ya da geç geçerdi. Bedenimize aldığımız yaralar geçerdi. Ruhumuza aldığımız yaralar da bir süre sonra eskisi gibi acıtmadığı için onlar da geçerdi. Kalbimize aldığımız yaralar ise asla geçmeyecek gibi hissettirse de zamanla onların da geçtiğini görürdük. Hangi acı geçmezdi, biliyor musunuz? Aklımıza aldığımız acılar geçmezdi. Beden iyileşir, ruh güçlenir, kalp tecrübe edinir ama akıl hep aynı kalırdı. Hafızamız o kadar güçlü bir düşmandı ki, "Tamam, bu sefer bitti," dediğimiz bir anda her şey yeniden başlardı. Zihnin kapıları aralanır ve unuttuğunu sandığın her şeyi en küçük ayrıntısına kadar karşında bulurdun. Aklının sana hatırlattığı her anı bedenine zulüm, ruhuna azap, kalbine ölümdü. Evet, her acı geçiyordu ama aynı zamanda geçmiyordu. Gecenin bir yarısı rüyamda Arda'nın kanlı yüzünü görüyorsam aslında hiçbir şey geçmiyordu. Çok sonradan anlamıştım, onu öldürürken aslında kendimi de öldürdüğümü. Evet, o hak etmişti ama bu, benim de bir katil olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Annemin evindeydim. Yeni odam fazlasıyla güzel olsa da kâbuslarımı benden uzak tutacak kadar değildi. Oda üzerime geliyordu. Kışın soğuğunda bahçeye çıktım. Bugün beraat etmiştim. Tüm günüm burada ailemle ve çocuklarla özlem

gidermekle geçmişti. Fakat içimdeki boşluk hissi bir türlü geçmiyordu. Buz gibi çardakta oturup gökyüzüne bakmak sıkıcıydı. Dedemin, "Bu gece her zamankinden daha fazla yıldız var, değil mi?" diyen sesini duydum. Teklifsiz bir şekilde yanıma oturduğunda bile dönüp ona bakmamıştım. Gecenin üçünde niye uyanıktı?

Hâlâ karanlık gökyüzüne bakarken kuru bir sesle onu onayladım. "Öyle görünüyor," dedim.

"Yıldızları çok mu seviyorsun?"

"Aksine, onlardan nefret ediyorum."

"Ama bana bakmak yerine hâlâ onlara bakıyorsun." Başımı hafifçe eğerek doğrudan gözlerinin içine baktım. "Gözlerimin gördüğü her şeyden nefret ederim, Songül Hanım'ın babası," dedim. "Aldanma uzun uzun baktığım şeylere, bakıyorsam sebebi nefrettir."

"Songül Hanım'ın babası mı?"

"Değil misin?"

"Çocuklar annelerinin babasına dede derler, bunu şimdiye kadar öğrenmen gerekiyordu." Tanışmamızda adamlarıyla beni tehdit eden bir adama dede demeyecektim.

Sessizliğe büründüğümüzde yeni bir sohbet başlatmak için yine yıldızlara değinmişti. "Anladım, yıldızları sevmiyorsun. Peki, sevdiğin şeyler neler?" Bunu niye merak ediyordu ki? Kimse benim neyi sevip sevmediğimle hiç ilgilenmedi.

"Hiçbir şey."

"Sevdiğin bir şeyler mutlaka olmalı, Sedef."

"Kendimi seviyorum."

"Başka?"

"Arkadaşlarımı da seviyorum."

"Başka?"

"Kendimi ve arkadaşlarımı seviyorum."

"Başka?"

"Kendimi ve arkadaşlarımı sevmek dışında hiçbir şeyi sevmiyorum," dediğimde bir sessizlik oluştu. Sanırım beklediği gibi verimli bir sohbet olmuyordu. Belki de ona karşı bu kadar dürüst olmayı bırakmalıydım.

Derin bir nefes alıp, "Bunu anlamak için şansım hiç olmadı," dedim ve kendimle dalga geçercesine güldüm. "Neyi sevip sevmediğimi anlamak için hiç şansım olmadı." Herkes canı sıkıldığı için evden dışarı çıkarak sokaklarda gezerdi, ben ise evsizlikten sokaklarda gezerdim. Bu yüzden sokaklardan nefret ediyordum. Herkes kartopu oynamak için karı avuçlardı ama ben, yerdeki karı temizleyip kendime yatacak yer ayarlardım. Kıştan nefret ediyordum. Herkes kendini veya sevdiklerini şımartmak için çiçek alırdı. Ben ise bir çiçeği kaç kuruşa satarsam karnımı doyururum diye düşündüğüm için çiçeklerden nefret ediyordum. Herkes güzel görünmek için kıyafetler alırken ben, beni çıplak göstermeyecek ve sıcak tutacak kıyafetler istediğim için güzel elbiselerden nefret ediyordum. Herkes romantizm olsun diye yıldızlara bakarken ben, kıvrıldığım karanlık sokaklarda yıldızların ışığı sönsün ve kimse beni bulmasın diye onlara baktığım için yıldızlardan nefret ediyordum. Bunun gibi yüzlerce sebep sayabilirdim. Benim hayatım nefret üzerine kuruluydu çünkü seveceğim şeyler bana hiç sunulmamıştı.

"Sana olanların suçlusu annen değil, biliyorsun," dediğinde içimde kopan fırtınalara inat güldüm. "Biliyorum, bana olanlar kimsenin suçu değil. Tek suçlu benim çünkü bu kirli

dünyaya doğdum. Tek suçlu yağmur çünkü bir tek bana yağıyor, vicdansız bulutun su damlası," dedim.

Anlamayan gözlerle bana bakınca kıkırdayarak ayağa kalktım. "Yağmuru hafife alma, Songül Hanım'ın babası," dedim. "İnan bana, kendileri bana bayılıyor. Benim canım hele bir yansın ve ben ağlayayım hemen üzerime yağar," dedim. Sonra koltuk değneğimi aldım. Yalıya doğru topallayarak yürürken yağmur ile olan harbim aklıma geldiği için canım sıkılmıştı. *Allah onun da belasını versin!*

Gökyüzünü protesto edesim var.

"Aslında yağmuru seviyorsun, değil mi?" dediğinde yüzümü buruşturdum. "Yağmurdan nefret ediyorum. Öcü ve Fulya yılanından sonra nefret listemin başında yer alıyor diyebilirim." Beni sevmeyen herkesten ve her şeyden hemen nefret etmek gibi bir huyum vardı.

Çekip gitmek istiyorum yine ve yine. Bilmiyorum bu hissin sebebini ama son günlerde sığamıyorum hiçbir yere.

Ertesi sabah gözlerimi şatafatlı yeni odamda açtığım için bu durumu bir süre yadırgamıştım. Son zamanlarda sürekli farklı yerlerde uyandığım için geç adapte oluyordum. Daha ben üzerimdeki uyku mahmurluğundan kurtulamamışken kapım aniden açılmıştı. İçeri nefes nefese kalan Songül Hanım girmişti. Üstelik üzerinde hâlâ pijamaları vardı. "Şükürler olsun," dediğinde elini sol göğsüne bastırdı ve rahat bir nefes aldı. "Seninle ilgili çok kötü bir kâbus gördüm. Seni burada bulamayacağımdan çok korktum," diyerek iç çekti. "Yine gittin sandım." Bu da yataktan fırladığı gibi odama dalmasını açıklıyordu.

Gördüğü hiçbir kâbus benim gördüklerimden daha kötü olamazdı bence. *Allah belanı versin, Arda! İnşallah gittiğin yerde zebanilerle yakın temas içindesindir.* "Bilinçaltına söyle, sana doğru düzgün rüyalar gördürsün," dedikten sonra yorganı iterek yataktan çıktım. "Böylece bir daha odama ışık hızıyla gelmezsin." Koltuk değneğimi alıp banyoya girdim. Sıcak suyu ayarladıktan sonra üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Güzel bir banyo beni kendime getirirdi.

Yarım saat boyunca banyoda kalmıştım. Daha sonra bornozun kuşağını sıkıca bağlayıp banyodan çıktım. Songül Hanım'ı hâlâ odamda görmek beklediğim bir şey değildi. Yatağımı toplamış ve iç çamaşırları dâhil birkaç kıyafeti benim için yatağın üzerine bırakmıştı. "Senin için seçtim," diyerek kapısı açık elbise dolabını gösterdi. "Bunları senin için aylar öncesinden almıştım. Senin zevkine uymazsa hepsini değiştirebilirsin," dedi gülücükler saçarak. Elbise dolabına doğru yürüdüm. Çoğunluk tişört, kazak ve pantolondan oluşuyordu. Az sayıda elbise ve birkaç fular vardı. Fular mı? Bunu yeni fark ettiğime inanamıyordum.

Yavaşça dönüp odaya baktığımda gülümsedim. Gümüş renginin sadeliğiyle kuşanmış oda tam benim zevkime hitap ediyordu. Dahası, odada herhangi bir biblo veya çarpıp kıracağım fazladan eşya yoktu. Sade ve şıktı. Evet, bu normal değildi. "Bir açıklama istiyorum," dedim. "Gümüşi renkleri sevdiğimi nereden biliyorsun? Fularları çok sevdiğimi, odamda eşya kalabalığından nefret ettiğimi ve şık elbiselerden hoşlanmadığımı nasıl biliyorsun? Mini etekler yerine pantolon tercih ettiğimi bilecek kadar beni tanıdığını sanmıyorum," dedim. Hadi, hepsini tesadüfen bildi diyelim ama rafta bile benim sevdiğim bilimkurgu kitapları vardı. Bu kadarı tesadüf değildi.

Omuz silkti. "Bunları öğrenmek zor olmadı." Çekmeceyi açarak saç kurutma makinesini çıkardı ve bir tarak alıp yanıma geldi. "Önce saçlarını kurutalım." Beni yatağın üzerine oturttuktan sonra saçlarımı kurutmaya başladı.

"Seni bulduğum ilk zamanlar bana karşı çok mesafeliydin ama bu, seni tanımak istememe engel olmadı," dedi. Saçlarımı kuruturken açıklama yapmaya devam etti. "Altuğ denen o adamı sık sık arayıp senin hakkında bilgi alıyordum. Ona ne tarz kitaplar sevdiğini sordum, söyledi. Kıyafetler içinse çok sakar olduğun için sürekli düştüğünü ve bu yüzden pantolon ve tişört tarzı şeyler giydiğini söyledi. Fularları çok sevdiğini lakin onları boynuna takmak yerine taç şeklinde kullandığını da söylemişti. Senin için bir oda hazırladığımı söylediğimde ise bana tek söylediği, 'Odada kırılacak hiçbir şey bırakmayın,' oldu." Son kısmı gülerek söylediği için sinirden çığlık atmak istedim. Bu benim dedikodumu yapmak değildi de neydi? Adam yememiş içmemiş, her şeyi Songül Hanım'a yetiştirmişti.

Saçlarımı kuruttuktan sonra taramasına ses çıkarmadım. Parmakları bir anne şefkatiyle saçlarımda geziyordu. Tarağın dişleri arasında kayıp giden saçım onun dokunuşuna hasretti. Bu duygu bana yabancıydı, bu duyguyu bilmiyordum çünkü bu duygu yakıcıydı. Dolabın aynasında göz göze geldiğimizde bunun ikimiz için de ne kadar karmaşık olduğunu görebiliyordum. "Çok mu zordu?" dedi. Geçmişimin ölü kalıntıları gözlerimin mavisine yansıyor olmalıydı ki bana bunu soruyordu.

Zor, çok zor.

"Bana hiçbir şey zor olamaz," diyerek omuz silktim. "Her şey fazla kolaydı, Songül Hanım. Zor olan bendim." Zor

olan tek şey, yıllardır bir aile sıcaklığına hasret kalan zayıf irademdi; yani bendim.

"Sedef?" Parmakları saçlarımda hareketsiz kaldı, aynadan bana bakıyordu. "Ben senin annenim," diye fısıldadı. "Bana ne zaman 'anne' diyeceksin?"

Ve ben yine hissettiğim tüm ıstıraba rağmen ona gülümsedim. "Sen önce bul hele beni, ben sana anne demesini bilirim. Polis telsizlerinde adım yankılanırken bul beni mesela. Sana anne demezsem bu benim utancım olsun ama yeter ki bul beni," dedim. O kadar çok şey yaşamıştım ki kaybolmuştum. Kendi içimde kayıplara karışıp boğulurken çeksin ve çıkarsın beni oradan istiyordum. İşte o gün ben ona anne diyecektim.

Ayağa kalkarak yatağın üzerindeki kıyafetleri aldım. Banyoya doğru yürürken durdum ve dolan gözlerine baktım. "Ben yıllardır kayıbım, Songül Hanım ve sen, hâlâ bulamadın beni. Geç kaldık," dedim. "Sen bana ben de sana tam yirmi yıl geç kaldık. Evet, deniyorum ama olmayacağını bile bile senin için deniyorum. Ne büyük çelişki, değil mi? Hiç vefa borcum olmayan bir anne için kızı olmayı deniyorum," diyerek banyoya girdim. Ben beni kaybetmişken o beni bulamazdı ki.

Dilim zehirliydi benim. İçimdeki zehir beni yakacağına, konuşur alayını yakardım. Sırf bu yüzden onunla yaşamayı istememiştim.

Üzerimi hızlıca giyip banyodan çıktığımda hâlâ gitmediğini gördüm. "Allah aşkına, söyle artık," dedim. "Bir şey diyeceksin, biliyorum. Söyle de ikimiz de kurtulalım." Böyle lafı dolandırırsa akşama kadar zor çıkardık bu odadan.

"Fırat ve Aslan burada." Sonunda asıl meseleye gelmişti ve devam etsin diye araya girmemiştim. "Onları ben çağırdım

çünkü şey için geldiler." Çekinerek gözlerime bakınca kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne için?"

"Şey için,"

"Ne için?"

"Sedef bak..."

"Sadece söyle. İnan bana, açık konuşmak en çok sevdiğim sohbet türü."

"Pekâlâ," dedikten sonra birkaç kez derin bir nefes alıp verdi. "DNA testi için." Bu hiç iyi olmadı, hem de hiç.

"Test istemiyorum," dediğimde, "Bu DNA testi olmalı, kızım," dedi. Bana her "kızım" dediğinde saçma bir içgüdüyle etrafıma bakıp kızını arayasım geliyordu. Sonra bana dediğini fark edince bunu yapmaktan vazgeçiyordum. Evet, gerçekten çok iyi gidiyordum. Sürpriz yumurtadan çıkar gibi yıllar sonra bir annem olursa böyle olurdu tabii.

Yanına oturup, "Hayır, olmamalı," dedim. "O iki adam gerçekten çok iyiler ve ikisinin de bir çocuğa ihtiyacı var. Fırat babanın yıllardır hiç çocuğu olmadı. Bunu hep istedi ama hiç olmadı. İlk kez babalık duygusunu benimle tadıyor. Ya onun kızı çıkmazsam? Bu onu yıkar, Songül Hanım ve sen, yıkım nedir bilemezsin. Ya Aslan babam? Tüm ailesini bir mezarlıkta bırakan adamın tutunduğu tek dalı kırmak vicdansızlık değil mi? Sen onu sevmiştin. Belki de hâlâ seviyorsun, emin değilim ama insan sevdiğine bunu yapmamalı," diyerek teste karşı çıktım. Başıma gelenlerin suçlusunun o olmadığını biliyordum ama bir yanım hâlâ onu sorumlu tuttuğu için ona yakın olamıyordum. Lakin tüm hayatlarını benden habersiz geçiren o adamların bir suçu yoktu ve onları seviyordum.

"Ya ben ne olacağım?" diyerek elimi tuttu ve yalvarırcasına bana baktı. "Ya sen ne olacaksın? Biz sıradan bir aile değiliz. Toplum tarafından saygı duyulan ve cemiyette büyük bir yeri olan bir aileyiz. Onlar bana basit bir kadın gözüyle bakacaklar, çocukları ise sana piç gözüyle. Ben hepsini sineye çekerim ama kızımın hak ettiği saygıyı görmesini istiyorum. Sedef, bir çocuğun sadece tek bir anne ve babası olabilir. Evet, bu Aslan ve Fırat için çok zor bir durum ama bu da onların sınavı. Ve bir şeyi çok iyi biliyorum," diyerek bana tebessüm etti. "Sen hangisinin kızı olursan ol, diğeri seni kızı gibi görmeyi bırakmayacaktır."

"Bu o kadar basit değil."

"Bu hiç birimiz için basit olamaz. Bunu sadece ben değil, onlar da istiyor," deyince bencilliği bırakmam gerektiğini anladım. Songül Hanım'ı ve babalarımı düşünmeliydim. Madem her iki taraf da bu testi istiyordu, o zaman daha fazla karşı çıkamazdım.

"Tamam, öyle olsun," diyerek kabul ettim. Odadan çıktığımda peşimden geldiğini biliyordum. Umarım, kalan hayatımızda beni her saniye takip etmek gibi planları yoktur.

Alt kata indiğimizde Aslan ve Fırat babayı kahvaltı masasında oturmuş buldum. Dedem de masanın başındaki yerini almıştı. "Günaydın, millet," dediğimde hepsi bana doğru dönmüştü. Dedem sağ tarafındaki sandalyeyi gösterdi. "Gel, çocuk," dedi. "Dede torun ilk kahvaltımız bu." Songül Hanım onun sol tarafındaki sandalyeye oturmuştu. Her iki babamın fazlasıyla düşünceli olduğu dikkatimden kaçmadı. Test yüzünden gergin olmalıydılar.

"Oraya başka zaman otururum," diyerek yaşlı adamın teklifini reddettim. Aksayarak yürüyüp babalarımın yanına gittim. "Beyler?" deyip onlara gülümsedim. "Bana yer

açma kibarlığında bulunur musunuz?" Dedem yerine onları seçmiş olmam biraz olsun tebessüm etmelerini sağlamıştı. "Buna hayır diyecek hiçbir erkek tanımıyorum," diyen Aslan babam göz kırparak yerinden kalktı ve yan taraftaki sandalyeye geçti. Böylelikle ben de ikisinin arasına oturdum.

Masadaki çeşit çeşit yiyecekler iştahımı kabartıyordu ancak yemeklere saldırmadan önce iki babama da şöyle bir baktım. "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?" dediğimde aynı anda başlarını salladılar. "Belirsizlik her şeyden daha kötü," diyen Aslan Bey, "Fırat'ın kızımı daha fazla sahiplenmesini istemiyorum," dedi. Fırat Bey, gerginliği dağıtmak için söylediklerini duymayacak kadar dalgındı. Onun için daha zordu çünkü Aslan Bey'in aksine o hiç baba olmamıştı. Çıkacak sonuç onu korkutuyordu.

"Baba?" Masadaki elini tuttum. "Sonuç ne çıkarsa çıksın ikinize de baba demeye devam edeceğim," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Çünkü her şeyin fazlasını isteyecek kadar bencilim." Elini tuttuğum elimi kavrayıp ters çevirdi ve dudaklarını avcuma bastırdı. "Sen benim kızımsın, Sedef. Çıkacak hiçbir sonuç bunu değiştiremez," dedikten sonra bana çapkınca gülümsedi ve masadaki omleti tabağıma doldurdu. "Şimdi karnını doyur," dediğinde başımı salladım.

"Testi yaptırdıktan sonra hemen eve geleceğim, ona göre." Gözlerimi kısarak her birine uyarırcasına baktım. "Umarım, bugünkü planlarınızın içinde ben yokumdur çünkü gerçekten dinlenmek istiyorum," dedim. Her biri beni onaylayan mırıltılar çıkartınca rahat bir nefes aldım. İlk günden onların kurbanı olmak istemiyordum.

Yarım saatlik testten sonra yaşasın sonsuz uyku.

6 saat sonra

"Yeter ya, bıktım!" diye isyan ederek zonklayan bacağımı gösterdim. "Sakatım ben, sakat! Saatlerdir gezmediğimiz mekân, görmediğim yer kalmadı," dedim ağlamaklı bir sesle. Allah'tan yarım saat diye anlaşmıştık! DNA testinden sonra gez gez bitmedi bu işkence. Her gittiğimiz mekânda zorla bana bir şeyler almaları ise kâbus gibiydi. Benim daha çocukları görmem gerekiyordu. Aslı'ya uğramalı ve İshak'a gitmeliydim. .

"Bence de yeter, Songül." Fırat babam da en az benim kadar canından bezmiş görünüyordu. "Sedef'in elli yıllık alışverişini yaptığımıza göre artık gidebilir miyim?" Kadın sadece beni değil, onları da esir almıştı. *Neymiş efendim, ailece bir gün geçirecekmişiz!*

Songül Hanım, "Gidemezsin, Fırat," dedi, ardından önünde durduğumuz lüks restoranı gösterdi. "Ailece bir gün dedim ve bunu yemekle noktalamadan kimse bir yere gitmiyor. Maalesef seni görmekten hoşlanmasam da Aslan'ın arkadaşı olduğun için sen de aileden sayılırsın."

"Aynı zamanda kızının babası olabilirim ve bu, beni doğrudan ailenin içine sokar. Keşke kızımın annesini seçme şansım olsaydı," diyen adam Songül Hanım'a ters ters bakıyordu. "Böylece ben de kardeşimin eski sevgilisini bulmazdım!" Bu ağır sözlerden sonra basamakları çıkarak restorana girdi. Bu yönüyle Fırat babamla birbirimize çok benziyorduk. Ben de genelde karşımdaki kişinin duygularını önemsemeden aklımdan geçenleri söylerdim.

Songül Hanım yutkunduğunda Aslan baba elini onun omuzuna koydu. Teselli etmek istercesine ona gülümsedi. "Fırat'a aldırma, test yüzünden böyle agresif. O hep böyle

olmuştur, kendi canı yanınca çevresindeki insanların canını da yakmasını çok iyi bilir." *Bu özelliği bana birini hatırlattı ama kim? Ah, buldum; bu, ben oluyorum.*

Ben de yanınca çok pis yakarım.

Nihayet kurtulmuştum! O bitip tükenmeyen aile gezisi beni deli etse de nihayet kurtulmuştum! Yemekten sonra arkadaşlarımla buluşacağımı söyleyerek kaçmayı başarmıştım. Babalık testi onları strese soktuğu için açıkçası hiçbiri çekilmiyordu. "Hadi ama Aslı!" diyerek ofladım. İshak'ın çiftliğinin yakınlarına gelmiştim ve Aslı'yı bekliyordum. Telefonda onu ikna etmem yarım saatimi almıştı. Bu kız bazen gerçekten çok inatçı oluyordu.

İshak'tan sonraki durağım çocuklar olacaktı. Bugün hiçbirinin sesi çıkmıyordu ve bu, onlar için fazlasıyla garip bir durumdu. Hepsini geçtim, Hakan'ın şu ana kadar beni defalarca arayıp deli etmesi gerekiyordu.

Aslı'nın toprak yoldan geldiğini görünce rahat bir nefes aldım. Babaanne izin vermeyecek diye çok korkmuştum. Siyah saçlarının üzerine kırmızı yün şapka takan Aslı, fazla özenli görünüyordu. Boynundaki atkısı ve üzerindeki kalın kabanı babaannenin onu âdeta zırha bürüdüğünü gösteriyordu. Haksız da değildi çünkü hava çok soğuktu. Songül Hanım da evden çıkmadan önce bizzat eldivenlerimi takmıştı. Tekerlekli sandalyesini iterek yanıma gelmesi yaklaşık on dakikayı bulmuştu. "Bu havada dışarı çıktığım için babaannem bana çok kızdı," diyerek somurttu. "Bu havada beni dışarı çıkardığın için sana da çok kızdı. Ve başıma bir şey gelirse bunun için senin canını okuyacağını, senin de başına bir şey gelirse bunun için iki kere senin canını okuyacağını söyledi."

Daha gelir gelmez söyledikleri gülmemi sağladı. Firavun'un kızı, anlaşılan yine formundaydı.

"Ben yanındayken başına bir şey gelmez," dedim.

Gülerek bana baktı. "En son buna benzer bir şey söylediğinde ormandaydık ve bir köpeğin öğle yemeği olmak üzereydik, Yankı!"

"O olayın devamında olanları hatırla istersen."

"Devamında ikimiz de asık suratlı bir adam tarafından azarlanıyorduk." Kastettiğim bu değildi.

"Nankörsün, Aslı," diyerek ona kızdım. "Senin için o köpeğe yem olacak olan bendim. Sendeki nankörlük insan ırkına tur bindirir. İyilik yap, göğe at demişler." Yaptığım iyilikleri gökyüzüne fırlata fırlata orada kuş bırakmamıştım ama kuşlar dışında kimse bunu fark etmiyordu. Zavallı hayvanlar artık ben iyilik yapmayayım diye dua ederken bu insanların derdi de neydi böyle?

"Yankı," diyerek kıkırdadı. "O sözün doğrusu, 'İyilik yap denize at,' olacaktı," deyince yüzümü buruşturdum. Doğrusu kimin umurundaydı ki?

Üzerine basamadığım ayağımı ve koltuk değneğimi yeni fark ettiği için güldü. "Yürüyemediğim için söylediğin onca sözden sonra ilahi adaletin işlediğini görmek güzel." Ciddi miydi bu?

"Almadım ben mazlumun ahını, aptal," diyerek onu tersledim. "Bu yüzden aheste aheste çıkan belalardan kendine pay çıkarma." Başıma gelen her felakete sevinen arkadaşlarım olduğu için çok şanslıydım!

"Her neyse," dedikten sonra kollarını göğsünde birleştirdi ve inatçı bir tavır takınıp başını kaldırdı. "Bana, neler olduğunu anlatmadan hiçbir yere gitmiyoruz. Ayrıca neden o

kaba adamın evine gidiyoruz?" Her şeyi bilmek mi istiyordu? Tamam, benim açımdan sorun yoktu. Bakalım duyacaklarının ne kadarını kaldırabilecekti. Dayısına yaptıklarımı duyunca vereceği tepkiyi merak ediyordum.

"Arda öldü, eminim bunu duymuşsundur," dedim. Başını sallayınca devam ettim. "Alaz'ın arabasındayken yolumuzu kesti. Dayın onu vuracakken ona engel oldum ve Alaz'ın vurulmasına sebep oldum. Sonra dayını yerde kanlar içinde bırakıp Arda ile gittim ve hareket halindeki bir arabanın içinde Arda'yı öldürdüm. Neyse ki araba uçuruma düşmeden hemen önce atlayabildim. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim ve Atalay yanı başımdaydı. Atalay bir süre beni sakladıktan sonra dayınla karşılaştık. Yeni bir başlangıç yapmaya karar verdik ve ertesi gün karakola gidip teslim oldum. Üç ay cezaevinde kaldıktan sonra beraat ettim. Alaz'ı en son adliyeye yakın bir yerde Çetin'i vurduktan sonra gördüm. O günden sonra hiç görmedim," dedikten sonra suratımı astım. "Cezaevindeyken bana ettiği garip evlilik teklifi var bir de," dedim. "Buraya İshak ile barışmaya geldim ve seni de ona karşı kullanmak için çağırdım. Bunun için sonra teşekkür edersin, şimdi gidelim," dedim bir solukta. Söylediklerim yüzünden gözlerini iri iri açmıştı. Nefes dahi almadan öylece bana bakıyordu. Sanırım şoka girmişti.

Bu kadar şaşıracak ne vardı, anlamıyordum. Bunlar her gün yaşadığımız olağan şeylerdi. Rutin haline gelmiş olaylara uzun zaman önce tepki vermeyi bırakmıştım. "Aslı? Bir şey söyleyecek misin?" dedim ama o hâlâ donmuş bir şekilde bana bakıyordu.

"Aslı?" Temkinli bir adım atarak hâlâ aval aval yüzüme bakan kıza yaklaştım. "Hadi bir tepki ver de yolumuza bakalım." Önce yutkundu, daha sonra gözlerini birkaç sefer kırpıştırdı ve en sonunda sandalyesinin tekerleklerini iterek

hareket etti. "Aslı!" diye arkasından bağırarak ona yetiştim. "Kızım, bir şey söylesene?" *Gerçekten beklediğim tepkileri vermiyor bu kız.*

Dayısının canına okuduğum için bana nutuk atması gerekmiyor mu?

"Aslı dedim!"

O da bana, "Bağırma, Yankı! Engelim kulaklarımda değil, bacaklarımda," dedi.

"O zaman bir şey söyle."

"İshak ile barışmak için beni kullanacak kadar adi bir arkadaşsın."

"İltifatın için teşekkür ederim ama başka söyleyecek bir şeyin yok mu? Dayına yaptıklarım hakkında mesela?"

"Yok." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Dayım ile aranızdaki hastalıklı ilişkiye kendi akıl sağlığım için karışmıyorum. İkiniz de yaşadığınız sürece birbirinize açtığınız bu olağanüstü savaşta kimin kime ne yaptığıyla ilgilenmiyorum. Ve azıcık aklın varsa ülkeyi terk edersin çünkü anladığım kadarıyla saldırı sırası ona geçmiş. Bu evlilik bir tuzak, farkında mısın?" Bunu zaten tahmin ediyordum ama bir de ondan duymak tüm keyfimi kaçırmıştı.

"Hey?" Kıkırdayarak elimi tuttu. "Asma hemen suratını. Eğer onun saldırısından sağ çıkmayı başarırsan söz veriyorum, onu öldürdüğünde cinayeti gizlemene yardım edeceğim."

"Ama önce sağ çıkmalıyım."

"Kesinlikle."

"Ya çıkamazsam?"

"Her cuma mezarına gelip Fatiha okuyacağımı bilmeni isterim."

"Sağ ol ya, artık gönül rahatlığıyla ölebilirim," dediğimde ikimiz de gülerek İshak'ın evine doğru yol almaya başladık. Alaz'ın bu sessizliği ciddi anlamda kafamı kurcalıyordu. Hâlâ neden karşıma çıkmamıştı? Dün adliyeden çıktıktan sonra beni görmeye gelmemişti.

Mutlaka bir şeyler yapacaktı ama ne yapacaktı? Bu evlilikte ne gibi bir intikam vardı? Bu suskunluğu beni o kadar kötü etkiliyordu ki her ne yapacaksa bir an önce yapsın istiyordum. Bu, tıpkı yaramazlık yapan bir çocuğun hisleri gibi acı veriyordu. O çocuk belki bir şeyleri kırmıştır, belki de ailesini kızdırmıştır. Fakat her ne yaptıysa bunun yanlış olduğunun farkındadır. Odasına koşarak sindiği duvar dibinde gözlerini kapıya dikerek beklemeye başlar. Annesi veya babasının içeri girerek ona kızmasını hatta onu cezalandırmasını bekler. Belki birkaç azar işitecek belki de birkaç tokat yiyecektir ama hemen sonrasında cezası bittiği için o çocuk rahat bir nefes alacaktır. Ancak kapı açılmadıkça kafasındaki ceza büyüdükçe büyüyecek ve bu, ruhunu sıkıştırarak ona işkencelerin en büyüğünü yaşatacaktır. Soluğunu tutmuş kapıya bakıyordur. Ha açıldı ha açılacak der gibi korku içinde kapıya bakan o çocuk, aradan saatler geçse de aklındaki cezadan kurtulamaz. Bir türlü bekleyişine son vererek onu mutlu edecek başka uğraşların arayışına giremiyordur. O esnada yaşadığı psikolojik baskı ona cezaların en büyüğünü yaşattığı için artık kapı açılsın istiyordur. O lanet kapı artık açılsın ve birileri onu azarlasın istiyordur. Hatta biri ona vursun, canını yaksın ama yeter ki bu bekleyişten doğan işkence bitsin istiyordur. Ne duyacağı azarları düşünüyordur ne de tenine değecek birkaç tokadı. O çocuk beklerken bunlardan daha fazlasını yaşadığı için bunun artık bitmesini isteyecektir. Alaz'ın bana yaşattığı

da tam olarak buydu. Beni içine soktuğu durum işte böyle bir şeydi.

Ona yaptığım şeyden sonra hiçbir şey olmamış gibi davranması bende böyle hisler uyandırıyordu. Kayıtsızlığıyla beni çıldırtıyor ve benden intikamın en büyüğünü alıyordu. *Bekle* diyordu bana, *bekle ve sana ne yapacağımı gör* diyordu. Ben ise elim kalbimde, ondan gelecek hamleyi korku içinde bekliyordum. Gerçekten affedip affetmediğinden asla emin olamıyordum. Gerçekten yeniden başlamak isteyip istemediğinden emin olamıyordum. Samimi miydi yoksa bu da mı bir oyundu, bunu bir türlü anlayamıyordum. Bu sorunların içinde bocalayıp bekliyordum. Ona güvenmek istiyordum ama beni dâhil ettiği onca oyundan sonra güvenemiyordum.

Aslı ile beş dakikalık yolu yirmi dakikada bitirmiştik. Nihayet çiftliğin bahçe kapısından içeri girebilmiştik. Kapıya ulaşıp zile bastığımda davetsiz misafirler olduğumuz için sıkı bir savunma düşünüyordum. İshak kapıyı açtığında ben ve Aslı, kaskatı bir şekilde ona bakıyorduk. Üzerinde pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Sürekli neden bize kaslarını göstermek zorundaydı ki? "Sürpriz," dedim ve hiçbir şey olmamış gibi sırıttım.

Bizi karşısında görünce bana ters ters baktı. "Güzel numara ama bende işe yaramaz," dedi ve eğilip Aslı'nın sandalyesini tuttuğu gibi onu içeri çekti. "Sen gelebilirsin," dedikten sonra başını kaldırıp bana baktı. "Sen ise hemen gidiyorsun!" Kapıyı sertçe yüzüme çarpmasıyla küçük çaplı bir şok yaşadım. Bu görgüsüz adam beni dışarıda mı bırakmıştı? Sarhoş olup ölen arkadaşı hakkındaki gerçeği herkese anlattığım için hâlâ bana kızgındı.

"Hey!" diyerek kapıyı yumruklamaya başladım. "Ayağım kırıktı benim!" diye bağırdım. "Uzun süre ayakta kalmam

yasak! Bak, eğer açmazsan bu evi yakarım! Yemin ederim, yaparım bunu ve yapacağımı sen de çok iyi biliyorsun!" dediğimde kapı açıldı. Kaşlarını çatarak, "Geç!" deyince gülerek içeri girdim. Bu halimle yeterince ayakta kalmıştım, yanından geçerek içeri girdim. "Karnım aç benim," dediğimde bana ettiği küfürleri duyabiliyordum. Evine geldiysem beni doyurmalıydı, değil mi?

Peşimden gelirken sinirden yumruklarını sıkıyordu. "Sana bir de yemek mi vereceğim, yüzsüz aptal!"

"Karnımı doyurmazsan yemin ederim, gider mutfağı yakarım, görürsün!"

"Seni gebertirim, kızım!"

"Sıraya geç çünkü bunu yapmak isteyen kişilerin listesi bir hayli kabarık."

"Neden acaba? Tam bir baş belası olduğun için olabilir mi?"

Gülerek ona doğru döndüm. "İtiraf et, sen de beni özledin," dediğimde, "Özlemek mi?" diyerek sabır çekti. "Yokluğunda kafamı dinliyordum!" dedikten sonra mutfağa doğru gidince tebessüm ettim. Beni burada görmekten mutlu olduğunu iyi biliyordum. Ayrıca ben onun Tuval ile ilgili olan sırrını herkese söylediysem o da şimdiye kadar benden uzak kalarak intikamını almıştı. *Eve girdiğime göre barıştık sanırım, değil mi?*

Önüme döndüğümde Aslı'yı bana bakarken buldum. "Kapıyı açmasaydı gerçekten yakacak mıydın?" dediğinde yanından geçip oturma odasına doğru yürüdüm. "Merak etme, her cuma mezarına gelip Fatiha okuyacaktım," dedim. Bu kez küfreden Aslı'ydı.

İçeri geçip yorgunlukla kendimi koltuğa bıraktım. Yanıma gelen Aslı hırkasını çıkardı. Ağrıyan ayağımı ovuştururken Aslı, "Onunla barıştığına göre artık gidelim mi?" dedi. İshak ile hemen barışacağımı zaten biliyordum ama o kadar yolu birkaç dakikalık ziyaret için gelmemiştim. En azından karnım doyana kadar biraz oturabilirdik.

Başımdaki bereyi çıkartırken *olmaz* dercesine kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Son olanları merak ediyorum. Dayın ve diğerleri tahminimce artık onun bir suçlu olmadığını anlamışlardır. Onunla hiç konuştular mı? Konuştularsa ne konuştular, bilmeliyim. Ayrıca ona söylediklerin için senin de ondan özür dilemen gerekmiyor mu? Adam siz Sipahilerden yeterince çekti," diyerek onu kınadım.

"Özür dilemek mi?" diyen kız benimle dalga geçercesine güldü. "Yankı, adam beni umursamıyor. Sence benim özrümün onun için bir önemi var mı? Hadi ama, ona söylediklerim için alınmamıştır bile." İnsan en çok sevdiklerine kırılırdı ve İshak'ın bu aptalı sevdiğini biliyordum.

Kaşlarımı muzırca yukarı kaldırdım. "Seni umursamasını mı isterdin?" Yanakları kızarmıştı ancak savunma yapmak için vakit kaybetmedi. "Onu mu diyorum? Benden uzak, Allah'ına yakın." Engelinden dolayı birinin ondan gerçekten hoşlanacağına ihtimal vermiyordu.

"Aslı, biliyor musun, eğer erkek olsaydım en çok senden mi yoksa Naz'dan mı etkilenirdim, kestiremiyorum."

"Neden seçeneklerinin içinde daha düzgünü yok."

"Sorun sizde değil, manyak seviyorum ben," deyip güldüm. Naz'ın aptal cesareti, Aslı'nın hırçın hareketleri tam benim tarzımdı. Böyle kendini aşmış kişilere karşı ayrı bir sempatim vardı.

Adım seslerine doğru başımı çevirdiğim sırada İshak'ın elindeki tepsiyle yanıma geldiğini gördüm. Tepsiyi önümdeki sehpaya sertçe bıraktı. Tepsideki sıcak kahvesini alıp Aslı'nın yanındaki kanepeye otururken bana, beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Al, zıkkımlan," dedi. "Daha sonra git evimden!" Tepsideki üst üste konulmuş beş tostu ve vişne suyunu görünce güldüm. Etrafımdaki herkes vişnelere olan aşkımı biliyordu.

Tostlara büyük bir açlıkla yumulduğumda Aslı'nın meraklı sesini duydum. "Onlar çok fazla değil mi?" deyince turşu surat homurdanarak cevap vermişti. "Ona az bile. Birazdan yine isteyecek ve bu sefer kendi yapmak zorunda." Tostların sıcaklığına bakılırsa hepsini daha yeni yapmıştı.

"Sen mi yaptın?" Aslı'nın şaşkın sesiyle İshak huysuzca başını salladı. "Çalışanlar bugün izinli olduğu için evde benden başka kimse yok. Yumurta ve tost yapabiliyorum." *Ne büyük yetenek ama!*

Aslı güldü. "Ve bununla övünüyorsun, öyle mi? Bu iki şeyi herkes yapar."

"Ama sen bu bacaklarla yapamıyorsun, değil mi?" İshak boş bulunup bunları ağzından kaçırınca Aslı sertçe yutkundu. Yaptığı hatayı fark eden adam kendine küfretti. "Kahretsin!" dedikten sonra pişmanlık içinde Aslı'ya baktı. "Öyle demek istemedim," dedikten sonra beni gösterdi. "Şu arsız aptal yüzünden sana patladım." *Ortalığı birbirine katan o, ama oturduğum yerde uslu uslu tostumu yiyen ben mi aptal oluyorum?*

Bu adama acilen beyin nakli gerekiyor.

"Haklısın." Aslı dolan gözleriyle tekerlekli sandalyesini ona doğru sürdü. "Bu bacaklarla hiçbir şey yapamam," dedikten sonra bir anda İshak'ın elindeki sıcak kahve kupası-

nı aldı ve dizlerine döktü. İshak, "Aklını mı kaçırdın sen!" diye bir hışımla ayağa kalktığında Aslı elini kaldırarak onu durdurdu. "Bak bana," dediğinde gözleri dolu doluydu. "Yüzüme bak," dedi. "Sence şu anda acı çekiyor muyum? Bacaklarım yandı, değil mi? Peki, ben niye acı hissetmiyorum?" dediğinde onu susturmuştu.

Aslı, "Acı hissetmiyorum!" diye hıçkırarak ağlamaya başladı. "Bana engelli derken çok kolay, değil mi? Peki, sen bilir misin engelli olmak nasıl bir şey? Ben söyleyeyim, acıya özlem duymaktır! Canın yansın istersin! Herkes acı çekmemek için dua ederken sen hissiz bacakların için acıyı özlersin. Yansın, kanasın, incinsin ama yeter ki hissedeyim dersin. Sen acıyı özlemek nedir, bilir misin? Hayır, bilmezsin, bilemezsin! Bu yüzden bir daha beni engelimle vurmadan önce iki kere düşün!" diye bağırırken İshak iyice sessizliğe gömülmüş haldeydi.

Aslı sandalyesini geri çekip ondan uzaklaştıktan sonra, "Gidelim, Yankı!" dedi. Gözyaşlarını sertçe silerken nefret dolu bakışlarını darmadağın ettiği adama çevirdi. "Bir daha onun olduğu hiçbir yere gelmem," dedi. "Dayım haklı, Saygınların saygı duyulacak hiçbir yanı yok!" dedi ve tekerlekli sandalyesini iterek salondan çıktı. İncindiğinden daha fazla incittiğinin farkında değildi.

"İyi halt ettin," diyerek İshak'ı azarladım. "Kızın damarına basmak da nereden çıktı, süper zekâ?" Ayağa kalktığımda başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemerini sıkarak ofladı. "Öyle demek istemediğimi iyi biliyorsun! Her hareketimde bir art niyet arayacak kadar kör biri."

"Burada kalıp seninle bol bol sohbet etmek isterdim ama sakinleştirmem gereken bir yanardağ ve görmem gereken arkadaşlarım var," dedim.

"Biraz bekle!" dedi. Salondan çıkan adamın arkasından boş boş bakıyordum. Gerçekten çok dengesiz biriydi.

Birkaç dakika sonra yanıma gelip elime bir krem tutuşturdu. "Acıyı hissetmiyor olabilir ama bacakları yandığı için iz kalabilir," dedi. "Bacağına soğuk su uyguladıktan sonra bunu sür." Tebessüm edip bu konuda güvence vererek evden çıktım. Haklıydı, Aslı hissetmese bile derisi su toplardı ve sonrasında iz kalabilirdi. Elime yanık kremini tutuşturduğuna göre kendisinin sebep olduğu bir izi Aslı'nın taşımasını istemiyordu.

Evden çıktığımda Aslı'nın fazla uzaklaşmadığını gördüm. "Beni bekle!" Topallayarak zar zor yetişip onu durdurdum.

Suratını asarak, "Sende olmuyor," diye fısıldadığında iç çekerek bana bakıyordu. "Sen sakat deyince hiç alınmıyorum ama o," deyip yutkundu. "O söyleyince çok kötü oluyorum. Neden böyle oluyor?" Gülerek başımı iki yana salladım. "Çünkü beni değil, onu seviyorsun ve ben varken onu sevmen büyük aptallık." "Onu sevmiyorum!"

"He Aslı he, hadi gidelim artık." Onun yüzünden İshak'a doğru düzgün hiçbir şey soramamıştım. Alaz'ın ve diğerlerinin onunla konuşmak için gelip gelmediğini soramamıştım.

On dakika sonra Hakan beni aramıştı. Telefonu açtığımda daha ben konuşmadan aceleyle söze girdi. "Kırmızı kod, Sakar," dedi. "Derhal buraya gelmen lazım." *Benim bilmediğim kırmızı bir kodumuz mu var?*

"Sana da merhaba, pis bağımlı" dedikten sonra Aslı'ya devam edelim dercesine bir hareket yaptım. "Neler oluyor, Hakan?"

"Kuzey'in mekânında olaylar oldu, derhal çık gel."

"Kuzey'in mekânı mı var? Ben niye bilmiyorum?" Bu soruyu sormamı bekliyormuş gibiydi, güldü. "Yakamozdaki Islak Kedi desem?" Buna karşılık bir küfür savurduğumda kahkaha attı. O lânet yeri şimdi hatırladım! Üst katı kafe tarzı bir kitaplıktı ama deposu yasadışı dövüş bahisleri için kullanılıyordu. Alaz alt katı tamamen kapatacağını söylemişti.

"Pekâlâ," diyerek derin bir nefes aldım. "İyiden haberden başla, sonra tüm kötü haberleri gönder gelsin."

"Ecrin kafede işe başladı ama senin yüzünden Kuzey ile hâlâ barışmadığı için erkek müşterilerle flört edip durdu. Kuzey mekânda sağ müşteri bırakmadı desem abartmış olmam. Her ikisi de şu anda hâlâ kavga ediyor ve Naz ile Yiğit arayı bulalım derken onlar da kavga etmeye başladı. Bu kaosta Süslü'nün Yiğit'e fırlattığı vazo, Efe'nin kafasına geldi. Evet, Ağlak küçük çaplı bir kafa travması geçirdi. Belki de öldü, emin değilim. Doktor hâlâ içeride. Hastanede olduğumuzu söylemiş miydim? Bir dakika, o da ne? Sanırım Kuzey'in dövdüğü adamlardan biri şikâyetçi olmuş. Evet, polis memurları onu şimdi tutukladılar. Yok anasını! Ne oluyor lan orada? Efe'nin annesi yanında iki memurla geldi şimdi. Evet, doğru tahmin! Süslü de tutuklandı! Yiğit ve Ecrin niye gülüyor, bunu anlamak bile istemiyorum. Sakar, sen iyisi mi çık gel, kızım. Burada ortalık karıştı," dedi. Duyduklarım yüzünden kaskatı kesildim. Bütün bunlara inanamıyordum! Bir gün! Sadece bir gün yanlarında yoktum, olanlara bak! *Kendi kendilerini imha etmekte bunların üstüne yok.*

"İyi haberi ver, Hakan," dedim.

"İyi haber olduğunu hiç söylemedim."

"Kapat, Hakan, kapat!" dedikten sonra telefonu yüzüne kapattım. Hemen Alaz'ı aradım. Zavallı Aslı merakla bana

bakıyordu. Daha ben olanları anlamamışken ona ne anlatabilirdim ki?

Alaz'ı aradım ancak ulaşamadım. Atalay'ı aradım fakat onun da telefonuna ulaşılmıyordu. Ben de o ekipteki herkesi aradım lakin işin garip yanı, hiçbirine ulaşılmıyordu. "Şaka mı bu?" diyerek isyan ettim. Hepsinin telefonlarını aynı anda kapatması kesinlikle iyiye işaret değildi.

İshak onlara yardım edebilir!

Çiftlikten fazla uzaklaşmamıştık ama bu ayakla oraya gitmem uzun sürerdi. Gitmek yerine doğrudan İshak'ı aradım ancak meşguldü. "Harika!" dedikten sonra olanları özetleyen bir mesaj attım. İshak mesajı görünce çocuklara yardım ederdi.

Aslı *anlat artık* dercesine gözlerini kısmıştı. "Önce seni çiftliğe bırakayım, yolda anlatırım," dedim. Bana zorluk çıkarmadan hareket etti. Aklımdaki tek şey, Kuzey'i görmekti. Aslı'yı sağ salim çiftliğe bırakmadan çocukların yanına gidemezdim.

Aslı'ya olanları kısaca anlatmıştım. Çiftliğe varmamıza çok az bir mesafe kala gri bir araba yanımızda durunca Aslı ile göz göze geldik. Burası şehirden çok uzak, kırsal bir arazi olduğu için arabalara çok sık rastlamazdık. Belki de biri adres falan soracak diye beklerken kapılar açıldı. Arabadan inen üç kişi bize silah doğrulttuğunda korkudan soluğumu tuttum. Korkum kendim için değildi. Ya yanımdaki kızı koruyamazsam diyeydi. "Ya-Yankı?" Aslı'nın titreyen sesiyle elimi onun omuzuna koydum. "Sakin ol," dedim. "Söz veriyorum, ben varken kimsenin sana zarar vermesine izin vermem." Ona belli etmemeye çalışıyordum ama olacaklardan en çok ben korkuyordum.

Bildiğim kadarıyla Arda'dan sonra geride hiç düşmanım kalmadı. O halde kimdi bu adamlar?

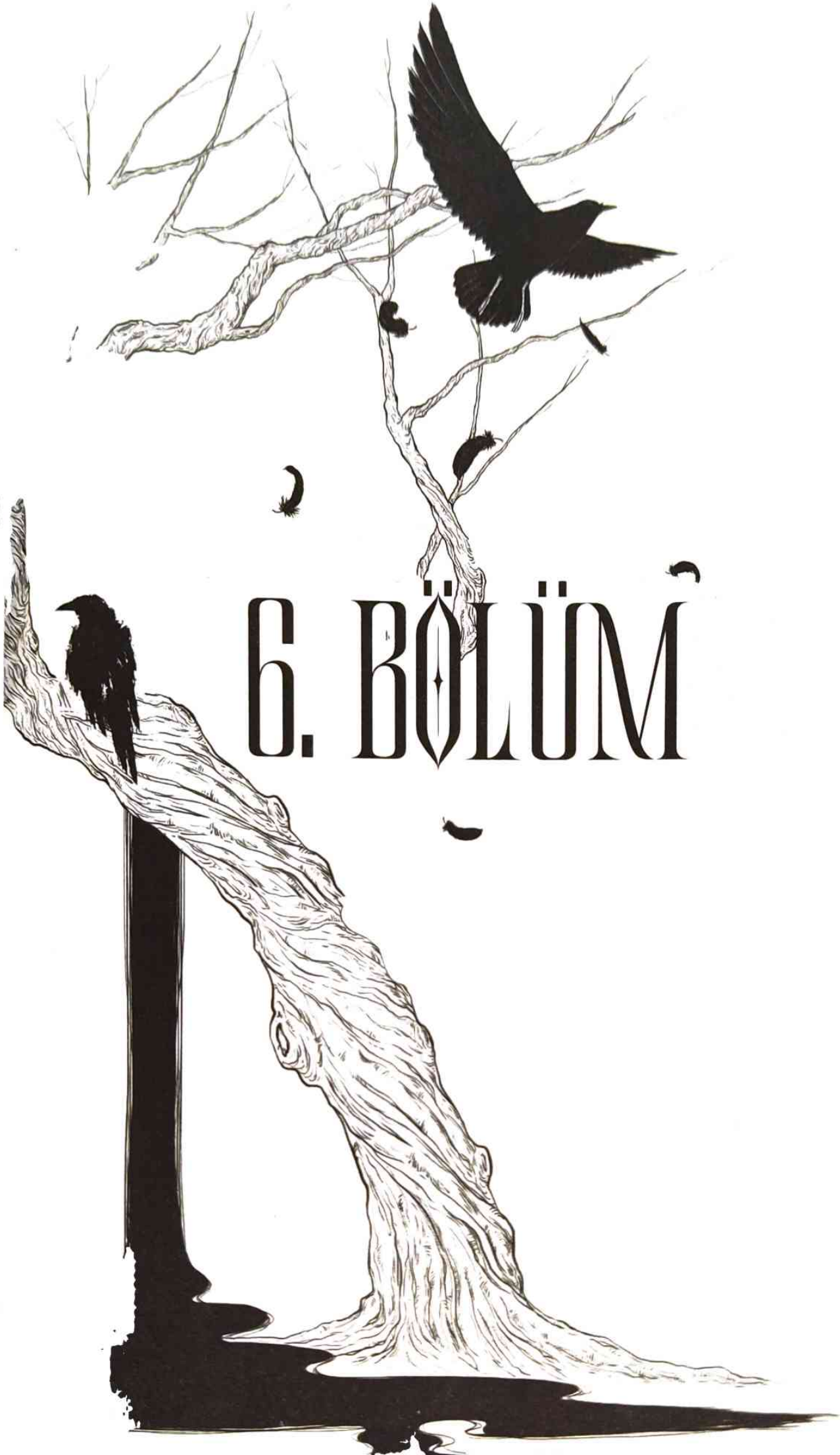
"Zorluk çıkarmadan arabaya binin!" Korkumu belli etmemek için güldüm. "Oldu canım, başka?" dedim. "Siz söylediniz ya, biz kesin bineriz. Öyle mi? Ortalık yerde ne adam kaçırması? Dağ başı mı oğlum burası!"

"Şey, Yankı, aslında dağ başındayız."

"Güzel hatırlatma, Aslı ama farkındaysan bunlar da senin için dağı delecek o meşhur Kerem değil. Daha çok deldikleri dağın içine bizi gömecek tiplere benziyorlar."

"Ferhat değil miydi o?" *Allah'ım, çıldıracağım! Ben daha dün cezaevinden çıktım ama bugün başıma gelenlere bak!*

Evvelim neydi ki ezelim o olsun. Yorgunum, çok yorgun.

6. BÖLÜM

İlahi bakış açısı

Tüm ekip için yorucu bir operasyondu. Saatlerce bir çatışmanın içinde olmak ve her birinin aklında düşünmesi gereken biri varken işleri hiç kolay değildi. Atalay, kolundan yaralanan Yosun'u kurşunların arasından nasıl çıkaracağını düşünüp durmuş, Yosun ise kendinden çok Buket ve Simay'a ne olduğunu merak etmişti. Evet, dün gece Simay ve Buket birlikte gittikleri son operasyondan bir türlü dönmeyince sabah bir terslik olduğunu anlamışlardı. Altuğ tüm ekibi toplayıp onları aramaya koyulmuştu. Bulmuşlardı da. Buket'in tek bir hatası neredeyse ikisini ölüme sürüklüyordu. Çok yorulmuş olsalar da hepsi zorlu bir mücadeleden nefes nefese çıkmayı başarmıştı. Şimdi takviye ekipleri yaralıları ambulansa taşıyordu, ölenler için yapılacak bir şey yoktu. Kan gölüne dönmüş eski tekstil fabrikasının içinde hepsi birbirine bakıyordu. Daha çok Buket alacağı ceza yüzünden tedirgin bir şekilde arkadaşlarına bakıyordu çünkü Altuğ pek sakin görünmüyordu. Bir hata yapmıştı. Buket'in mesleği hataya yer bırakmıyordu ancak o, Simay'ı yanlış yönlendirmişti.

Altuğ, "Bir süre hiçbir göreve çıkmayacaksın!" diyerek Buket'i ikaz etti. Karşısındaki kadının işkence görmüş haline karşılık iyice çıldırırken, "Bu süre boyunca tesiste işleri yürüteceksin ve görevlere katılmayacaksın!" diyerek yumruklarını sıktı. Eğer tam vaktinde yetişmemiş olsaydı şu anda ikisi de ölü olabilirdi.

Buket, Yavuz'dan destek alıp güçlükle ayakta dururken, "Ama..." demişti ki Altuğ'un öfkeli bakışlarını görünce sustu. Altuğ'u gerçek anlamda öfkeli gördüğü nadir anlardan birin yaşanırken daha fazla şansını zorlayamazdı. "Yosun vuruldu!" diyen ekip liderine verecek bir cevabı yoktu. "Senin aptallığın yüzünden Simay da ölebilirdi, Buket! Bir yıl boyunca seni tüm görevlerden alıyorum. Bu sürede yaptığın hataları gözden geçirmezsen uzun süre masa başında işleri yürütmek zorunda kalırsın!" Bir yıl mı? Tüm ekip afallamıştı. Gözleri dolan kadın için bundan daha ağır bir ceza olamazdı. Ancak Yosun'un kanayan kolunu ve Michael'ın kucağında kanlar içinde baygın yatan Simay'ı gördükçe bu cezayı hak ettiğini anlıyordu. Eğer görev esnasında üzerindeki dinleme cihazını fark etseydi, Simay ile konuşurken deşifre olmazlardı. Olanların tek suçlusu olarak o da kendisini görüyordu ve itiraz etmek gelmiyordu içinden. Bir İzci ajanı için sahadan alınmak, cezaların en büyüğüydü ve bunu hak etmişti.

"Hadi." Altuğ ona çok kızgın olmasına rağmen yanına geldi. "Sizi kliniğe götürelim." Altuğ ayakta zor duran kadını kucağına alınca Buket suçluluk içinde, "Üzgünüm," dedi. Evet, şu an için tek söyleyeceği buydu. Üzgündü, arkadaşlarına olanlar için çok üzgündü. Daha kötüsü olabilirdi. Zaten en çok bunun için üzgün hissediyordu kendini çünkü arkadaşları onun sahip olduğu tek ailesiydi.

Hava karardığında tesise çoktan dönmüşlerdi. Yosun küçük bir ameliyat geçirmişti, Simay ve Buket'in durumu kontrol altındaydı. Atalay son bir kez daha Yosun'u kontrol ettikten sonra soluğu arkadaşının odasında almıştı. Altuğ'u terasta bulmayı bekliyordu. Çünkü Altuğ ne zaman öfkeli olsa saatlerce açık havada kalarak rahatlamaya çalışırdı. Onun yanına oturduğunda iç çekerek cebindeki telefonu çıkardı. Kapalı olan telefonu açtı. Atalay, "Zor bir gündü ha?" derken telefonun açılmasını bekliyordu. Her zamanki gibi sessizliğini koruyan arkadaşının böyle anlarda ne düşündüğünü çoğu zaman merak ediyordu.

"İshak ile hâlâ konuşamadık," diyerek Altuğ'u konuşturmaya çalıştı. "Bizi affetmeyecek, biliyorsun, değil mi? Ben de bizi affedemiyorum. Ondan özür dilemeliyiz." Altuğ'u konuşturmak için bunları gülerek dile getirmişti. İshak'ın eğitmeni onlara tüm gerçeği anlatmıştı. Yaptıkları hatanın bir telafisi olmadığını iyi biliyordu.

Altuğ, "Kimseden özür dilemeyeceğim," diyerek sigarasını çıkardı. "Özellikle İshak'tan." Altuğ'a doğru döndüğünde arkadaşı boş gözlerle karanlığı izliyordu. "Altuğ, o bizim arkadaşımız ve suçlu olan biziz!" dedi. Her konudaki tepkisizliğini bir yerden sonra anlayabilirdi ama bu konuda sessiz kalamazdı. Bir şeyler yapılmalıydı.

"Bir suç varsa bu iki tarafa aittir, Atalay. Bizi savunmuyorum ama o da masum değil. Evet, ona yönelik yanlış bir karar verdik ama İshak da kendisini hiç savunmadı. Aradan yıllar geçti, Atalay. Yıllar boyunca susması onu gururlu değil, aptal yapar." Ona göre haksızlık yapan taraf suçlu olduğu kadar, yapılan haksızlığa susan taraf da en az onlar kadar suçluydu. İshak kendi adaletini aramalıydı. Bunu yapacak konumdaydı ama o, susarak köşesine çekilmişti. İshak onlarla olan dostluğundan gururu yüzünden vazgeçiyorsa, aralarındaki dostluk

zaten düşündüğü kadar güçlü olamazdı. Atalay'ın onunla aynı fikirde olmadığını biliyordu ama kendisi buna inanıyordu. O yapardı, aynısı kendisine yapılsaydı susmaz ve gereken kanıtları bulurdu, hakkını arardı. Kendi masumiyetini kanıtlamak için elinden geleni yapardı. Altuğ bu konuda gurur yapmayacak kadar arkadaşlarına ölesiye bağlıydı. İşte en çok bu yüzden gerçekleri öğrendikten sonra İshak'a kızmıştı çünkü o, hepsinden vazgeçerek yıllar önce seçimini yapmıştı.

Kendisini savunmalıydı, susup kabullenmek yerine bunu yapmalıydı. Eğer yine inanmazlarsa işte o zaman tek suçlu onlar olurdu. Atalay, "Gururun ne denli büyük bir düşman olduğunu bilmiyormuş gibi davranma, kardeşim," diyerek onu bazı konularda ikna etmeye çalıştı. "Sen bile gururun yüzünden Yankı'yı affedemezken İshak'ı suçlayamazsın."

Sigarasından büyük bir nefes çekerken güldü. "O tımarhanelik deliye gururumdan daha çok değer vermeseydim onu içeriden çıkarmazdım. Eğer gurur yapsaydım onu karım yapmayı düşünmezdim," dediğinde gülümsüyordu. Onu seviyordu. Hayır, duyguları sevmekten öteydi. Bir zamanlar üzerinde oyunlar oynadığı o deli kıza sırılsıklam âşık olmuştu. Şu zamana kadar yaptıklarının cezasını Sedef'le çekiyordu. Ama seviyordu. İşte bu, gururunu bir kenara itip onu hayatında istemesini sağlıyordu.

"Sen ve evlilik mi? Hem de Yankı ile? Aynı kızdan bahsettiğimize emin miyiz? Hani şu anormal derecede anormal olan tek canlı türü olan kız mı?" diyen Atalay şaşkındı. Yankı ve Altuğ'u aynı evin içinde düşünemiyordu. Onları evli bir çift olarak düşünmek, hayal gücünün çok ötesindeydi. İlk günden acaba kim diğerini öldürürdü?

"Evet, aynı kişiden bahsediyoruz."

"Kardeşim, eceline mi susadın sen? Yankı'ya bir saat boyunca maruz kalan herkes öfke krizine girerken sen neyine güvenerek onu karın yapacaksın?" Hayır, Atalay evlenmelerine karşı değildi. Evlenmelerinde bir sorun yoktu ama Yankı, Altuğ'u delirttikçe o da gelip acısını bunlardan çıkaracaktı. Atalay kendisini de düşünmeliydi, değil mi?

Onu hatırlamak bile Altuğ'un dudaklarının kıvrılmasını sağlıyordu, günlerdir onu görmediği için iç çekti. Yoğun işleri yüzünden bir türlü fırsat bulup ona gidememişti. Atalay'ı kızdırdığını çok iyi bildiği halde, "Sanırım normal kadınlar ilgimi çekmiyor," dedi.

"Haklısın, seni ancak şeytana bile pabucunu ters giydirecek birisi paklar. Şimdi burada olsa bu deyimin bile içine ederdi, malum kız her şeyi katletmekte bir numara." Atalay gülüyor olsa da aklını kurcalayan bir soru vardı, bu yüzden arkadaşının evliliğine tam olarak sevinemiyordu.

"Altuğ, intikam için mi?" diyerek aklındaki endişeyi onunla paylaştı. Gözlerini kısarak arkadaşını inceliyordu. "Sana son ihaneti yüzünden mi onunla evlenmek istiyorsun? Neredeyse çocukluğumuzdan bu yana hiç sorgulamadan her konuda seni destekledim. Lakin kimsesiz büyümüş bir kızı böyle bir şekilde vurursan karşında duracak ilk kişi ben olurum. Yankı'yı seviyorum, seni daha fazla seviyor olmam ona yapacaklarına göz yumacağım anlamına gelmiyor," dedi. Ya doğrudan intikamını almalıydı ya da onu hayatından silmeliydi ama evlilik gibi kutsal bir şeyi buna alet etmek doğru değildi. *Hangi yaşta olursa olsun her kadının aklının derinliklerinde beyaz gelinlik giymek mutlaka vardır* diye düşünüyordu. Altuğ'un o gelinliği kendi çıkarları için kirletmesini istemiyordu. "İntikam içinse bunu yapma." Gözlerindeki endişeyi gizlemeden çocukluk arkadaşına bakıyordu. "Özellikle o gece Yankı ölümün eşiğindeyken, kendi canını hiçe sayarak

senin için beni aramışken bunu yapma," dedi. Arkadaşının öfkeyle geri dönüşü olmayan bir yola girmesini istemiyordu.

Altuğ duyduğu son cümleyle beyninden vurulmuşçasına donup kalmıştı. "Ne dedin sen? Seni arayan Sedef miydi?" derken şaşkındı. Atalay'ın onu telefonunun sinyalinden bulduğunu düşünmüştü. Sedef'in onun için bir şeyler yapacağına ihtimal bile vermemişti.

"Yanlış duymadın. Yankı yüzünden ölümün eşiğine gelmiş olabilirsin ama aynı kişi tarafından kurtarıldın. Beni aradığında konuşmakta bile güçlük çekse de tek söylediği seni kurtarmamdı. Kendi için değil, senin için yardım istedi." Atalay bunu ona daha önce anlatmaya çalışmıştı fakat Altuğ, Yankı'ya olan kızgınlığı yüzünden konusunu bile açtırmamıştı.

Duyduklarından sonra Altuğ'un içinde kor gibi yanan ateş sönmüştü. İkisi de ölümle burun burunayken Sedef yaşamak yerine onu yaşatmayı seçmişti, öyle mi? Bu, Altuğ için bambaşka bir deneyimdi. Bu, daha önce tatmadığı bir duyguydu. İçindeki öfke yok olurken artık daha başka bakıyordu onunla olan ilişkisine. Şimdi kalbinde uzun zamandır bilmediği garip bir huzur vardı. "Bu evlilikte intikam yok, Atalay," dedi. Bu konuda yalan söylemiyordu. Evet, az önce duyduklarına rağmen Sedef'in yaptıklarını kolay kolay unutamazdı ama evlilik kararında herhangi bir oyun yoktu. Evlenmeyi intikam için istemiyordu, aksine onu hep hayatında tutmak için istiyordu. Eğer intikam için olsaydı, onu içeriden hiç çıkarmazdı. Çetin'i mahkemeye çıkarıp gerçekleri itiraf etmesini sağlamak için metresini kaçırmıştı. Çetin'in bu hayatta değer verdiği tek kişi, herkesten sır gibi sakladığı metresiydi. Karısını yıllarca genç bir kadınla aldattığını zaten biliyordu. Fakat o kadına ölesiye bağlı olduğunu bilmiyordu. Altuğ sevdiği kadını kurtarmak için Çetin'in kadınını kullanmıştı. Hemen

ardından da mahkeme çıkışında Çetin'i vurarak Sedef'i sonsuza kadar ondan kurtarmıştı. Sedef'in psikolojik sorunları vardı. O, bu haldeyken de diğer sorunları Altuğ onun için ortadan kaldırmıştı.

Sedef hastaydı, damgalandığı o gece başlamıştı hastalığı. Henüz yedi yaşındayken zihninde bölündü Sedef ve Yankı. Şu zamana kadar bunu iyi gizlemişti ancak Arda'yı vurduğunda Sedef kendi infazını içinde gerçekleştirmişti. Olanlardan sonra ona çok kızgındı. Atalay'ın onu kaçırdığı evde Sedef'i görmüştü. Bileğine bir cam parçası yaslayan kızı görmüştü. O mavi gözlere ölümün yası gelmişti. Kimsenin yapmasına gerek yoktu, Sedef kendi sonunu getirebilirdi. Altuğ'un onu ondan korumasının tek yolu karısı yapmaktı, böylece istese de ondan kaçamazdı. Evlendikten hemen sonra gerekirse onu zorla tedavi ettirecekti. Altuğ kaybedecek daha fazla zamanı olmadığı için evlilik kararı almıştı. Sedef şu anda intihara meyilli bir ruh halindeyken onu iyileştirmek istiyordu. En küçük bir sarsıntı onu ölüme itecekti. İntikamın canı cehennemeydi. Böyle düşündüğüne o da inanamıyordu ama tam şu anda bir gerçeği fark ediyordu. Ne zaman Sedef'i görmeden bir gün geçirse hayattaki her şeyin, kendisine fazla boş geldiğini fark ediyordu. Sedef tüm çılgınlığıyla etrafında olmalıydı ki bu boşluğu neşesiyle doldursun. Evet, bu düğün mutlaka olmalıydı. Tek sorun, Sedef rahat durmayacaktı. Evlenmeyi istemediği için kolay kolay ikna olmayacağını tahmin etmek zor değildi. Ancak kaçamazdı da. Elinde ona karşı kullanacağı bu kadar çok koz varken evlilikten kaçamazdı.

Atalay, "Yani intikamından vazgeçiyorsun, öyle mi?" deyince Altuğ, "Çoktan vazgeçtim," dedi. Hayalinde Sedef'i beyaz gelinliğin içinde görünce dudakları kıvrıldı. Kocaman karnıyla onun çocuğuna hamile olduğunu ve ona kan kusturduğunu düşledi, gülüşü büyüdü. "Evet kardeşim, vazgeçi-

yorum," dedi. "Ben kaybettim, o deli kadın kazandı." Bugün ilk kez gelecekle ilgili bir düş kurmuşken nasıl kaybettiğini düşünmeyecekti. Bu güzel bir yenilgiydi. Bu, uğruna can vereceği bir kadına karşı gönüllü bir yenilgiydi. Ona karşı hiç şansı yoktu, Alaz Altuğ Sipahi bile isteye tüm hayatı boyunca ilk kez pes etmişti.

Sedef'in, *"Bir gün bana olan aşkın ihanetimden ağır gelirse bul beni, Sipahi. Sen beni kendi içinde affedebilirsen bil ki ben de affetmişimdir,"* diyen sesi kulaklarında yankılanınca Altuğ bir hışımla oturduğu yerden kalkmıştı. Atalay'ın, "Ne oldu?" diyen sorusuna verdiği tek cevap, "Ona gidiyorum," olmuştu. Evet, ona gitmeliydi ve onunla konuşmalıydı. Belki bu sefer güzel bir evlilik teklifi yaparsa onu ikna edebilirdi. Belki de o inatçı kadın direnmeyi bırakıp kendi rızasıyla bu teklifi kabul ederdi.

Terastan çıkmak için daha birkaç adım atmıştı ki Atalay'ın sesiyle durmak zorunda kaldı. "Yankı beni mi aramış? Bir dakika! Babaannen, Yankı'nın ailesi ve arkadaşları da defalarca aramış. Neler oluyor?" Atalay telefonuna bakarken Altuğ hiç vakit kaybetmeden kendi telefonunu çıkarıp açmıştı. Tüm gün Buket ve Simay ile uğraşmaktan telefonunu açmayı unutmuştu. Genelde görev başındayken telefonları hep kapattıkları için açmayı unutmuştu. Hepsinin Atalay'ı aramış olması iyiye işaret değildi.

İçine çöken sıkıntıyla telefonunun açılmasını beklerken, "Ecrin, her şey yolunda mı?" diyen Atalay'ın ayağa kalktığını gördü. Telefonu tamamen açılınca yığınla gelen arama kayıtlarını gördü. Hepsini eleyip tek bir numaraya geri dönüş yaptı, Sedef'in telefonu kapalıydı.

Atalay'ın, "Ne demek Aslı ve Yankı kayıp?" diyen sesiyle yutkunarak arkadaşına döndü. Atalay, "Geliyoruz!" deyip

telefonu kapattıktan sonra, "Altuğ, hemen en kötüsünü düşünmeyelim, değil mi?" dedi. "Büyük ihtimalle Aslı, Yankı ile birlikte gezerken ikisi de saatin farkına varmadılar. Telefonlarının kapalı olmasının da mutlaka bir açıklaması vardır." Altuğ tepkisizdi. Hayır, bu sefer kendisini zorladığı halde bir tepki veremiyordu. Kayıplar mı? Kendi gözünden sakındığı yeğeni ve daha az önce delice bir istekle görmeyi istediği kadın kayıp mıydı? Yine mi? Yine mi sevdikleriyle sınanacaktı? Yeterince kayıp vermemiş miydi, bu hâlâ neyin sınavıydı?

Kendisini toparlar toparlamaz hemen odasına girdi ve silahını alıp odadan çıktı. Atalay koşturarak peşinden gelirken sanki teselliye ihtiyacı varmış gibi hâlâ konuşuyordu. "Altuğ, ben ikisinin iyi olduğuna eminim. Sakın ol, lütfen."

"Michael'a söyle, ikisinin de telefon sinyallerini hemen bulsun! Yavuz'u çiftliğe gönder, Atalay. Aslı saat kaçta çıkmış, en son ne zaman çiftliği aramış, evden çıkmadan önce nereye gideceğini söylemiş mi, hepsini öğrensin! Sen git, Yankı'nın ailesi ile görüş. Ben de arkadaşlarına gidiyorum. En küçük bir gelişmeyi bana bildiriyorsun, Atalay!" dedikten sonra adımlarını hızlandırdı. Her şeyin en kötüsünü yaşamaya alışkın olduğu için ne yazık ki istese de bunun altında iyi bir sebep arayamıyordu. Şu anda en büyük duası, Atalay'ın haklı çıkmasıydı. Gerçekten bir yerlerde saati unutmuş olmalarını diledi. Bu sefer olmazdı. Bu sefer ne gidenin geri gelmeye gücü kalmıştı ne de bekleyenin.

Altuğ parmaklarını sinirle saçlarından geçirirken, "Şunu baştan anlatın ama bu sefer tek bir kişi konuşsun!" diye gürledi. Kuzey'in evine geldiğinde tahmin ettiği gibi çocukların hepsi buradaydı. Efe dışında hepsi buradaydı. Hepsi çok

endişeliydi ve hep bir ağızdan konuştukları için hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Kuzey gerginlikle iç geçirirken, "Bilmiyorum!" diye bağırarak yanında durduğu sandalyeye tekme attı ve sandalyeyi yere devirdi. "Nezaretteydim! Allah kahretsin ki yine onun yanında değildim ve o yine kayıp!" Ne zaman Sedef'e arkasını dönse geri döndüğünde onu bulamıyordu.

"Belki de iyilerdir, düşündüğümüz gibi değildir." Naz'ın söyledikleri Ecrin'i kızdırmış olmalıydı ki kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Evet, Yankı sorumsuz biri olduğu için telefonunu açmayı unuttu diyebilirim. Peki ya Aslı? Tanıdığım kadarıyla sorumluluk sahibi. Babaannesini endişelendireceğini bilirdi, Naz!" dedi. "Kayıplar işte, kesin başlarına bir şey geldi!"

"Bana niye bağırıyorsun, Ecrin?" Savunmaya geçen Naz, şu anda mantıklı düşünemediği için kendince bir suçlu arayışına girmişti. "Eğer Yiğit ile birlik olup bizi nezarete attırmasaydınız belki de sizin yapamadığınızı Kuzey'le ben yapardık. Belki de onları zamanında bulurduk!"

"Ne yapacaktınız siz? Aslı'nın babaannesi bizi aramasa kaybolduklarını bile bilmeyecektik. Ayrıca sizi içeri Ecrin'le ben attırmadık, kendi belanızı kendiniz buldunuz!"

"Yiğit, kapat çeneni! Yankı ortalıkta yokken iyice delirtme beni!" Naz masanın üzerinde duran cam bardağı ona fırlatarak Yiğit'i susturdu. Neyse ki Yiğit yine son anda eğilerek kurtulmuştu.

"Kesin artık şunu!" Altuğ'un öfkeli sesi nihayet onları susturmuştu. "Sedef'i en son kim gördü veya onunla kim konuştu?" Hepsi birbirine bakarken Hakan ona doğru birkaç adım attı. "Saat dört gibi onu hastaneden aradım ve olanları anlattım," dedi. "Bana hemen geleceğini söylemişti ama o

kapattıktan sadece beş dakika sonra İshak beni aradı. Yankı'nın onu yardım için aradığını söyledi, sonra nerede olduğumu sordu." Altuğ, tek bir isimde takılı kalmıştı ve bütün bunları duymuyordu. İshak mı? İhtimal vermiyordu ama kızların kaybolması eğer onun işiyse bu sefer kimse onu kurtaramazdı!

Vakit kaybetmeden evden çıktı. Çocukların endişeli sorularına cevap verecek zamanı yoktu. Arabasına binip çalıştırmıştı ki ön kapı açıldı ve Kuzey kaşlarını çatarak arabaya bindi. "Yankı ortada yokken köşeme çekilip bekleyemem!" deyince Altuğ itiraz etmeden arabayı sürdü. Sedef ile olan yakınlıklarını iyi bildiği için Kuzey'in endişesini anlıyordu.

Evden çıktıklarından beri Kuzey öfkesini doğrudan ona yöneltip duruyordu. Üstelik Altuğ'un bu sessizliği daha da öfkelenmesine neden oluyordu. Kuzey, "Nasıl bu kadar sakinsin? Yankı'yı hâlâ bulamadık!" derken sinirini çıkaracak birilerini arıyordu.

"Sakin olduğumu da nereden çıkardın?"

"Görüyorum bunu!"

"Eğer gerçekten görseydin, şu anda beynimde yaptığım tüm katliamları da görürdün!" diyerek gaza yüklendi. Tepkisizliği onu sakin kılmaz, aksine uzak durulması gereken biri yapardı.

Kuzey kaşlarını çatarak ona ters ters baktı. Bu akşam Altuğ'a katlanamadığını fark etti. Hayır, anlamıyordu! Koskoca ülkede o kadar adam varken Yankı'nın böyle birinde ne bulduğunu anlamıyordu. Kuzey içi dışı bir biriydi ve etrafında kendi gibi olanları istiyordu. Özellikle Altuğ böyle robot gibi davrandıkça yumruğunu onun suratına geçirmek istiyordu. Belki böylece o ifadesiz yüzünde bir mimik oluşurdu.

Atalay arıyordu. Altuğ hızını hiç düşürmeden kulaklıktan aramayı cevapladı. Altuğ, "Bana onları bulduğunu söyle, Atalay!" dediğinde soluğunu tutmuştu. Duymak istediği tek şey, bir yerde oyalandıkları için eve dönmeyi ihmal ettikleriydi.

Altuğ'un telefonu çaldı. Atalay'ın gerginlik içinde aldığı hızlı solukları duyuyordu. "Altuğ, neredesin?" diye sordu. "Eğer araba kullanıyorsan sağa çek önce." Sesi neden kötü geliyordu?

"Konuş, Atalay!"

"Altuğ, bak önce sakin..."

"Konuş dedim!"

Atalay, "Yoklar!" diye bağırdı. "Evet, yine sen haklı çıktın çünkü kızlar birileri tarafından alıkonulmuş olabilir! Yankı'nın ailesi hiçbir şey bilmiyor ve perişan bir halde onu arıyor. Babaannenin ne durumda olduğunu tahmin etmek zor değil. Yavuz az önce beni aradı. Aslı'nın tekerlekli sandalyesini ve Yankı'ya ait olduğunu düşündüğümüz koltuk değneğini çiftliğin yakınlarında bulmuşlar. Telefonları kapalı olduğu için Michael yerlerini tespit edemiyor," dedi. Bu duyduklarından sonra az kalsın öndeki arabaya çarpıyordu. Neyse ki son anda arabanın kontrolünü sağlamıştı. Arabayı sağa çektiğinde nefes almakta güçlük çekiyordu. Boğuluyormuş gibi oldu, büyük bir sarsıntı yaşayan bedenini dışarı atmayı başarmıştı. Sedef ve Aslı kaçırılmışlardı ve bütün bunlar olurken orada olup onları koruyamamıştı, öyle mi?

Yürümeyi bile başaramayan emanetini koruyamamıştı, öyle mi? Aslı'yı o halde tek başına bırakmıştı! Ve Sedef... Bu gece yanına gitmeye karar verdiği kadın yine ellerinden kayıp gitmiş miydi?

Kuzey, "Ne dedi Atalay?" diye somuştu ancak Altuğ onun söylediklerini algılayamıyordu. "Yankı iyi mi?" Kuzey'i yanında getirmesi büyük hataydı. Zaten ecel terleri döküyordu, bir de Kuzey hiç çekilmiyordu. Kuzey ile ilgilenecek birilerini bulması her ikisi için daha iyi olacaktı. Elini kulağındaki kulaklığa koyup, "Atalay, derhal Yavuz'u da alıp Saygın'ın evine geçin!" dedi ve Kuzey'e tek kelime etmeden arabaya bindi. Kaybedecekleri her saniye kızlar için hayati önem taşıyordu ve Kuzey'e açıklama yapacak zamanı yoktu. En son çiftliğin yakınlarında görülmüşlerdi. İshak mutlaka bir şeyler biliyor olmalıydı çünkü o da orada yaşıyordu.

Yol boyunca babaannesiyle konuşup kızları bulacağına dair onu ikna etmeye çalışmıştı. Sonunda arabadan indi. Evet, onları bulacaktı. Bulacak ve onları kaçıranları doğduğu güne pişman edecekti. Dayanmalıydılar, Altuğ onları bulana kadar kızlar bir şekilde zaman kazanıp kendilerini korumalıydılar. Aslı'nın güvende olduğuna adı gibi emindi çünkü Sedef onun yanındaydı. Bencil gibi görünse de ne kadar fedakâr olduğunu bilecek kadar Sedef'i iyi tanıyordu. Sedef ne şartlarda olursa olsun mutlaka bir yolunu bulup Aslı'yı korurdu. Sıkıntı da buradaydı çünkü Sedef onu kurtarmak için okları kendi üzerine çekecek kadar kendi hayatını hiçe sayardı, özellikle ölüm artık ruhuna işlemişken rahat durmazdı. Sedef'in Aslı'yı güvene aldığı an kendisini hedef haline getireceğine emindi. Hayatından o kadar çok insan geçmişti ki Altuğ, artık sadece onlara bir kez bakarak iki adım ötesini görebiliyordu. İçi acıya acıya görmüştü Sedef'in gözlerindeki yıkımı. Belki bunu ona hiç yansıtmadı ama ölüm vardı o her daim ışıltılı bakan gözlerde. O kırık ayna parçasını sıkıca tutup bileğine yaklaştırdığı gün görmüştü. Yorgunluğun bezgin kokusu vardı ruhunda. Haklıydı, çünkü kolay değil-

di yaşadıkları. Etrafındaki herkese meydan okurcasına hayat mücadelesi veren bu yorgun kızı çok geç olmadan bulmalıydı. Ondan geriye kalacak olan hiçliğin içinde boğulmak istemiyorsa onu bulmalıydı.

"Ben kendimi kolay büyütmedim, o yüzden kimse benden daha değerli değil!" Geçmişte ondan duyduğu bu cümleyi hatırlayınca içi sızladı. Keşke gerçekten sözleri gibi bencil olsaydı karakteri, belki o zaman bu korkudan kurtulabilirdi.

Altuğ, İshak'ın kapısının önünde durduğunda daha yumruğu kapıyla buluşmadan kapı Atalay tarafından açılmıştı. Atalay ve Yavuz bu civarda oldukları için ondan önce gelmişlerdi. Altuğ, "Nerede?" diye sorunca Atalay başıyla içeriyi işaret etti. Altuğ, bir hışımla içeri girip doğrudan seslerin geldiği yöne gitti, İshak'ı tam karşısında bulmuştu. İshak da en az onun kadar endişeli görünüyordu. "Sakın canımı sıkacak bir şey söyleme, Sipahi çünkü Atalay haber verdiğinden beri ben de onları arıyorum!" dediğinde Altuğ, "Sana geldiler mi?" diye sordu. İshak başını salladığı an yumruğunu onun yüzüne geçirmişti. "Ve sen iki kızı tek başına bu evden gönderdin, öyle mi? Onları bizzat eve bırakmalıydın!" diye gürledi. Sonunda öfkesini birinden çıkarabilmişti. İshak'ın onları yalnız göndermesi, çok büyük bir hataydı.

Dudağındaki kanı sertçe silen İshak, kaşlarını çatarak uzun zaman sonra ona bir yumrukla karşılık verdi. Yumruğu Altuğ'un karın boşluğunu bulmuştu. İshak'ın öfkesi azımsanamazdı. "Sen hangi cehennemdeydin?" diye bağırdı. "Evet, onları yalnız gönderdiğim için suçluyum ama o lanet telefonunu kapatmasaydın belki de kaçırıldıklarını daha erken fark ederdik!" dedi. O da kendince suçlayacak birini bulmuştu. İkisi de birbirine nefretle bakıyordu. Atalay sesiyle tüm dikkatleri üzerine çekmeyi başarmıştı. "Buldum!" diye bağırıp elindeki telefonu gösterdi. "Yankı telefonunu bir şekilde aç-

mayı başarmış olmalı," diyerek elindeki telefonun ekranını arkadaşlarına gösterdi. "Yankı'yı Altuğ'dan kaçırdığımda şu anda kullandığı telefonu ona ben almıştım. Telefonuna takip programı yüklediğimden haberi yok," dedikten sonra ekrandaki haritayı onlara gösterdi. Birkaç yere girdikten sonra telefonu kaldırıp, "Şu anda bulundukları konum burayı gösteriyor," deyip parmağıyla haritadaki bir yeri işaret etti. Yankı gibi sorunlu bir kızı bir süre himayesi altına aldığı için kendince böyle bir tedbir almıştı. Atalay'ın o gün aldığı tedbir sayesinde onların yerlerini tespit etmişlerdi.

Altuğ telefonu Atalay'ın elinden alıp bakınca, "Şaka mı bu?" deyip kaşlarını çattı. "Bizden sadece on beş dakika uzaklıktalar mı?" Telefondaki konum çiftliğin yakınlarında bir yeri gösteriyordu. Düşündüklerinden daha yakınlardı. Onları kaçıran kişi her kimse, iyi bir taktik uyguluyordu. Kızları bu yakınlarda bir yere götürdüğü için onları uzakta aramalarını istemişti. Böylece amacı her neyse onu yapacak zamanı kazanacaktı. Evet, zekiceydi ama bir o kadar da aptalcaydı çünkü kızların telefonlarını almayı akıl etmemişti.

Altuğ, hiç vakit kaybetmeden çıkışa doğru hızlı adımlarla yürürken, bir yandan da emirlerini sıralamayı unutmamıştı. "Atalay hemen Michael'ı ara, o evin kime ait olduğunu bulsun! Yavuz, her ihtimale karşı ambulansı oraya gönder. Kuzey, sen Atalay'ın arabasıyla geliyorsun!" Evden çıkıp koşar adım arabasına bindi. Ön kapı açıldı ve bu sefer Kuzey yerine İshak arabaya bindi. Altuğ dişlerini sıkarak derin bir soluk koyuverdi. "Derhal in aşağıya!" Onunla aynı havayı solumaya bile tahammülü yokken birlikte yolculuk yapmayacaktı.

İshak biraz ilerideki arabasını gösterdi. "Eğer Atalay az önce hızını alamayıp arabama toslamasaydı, kendi arabamda olurdum," dedikten sonra sinirli bir şekilde ona baktı. "Şimdi kes sesini ve çalıştır şunu, Sipahi!"

"Senin gelmen yersiz! Hayatımdaki kadınlardan uzak dur, Saygın!"

İshak, "Aslı ve Sedef kayıpken beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" dediğinde Altuğ kaşlarını çatarak arabayı sürdü. Kızlar için endişelenirken vakit kaybedemezdi.

Bu yıl kış çetin geçiyordu, yine yağmur yağmaya başlamıştı. Saat çok geç olduğu için dışarısı zifiri karanlıktı. Onları bulmasına çok az kalmıştı ama Altuğ'un endişesi hâlâ devam ediyordu. Bir anda ta derinlerden öyle bir sızı hissetmişti ki direksiyonu tutan elleri titremişti. İnleyerek yutkundu, içini saran bu gizemli kasvetin sebebini düşünmek bile istemiyordu. Sedef en son saat dörtte Hakan'la konuşmuştu ve şu an saat ondu. Altı saat! İkisinden haber alamadıkları koskoca altı saat! Bu altı saatte çok fazla şey olup bitebilirdi, değil mi?

İshak onun sıkıntısını bildiği için, "Yankı güçlü kızdır," dedi. "Ne yapacağını bilir." İshak sabırsızca yolun bitmesini bekliyordu. Dudaklarından ondan bağımsız dökülen bu cümleler afallamasına neden olmuştu. Kimi teselli ediyordu? Yıllardır nefret ettiği eski dostunu mu yoksa kendisini mi? Aslı şu anda ne haldeydi, kim bilir. Hem Yankı da ortalarda yoktu! Ama o kalkmış, burada Sipahi'yi teselli ediyordu!

Altuğ alay edercesine, "Güçlü mü?" dedi. "O güçlü biri değil, güçlü rolü oynayan bir kız çocuğu."

"O kız çocuğu hepimizi cebinden çıkarır, bunu biliyorsun."

"Bacağında ve bileğinde çok ciddi bir zedelenme var. Yanında Aslı da varken senin gibi düşünemiyorum."

"Burada küçümsediğin Aslı mı yoksa Yankı mı?" Yürüyememek Yankı'nın çözüm üretmesini engellemezdi. Yankı'nın

yanında olan biri de uzun süre korkup bir köşeye sinmezdi çünkü Yankı alaycı yapısıyla yanındakini rahatlatmasını iyi biliyordu. Damgalanan tüm çocukların içinde katilinin icabına bakmış ve arada Altuğ'u da harcamış birini hafife almak doğru değildi. İshak onun güçlü olduğunu biliyordu.

Atalay arabasını küçük bir bağ evinde durdurunca Altuğ geldiklerini anladı. Sedef'in telefonundaki takip programı Atalay'ın telefonuna bağlı olduğu için hepsi Atalay'ı takip etmişti. Altuğ arabayı durdurup hızla arabadan indi. Telefonu çalınca telefona bakmak yerine silahını çıkardı. Herkes silahlarına davranıp bağ evine doğru koşarken Altuğ durdu.. Garip bir duygu sarmıştı dört bir yanını. Kızlar içerideydi ama kendisi yağmurun altında ıslanıyor ve kıpırdamıyordu. Telefon ısrarla çalıyor ve o, içeri giremiyordu. Neydi bu duygu? Onu bekleyen şeyi bilmiyordu. Durmasının sebebi bu muydu? Yoksa göreceklerinden korktuğu için mi durmuştu? Diğerleri çoktan içeri girmişti fakat içeriden hiç silah sesi gelmiyordu. Bu sessizlik normal değildi. Bir türlü susmayan telefonunu nihayet cebinden çıkardı. Kayıtlı olmayan bir numaraydı. Telefonu açıp kulağına yaslamasıyla onun titreyen sesini duyabilmişti. "Me-merhaba." Soluğu kesilmişti. Bu, Sedef'in sesiydi ama konuşan Sedef değil gibiydi. Bu kısık ve cansız ses, tanıdığı neşeli kızın alaycı cıvıltısından çok uzaktı.

"Sedef?" dedi. Adını söylemek bile iliklerine kadar titremesine sebep olmuştu. Biraz da olsa girdiği bu karmaşanın içinden çıkmayı başarıp, "Sedef!" diyerek daha yüksek bir sesle onun adını tekrarladı. "Neredesin, Sedef?" dedi aceleyle. "Aslı nasıl? Sen iyi misin? Bir şey söyle!" İçeride değildi. Kulağına dalgaları andıran hışırtılar geliyordu. Sedef burada olamazdı!

Sedef'in,"As-Aslı iyi," diyen fısıltısını yağan yağmur yüzünden güçlükle duydu. "Alaz, Aslı bağ evinde uyuyordu.

Onları Aslı'dan uzaklaştırmalıydım. Beni anlıyorsun, değil mi?" Hayır, anlamıyordu! Şu kahrolası dakikalarda beyni durmuş gibiydi, hiçbir halt anlamıyordu Altuğ!

"Sedef neredesin?" diyerek etrafına bakındı. "Bana yerini söyle!" diye sabırsızlıkla bağırdı. Bağ evinin penceresine bakınca İshak'ın kucağındaki Aslı'yı gördü fakat Sedef burada değildi.

"Nerede olduğumu bilmiyorum." Sesi neden acı çekiyormuş gibi geliyordu?

"Tarif et," diyerek ona yalvardı. "Hadi güzelim, bana etrafında gördüğün şeyleri tarif et." Her an telefon kapanacak korkusuyla kayda değer bir şeyler öğrenmenin peşindeydi.

"Etrafımda ne görüyorum, biliyor musun?" Konuşurken hıçkırarak ağlıyordu. "Bir köprü, bir ceset ve ben." Bunları duyunca Altuğ'un bedeni kaskatı kesildi. "Alaz, o hemen yanımda. Öldü, biliyorum ama bana bakıyor! Hayır, bana bakmasın! Söyle ona bana bakmasın! Ya-ya da hayır, ben söylerim. Ben söyleyince bakmaz, değil mi? Bir şey daha var; su. Evet, evet, su var burada. Çok fazla su var, Alaz. Korkunç! Suyun sesi de çok korkunç! Sanki beni çağırıyor, be-ben düşünemiyorum. Allah kahretsin, ben iyi değilim ve şimdi buna bir son vereceğim!" dedi. Çıldırmış gibiydi. Altuğ, bunun olmasından hep korkmuştu. Korktuğu her şey ile sınanmaktı yazgısı.

"Sedef, sakın!" dedikten sonra koşmaya başladı. Babaannesi bu yakınlarda yaşadığı için Altuğ buraları çok iyi biliyordu. Sedef'in bahsettiği köprünün nerede olduğunu biliyordu. Bazı hafta sonları en küçük yeğeni Eyüp'ü balık tutmaya o köprüye götürürdü. Sedef orada olmalıydı. "Sedef, sakın kendini bırakma. Korkma, birazdan orada olacağım. Sana yalvarıyorum, her ne yapmayı düşünüyorsan yapma!" dedi

ve tüm gücüyle ağaçların arasına dalıp koşmaya başladı. Hızlı koştuğu için değil, Sedef'i kaybetmekten korktuğu için çırpınıyordu kalbi.

Onun cılız sesini duydu. "Yağmur yağıyor, Alaz," diye fısıldadı. Telefonu kulağına iyice bastırırken Sedef susmasın diye hiç konuşmadı. Eğer konuşmaya devam ederse aklındaki çılgınlığı biraz daha geciktirebilirdi. "Alaz, gördün mü? Yine yağmur yağıyor." Acı içindeki inleyişini duyunca nefes almayı bırakmıştı. Yaralı olabilir miydi?

"Be-ben yanılmışım, Alaz," dedi. "Meğerse yağmur benden nefret ettiği için bana yağmıyormuş, aslında yağmur hep bana ağlıyormuş. Hani hep kimsesizdim ya ben, hani herkes canımı yakıyordu ya. Kimseler sesimi duymuyordu ya, işte yağmur duyuyordu. Ben bile bana ağlamazken yağmur ağladı sokaklarda öksüz kalan bir çocuğa. Canım yanıyor, Alaz. Çok yanıyor," dedi. Sadece onun canı yanmıyordu. Gözleri doldu, söyleyecek bir şeyler aradı ama bulamadı. Küçük bir çocuğun yakarışı vardı Sedef'in sesinde. Herkes tarafından dışlanıp bir köşede ağlayan bir çocuğun yakarışı...

Altuğ, kayalıkların yanından koşarak geçerken onun sustuğunu fark edince, "Sedef?" diye korkuyla fısıldadı. Aldığı kesik kesik nefesleri duymak ise ateşler içinde yanan yüreğine ılık bir esinti veriyordu. "Hadi, bana çiçekleri anlat. Mesela gülleri." Onu oyalamalıydı çünkü biliyordu ki şu anda düşünme yetisini kaybedecek kadar şoktaydı. Yanına gidene kadar onu oyalamalıydı.

"Gü-güller mi?" Canı yanıyormuş gibi acı içinde çıkan sesi Altuğ'u bitiriyordu. "Ben gülleri sevmem ki."

"Ya gökyüzünü? Bulutları ve yıldızları?"

"Neden nefret ettiğim şeylerden bahsediyorsun?" *Çünkü seni hayatta tutan şey, her şeye olan nefretin* diyemedi.

"Bana güzel bir şey söyle o zaman?"

"Başka bir hayatta yeniden tanışalım mı? Ama bu sefer kanatmayalım birbirimizi, olur mu?"

"Olur, bundan sonra sen ne dersen o olacak."

"Ve o gün, karşıma çıkacağın gün yağmurun yağmadığından emin ol. Alaz, güller de yok. Tamam mı?"

"Tamam, buna da tamam."

"Şi-şimdi senden bir şey isteyeceğim."

"Sadece söyle."

"Işıkları açar mısın? Burası fazla karanlık. Al-Alaz, yalnız ölmek istemiyorum, hemen gel. Be-ben korkuyorum." Böyle konuşmamalıydı, gitmekten bahsetmesi Altuğ'u kahrediyordu.

"Ölüm yok, Sedef. Yanına geliyorum, her şey bitecek."

"Evet, bitti. Her şey bitti. Uy-uykum var, Alaz, çok uykum var."

Altuğ, "Sakın! Sedef, sakın uyuma! Çok az kaldı, birazdan oradayım, güzelim. Yalvarırım benimle konuşmaya devam et," dedi çaresizlik içinde. Bu kadar kolay pes edemezdi. Bu konuşan kişi onun tanıdığı Sarmaşık değildi.

"Alaz, anneme onu affettiğimi söyler misin? Ona de ki, Sedef sana anne demeyi çok istemiş," dedi ve sesi kesildi.

"Hayır! Sedef, gitme!" diye yalvarırcasına bağırdı. Asıl kıyameti şimdi kopmuştu. Gidemezdi, bir kez daha olmazdı. Daha başlamamışken böyle sonlandıramazdı. O her defasında kalmanın bir yolunu bulmuştu, değil mi? Şimdi pes etmiş olamazdı.

"Sedef!" Defalarca onun ismini haykırdı ancak cevap alamadı. Korkusu çığ gibi büyümüştü. Nefesi kesilse de onu bulmadan duramazdı.

Nihayet köprüye gelmişti. Adımları yavaşlarken nefes nefeseydi. Her adımıyla taş köprünün üzerindeki gölgeleri biraz daha net görüyordu. Nehrin hırçın dalgaları köpürürken kulaklarında korkunç bir uğultu bırakıyordu. Gökyüzü bir kez daha gürleyince çakan şimşeklerin ışığında onu görmüştü. Yağmur, yerde sırılsıklam olan kızın üzerine yağıyordu. Ancak yağmur bile beyaz elbisesindeki kanları silmeye yetmemişti. "Se-Sedef?" dediğinde sesi titremişti. Onun hemen yanındaki cesedi aceleyle geçerek Sedef'in yanına diz çöktü. Titreyen elini uzatıp buz gibi soğuk tenine dokundu. "Sedef, bu yaptığın olmaz," diye fısıldadığında şoktaydı. Üzerine eğilip Sedef'in yüzünü avuçlarının arasına alınca hiç hareket etmediğini fark etti. Bu, onu çıldırtmıştı. "Sedef, uyan! Bak, geldim. Buradayım, uyan!" diye bağırıp omuzlarından tutarak sarstı onu. Sedef'ten en küçük bir yaşam tepkisi alamamak hayatında ilk kez gözlerinden yaşların akmasına sebep olmuştu. "Bana bakmalısın!" diye ona bağırdı. "Gitme, Sedef. Beni bırakamazsın." Onunla olan her anısı gözlerinin önünde canlanırken ölümü yaşadı. Küçük bir kız tüm yaramazlığıyla hayatına girmiş ve herkese kendinden bir şeyler katarak sessizce gitmişti. Hep korktuğu gibi kimsesiz ve yalnız gitmişti. Gitmişti işte. Öylesine sessiz, öylesine yalnız ve öylesine... Ardı sıra anılarını bırakarak gitmişti. O gitmişti. Şimdi Altuğ'un kulaklarında onun geçmişteki sesi kalmıştı.

"Acaba bu eğitim dediğiniz şey bahçedeki şu işkence aletleriyle ilgili olabilir mi?"

"Evet."

"Ben el kaldırmamıştım, yani evcil bir hayvan gibi eğitilmeye karşıyım!"

"Nereye?"

"Kör müsün, adam? Kaçıyorum!"

"Ne zaman gideceğimi söyler misiniz?"

"Gitmekte serbestsin."

"Bakın, Bay İsmi Belli Olmayan. Çıkışı bulsam zaten şu anda gitmiş olurdum ama bu lanet yerin bir kapısı yok!"

"Sevgili eğitmenim? Lütfen beni özlemediğinizi söyleyin, böylelikle bir süre daha inzivaya çekilebilirim."

"Özledim."

"Ben hiç özlemedim, o yüzden görüşmemek dileğiyle."

"Kaçmayı unut, çaylak çünkü bugün senin için güzel planlarım var."

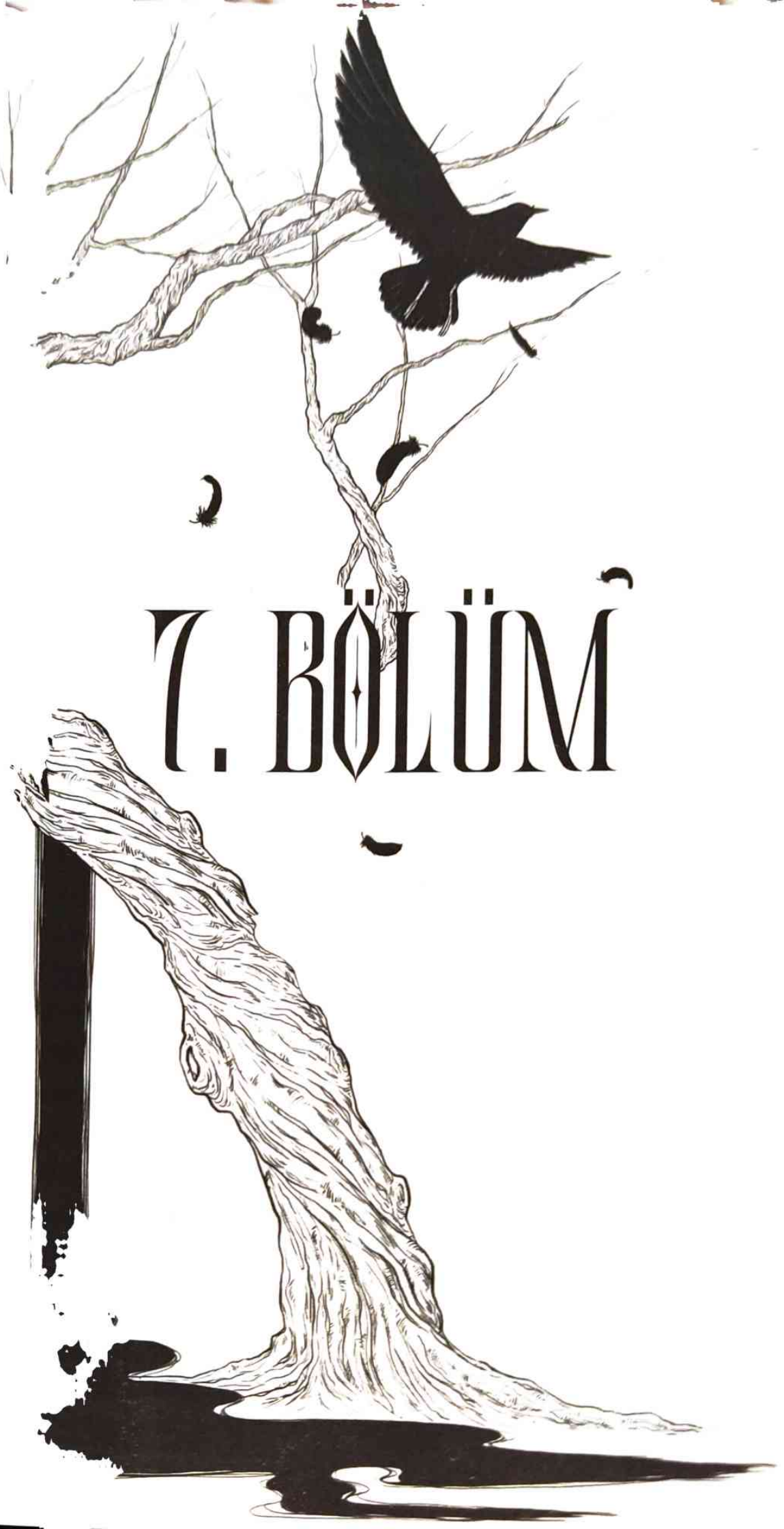
"Ya oyun değilse sana olan hislerim?"

"Gerçek olmanı isterdim ama sen sevilecek türden değilsin."

"Diğerlerini seçiyorum, kızı öldürebilirsin."

Altuğ kollarındaki bedeni göğsüne bastırıp defalarca onun adını haykırdı. Sedef, onu duyamayacak kadar uzakta gibiydi. Kalmak acı veriyorsa çözüm gitmekti. Sessiz sedasız ve elvedasız gitmekti. Buruk bir vedaydı onunkisi. Yaşadıklarına, yaşayamadıklarına olan bir iç çekişle gelen buruk bir veda. Şimdi gözyaşları içinde onu kollarında tutan adamın zihninde son bir anı, kulaklarında ise son bir yankıydı.

"Biliyor musun, kimse beni benden daha çok sevmedi. İşte bu acıtıyor, çok acıtıyor."

7. BÖLÜM

Hislere inanır mısınız? Ben hep inandım çünkü bu hayatta beni yarı yolda bırakmayan tek şey, sadece hislerim olmuştur. Hangi konuda ne hissettiysem hep yaşamışımdır. Bu benim için ödül mü yoksa lanet mi, hiç bilemedim. Yedi yaşında yurttan kaçmadan hemen önce uykudaki Kuzey'i yanağından öpmüştüm. "Bir gün tekrar karşılaşacağımızı hissediyorum," deyip ayrılmıştım oradan çünkü gerçekten hissetmiştim. Kuzey ile tekrar karşılaşacağımızı da, öcünün benim için tekrar geleceğini de hissetmiştim. Kaçmıştım işte. Çocuktum ve o gece, gördüğüm öcüden korkup kaçmıştım. Belki de kaçmak hayatımın en büyük hatasıydı, belki de kalsaydım birileri beni evlat edinip bana aile olabilirdi. En kötü ihtimalde bile Kuzey sokaklarda başıma gelen şeyleri yaşamama izin vermezdi. Evet, belki kaçmakla hata yapmıştım ama o gece ölümü görmüştüm katilimin gözlerinde. Ben aslında kendimce bir çabayla ölümden kaçmıştım. Ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı ama kalıp savaşamayacak kadar küçüktüm. Yedi yaşında bir çocuktum. Kendi kaderimden kaçmıştım, azizim. Daha kötüsüne koştuğumu bilmeden çıkmıştım yurdun kapısından.

Kaçmama neden olan hislerimdi. Yıllar sonra öcü tekrar bizim için ortaya çıktığında hislerim beni yanıltmamıştı. Ben

anladım ki kaderden ve ölümden kaçmak mümkün değildir. Ben sadece ertelemiştim beni bekleyen sonu. Şimdi düşününce kaçmanın da kaderimde olduğunu fark ediyordum. Benim kaçmam gerekiyordu, kaçmam gerekiyordu ki tüm o acıları yaşayabileyim. Her acıyla biraz daha değişip güçlenmem için kaçmam gerekiyordu. Eğer kaçmasaydım hep Kuzey'in gölgesinde yaşayan korkak bir kız olacaktım. Yıllar sonra öcü bizim için geldiğinde hepimiz belki de kaybedecektik. Ama ben onun yüzünden kaçmış ve büyümüştüm. O geldiğinde onu öldürerek arkadaşlarımı ondan kurtarmıştım. Kalsaydım neler olurdu, bilmiyordum ama kaçarak çocukların geleceğini o gece yazmıştım. Evet, bir hikâye yazmıştım yaşanılacak. Benim bir parça öldüğüm ama onları yaşattığım bir hikâyenin ilk adımını atmıştım o gece. Arda öldü, onunla birlikte ben öldüm ama çocuklar yaşıyor. İşte bu bana yeten bir sondu.

Aslında ben böyle olacağını en başından beri hissediyordum.

O yüzden yıllar sonra çocuklarla tekrar karşılaştığımızda tepkili ve mesafeliydim. Evet, tanımamıştım hiçbirini ama bir şekilde onların hayatımdaki önemini hissetmiştim. Korktum, bencil olmak istedim ve sadece kendimi düşünmek istedim. Bağlanırsam onlar için gözü kapalı ölüme gideceğimi biliyordum. Ben onca yaşadıklarımdan sonra bir kez olsun kendimi düşünmek için bencil olmak istedim. Hayır, yapamadım. Aynı şey Alaz'ı daha ilk gördüğümde de olmuştu. Kalbime kızdım, *yapma* dedim. *Yapma, bu adam bize iyi gelmez, kanatır seni, öldürür* dedim ve sözümü dinletemedim. Kalp buydu işte, ona acı vereni seviyordu. Ben hissettim onun bana yaşatacaklarını ama engel olamadım. Evet, ben de hiçbir zaman masum olmadım ama kimse bilmezdi bana dokunmayana hiç öte git demediğimi. Evet, masum sayılmazdım ama birileri beni kanatırken susamazdım. Kendi köşe-

me çekilince durmadıklarını bana öğreten onlar olmuştu. Ve evet, ben hep suçlanan taraftım; onlar ise hep haklı olandı.

Şimdi ben bunları neden mi düşünüyorum? Çünkü karşımda duran kadının gözlerine baktıkça tüm geçmişim bir bir canlanıyordu zihnimde. Hani derler ya, ölmeden önce tüm hayatın film şeridi gibi geçermiş gözlerinin önünden. Öyle bir his işte. Bizi kaçırıp küçük bir bağ evine getirmelerinin üzerinden saatler geçmişti. Aslı engelliydi, ben de aksıyordum. Bu yüzden direnme şansımız yoktu. En son çiftliğin yakınlarındaydık, kaçırılmıştık. Bizi fazla uzağa götürmemişlerdi. Arabadayken etrafımı izlediğim için hâlâ çiftliğe yakın bir yerde olduğumuzu biliyordum. Bu civardaki bağ evlerinden birindeydik. Adamlar bizi buraya getirmiş ve hava kararana kadar başımızda beklemişlerdi. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı ve biz, neyi beklediğimizi bilmiyorduk. Adamlar konuşurken duymuştum. Sanırım, onlar da kendilerini kiralayan kişiyi bekliyordu. Sürekli duvardaki saate bakıp duruyordum. Saat dörtte kaçırılmıştık ve şu anda saat ona geliyordu. Aslı yanımda korkudan deli gibi titriyordu ve ben, onu nasıl kurtaracağımı düşünüyordum.

Bizi üç kişi kaçırmıştı ama bir süre sonra diğer ikisi şu anda izlediğim iri adamdan paralarını alıp gitmişti. Şu anda tek bir gardiyanımız vardı ama onu geçemeyeceğimiz kadar iri ve güçlü görünüyordu. Silahı vardı. Ben ise bir sandalyeye bağlanmış haldeydim. Aslı'yı özel durumundan dolayı bağlamamışlardı çünkü istese de bir şey yapamazdı. Geride bıraktığımız saatlerde sorduğum soruyu yine tekrarladım. "Kimi bekliyoruz?" dedim ama gardiyanımız karşımdaki koltuğa otururken, "Susman için illa ağzını bağlamam mı gerekiyor?" deyip bana ters ters baktı. Kafam kadar şişkin kasları bana kızdıkça geriliyordu. Delici bakan mavi gözleri-

nin sürekli beni kontrol ettiğini arada yakalıyordum. Adam, kırklı yaşlarındaydı.

"Para için mi bunu yapıyorsun?" dedim. "Bizi bırakırsan sana istediğin kadar para verebilirim."

Elinde tuttuğu dalın ucunu bıçakla açarken, "Senin gibilerin parasına ihtiyacım yok!" dedi.

"Dedi birileri tarafından satın alınan kişi."

Elindeki bıçağı koltuğun kenarına saplarken, "Kapat çeneni!" diyerek beni ikaz etti.

Alay edercesine güldüm. "Patronun acaba bizi unutmuş olabilir mi?" dedim. "Saatlerce bir sandalyede oturmak fazla rahatsız edici." Her yanım uyuşmuştu ama birilerinin geleceği de yoktu. Ben böyle düşünürken dışarıdan gelen araba seslerini duydum. Gardiyanımız pencereye bakıp, "Geldi," dedikten sonra dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra az önceki adam yanında bir kadın ile birlikte içeri girmişti. Patronu bir kadın mı? Kadının gözleri beni buldu, benden başka hiçbir yere bakmıyordu. Yeşil gözlerinde bana karşı bir merak vardı. Yağmurda ıslanan saçlarından yağmur suları akıyordu, kakülleri alnına yapışmıştı. Annemden birkaç yaş büyük gösteriyordu. Kumraldı ve kumral saçları ıslak olduğu için daha koyu görünüyordu. Üzerinde yakası kürklü uzun bir palto vardı. Paltoyu giymemişti, omuzlarına atmıştı. Beyaz gömlek ve siyah pantolonla zarif görünüyordu. Elinde siyah çantasını tutarken gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. "Merhaba, Sedef," deyip güldü. "Yoksa Yankı mı demeliyim?"

"Fark etmez," dediğimde kiminle konuştuğumu merak ediyordum. "Siz kimsiniz?"

Mahcup olmuş gibi sahte bir ifade kondurdu yüzüne. "Seni bu kadar geç bulmak benim hatam," diyerek dudaklarını büzdü. "Ben," deyip gözlerimin içine baktı. "Nazlı Sarmaşık," deyince gözlerimi irice açtım. Nazlı Sarmaşık mı? Annemin bana bahsettiği Nazlı mı? Beni zehirleyen teyzem Nazlı mı?

"Sen..." deyip yutkunduğumda güldü. "Ta kendisi." Bu şaka olmalıydı, hatta bir kâbus. Her şeyi başlatan kadın yıllar sonra karşımdaydı. Ana rahminde beni zehirleyen kadın karşımdaydı. Bu yüzleşmenin bir gün yaşanacağını aklımdan bile geçirmezdim. Bu kadın daha ben doğmadan hayatıma müdahale ederek kaderimi değiştirmişti. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gelmişti. Neden? Ben onca ölümü yaşadıktan sonra neden şimdi geldi? Sonunda bitti diye umutlandığım bir anda neden çıkıp geldi? Oysaki ben umut etmeyi bilmezdim ki. Deneyeyim demiştim ama bu sefer de o çıkıp gelmişti. Ben artık kendi içimde bile ölüydüm. Düşüncelerime bile kendi kanım sıçramışken nereye kadar direnebilirdim? Umarım, birileri yokluğumuzu fark etmiştir. Aksi takdirde bu bacakla Aslı'yı nasıl kurtarırdım, bilmiyordum.

Nazlı Hanım, Aslı'yı gösterip, "Erkin?" diyerek yanındaki adama konuştu. "Bu kim ve neden burada?" Şöminenin yanındaki sandalyeye oturan kadının ne yapmaya çalıştığını henüz anlamamıştım.

Adının Erkin olduğunu öğrendiğim iri kıyım adam, "Arkadaşı," dedi. "Yanında olduğu için geriye görgü tanığı bırakmak istemedim."

Bileğindeki saati kontrol eden kadın, "Kızı öldür ve Sedef'i dışarı getir," deyip ayağa kalkınca Aslı korkudan bayılmak üzereydi.

Aslı'ya bakan Erkin tereddüt etmişti. "Kız engelli," dedi. Bir dakika, bu adam Aslı'yı öldürmek istemiyordu. Vicdanlı bir katil miydi? Bu, beklemediğim bir şeydi.

Nazlı Hanım, "Sakat olması neyi değiştirir?" diyerek Erkin'e baktı. "İkimizin de yüzünü gördü ve isimlerimizi artık biliyor!" dedikten sonra tekrar Aslı'yı gösterdi. "Bitir işini!"

Şaşırtıcı bir şekilde Erkin bunu kabul etmedi. "Anlaşmamız sadece bir kişi üzerine," diyerek patronuna bu detayı hatırlattı. "Sana daha önce de söyledim, ben masumlara dokunmam!" dediğinde, "Hey!" diyerek araya girdim. "Ben de pek günahkâr biri değilimdir," demiştim ki Nazlı Hanım, "Sen kapat çeneni!" diye bağırarak beni susturdu. İyi ama ben de masum sayılırdım.

Nazlı Hanım, "Madem sen yapmıyorsun..." deyip çantasındaki silahı çıkardı. "Ben yaparım!" dedi.

Silahı Aslı'ya doğrultunca, "Dur!" diye bağırdım. "Aslı'nın bir suçu yok! Senin ne derdin varsa benimle. Onu bırakmak sana bir şey kaybettirmez. Kim olduğunu bilmesi bir şeyi değiştirmez çünkü Uluslararası Özel Birimden bir ajan Aslı'nın dayısı ve benim de sevgilim. Adamın emrinde koskoca bir teşkilat var. Er ya da geç zaten bu olayda senin parmağın olduğunu anlayacak. Yeğenini öldürürsen seni öldürmez ama ölüm için seni yalvartacak hale getirir!" dedim. Neye bulaştıklarını bildiklerini sanmıyordum çünkü Alaz bunu onun yanına bırakmazdı.

Erkin'in rengi atarken, "Bana bundan bahsetmemiştin!" diyerek patronuna hesap sordu. Fakat Nazlı Hanım, "Yalan söylüyor," diyerek beni yalancı durumuna düşürdü. "Arkadaşını korumak için yalan söylüyor." İnanmamakta hakkı vardı çünkü tesisi ve ajanları çok az kişi biliyordu. Bilenler ise bunu sır gibi saklıyordu.

Nazlı Hanım'ın parmağı tetiğe gidince Aslı, "Yankı," deyip ağlamaya başladı. "Korkuyorum." On dört yaşından beri kendisini bir odaya kapatan kızın benim yüzümden ölmesine izin veremezdim.

Nazlı Hanım'a bakıp, "Sen bana borçlusun!" diye bağırdım. "Benden hayatımı çaldın sen! Kendi hayatım karşılığında bana Aslı'nın hayatını vermek zorundasın. Bu kadarını bana borçlusun, Nazlı Sarmaşık! En günahkâr idam mahkûmlarına bile son isteğini sorarlarken..." deyip gözlerim dolarak ona baktım. "Son isteği sorulmayacak kadar günahkâr biri miyim?"

Ben bu yaşıma kadar kimseye yalvarmamıştım. Neler yaşamıştım ama kimseye yalvarmamıştım. Dayak yemiştim, şiddet görmüştüm, tacize uğramıştım ve daha birçok şey yaşamıştım ama kimseye kendi hayatım için yalvarmamıştım. Yirmi yıl sonra ilk kez birine yalvarıyordum ama kendim için değil, Aslı için. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor muydu? Ben, hayatıma sebep olan kadına Aslı'nın hayatı için yalvarıyordum. Aslı'ya dokunmasın diye ona yalvarıyordum. Yemin ederim, ona hiç zorluk çıkartmayacaktım ama Aslı'ya dokunmamalıydı. İstediğim şeyi yapmalıydı çünkü bu kadarını bana borçluydu. Ben de bir şeyleri hak ediyordum, değil mi? Her şeyin en kötüsünü yaşayacak kadar kötü olamazdım, değil mi? Ölüm kabulümdü ama Aslı yaşamalıydı çünkü ona söz vermiştim. Onu koruyacağıma söz vermiştim.

Ben zaten dipteyim, azizim. Bu saatten sonra ne savaşacak gücüm kaldı ne de yaralarımı saracak mecalim. Ne olacaksa olsun işte.

Yalvarmalarım Nazlı Hanım'ı etkilemedi ama Erkin, "Engelli kıza dokunulmayacak!" diyerek Nazlı Hanım'a tehdit

eder gibi baktı. "Bu konuda kararlıyım!" dedi. "Aksi takdirde anlaşma bozulur." O, aslında vicdanlı biriydi, değil mi? Nazlı Hanım ile nasıl tanışmıştı, bilmiyordum ama kendi kuralları var gibiydi ve o kuralları kolay kolay çiğnemiyordu.

Erkin'in sert çıkışından sonra Nazlı Hanım, "Öyle olsun!" deyip silahını indirdi. "Sedef'i alıp gel!" dedi ve dışarı çıktı.

Rahat bir nefes aldığımda Erkin yanıma gelip beni çözdü fakat Aslı, "Hayır!" diye çığlık atıp itiraz etti. "Onu götüremezsiniz!" deyip kolumu sıkıca tuttu. "Gitme, Yankı," diye ağlayarak bana yalvarmaya başladı. "Unut bana verdiğin sözü ama gitme! Yankı, sen benim tek arkadaşımsın. Sen gidersen ben aynalara nasıl bakacağım? Bu kadar bencil olamazsın!" diye bağırdığı esnada Erkin ona yaklaştı ve ensesine silahın kabzasıyla vurdu. Aslı bir iniltiyle bayılınca başı omuzuna doğru düşmüştü.

Erkin beni çözdükten sonra kolumu tutarak ayağa kalkmama yardım etti. "Üzgünüm, Aslı," diyerek bayılan kıza baktım. "Ama böyle olması gerekiyordu." Hâlâ nefes aldığını hareket eden göğüs kafesinden anlıyordum. Uyanana kadar belki Alaz onu bulurdu.

Odadan çıkarken, "Bekle," deyip Erkin'i durdurdum. Masanın üzerinde duran telefonumu gösterdim. "Onu açıp Aslı'nın kucağına koyar mısın?" dedim. "Eğer birileri onun için gelmezse telefonu alıp yardım istemeyecek kadar şaşkın biri. Ya da daha iyisini yapabilir ve Aslı için yardım çağırmama izin verebilirsin," dedim. İkimizin telefonunu alıp kapattıktan sonra oraya koymuşlardı. Ben bağlı olduğum için onu alamamıştım ve Erkin varken telefonlar Aslı'nın aklına bile gelmemişti.

Erkin yardım çağırmayı kabul etmedi ama uyanınca kendisi için yardım çağırsın diye telefonumu açtı ve Aslı'nın ku-

cağına bıraktı. Biz odadan çıkarken telefonum çalmaya başlamıştı ama Erkin dönüp açmama izin vermedi.

Bağ evinden çıktığımızda teyzem bizi bekliyordu. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Dışarıya zar zor çıkmıştım. Koltuk değneğim olmadığı için onları yavaşlatıyordum. Teyzem önde yürürken Erkin daha fazla dayanamayıp beni kucağına almıştı. İnleyerek attığım her adım onun sinirlerini bozmuştu. Karanlığın içinde nereye gittiğimizi bilmiyordum. Etrafıma baktığımda evlerde yanan ışıklar sayesinde aslında Alaz ve İshak'ın çiftliğine çok yakın olduğumuzu anladım. Ağaçların içine girdiğimizde beni ıslatan yağmuru yeni fark etmiştim "Neden şaşırmadım acaba?" dedim. "Ha, bir şeyden de eksik kal." Biliyordum, bu sadece tesadüftü ama her defasında yağmurla sınanmak da bir yere kadardı. Ne zaman başıma kötü bir şey gelse illa yağacaktı. *Son yağışı olur inşallah.*

Teyzem önde yürüdüğü için konuşacak birini bulamadım. Ben de kollarımı göğsümde birleştirerek beni kucağında taşıyan adama güldüm. "Rica ederim, ne demek," dedim.

Başını eğdi. Tahammülsüz bir ifadeyle bana bakıyordu. "Teşekkür etmedim."

"Ama etmeliydin."

"Neden?"

"Çünkü hayatını bağışladım."

"Anlamadım?" deyince güldüm ve beni tutan ellerini işaret ettim. "Her iki elin dolu ve benimkiler boş. Düşmemek için sana sarılıyormuş gibi yapabilirdim, değil mi? O esnada belindeki silahı alabilir ve daha sen ne olduğunu anlamadan ilk kurşunu kalbine sıkabilirdim. İkimiz de yere düştüğümüzde ise daha teyzem arkasına bile dönmeden ikinci kurşunu ona sıkabilirdim. Evet, isteseydim ikinizden de kurtulabilirdim.

İnan bana, bunun eğitimini aldım ve yapmak isteseydim sadece on saniyemi alırdı," dediğimde adım atmayı bırakmıştı. Bedeni taş kesilirken afallayarak bana bakıyordu. Bu ihtimali daha yeni idrak etmişti.

"Neden?" Sesindeki şaşkınlığı gizleyememişti. "Neden yapmadın peki?" Çünkü Arda'dan sonra tekrar birilerinin kanına girmeyecek kadar çökmüş durumdayım.

Hâlâ benden cevap beklediğini görünce, "Ölümü merak ediyorum, hepsi bu," diyerek bu konuda ona karşıdürüst oldum. Gözlerini kısan adam yüzümü incelerken, "Garip," der gibi bir şeyler fısıldadı. "Para için insanları tuzağına düşüren ve onları öldüren bir kadına göre garip bir merak." *Ne dedi? Para için insanları öldürmek mi? Ben mi? Bu da ne şimdi?*

"Sen az önce ne..." demiştim ki Nazlı Hanım hadi diye bağırınca benimle konuşmayı bıraktı ve tekrar yürümeye başladı. Nazlı Hanım acaba ona benim hakkımda ne anlatmıştı? Tamam, parayı severdim ama para için birilerini öldürecek kadar da değil.

Burada küçük bir yanlış anlaşılma var.

Bazen Erkin beni taşıdı, bazense o kollarını dinlendirene kadar yürümemi istedi. Böyle böyle bir köprünün üzerine geldik. Erkin beni yere bırakırken nehrin hırçın dalgaları korkmama neden oldu. Ben yüzme bilmiyordum. Umarım, beni öldürme planları içinde boğularak can vermem yoktur. Yerde oturuyordum ve kalkmama izin yoktu. Üstelik kışın soğuğunda sırılsıklam ıslandığım için titriyordum. Erkin tepemde dikilirken silahını çıkardı ve alnıma bastırdı. Nazlı Hanım ise telefonunun fenerini açmış tepkisizce beni izliyordu. Buraya gelirken silahı Erkin'den alma şansım vardı ama yapmamıştım. Dedim ya, gönüllü bir teslimiyetti benimki-

si. Ne zaman birinden kurtulsam karşıma yeni bir düşman daha çıktığı için artık savaşmayı bırakmıştım. Beni bu hale getirmek için hepsi çok uğraşmıştı. Artık sabah verilen bir selayla her biri kutlayabilirdi zaferini. Benim adımı haykıran bir selayla...

Nazlı Hanım, "Bir şey söylemeyecek misin?" dedi. Alnıma bir silah doğrultulmuşken bu kayıtsızlığım dikkatini çekmişti. "Kendimi töreye kurban gitmiş biri gibi hissetmek dışında hayır," dedim. Beni bir köprüye getirip alnıma silah dayamışlardı. Bu durumda ne diyebilirdim ki?

"Ben kötü biri değilim, Sedef," diyen sözde teyzemin ne saçmaladığını merak bile etmiyordum. "Böyle olmaya zorlandım," dedi.

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

Gülerek başımı salladım. "Evet, biliyorum. Sen kötü biri değilsin, beni öldürmeye kalkışmanı ben istedim. Hiç doğmasaydım, sen de ailem yerine benden intikam almazdın," diyerek ona istediği cevabı verdim. "Aslında hiçbiriniz kötü değilsiniz, tek kötü benim," diyerek başımı salladım. "Yetimhanede beni sürekli döven o çocuklar da kötü değildi, ben kesin onları kızdıracak bir şeyler yapmışımdır. Müdire anne de aslında melek gibi biriydi, beni aç susuz her defasında kilere kapatmasına ben sebep oluyordum. Beni damgalayan o katil de kötü biri olamazdı çünkü ben kesin yedi yaşında onu da kızdıracak bir şeyler yapmışımdır. On dört yaşında bana tecavüz etmeye kalkışan o sarhoş da kötü değildi, ben bir şekilde onu tahrik etmişimdir. Fulya bile kötü değildi, onu rekabete zorlayan bendim. Evet, aslında sizler kötü değilsiniz, ben sizi kötü olmaya zorladım. Şimdi beni öldür ki dünya siz iyilere kalsın," deyip kestirip attım. Herkes bu kadar iyiyken

ben daha fazla şansımı zorlamayacaktım. Tek başıma yıllarca neyin savaşını vermiştim ki?

Sonu belli bir kitabı defalarca yeniden okusanız da finali hiç değişmiyor.

Kendi hayatımın her kötü sayfasında *geçecek, bu sefer daha güzel olacak* diyerek hep yeni bir sayfa açmıştım. Geçmiyordu ve sonu hiç değişmiyordu. Beni bekleyen bu son hiç değişmiyordu.

Duyduklarından sonra Erkin kaşlarını çatarak Nazlı Hanım'a bakıyordu, Nazlı Hanım'ın onun bakışlarından haberi yoktu. Bu adamda bir işler vardı. Beni izlemekten başka bir şey yapmayan kadın, "Ona benziyorsun, babama," dediğinde yüzümü buruşturdum. Babası tarafından sevgisiz kaldığı için intikamını benden almıştı. Gerçi dedemin bir suçu yoktu çünkü o yıllarda bir kızı olduğunu bile bilmiyormuş. Nazlı Hanım'ın annesi dedemden boşanınca hamile olduğunu saklayıp kayıplara karışmış. Tabii, ölene kadar teyzemi büyük bir nefretle büyütmeyi ihmal etmemiş.

"Deden gibi fazla dobrasın ve cesursun," dediğinde düşünceli gözleri nehrin hoyrat suyunu dalgınca izliyordu. "Volkan Sarmaşık asla sözünü esirgemez, korku nedir bilmez. Bakma şimdi köşesine çekildiğine, ben onun gençlik yıllarını iyi hatırlıyorum." Özlem vardı gözlerinde, babasına olan saf bir özlem vardı. İyi de bütün bunlardan bana neydi? Bana günah çıkarmak yerine artık bitirebilir miydi bu işi? Ölmeden önce kimsenin Güzin ablası olmaya niyetim yoktu.

Tekrar bir sessizlik oluştuğunda gözleri yeniden beni bulmuştu. "Sen o annenin kızı değilsin, ona hiçbir yönden benzemiyorsun," dedi, bu konuda haklıydı. Songül Hanım'a ne karakter olarak ne de fiziksel olarak benziyordum.

"Ama Songül Hanım'ın kızıyım, değil mi?" dediğimde *maalesef* der gibi başını sallamıştı. "Hiçbir zaman hak etmediği kızısın." Onunla birbirimizi hak edebilirdik. Eğer izin verseydi, bunu başarabilirdik.

"Onu bensiz, beni onsuz bırakan sen değilmişsin gibi konuşman komik geliyor," dedim. Merak ediyordum, onca yaptıklarına rağmen kendini nasıl haklı görüyordu? Bu vicdan dedikleri şey bir tek bende mi fazla mesai yapıyordu?

An itibarıyla vicdanımın işine son veriyorum. Bu kadar çalışkan olmak zorunda değil.

Nazlı Hanım telefonunun ışığını ikimizin arasına tuttu. "Sen sadece onların anlattıklarını biliyorsun," dedi. "Onlar senin annen ve deden. Ben sana kendi gerçeğimi anlatsam bile tarafsız olamaz ve bana inanmazsın."

"Anlatma, inanmam çünkü herkes kendisini haklı çıkartmanın peşinde. Hiçbiriniz umurumda değilsiniz, neden artık şu işi bitirmiyoruz?" Oturduğum yerde elimle gökyüzünü gösterdim. "Mümkünse beni yağmurla yalnız bırakmayın. Ben ölene kadar yanımda kalırsanız sevinirim. Yalnız ölmekle ilgili küçük bir sorunum var da," diyerek alay ettiğimde onları şaşırtmayı başarmıştım. Eminim, ölümle bile dalga geçen bir hasta olduğumu düşünüyorlardı. Ağlayıp yalvaracak değildim. Olacağı varsa zaten olurdu.

"Benden hep haberi vardı." *Allah'tan anlatma dedim, değil mi? Burada kimse beni ciddiye almıyor sanki.*

"Annemle evlenmeye onu ailesi zorladığı için annemi sevmedi. Annemi Sedef denen o kadınla aldattı, yani Songül'ün annesiyle," deyince şaşkınlık içinde ismimi anneannemden aldığımı öğrendim.

Ağlamaklı bir sesle, "Bana hamile olduğunu bildiği halde annemi boşayıp kapının önüne koydu çünkü metresinden daha fazla ayrı kalmak istemiyordu," deyince küçük bir sarsıntı yaşadım. Bunları Songül Hanım'ın babası mı yapmıştı?

"Annem, ölmeden önce babamın ismini söylemişti. Sefillik içinde yaşadığımız o çöplüğün içinde ölmeden hemen önce bana her şeyi anlatmıştı. Ona gittim, Sedef," dedi. "Hayattaki tek yakınıma sığınmak için ona gittim." Gözleri dolunca gülümsedi. Bu gülümsemeyi çok iyi bilirdim. Bu, bir kadının acısını gizlemek için yüzüne taktığı bir maskeydi. "Nasıl şaşırmış gibi numara yaptığını görmeliydin. Güya bir kızı daha olmasının şokundaydı. Her şeyi sahteydi! Bana olan ilgisi, davranışları, bakışları bile sahteydi. Orada geçirdiğim her an bunun değişmesini bekledim. Bana, anneme, bize yaptıklarına rağmen ben bunun değişmesini bekledim! Ama hiçbir zaman Songül'e baktığı gibi titreyerek bakmadı bana. Bizi her hafta o bağ evine Songül seviyor diye götürürdü. Bu köprüye Songül seviyor diye gelirdik ama hiçbir zaman ben seviyorum diye bir yere gitmezdik," dediğinde içimde ona karşı merhametle gelen bir acıma duygusu oluşmuştu. Buradaki adaletsizlik en az onun kadar benim de canımı yakmıştı. Kırk yıl düşünsem tüm hayatımın içine eden bir kadına merhamet duyacağım aklıma gelmezdi.

Erkin konuşacağımız şeylerin olduğunu anladığı için silahını indirip kenara çekilince güldüm. "Sende haklısın tabii, o kadar konuşmaya kol mu dayanır," dediğimde bana öldürücü gözlerle baksa bile haklı olduğumu o da biliyordu. Nazlı Hanım bana hayatını anlatırken adam nereye kadar kafama silah doğrultabilir ki?

Bu katillerin de işi zor arkadaş.

Ben bugün fazla mı düşünceliyim yoksa bana mı öyle geliyor? Ölüm korkusu içimdeki iyiliği uyandırdı resmen.

"Evet, belki hataydı," dedi. Yağmur durduğu için çantasındaki sigarayı çıkartıp yaktı. "Seni onlara karşı kullanmam belki hataydı ama bana yapılanları sadece böyle ödeyebilirlerdi," diyerek sigarasından büyük bir nefes çektikten sonra bana yaklaşıp sigarayı uzattı. "İster misin?" deyince başımı iki yana salladım. "Teşekkür ederim ama geçmişimi saçma bir eğitim yüzünden uyuşturucu ve alkolle yeterince kirlettim," dedim. "Sigara eksik kalsın, değil mi? Birazdan hakkın rahmetine kavuştuğumda günah defterime yeni bir şeyler daha yazılsın istemiyorum ve her cuma bir Fatiha lütfen," dediğimde Nazlı Hanım deli görmüş gibi bana bakıyordu. Erkin ise gülüşünü saklamak için başını başka tarafa çevirmişti.

Köprünün kenarına yaklaşarak yeniden bana döndü. "Toydum, gözlerim intikam ateşinden kör olmuştu ve ne yaptığımın farkında değildim. Cezaevine girmem, yaptığım hatayı anlamamı sağlamıştı. Dışarı çıkar çıkmaz ilk iş seni bulacak ve annene verdikten sonra gidecektim buralardan. Bir daha asla dönmeyecek ve yeniden başlayacaktım," dedi. Yalan söyler gibi bir hali yoktu. Pişmanlıkla kavrulan gözleri herhangi bir yalana yer bırakmıyordu. Fakat hâlâ öfke ve nefret gözlerindeki yerini koruyordu.

"Ama olmadı," dedi, dolan gözlerinden süzülen yaşlara bu sefer engel olamamıştı. "Cezamın bitmesine iki gün kala bir gece saldırıya uğradım. O gece karnımdan defalarca bıçaklandım." Titreyen elini karnına bastırdığında sebepsizce içim acımıştı. "Evet, ölmedim, kurtuldum ama doktorlar bir daha asla anne olamayacağımı söylediler." Acı çeken gözleri beni buldu, dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. "Belki de sana yaşattıklarım için bu benim cezamdı ama bana bu

cezayı yaşatan da kendi öz babamdı," dediğinde iç çekerek başını salladı. "Evet, onun yaptırdığına eminim." Tam değişmeyi düşünmüşken bu son darbe onu eskisinden daha kötü yapmıştı, öyle mi?

"Sen de böylece her şeyi düzeltmekten vazgeçip daha çok nefret ettin onlardan," diyerek derin bir nefes aldım. İkinci bir Arda vakasıyla daha karşı karşıyaydım. Nazlı Hanım pusuya yatıp uzun yıllar boyunca beklemişti. Dedemin ve annemin beni bulmasını ve onlara dönmemi beklemişti. Böylece ikisi için yıllar sonra gelen mutluluğu bir anda ellerinden çekip alabilecekti. Vicdansızlıktı oğlum bu, beni buna alet etmesi çok büyük vicdansızlıktı.

Yılların kinini bana dökmüş ve beni kendi günahıyla zehirlemişti. "Üzgünüm ama bunun bitmesi için senin ölmen gerekiyor," dedi. "Beni anlıyor musun?" *Soruyor mu bir de?*

"Anlamıyorum, Nazlı Hanım," diyerek iğrenerek ona baktım. "Hiçbir zaman da anlamayacağım!" Kendince haklı olabilirdi, dedem ve annem de kendilerince haklı olabilirlerdi ama hepsinin günahı bana kesiliyorsa benden anlayış beklemeleri yersizdi.

"Sen baba sevgisinden yoksun büyüdüğün için küçük bir bebekten intikam aldın," deyip onun gözden kaçırdığı bu detayı hatırlatmak istedim. "Hayır, Songül Hanım ve babasından değil; sen, benden intikam aldın, Nazlı Hanım. Henüz doğmamış bir bebekten!" dediğimde omuzlarım yenilgiyle çöktü ve dudaklarım titredi; ağlayamadım. "Ben sana ne yaptım? Ben kime ne yaptım ki öde öde bitmedi bu bedeller?" diyerek kaşlarımı çattım, az önceki sakinliğimden eser yoktu. "Ya sen babasız büyüdün diye tüm hayatımın içine ettin! Hem de hiç suçum yokken! Ben sadece babasız değil, aynı zamanda annesiz de büyüdüm ve bunun tek suçlusu

sensin! Peki, ben neden kimseden intikam almıyorum?" Yapamaz mıydım sanıyordu? Annem bana her şeyi anlattıktan sonra Alaz'dan teyzemi bulmasını isteyebilirdim. İsteseydim bana yaptıklarının daha beterini ona yaşatabilirdim. Gerçekten bunu yapacak potansiyelim vardı ama yapmamıştım.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Kendisine olanlar için pişmandı, bana olanlar için değil. "Keşke ben de senden intikam alsaymışım çünkü kimi kendi haline bıraktıysam ilk kurşunu bana sıktı. Sana bela okuyasım bile yok," dedim. "İyi ki annen ölmüş de görmedi bu yaptıklarını!"

"Annemi bu işe karıştırma!" diye bağırıp çıkardığı silahı bana doğrulttu. Beni korkutmuyordu çünkü en az onun kadar öfkeliydim.

"Neden?" diyerek ben de ona bağırdım. "Yoksa gurur mu duyardı dünyaya getirdiği canavardan? Babasız büyüdüysen ne olmuş? Seni sevmemişse ne olmuş? Başkalarından sevgi dilenmek yerine kendi hayatını kurabilirdin! Benim yedi yaşında kimsesiz, bir başıma yaptığım şeyi sen annen öldükten sonra çok güzel yapabilirdin. Zayıflığın için birilerini suçlamayı bırak art..." demiştim ki elindeki silahın patladığını gördüm ve hemen sonra büyük bir nefesi içime çektim. Canım niye bu kadar çok yanıyordu şimdi?

Başımı yavaşça eğince karnımdan akan kanların beyaz elbisemi nasıl kirlettiğini gördüm. Nazlı Hanım, "Bu iş çok bile uzamıştı!" diye bağırınca ellerimi karnıma bastırdım ve öne doğru büküldüm. Öfkeli sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Hızlı hızlı soluklar alırken kendimi zorladım ve başımı kaldırdım. Karşımda durup elindeki silahın namlusunu kalbime bastırdı. "Bitti, Sedef, bitti," dedi ve ikinci bir silah sesi duydum. Evet, bitmişti.

Nazlı Hanım'ın elindeki silah yere düşerken başını çevirip, "Er-Erkin," diye fısıldamıştı. Nazlı Hanım'ın kalbime sıkmasına izin vermeden onu sırtından vuran Erkin, "Bana yalan söyledin!" diyerek tüm şarjörü Nazlı Hanım'ın bedenine boşaltmış ve beni şoke etmişti. Nazlı Hanım dizlerimin dibine yığılırken Erkin elindeki silahı nehre fırlattı. Öldürdüğü kadının kanlar içinde kalan bedenine baktı. "Bana hikâyenin devamını eksik anlatmak en büyük hatan oldu. Sana masum birine zarar vermeyeceğimi en başından söylemiştim. Bana verdiğin dosyada yazanlar ve kızın anlattıkları birbiriyle tutmuyor!" dedikten sonra bakışlarını ondan çekip bana çevirdi. "Ödeştik!" diyerek buraya gelirken fırsatım varken onu öldürmediğimi hatırlattı. "Sana artık bir borcum kalmadı. Bundan sonra yaşayıp yaşamayacağın senin çabana bağlı!" dedi ve bir kez bile olsun arkasına bakmadan çekip gitti. Yaşadığım şoktan dolayı tepki veremiyordum. Erkin az önce Nazlı Hanım tam kalbime sıkmak üzereyken onu vurmuş muydu? Az önce tam olarak ne olmuştu?

İlk birkaç dakika giden adamın arkasından öylece bakakaldım. Daha sonra yutkunarak dizlerimin dibindeki cesede baktım. Tekrar giden adama baktım ve tekrar kanlar içindeki kadına baktım. Şoka girmiş bir halde bu hareketi defalarca tekrarladım. Beni kendime getiren şey ise gökyüzünde çakan şimşekler olmuştu. Sıçrayarak kendime gelmiştim ancak hâlâ az önce olanlara bir anlam veremiyordum. "Allah belanızı versin!" diye bağırdım. "Burada neler oluyor?" *Bu kadarına da pes yani!*

O aptalın beni vurması gerekiyor, Nazlı Hanım'ı değil!

Çığlık atarak hemen kanlı elimi Nazlı Hanım'ın boynuna koydum. Nabzını kontrol ettim ve öldüğünü anladım. "Ha-hayır," dedim. Elinden düşürdüğü telefonu uzanıp aldım. Telefonun fenerini onun yüzüne doğru tutunca kor-

kudan bağırdım. Gözleri açık öldüğü için sanki bana bakıyordu. Şimşekler çaktıkça gözlerinin beyazı parlıyor, etrafa dehşet verici bir korku salıyordu. "Hayır! Hayır! Hayır!" Ellerimi yere bastırıp yaralı bedenimi geriye çekerken aklımı kaçırmak üzereydim. Sesim kısılana kadar çoktan gözden kaybolan adamın arkasından "Gitme! Ne olur beni onunla bırakma! Ben de bir insanım ya, bu kadarını kaldıramam!" diye bağırdım. Beni bir ölüyle bırakıp gitmişti. "Allah senin belanı versin, vicdansız vicdanlı katil!" diyerek hıçkırıklar içinde ağlamaya başladım.

"Yaralıyım, Allah'ın cezası," dedim kısık sesle. "En azından yarım bıraktığınız işi tamamlamak için gel." Elimi kanlar içindeki karnıma bastırdım. Canım çok yanıyordu. Kalkmaya çalıştım ama bu halde bunu yapmam çok zordu. Hayır, bu kadarı da olmazdı. Onun cesedine bakarak ölemezdim, bu kadarı da olmazdı. Kendimi zorlayarak soluk soluğa ayağa kalktım. Lakin daha ilk adımımda kendimi yerde buldum. Canım o kadar çok yanmıştı ki omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. "Allah hepinizin belasını versin, pislikler!" Yağmur yeniden yağmaya başlayınca aklımı kaçırmışım gibi bağırmaya başladım. "Uzak dur artık benden! Rahat bırakın beni!"

Elimdeki telefonun ışığını etrafıma tutunca Nazlı Hanım'ın silahını gördüm, yutkundum. "Ta-tamam, Yankı," dediğimde acıdan ve soğuktan çenem titriyordu. "Hadi, o silahı al," dedim. "Ne olur al şu silahı ve kurtar bizi." Evet, evet, bunu yapmalıydım. Sedef o silahı alıp tetiğe basamazdı ama Yankı yapabilirdi. Yankı bizim acımızı dindirip bizi kurtarabilirdi.

Bir elimi karnıma bastırırken sürünmeye başladım. Elimdeki telefonu yere bıraktım ve silaha doğru uzandım. Titreyen ellerim onu kavrayınca rahat bir nefes almıştım. Güç-

lükle oturmayı başardığımda şiddetli bir öksürük yüzünden kan kusmaya başladım. Üstelik yağmurun altında sırılsıklam olmuştum. "Ha-hadi, yap şunu," diye fısıldayıp silahın namlusunu kafama bastırdım. Burnumdan hızlı hızlı nefesler alırken acım durmaksızın devam ediyordu. Üstelik bedenimi istila eden titreme yüzünden silahı zor tutuyordum Soğuk rüzgâr yağmurla birleşince daha da çok üşüyordum. Çenem titriyordu. Elimdeki metal şey, onu kaldıramayacağım kadar ağırlaşmıştı. Aslında ağır olan silah değildi. Ben tüm gücümü hızla kaybediyordum.

Sadece tetiğe bas, sonra her şey bitecek.

Derin bir nefes almıştım, bu bile canımı yaktığı için acıyla inledim. "Bizi hak etmiyorlar, Sedef," diyerek hıçkırdım. "Bırakalım onların olsun bu kirli dünya, biz gidelim artık." Gözlerimi kapattım ve bir an bile tereddüt etmeden tetiğe bastım.

Bana ahiretimi de yaktıracak kadar ne yaşattı bu insanlar? Nasıl böylesine bir şeye tekrar ittiler beni?

Ben on dört yaşında cezaevinde intihara kalkışmıştım ve çok sonradan aklım başıma gelmişti. O yaptığım şeyin aslında Yaradan'a bir isyan olduğunu çok sonradan fark etmiştim. Ve yemin etmiştim bir daha böyle bir şeyi denemeyeceğime. Ama yeminimi tutamamıştım çünkü daha sonra kırık bir ayna parçasıyla bileklerimi kesmeye kalkışmıştım. O gün de bir şekilde kendimi durdurmayı başarmıştım ama şimdi tekrar denemiştim. *Beni bu raddeye tekrar getirdiler ya, ne diyeyim helal olsun.*

Tetiğe bastığımda silahın içinde beklediğim gibi beynimi parçalayan bir kurşun yoktu. Lakin silahtan çıkan tık sesiyle sinirlerim bozulmuş gibi gülmeye başladım. Silahı kafamdan çekip rastgele bir yere ateş ettim fakat aynı tık sesi. Kurşu-

nu bitmişti. Nazlı Hanım'ın silahında tek bir kurşun vardı ve onu da karnıma sıkmıştı. Büyük ihtimalle silahta tek bir kurşun olduğunu o da bilmiyordu çünkü kalbime sıkmaya kararlıydı. Buraya gelirken silahını kontrol etmeyecek kadar heyecanlıydı. İçinde bana yapacağı şeylerin heyecanı vardı.

"Teşekkür ederim," diye ağlayarak Allah'a binlerce kez şükrettim. Kendi canıma kıyarak Rabbime gitmeyi hiç istememiştim. Bir kez daha bu olmadığı için gözyaşları içinde ona şükrettim. Benim aklım başımda değildi ki. Çıldırmanın eşiğine gelmişken neyi neden yaptığımı bile bilmiyordum. Bu canı kendime ben vermemiştim. Benim ne haddimeydi Yaradan'a isyan ederek onun verdiği canı almak? Bana göre intihar en büyük zayıflıktı ve yaşadığımız her şey sınavımızdı. Ve ben, bu gece de bu sınavdan kalmıştım.

Yerdeki telefonun ne işe yaradığını bile daha yeni yeni idrak ediyordum. Çektiğim acı beynimi uyuşturmuş gibi bu gece her şeyi geç anlıyordum. Uzanıp telefonu aldığımda bedenim gittikçe uyuşuyor ve uykum geliyordu. Alaz'ı aradığımda telefonu açsın diye dua ediyordum. Kirpiklerime düşen her yağmur damlası bana işkence ediyordu. "Du-dur artık," diyerek ona yalvardım. Çok üşüdüğüm için artık beni ıslatmayı bırakmalıydı.

Telefon çalıyordu ama Alaz açmıyordu. "Aç artık," diyerek ona yalvardığımda yerde iki büklüm yatıyordum. Telefonu tutan elim bile uyuşmuştu.

Kanamam hâlâ devam ediyor muydu, onu bile bilmiyordum çünkü acım bile uyuşmuş vaziyetteydi. Kalkmak istiyordum lakin yerimden bir santim bile kıpırdayamıyordum. Öylece felç geçirmiş gibi sırtüstü yatıyordum. Uykum vardı, çok fazla uykum vardı. Gözlerim kapanmak üzereydi ama uykuya direndim. Burnumdan hızlı nefesler alıyordum, diş-

lerimi tüm gücümle sıkmak acımı eksiltmiyordu. Alaz aramama cevap vermeliydi artık. Beni kurtarsın diye aramamıştım onu, son anımda yanımda olsun diye aramıştım. Yalnız ölmek istemiyordum. Bu kadarını istemeye hakkım vardı, değil mi?

Telefon uzun uzun çaldı ama Alaz bir türlü açmıyordu. Korkuyordum, eğer arama bir kez daha sonlanırsa onu tekrar arayacak gücüm yoktu. Tam pes edip uykuya yenik düşecektim ki telefonu açtı. "Me-merhaba," dediğimde konuşmaya bile gücüm kalmamıştı.

"Sedef?" Fısıltıyla çıkan sesi şaşkındı. "Sedef!" Bu sefer sesi daha gür ve endişeli çıkmıştı. "Neredesin, Sedef? Aslı nasıl? Sen iyi misin? Bir şey söyle!" diye endişeyle bağırdığında bizim için çok korktuğunu anlamıştım.

"As-Aslı iyi," dedim, bu konuşmayı yapmak bile bana azap veriyordu. "Alaz, o bir bağ evinde uyuyordu. Uzaklaştırmalıydım, onları Aslı'dan uzaklaştırmalıydım," dedim. "Beni anlıyorsun, değil mi?" Aslı şimdiye kadar çoktan uyanmıştır.

Anladığım kadarıyla Erkin, ilkeleri olan bir katildi. Nazlı Hanım'ın benim hakkımda hazırladığı sahte bir dosyayla işi alması için kandırdığı Erkin, benim ölmeyi hak edecek kadar kötü işler yapan biri olduğumu düşünmüştü. Fakat Nazlı Hanım ile olan konuşmalarımız onun gerçeği anlamasını sağlamıştı. Bu yüzden bana dokunmamış ve onu kandırdığı için Nazlı Hanım'ı öldürmüştü. Yine de beni burada bırakmak zorunda değildi. En azından benim için birilerini arayabilirdi.

"Sedef, neredesin? Bana yerini söyle!" Alaz'ın sabırsız ve kızgın sesiyle tekrar şimşekler çakınca yutkundum. Omzumun üstünde yan yattım. Çakan her şimşekle Nazlı Hanım'ın parıldayan gözlerine bakıp ürperdim. Gözlerini ka-

patmak için bile ona dokunmaya korkuyordum. Sanki bir anda canlanacakmış gibi hissettiriyordu.

"Nerede olduğumu bilmiyorum."

"Tarif et, hadi güzelim bana etrafında gördüğün şeyleri tarif et." Yalvarırcasına çıkan sesine karşılık vermek çok zordu. Etrafımda olan her şey, aklımı kaçırmama sebep olacak nitelikteydi.

"Etrafımda ne görüyorum, biliyor musun?" Nehrin köpüren suyu kulaklarımda uğuldayıp duruyordu. Yağmurun hışırdayan sesi gök gürültüsüyle birleşince hıçkırdım. Rüzgârdan dolayı ağaçlar korkunç sesler çıkarıyordu. Dahası baykuşların ve diğer hayvanların tiz sesleri dayanılacak gibi değildi. "Bir köprü, bir ceset ve ben," dedim. "Alaz, hemen yanımda," diyerek Nazlı Hanım'ın cesedine bakıp ağladım. "Öldü, biliyorum ama bana bakıyor! Hayır, bana bakmasın, Alaz, söyle ona, bana bakmasın! Ya da ben söylerim. Ben söyleyince bakmaz, değil mi?" deyip daha fazla ağlamaya başladım. Ölen biri beni duyabilir miydi? Öyle bir haldeydim ki kendimi kaybetmiştim. "Bi-bir şey daha var; su," dedim. "Evet, evet, su var burada. Çok fazla su. Korkunç! Suyun sesi de çok korkunç, sanki beni çağırıyor. Be-ben düşünemiyorum. Allah kahretsin, ben iyi değilim ve şimdi buna bir son vereceğim!" diye haykırdım. Eğer sürünerek köprünün kenarına kadar gidebilirsem buna bir son verebilirdim. Boğulmak umurumda değildi, bu korku ve işkenceden kurtulmalıydım. Fakat intihar da edemezdim! Evet, bu acı bitsin diye ölmek istiyordum ama intihar da edemezdim. Kahretsin, ne yapacağımı bilmiyordum!

Alaz'ın, "Sedef, sakın!" diyen sesinde bana olan geç kalışının pişmanlığı vardı. "Sedef, sakın korkma. Birazdan oraya geleceğim. Sana yalvarıyorum, her ne yapmayı düşünüyor-

san yapma!" Sanki koşuyormuş gibi hızlanan soluklarını duyabiliyordum. Nafile bir çaba olduğunu biliyordum çünkü zamanında gelemezdi.

"Yağmur yağıyor." Canım yanıyordu ve bazı şeyleri yeni yeni fark ediyordum. "Alaz, gördün mü? Yine yağmur yağıyor," dedim. İnleyerek kendi yanılgıma iç çektim. Aslında yağmur benden nefret etmiyordu, değil mi?

"Ben yanılmışım, meğerse yağmur benden nefret ettiği için bana yağmıyormuş," dedim. "Aslında yağmur hep bana ağlıyormuş. Hani hep kimsesizdim ya ben, hani herkes canımı yakıyordu ve kimseler sesimi duymuyordu ya. İşte yağmur duyuyordu. Annem bile bana ağlamazken o ağladı sokaklarda öksüz kalan bu çocuğa. Canım yanıyor, Alaz; çok yanıyor," diye mırıldandım. Belki bunun farkına çok geç varmıştım ama artık yağmurun benden nefret etmediğini biliyordum. Gökyüzü içler acısı halime ağlıyordu çünkü böyle anlarda benim benden başka kimsem olmuyordu.

Alaz, "Sedef?" deyince burukça gülümsedim. Belki de ilk kez Sedef ismini sevdim çünkü büyük bir sevgiyle söylemişti. "Hadi, bana çiçekleri anlat," dedi. "Mesela gülleri?" Beni oyalamaya çalıştığını anladım ve hayır, bunu bozmadım.

Bu gece son kez kandırsın beni.

"Gü-güller mi?" İçime çektiğim kesik nefesler büyük bir ıstıraptı. "Ben gülleri sevmem ki." Başkalarının olsun güzel olan her şey, benim payıma düşen kan ve gözyaşıydı.

"Ya gökyüzünü? Bulutları ve yıldızları?" Bunları da sevmediğimi iyi biliyordu.

"Neden nefret ettiğim şeylerden bahsediyorsun?"

"Bana güzel bir şey söyle o zaman.."

Yutkunduğumda gözlerim doldu. Gözyaşlarım bile fazla ölüydü. "Başka bir hayatta yeniden tanışalım mı?" dedim. "Ama bu sefer kanatmayalım birbirimizi, olur mu?" *Bu sefer bana oyunlarla gelmesin çünkü benim dünyamdaki oyunlar fazla korkunç ve ölümcül.*

"Olur, bundan sonra sen ne dersen o olacak."

"Ve o gün, karşıma çıkacağın gün yağmurun yağmadığından emin ol. Güller de yok. Tamam mı?" *Sadece huzur ver bana. Öyle çok büyük hayallerim hiç olmadı.*

Ben gerçekleşsin diye hiç hayal kurmadım. Elimde o kadar çok hayal kırıklığı varken buna cesaret edemedim.

İstediğim her şey bir tutam huzurdan ibaretti ve onu bile çok gördüler bana. Alaz, "Tamam," dedi. "Buna da tamam."

"Şi-şimdi senden bir şey isteyeceğim."

"Sadece söyle."

Etrafımdaki zifiri karanlıkta oyalandı gözlerim. Daha önce karanlıktan hiç korkmamıştım ama bu gece karanlık beni korkutuyordu. "Işıkları açar mısın? Burası fazla karanlık," dedim. Gözyaşlarım yüzümü ıslatan yağmura karışıyordu. "Al-Alaz, yalnız ölmek istemiyorum, hemen gel," dedim. "Be-ben korkuyorum." Son gördüğüm şeyin bir ceset olmasını istemiyordum. Birileri yanımda olup elimi tutsun ki yalnız olmadığımı hissedeyim istiyordum.

"Ölüm yok, Sedef. Yanına geliyorum, her şey bitecek," dediğinde burukça gülümsedim. Artık çok geçti, bunu ikimiz de biliyorduk.

"Evet, bitti," dediğimde gözlerimi daha fazla açık tutacak gücüm kalmamıştı. "Her şey bitti. Uy-uykum var, çok uykum var." Daha fazla uykuya direnecek gücüm yoktu.

"Sakın!" diye bana bağırdı. Hâlâ koşuyor olmalıydı ki nefes nefeseydi. "Sedef, sakın uyuma! Çok az kaldı, birazdan oradayım, güzelim. Yalvarırım benimle konuşmaya devam et." *Oyun bitti Alaz Altuğ Sipahi, buraya kadar dayandım.*

Annem aklıma gelince inleyerek gözlerimi yumdum karanlığa. Böyle olmasını hiç istememiştim ama kalacak gücüm yoktu. "Alaz, anneme onu affettiğimi söyler misin?" dediğimde gözlerim kendiliğinden kapanmıştı. "Ona de ki, Sedef sana anne demeyi çok istemiş." *Ama bilmesin bu gece gelmesini ne çok beklediğimi. Hiç bilmesin onu kanlar içinde sayıkladığımı.*

"Hayır! Sedef gitme!" diyen acı haykırışı son duyduğum şey olmuştu. *Şimdi uyuma zamanı. Kim bilir, belki uyuyunca her şey biter.*

O hep benim yarım kalan öyküm olacak. Ne sonu belli ne de başı. Yarım ve eksik, tıpkı benim gibi.

8. BÖLÜM

İlahi bakış açısı

Eğer Altuğ'a hayatının en kötü anı hangisiydi diye sorsalardı, hiç şüphesiz üç saat önceki anı söylerdi. Sevdiği kadını bir köprünün üzerinde hareketsiz yatarken bulduğu o sahneyi hiçbir güç zihninden silemezdi. Ya orada yaşadığı o dakikaları? Onlar ne olacaktı? Onun hareketsiz bedenini kolları arasına aldığında hissettiklerini unutmak mümkün müydü? Yıkılmıştı, onun öldüğünü düşünmüş ve onunla ölümü görmüştü. O an her şey o kadar boş ve anlamsız gelmişti ki, yaşadığı o kısacık zaman diliminde birçok şeyin farkına varmıştı. Sedef'ten önceki hayatını düşünmüştü o kısacık saniyelerde. Ne kadar boş ve amaçsız yaşadığını bir kez daha anlamış ve gerçekler bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı. Sonra onu düşünmüştü, onu ve onun bıraktığı anıları. Neşeyle attığı şen kahkahalarının karanlık hayatına nasıl renk kattığını düşünmüştü. Işığıyla hayatını aydınlattığını büyük bir iç çekişle fark etmişti. Mavileri buğulandığında hissettiği çaresizliği anımsamıştı. Hıçkırıklarını hatırlamak pişmanlık içinde kıvranmasını sebep olmuştu. Evet, Altuğ bir kez daha o olmadan nefes alamadığını en ağır şekilde öğrenmişti. Bu

haylaz ve çocuk ruhlu kadının varlığı zehir, yokluğu ölümdü. Her şekilde onun sonu olacaktı. Onun yokluğuyla sınanmaktansa varlığına şükredip seve seve içerdi o zehri.

Öldüğünü düşündüğü o birkaç dakikada kıyamet kopmuştu. O an kollarında tuttuğu kızın hareket eden göğüs kafesini fark etmesi ise inanılmaz bir mucizeydi. Aceleci parmakları nasıl onun boynunu buldu, nasıl soluğunu tutarak nabzını dinledi, bilmiyordu. Fakat cılız kalp ritimlerini gösteren nabzının varlığına, yaşadığı müddetçe şükredeceği bir gerçekti. Atalay'ı arayıp olanları anlatırken nefes nefese kalmıştı. Neyse ki Atalay tam zamanında ambulansı Sedef'in olduğu yere yönlendirmişti. Yola çıkmadan önce ambulansı tedbir amaçlı aramak bu gece yaptıkları en iyi şeydi. Sedef'in ilk müdahalesi orada yapılmıştı. Evet, belki yarası karnındaydı ama kan kaybetmesi ve onca soğuğa maruz kalması onun için hayati önem arz ediyordu. Şu anda ameliyat odasında yaşam savaşı vermesi de bunu doğruluyordu. Durumu kritikti ve kahretsin ki doktorlar pek iç açıcı konuşmuyorlardı. Altuğ ameliyathanenin önünde beklerken içerideki kızın acı çığlıklarını duymak isteyecek kadar berbat bir durumdaydı. Başka bir zaman olsa onun dudaklarından dökülen küçük bir acı iniltisi bile ona azap verirdi ama şimdi bağırsın istiyordu. Narkozun bile etkilemediği bu kadın bağırsın ve sesini ona duyursun istiyordu. Ama yeter ki onu bırakıp gitmesin istiyordu. Hâlâ savaştığını gösteren bir ses çalınsın kulağına, ona bile razıydı. Ancak kapının ardında bir ölüm sessizliği vardı. Sedef bağırırdı, değil mi? Daha öncede ameliyat olmuştu ve tüm hastaneyi çığlıklarıyla inletmişti. Şimdi neden hiç sesi çıkmıyordu? Üç saattir içerideydi ama neden ondan bir ses gelmiyordu? Oysaki o çok geveze bir kadındı ve uzun süre susamazdı.

"O iyi olacak, o iyi olacak, o iyi olacak." Başını çevirince Songül Hanım'ın bir köşede yığılarak söylediklerini duydu. Hıçkırıklar içinde sürekli bu sözleri tekrarlarken o da herkes gibi ameliyathaneden gelecek güzel haberi bekliyordu.

Aslan Bey, "Songül, böyle yapma," diyerek diz çöktü ve onun ellerini tuttu. "Uyandığında seni bu halde görmek istemez," dedi. Aslan Bey de en az onun kadar kötü durumdaydı. "Ona bir şey olmayacak. Hadi, kalk da yüzünü yıkayalım, biraz kendine gel." Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönen kadın başını iki yana salladı. "Sedef o haldeyken bir yere gidemem. Aslan benim kızım neden hep bunu yaşıyor? Neden ben hiç onun yanında olamıyorum? Ben nasıl bir anneyim ki onu koruyamıyorum?" Sedef yerine onun ölmesi gerekiyordu. Nazlı'nın öfkesini o çekmeliydi, kızı değil.

"Evet, sen olmalıydın!" dedi Fırat Bey. Aslan Bey uyarırcasına, "Fırat?" diyerek susmasını istedi lakin Fırat Bey, "Yalan mı?" dedi. Kaşlarını çatarak Songül Hanım'ı ve Volkan Bey'i gösterdi. "Bu kahrolası ailede kimin eli kimin cebinde belli değil ama bedel ödeyen sadece benim kızım! Eğer Sedef bu kapıdan sağ salim bir şekilde çıkmazsa, Allah şahidim olsun ki Sarmaşık ailesinden kimseyi sağ koymam!" diye bağırarak ortalığı yıktı. Canı yanıyordu ve acısını birilerinden çıkarması an meselesiydi. Yürek acısını öfkesiyle gizledikten sonra bir hışımla arkasını dönüp gitmişti. Sarmaşık ailesini görmeye tahammülü olmadığı için bir süre bahçeye çıkmalıydı. Aksi takdirde bu gece yapacaklarından korkuyordu.

"Kuzey nerede?" Ecrin etrafına baktı, herkes buradaydı ama Kuzey'i görememişti. Arkadaşları, tenha köşelerde Sedef için gizlice gözyaşları döküyordu. Gözleri bir kez daha dolan Ecrin koridor boyunca ilerledi. Kuzey onlar gibi olmadığı için herkesin içinde gösteremezdi acısını. Fakat şu anda herkesten daha fazla acı çektiğini biliyordu. Onu bulmalıydı.

Hastaneden dışarı çıkıp Kuzey'in telefonunu arıyor, aynı zamanda da bahçede Kuzey'e bakınıyordu. Telefonunu bir türlü açmayan çocuğu burada bulamayacağını anladı. Onun nerede olduğunu tahmin bile edemiyordu. Kuzey ile çok fazla anısı olmadığı için böyle anlarda nereye gideceğini bilmiyordu. Onunla olan tüm hatıraları çocukluğa aitti. Geçmişinde olan Kuzey'i iyi tanıyordu ama şimdiki Kuzey'le çok anısı yoktu. İkisi de artık çocuk değildi. Zaman değiştirmişti ikisini de ama değişmeyen tek şey ona olan saf duygularıydı.

Ecrin, başta onun evi ve mekânı olmak üzere gidebileceği her yere bakmıştı ama onu bir türlü bulamayınca aramaktan vazgeçmişti. Kendi acısı daha baskın gelince yine kendisini çocukluğunun geçtiği Menekşe Çocuk Yurdunda bulmuştu. Kimse bilmezdi ama Ecrin buraya sık sık gelirdi. Ne zaman canı yansa ve ne zaman acı çekse gözyaşlarını dökmek için hep buraya gelirdi. O da biliyordu bunun boş bir umut olduğunu ama burada sessizce ağlarken bir yani çaresizce beklerdi. Annesinin onun için gelmesini beklerdi ama o, hiç gelmezdi.

Ve şimdi kardeşlerinden biri ölüm kalım savaşı verirken onun annesine her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes alıp kapıya yaklaştı. Güvenlik kulübesinden ona bakan Ali Bey iç çekerek soru sormadan onun için kapıyı açmıştı. Yaşlı adam yıllardır burada çalıştığı için her bir çocuğu çok iyi tanıyordu. Bazıları buradan kurtulunca bir daha hiç uğramaz ve çekip giderdi. Bazıları ise kendilerini kimsesiz hissettiklerinde buraya gelir ve kaç yaşında olurlarsa olsunlar tıpkı küçük bir çocuk gibi ailelerini beklerlerdi. Fakat her defasında daha kötü bir şekilde çıkıp giderlerdi. Ali Bey onlara hiç soru sormazdı. Gelen çocukları saat kaç olursa olsun içeri alırdı. Eski müdire olsa buna asla izin vermezdi

ama yıllar önce gelen yeni müdire özellikle onu tembihlemişti. Gelen çocukları geri çevirmemesi konusunda onu uyarmıştı. *"Onlar terkedilmiş kimsesiz çocuklar, Ali Bey,"* demişti. *"İster altı yaşında olsun ister otuz, onların bir yanı hep kimsesiz kalacak. Buraya gelenler ya çok kötü yaralıdır ya da kendilerine kimse olacak birilerini bulamamışlardır. O yüzden sakın kapıları yüzlerine kapatma çünkü buraya geliyorlarsa gidecek bir yerleri kalmamıştır,"* diyerek onu uyarmıştı. Evet, Suna Hanım ona aynen bunları söylemişti çünkü o da bir zamanlar buna benzer bir yurtta büyümüştü. Çocukları anlıyordu.

Ecrin, bahçeden içeri girdiğinde karşısında duran eski yurda bakınca gözleri dolmuştu. Onu geceleri bahçeye alırlardı ama yurdun kapısı geceleri kimseye açılmazdı. Otuz çocuğa, yani Yarasalara olanlardan sonra içeride uyuyan küçük çocukları tehlikeye atmazlardı. Gündüzleri yurda girmek serbestti ama geceleri sadece bahçeye girebilirdiniz. Aslında Ecrin bu kuralı çok sevmişti çünkü çocuklar huzur içinde uyurken kimse onları damgalayamayacaktı. "Bizim için çok geç," deyip yurdun içindeki çocukları görmek ister gibi karanlık pencerelerine baktı. "Ama sizler için hâlâ bir umut var."

Yurda baktıkça buraya her geldiğinde olduğu gibi yine anıları canlanmış ve kendisini yine geçmişinde bulmuştu. Bir anda karanlık dağılmıştı zihninde ve güneş havayı aydınlatırken küçük bir kız çocuğu elinde bir bidon suyla koşarak yurttan çıkmıştı. Ecrin onun siyah saçlarına ve ışıltılı kömür karası gözlerine bakınca tebessüm etti. Üzerinde yeşil, çiçekli bir elbise vardı. Kim bilir, kimin eskisiydi çünkü onların yeni kıyafetleri hiç olmazdı. Adımlarını hızlandırıp geçmişinde bırakamadığı çocukluğunu takip etti. Arka bahçeye geldiklerinde Ecrin geçmişindeki anıları canlı tutmaya çalışıyordu. Küçük kız çocuğu bir kayısı ağacının altına ektiği karanfillere tebessüm ediyordu. Gülücükler saçarak onları sulamaya baş-

lamıştı. Tohumları buradaki Fidan ablasından almış ve onları büyütmeyi başarmıştı. Ecrin'in gözyaşları süzülürken, "Yapma," demek istedi ona, "Yapma, annen hiç gelmeyecek ve sen ona o çiçekleri hiç veremeyeceksin," demek istedi çünkü o çiçekleri her yıl annesi için ekerdi.

Ecrin kendisini zorlayarak bu anının devamını hatırlamaya çalıştı. Başarmıştı da çünkü Sedef'in, "Hey, Yakamoz!" diyen sesi çınlamıştı kulaklarında. "Yine mi o salak çiçekleri suluyorsun?" Ecrin neden bu anısını hatırladığını şimdi fark etmişti. Buraya gelirken aklında sadece Sarmaşık vardı.

Onlara doğru gelen boncuk gözlü çocuğu hatırladı ve bir kez daha ağladı. "Hâlâ aynısın," diyerek hıçkırdı. Çocukken de gözleri uslanmaz bir haylazlıkla bakardı, şimdi de öyle. Hâlâ dizleri yara bere içindeydi.

"Yapma, Sarmaşık." Ecrin çocukluğunun çiçeklerin önüne nasıl geçtiğini hatırladı. Onları arkadaşından korumak için kollarını iki yanına doğru açtığını hatırladı. "Annem gelecek. Bunlar onun, lütfen yine koparma." Sedef onları hep koparırdı çünkü çiçeklerden nefret eden bir çocuktu.

"Hı hı, gelir tabii, sen beklemeye devam et."

"Kes şunu, Sedef! Annem gelecek dedim sana!"

"Tamam, ben de gelecek dedim, gelmeyecek demedim ki."

"Ama gelmeyecek der gibi gelecek dedin."

"Geleceği varsa ben gelmeyecek der gibi gelecek desem de yine gelir, salak. Ama gelmeyecek işte çünkü anne kısmına leylekler karışmıyor."

"Leylek nereden çıktı şimdi?"

"Kuzey bana dedi ki, bebekleri annelerine leylekler götürürmüş. Sizin leylekler kör ve aptal olmalı ki sizi annenize götürmek yerine adresi karıştırıp buraya atmış."

"Bu sizin için geçerli çünkü içimizde bir tek siz ikiniz bebekken buraya düşmüşsünüz. Biz ailemizi gördük, Sedef."

"O zaman Kuzey'in leyleği salaktı."

"Niye? Seninki çok mu akıllı da seni buraya attı?"

"Yok, ondan değil. Benimkisi leylek değilmiş. Kuzey dedi ki, benim annem kediymiş."

"Nasıl yani, senin annen bir kedi mi? Ama senin kuyruğun yok."

"Olmadığı için hiç üzülesim gelmiyor." İki çocuğun atışmalarına hatırlayınca Ecrin kıkırdadı. Bir zamanlar ne kadar da saf ve temizdiler. Şimdi ise her biri hak etmedikleri bir ölümle sınanıyordu.

Ecrin bir şeyler daha hatırlamıştı çünkü bu anının devamı vardı. Sedef, "Bak, sana ne getirdim," dedikten sonra küçücük yumruğunun içinde saklamaya çalıştığı deniz kabuğunu gösterdi. Çocukluğu mutluluktan el çırpıp Sedef'in avucundaki deniz kabuğunu alırken, hatırladıkları Ecrin'in içini acıtmıştı. "Ya, bir tane daha mı? Bu çok güzel, nereden buldun?" O küçük kız çocuğu deniz kabuklarını çok seviyordu. Ecrin, hâlâ onları çok seviyordu.

Ecrin hatırlamaya devam etti ve Sedef'in hüzünlü yüzü gözlerinin önünde canlandı. "Dün gece..." deyip yutkunmuştu. "Sen yine uykunda ağlayınca ben de senin için bir şeyler yapmak istedim. Geçen ay yurda gelen o teyzenin her birimize dağıttığı pabuçları hatırladın mı? Kendi pabuçlarımı Feride'ye verdim çünkü onda da bir deniz kabuğu olduğunu biliyordum. O da bana bunu verdi." Çocukluğu yutkuna-

rak Sedef'in ayağına bakmıştı. Ayakkabısının tabanı aşındığı için ayağına taş battığından şikâyetçi olan çocuk, sahip olduğu tek sağlam ayakkabıyı ona deniz kabuğu almak için heba etmişti.

"Bunu neden yaptın? Sen onları çok sevmiştin!" dediğini hatırladı ve içi düğüm düğüm oldu.

Sedef'in güldüğünü hatırlamak Ecrin'i daha çok ağlattı. "Ağlama diye," demişti Sedef. "Belki onu uyurken yastığının altına koyarsan geceleri rüyanda babanı görmezsin ve ağlamazsın. Hem o pabuçları o kadar da çok sevmemiştim. Zaten bir taşa takılınca onun da önü aşınıp açılacaktı," diyerek o gün Ecrin'i avutmuştu. Ecrin bir kez daha hıçkırıklar içinde ağladı kardeşine. Bir kez daha yalvardı Allah'a onu ona bağışlasın diye. O Sarmaşıktı, pes edemezdi. Daha yedisinde kendisinden başka herkes için çırpınan canıydı ve şimdi o, ölüyordu. Böyle bir sonu hak etmiyordu, hiçbiri hak etmiyordu.

Bir süre sonra anıları silindi. Güneş kayboldu ve tekrar karanlık gece geri geldi. Ecrin hep çiçek ektiği o yaşlı kayısı ağacının altına diz çökerek oturdu. Tırnaklarını toprağa geçirip ağlamaya başladı. "Gi-gitme! Bana, bize bunu yine yapma," deyip omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. "Kimsem yok ki sizden başka," dedi. "Gitme, Sarmaşık, gitme." Annesini hiç görmemişti, babası ise onu hep döverdi. Aile bildiği altı arkadaşı vardı ve en deli olanları şu anda ölümle burun burunaydı. Doktor ne demişti öyle? Fazla umutlanmayın mı? Peki, doktor biliyor muydu hiçbirinin umudun ne olduğunu bilmediğini?

Farkında değildi ama Kuzey onu izliyordu. Uzaktan izliyor ama yanına gitmeye cesaret edemiyordu. Kuzey, Sedef'i bir sedyede ameliyathaneye girerken gördükten sonra dura-

mamıştı orada. Hastane üzerine üzerine gelmişti. Nefes alamamıştı, boğulacak gibiydi. Özellikle doktorun söylediklerini duyunca tüm dünyası kararan çocuk kaçmıştı. Evet, kardeşinin yaşam savaşı verdiği hastaneden kaçmıştı. Bu yerden nefret ediyordu, yurttan nefret ediyordu. Yıllar sonra bir gece ansızın onu getiren Sedef'ti. Ona olan özlemini kanlı bedenine sarılarak dindirmek yerine onun anılarıyla dolu olan bu yere gelmişti. Her adımıyla Sedef'in bir hatırası canlanmış ve Kuzey, içi kan ağlayarak o anılara tutunmuştu.

Kimse bilmezdi Sedef ve Kuzey'in arasındaki büyük bağın sebebini ama ikisi bunu çok iyi bildikleri için ayrı severlerdi birbirlerini. Aslında Kuzey ve Sedef gruptaki kimsesiz olan çocuklardı çünkü ikisi de henüz bebekken buraya bırakılmıştı. İkisi de ilk adımlarını anne ve babalarına değil, kimsesizliğe atmıştı. İkisinin de gözleri önce kimsesizliği görmüş, onu tanımış ve onu yaşamıştı. Kuzey burada iki yaşına girdiğinde Sedef altı aylık bir bebekti ve yurda getirilmişti. Diğerleri çok sonradan gelmişti ama Kuzey ve Sedef hep buradaydı. Birlikte büyümüşlerdi, sahip çıkmışlardı birbirine. Kendilerini diğer tüm çocuklardan soyutlamışlardı. Sonra farklı acılar görmüşlerdi. Çocuk bedenlerinde kimsesizliği taşıyan beş çocuk daha sırasıyla katılmıştı aralarına. Efe de buraya çok küçükken gelen bir diğer kişiydi. Fakat Efe bile buraya geldiğinde Kuzey ve Sedef kadar küçük değildi. Her biri birbirine kenetlenmiş ve hiç ayrılmayacaklarını düşünmüşlerdi. Çocukça hayaller kurarak bir gün bu cehennemden kurtulacaklarını düşlemişlerdi.

Kuzey daha çocukken ilk düşünü burada kurmuştu. Bir gün büyüyecek ve kocaman bir ev alacaktı. Sedef'in kilere kapatılıp aç kalmadığı bir ev olacaktı burası. O evde Ecrin geceleri korkup ağlatmayacaktı. İçinde Naz için bir sürü güzel elbiseler olacaktı. Efe orada güvende olduğu için asla

korkmayacaktı. Yiğit'in dayak yemediği ve Hakan'ın ceza almadan oynayacağı bir ev düşlemişti. Ve istediğini yıllar sonra yapmıştı da. Onlar için hayalindeki evi almıştı. Fakat arkasına dönüp baktığında ne Sedef'i bulmuştu ne de Ecrin ve diğerlerini. Hayat her birini farklı bir yere savurduğu için birbirlerini kaybetmişlerdi. İşte o gün Kuzey her zamankinden daha yalnız ve kimsesiz hissetmişti kendini çünkü sahip olduğu her şeyi kaybetmişti.

Oysaki hiç ayrılmayacaklardı ve Sedef ona bir söz vermişti. Sedef o sözü hiç tutmuyordu.

Ve şimdi Ecrin'in gözyaşlarını yıkılmış bir halde izliyordu. Karanlığın içinde duvara yaslanarak oturmuştu ve Koreli onu fark etmemişti. Yine ağlamak için buraya gelmişti. Bunu çok sık yaptığını Kuzey son zamanlarda iyi anlamıştı. Ayağa kalktı, Ecrin'i korkutmamak için yürürken özellikle ses çıkardı. Ecrin'in yanına giderek oturdu. Ecrin bir an sıçrasa da yanında oturan kişiyi görünce rahat bir nefes aldı ve tekrar önüne döndü. Kuzey onun ara ara iç çekişlerini duyuyordu ama bu gibi durumlarda kadınları teselli etmeyi bilmiyordu. Kuzey'in hayatındaki kadınlar genelde duygulara önem vermeyen ve günübirlik eğlenmeyi seven kadınlar olmuştu. Hassas ve duygusal kadınlardan özellikle uzak dururdu ve ne yazık ki Ecrin onlardan biriydi. "Ağlamaman için ne yapmam gerekiyor?" derken cebindeki sigara paketini çıkardı. Ecrin'in gözyaşları daha çok kanatıyordu yarasını. Hayat gerçekten fazla vicdansızdı. Duygusal kadınlardan hoşlanmazdı ve duygusal bir kıza vurulmuştu.

Ecrin'in gözleri onun parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı buldu. "Ben de içebilir miyim?" diye sordu.

"Neyi?"

"Sigarayı."

"Gebertirim!"

"Canım çekti, bir tane içsem ne olacak?"

"O yandığım canın çekecek başka bir halt bulamadı mı?"

"Ne kızıyorsun, sen de içiyorsun."

"Kızım senin göbeğin benimle birlikte mi kesildi? Ben gidip uçurumdan atlasam peşimden mi atlayacaksın, aptal!"

"Evet."

"Ne evet?"

Ecrin kısık bir sesle, "Şey, atlarım işte peşinden," deyince bir sessizlik oldu. Kuzey böyle anlarda küfretmemek için kendisini zor tutuyordu. Çekik gözlerini ona diken Koreli, yaptığı itiraf karşılığında ondan güzel bir söz duymak istiyordu. Tamam, Kuzey de onu mutlu etmek için bir şeyler söylemeyi çok istiyordu. Fakat romantizm anlayışı çok kötüydü ve Sedef o haldeyken bunların hiç sırası değildi. Biri aşırı duygusal ve romantikti, diğeri ise kadın ruhundan zerre kadar anlamıyordu. Ne uyumlu bir çift ama!

Ecrin, "Bir şey söylemeyecek misin?" diyerek onun üzerine gitti. Sarmaşık aklına geldikçe sürekli ağladığı için kafasını dağıtmak istedi. En azından arkadaşı ameliyattan çıkana kadar bir şeylerle meşgul olmalıydı. "Evet," diyerek Kuzey'e baskı yapmaya devam etti. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Düşünüyorum."

"Neyi?"

"Söyleyeceğim şeyi."

"Uzak dur benden, Kuzey, hatta hiç konuşma. Artık selam bile verme!" dedi Ecrin. Tam kalkacağı esnada Kuzey kolunu kavrayarak onu durdurdu. Zaten araları bir öyle bir

böyleyken şimdi iyice kötü olacaktı. "Gözünü seveyim, bari bu gece yapma," diyerek Ecrin'den anlayış bekledi. Ecrin'in elini tutup önce şakağına bastırdı. "Buradasın," dedikten sonra şakağındaki elini usulca indirdi ve kalbinin üzerine bastırdı. "Ve burada," diyerek kızın elini bıraktı.

Kuzey önüne dönüp sigarasını içerken, "Ben bilmem Ecrin sana güzel sözler söyleyip hediyeler almayı," dedikten sonra karanlığı izlemeye başladı. "Ama ağlarsan içim kanar. Bana yüzünü çevirirsen kendime küserim ve benden gidersen kendimden giderim, be kızım," dedi ve ilk kez ona karşı açık oldu. Bunu yapmak Kuzey'in karakterindeki biri için hiç kolay değildi.

"Kabul ediyorum, seni kırdığım çok zaman oldu ama bilerek yapmadığımı iyi biliyorsun," dedi. İçinden Kedicik'e de çok kızıyordu. Eğer Sedef şu anda hastanede olmasaydı, Kuzey de böyle duygusal bir ruh halinde olmayacaktı.

Ecrin ona kırgındı ama bu konuda haklı değildi. Ecrin hayatındayken Buket veya bir başka kadınla ilişkisi olsaydı, Kuzey kendisini savunacak tek kelime etmezdi. Hatasını bildiği için susardı ama o günlerde Naz onun için neyse Ecrin de oydu. Ne zaman ki Ecrin'i içten içe sevdiğini fark etti, işte o saniyede ne Buket kalmıştı ne de bir başkası. Aklı Sedef'teyken ona bunları söylemek hiç kolay değildi. Fakat bu gece sevdiği birinin kaybıyla daha sınanmak istemiyordu.

Ecrin'in gözleri dolunca burukça gülümsedi. "Senin için bir Sedef değilim, değil mi? Senin için Naz neyse ben de hep o oldum," dedi. "Ama bir Sedef hiç olamadım, değil mi?" Ecrin belki de bunu ilk kez sesli olarak itiraf ediyordu. Sedef'i kıskanmak kendisine sakladığı küçük bir sırdı. Kendisini bildi bileli Kuzey'i seviyordu ancak Kuzey, en çok Sedef'i sevmişti. Kıskançlık daha çocukken düşmüştü küçük yüre-

gine. Kuzey'in Sedef'e gülümsemesini, sarılışını, onu sahiplenmesini ve ona olan düşkünlüğünü hep kıskanmıştı. Lâkin Ecrin'in kıskançlığı hiçbir zaman onlara zarar vermemişti. Geçmişte de şimdi de ikisini de hiç incitmemiş ve onların arasını bozmaya hiç çalışmamıştı.

Evet, yıllar sonra bile Kuzey'i Sedef'ten kıskandığı doğruydu. Ancak kıskançlık gibi kötü bir duygunun onu değiştirmesine izin vermemişti. Neden mi? Çünkü Sedef'e olan sevgisi kıskançlığından daha büyüktü. Ecrin sevdiği çocuk için arkadaşını harcayan bir kız olmamıştı hiç. Aksine şu anda bile gözü kapalı Sedef ile yer değiştirmeyi kabul ederdi. O ameliyat masasında Sedef'in yerine yatmak isteyecek kadar büyüktü sevgisi. Allah biliyor ya Sedef, Altuğ yerine Kuzey'e âşık olsaydı ve aynı şekilde Kuzey de onu sevseydi Ecrin tek kelime etmezdi. Duygularını içine gömerek aradan çekilirdi. İkisinin de kalbindeki yeri onun için farklı olabilirdi ama onlara duyduğu sevgi sonsuzdu. Ecrin için Kuzey, Sedef, Yiğit, Naz, Hakan ve Efe aile demekti. Ve ailesini kaybetmemek için sadece duygularından değil, hayatından bile vazgeçebilirdi. Sedef ile aynı anda ağladığı zamanları hatırladı. Kuzey her defasında ilk Sedef'e koşardı ve bu, Ecrin'in canını yakardı. Fakat bir yandan da Sedef artık ağlamıyor diye mutlu olurdu. Bu yüzden Ecrin'in kıskançlığı ondan başka kimseye zarar vermemişti.

Kuzey yanındaki kızın sesindeki kıskançlığı sezdi. "Haklısın," diyerek sigarasını içmeye devam etti. "Evet, hiçbir zaman Sedef gibi olmadı bendeki yerin," diyerek ona karşı dürüst oldu. "Ve şu anda bile seni Sedef ile aynı yere koyamam." Ecrin'in gözlerindeki kırgınlığı görmek hoşuna gitmiyordu. "Seni Sedef'in olduğu yere hiç koymadım ve koymam da," diyerek ona baktı. "Çünkü koysaydım biz şu anda Kuzey ve Ecrin olmazdık, ağabey kardeş olurduk. O yüzden seni

kardeşim olarak hiç görmedim," diyerek bu konuda ilk ve son kez konuştu.

Sedef onun kendi kanından olmayan kız kardeşiydi. Kalbine aldığı kızı istese de kardeşini sevdiği gibi sevemezdi. Sedef sağındaydı lakin solunda Ecrin vardı. Ecrin, "Yani?" dediğinde Kuzey ona ters ters baktı. "Ne seni onun gibi sevebilirim ne de onu seni sevdiğim gibi sevebilirim!" diyerek yanındaki aptal kızı azarladı. Bazı şeyleri açıkça söylemedikçe girmiyordu kafasına.

Ecrin duydukları karşısında gözlerini irice açmıştı, yeteri kadar mutlu olamıyordu. Eğer şu anda kalbi hastanedeki arkadaşı için kandan gözyaşları dökmeseydi, belki de mutluluktan durabilirdi. Ama aklı fikri sürekli Sedef'e kayıyordu. Kuzey bu gece ilk kez onu sevdiğini dile getirmişti. Fakat bunu söylemek için böyle bir geceyi beklemesi tam da ondan beklediği bir hareketti. Yıllar sonra fark ettikleriyle yüreğindeki sanrılar kalkmış ve bir ömre sığdırdığı kıskançlığı bir anda uçup gitmişti. Bedeni büyük bir huzurla gevşerken yıllardır kabul bulmayan duası için şükretti. Kabul olmamasının Ecrin için ceza yerine ödül olduğunu tam şu anda anlıyordu. Ecrin hep *Kuzey, beni de Sedef gibi sevsin* diye dua etmişti. Yaradan onun ne istediğini ondan daha iyi bildiği için bunun olmasına hiç izin vermemişti. Çünkü Kuzey gibi biri, arkadaşı olarak gördüğü bir kıza çok küçük bir ihtimal olsa da âşık olabilirdi. Ancak kız kardeşi olarak gördüğü birisine âşık olması imkânsızın ötesindeydi. Oysaki Ecrin farkında olmadan yıllarca onun Sedef'e olan duygularını isteyip durmuştu. Aslında kabul olmayan her duada bile bizim için büyük bir mükâfat gizliydi.

Ecrin'in telefonu çaldı ve hızla telefonu çantasından çıkardı. Hakan'ın aradığını görünce korkusu büyüdü. Kuzey, "Açma," dedi. Kuzey sırf kötü bir haber almamak için tüm

gece gelen aramalardan kaçmıştı. Sedef'in ölüm haberini almak istemiyordu. Bu, kaldırabileceği bir yük değildi.

Ecrin, "O iyi olacak," derken buna inanmak istiyordu. "O, Sedef Yankı Sarmaşık," dedi kederli bir sesle. "Gerekirse Azrail'e bile bela okur ama yine de bizi bırakmaz." Pes etmek Sedef'in yapacağı bir şey değildi. Sedef tek başına koskoca dünyaya kafa tutan bir deliydi. Ölüme bile diz çöktürür ama inat edip yine sağ kalırdı. Hepsine çılgınlıkları yüzünden kan kusturma fırsatını kimseye bırakmazdı.

Ecrin elleri titreye titreye aramaya cevap verdi. Kuzey de duysun diye hoparlörü bilerek açmıştı. Bununla tek başına yüzleşmek istemiyordu. "Hakan, sana yalvarıyorum onun başardığını söyle," derken sesi titriyordu. İkisi de soluğunu tutmuştu çünkü alacakları tek bir cevap onlar için çok şeyi değiştirecekti.

Önce Hakan'ın boğuk çıkan sesini duydular ama daha sonra, "Ameliyattan şimdi çıktı," diyen kısık sesi geldi. "Yaşıyor ama..." Ve hemen sonra Hakan'ın ağlayan sesini duymuşlardı. Bu iyi değildi.

"Ama ne?"

Hakan, "Komada!" diye bağırdı. "Bilmiyorum, oğlum, bilmiyorum. Doktor buna benzer bir şey söyledi! Uzun süre yağmurun altında yaralı bir şekilde kalmış bu kız! Allah kahretsin! Doktorlar, komaya girdiğini söylüyorlar! Ve en kötüsü de bu geceyi atlatıp atlatamayacağı da belli değilmiş. Ölecek diyor lan bunlar! Kardeşiniz ölecek ve siz kendinizi buna hazırlayın demeye getiriyorlar! Bunu nasıl kolayca söylüyorlar?" diyen Hakan'ın feryadı Ecrin'i gözyaşlarına boğdu. Elindeki telefon parmaklarının arasından kayıp yere düşmüştü. Koma mı?

Ecrin hıçkırarak ağlarken Kuzey'in yumruğunu defalarca yere vurduğunu gördü. Sedef'in adını fısıldayışını ıslak kirpiklerinin arasından izledi. "Hayır! Hayır! Hayır! Bana bunu yapmaz!" diye bağırıyordu. "Yapamaz lan, yapamaz!" Hep aynı şeyleri haykırıyordu ve Ecrin onu teselli edemeyecek kadar kötü durumdaydı.

"Ku-Kuzey, gidelim," deyip hıçkırarak onun koluna dokundu. "Onun yanında olmalıyız. Bu gece bize her zamankinden daha fazla ihtiyacı var." Bu gece her birinin vermesi gereken büyük bir sınav vardı. Bu geceyi atlatmak Sedef için hayati önem taşıyordu. Sedef'in onlara ihtiyacı varken böyle dağılamazlardı. Hep birlikte onun yanında olup yalnız olmadığını hissettirmelilerdi. Çünkü Sedef yalnızlıktan çok korkardı.

Saat sabahın beşi olmuştu ama Altuğ gözlerini dahi kırpmadan camın arkasında uyuyan kızı izliyordu. Ameliyat esnasında komaya girmiş olması umurunda değildi. Bugün olmazsa bile yarın mutlaka uyanacaktı. Varsın yıllarca sürsün uyanışı, beklerdi. Onu bir asır bekleyebilirdi ama yeter ki şu son birkaç kritik saati de geride bıraksın. Doktoru bu gecenin onun için hayati risk taşıdığını söylemişti. Şükürler olsun ki şu ana kadar iyi gidiyordu. Bu katta ondan başka kimse yoktu çünkü buraya girmek yasaktı. Sedef hayati tehlikeyi atlatmadıkça onu normal bir odaya almayacaklardı. Bu yüzden bir süre kimse onu göremezdi. Ancak bu Altuğ için geçerli değildi. Söz konusu Sedef ise hiçbir güç onu görmesine engel olamazdı. İçeride serumunu değiştiren hemşireye bakınca canı bir kez daha yandı. İlaçların ona bir faydası yoktu ki. Ne bir ilaç ne de herhangi bir tedavinin ona faydası yoktu. Sedef yine bir şekilde kendi yaralarını kendisi sararak bunun üstesinden gelmeliydi. Haklıydı, kendisi için *ben yaralasarım*

derken hep haklıydı. Şu anda bile yaralı bedeni hiçbir ilacı kabul etmediği için kendi savaşını veriyor ve kendi yaralarını sarmaya çalışıyordu.

Camın diğer tarafındaki kızı izlerken, "Üşüyor," diye fısıldadı. Üzerinde ince bir çarşaftan başka hiçbir şey yoktu. Üstelik teni de normal olmayacak kadar solgundu. Bir an içeri girerek gözlerini açmak istedi çünkü o gözlerdeki hüzünle karışık neşeyi özlemişti. Dudaklarını kapatan oksijen maskesini çekip atmak istedi. O dudaklardaki şen kahkahalara muhtaçtı. Altuğ onu yattığı yerden kaldırmak istedi. Etrafında çocuk gibi koşturup sakarlık yapmasına ve her defasında kendisini haklı çıkarmasına hasretti. "Dayan, Sedef," diye mırıldandı. "Sana yalvarıyorum, biraz daha dayan." *İsterse hiç uyanmasın ama atmayı bırakmasın kalbi* diye düşünüyordu. Onu kaybetmekten o kadar çok korkuyordu ki komada olmasına üzülemiyordu. Şu an tek düşüncesi bu geceyi geride bırakmasıydı.

İçi daralmıştı, bir sigara içmek için koridora yöneldi. Asansörde Sedef'in doktorunu görmeyi beklemiyordu. İkisi de alt kata inerken nihayet onu en çok korkutan soruyu sorabildi. "Sedef'e ilaçlar etki etmiyor," diyerek doktora baktı. "Komadaki süreç uzarsa..." demişti ki devamını getirmeye dili varmadı. Uyurken nasıl beslenecekti? Onun durumu diğer hastalardan çok farklıydı. Bu süreç bir haftayı bulursa yarası olmasa bile açlıktan onu kaybedebilirdi.

Elinde bahsi geçen hastasının dosyasını tutan doktor, saatlerdir onun raporlarını inceliyordu. İşi gereği her ihtimali değerlendirmeliydi. "Bu konuda bir endişeniz olmasın," diyerek Altuğ'u rahatlatmaya çalıştı. "İçeriği birbirinden farklı serumlar var. Bazıları ilaç görevi görür, bazıları da besin. Evet, tedavi amaçlı serumların Sedef Hanım'a bir faydası olmaz," deyip gülümsedi. "Ancak nasıl ki yediği yemekler ona yarar

sağlıyorsa vitamin takviyesi amaçlı verdiğimiz serumların da faydası olacaktır."

Doktor elinde tuttuğu dosyayı açarak on dakika önce çıkan tahlil sonuçlarını Altuğ'a gösterdi. "Bu antibiyotik ve besin içeren bir serumun hasta üzerindeki çizelgesi," dedikten sonra işaret parmağıyla mavi daire şeklindeki noktayı gösterdi. "Bu renkler, şu anda herhangi bir açlık çekmediğini gösteriyor. Diğer çizgiler ise hâlâ canı yandığının kanıtı. Gördüğünüz üzere ilaçların etkisini gösteren çizelge çok düşük. Ancak besinle ilgili olan çizelge normal düzeyinde ilerliyor çünkü besin için verdiğimiz serumlar işe yarıyor." Alaz'ın uzmanlık alanı tıp değildi ve doktor onun anlayacağı şekilde anlatmayı başarmıştı. Her bir raporu ona detaylıca anlatmıştı ve çoktan asansörden inmişlerdi. Bu gece için Altuğ'u mutlu eden tek şey, vitamin takviyelerinin işe yaradığını duymaktı.

Sadece beş dakika, beş dakika içinde yeniden burada olacaktı. Sedef tamamen tehlikeyi atlatmadıkça bir an bile başucundan ayrılamazdı. Fakat biraz dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı çünkü Sedef'i o halde gördükçe daha kötü oluyordu. Hastaneden çıkınca bahçede gördüğü en yakın banka oturdu ve ceketinin cebindeki sigara paketini çıkardı. Bir dal sigarayı henüz yeni yakmıştı ki yanına oturan Atalay'ı gördü. Oysaki kimseyle konuşacak durumda değildi. Atalay, "Sigarayı bırakmaya karar verdiğini sanıyordum," diyerek ona daha önceki bir sözünü hatırlattı. Büyük bir nefes daha çekti ciğerlerine. "Bir süre daha erteledim."

"Ne kadarlık bir süre?"

"O uyanana kadar."

Başını gökyüzüne doğru kaldırdı Atalay, bu konuda onun üzerine gitmeyecekti. Şu anda neler hissettiğini tahmin ediyordu. Pişmanlık ve suçluluk. "Senin hatan değildi,"

diyerek arkadaşını rahatlatmak istedi. Çok iyi tanıdığı biri olduğu için Altuğ'un kendisini suçlamayı bırakmayacağını biliyordu.

Altuğ, "Ne önemi var?" dedi. "Kim haklı, kim suçlu, ne önemi var ki?" Hiçbiri bu gece Sedef'in yaşadıklarını telâfi etmeyecekti. Hiçbiri bu gece Sedef'i ona geri vermeyecekti. Sedef'in o köprünün üstündeki görüntüsü aklına geldikçe burnunun direği sızlıyor, yutkunamıyordu.

"Öldü sandım, Atalay," dedi kısık bir sesle. "Ben orada onu kollarıma aldığımda öldü sandım. Hiç hareket etmiyordu. Sırılsıklamdı ve kanlar içindeydi. Hiç hareket etmiyordu. "Teni soğuktu ve nefesi yok gibiydi." O gece o köprünün başında Sedef'in ölümünü görmüştü. Bunu ona unutturacak hiçbir güç yoktu. En kötüsü de Sedef yanına gelmesi için ona yalvarmıştı. Korkuyordu ve Altuğ yetiştiğinde gözlerini çoktan yalnızlığa yummuştu. Bu geceyi atlatacak mıydı, o da belli değildi. Hadi atlattı diyelim. Peki, uyanacak mıydı? Komadaki bir kızın uyanacağının sözünü biri ona verebilir miydi? Bu gece yas vardı bu şehirde. Bulutlar kuşanmıştı siyah örtülerini ve bir kaybın yasını tutar gibi yağmur olup yağıyordu yüreğine. Sedef ona *korkuyorum* demişti ve Altuğ onun yanında olamamıştı. Şimdi kendisi de korkuyordu, hem de hiç olmadığı kadar çok korkuyordu.

İkisi de sessizliğe bürünmüştü. Söylenecek hiçbir söz kanayan yaralara iyi gelmeyecekti. Teyzesi yapmıştı! Onu ölümün eşiğine getiren öz teyzesiydi ve o, ölmüştü! Altuğ onun yaşamasını o kadar çok isterdi ki. Hak ettiği cezanın en ağır olanını ona yaşatmak için yaşamasını çok isterdi. Yavuz ve diğerleri bu kaçırılma işine kimlerin dâhil olduğunu araştırıyordu. Altuğ şu anda Sedef'ten başka hiçbir şey düşünecek durumda olmadığı için gereken araştırmayı kendi arkadaş-

larına bırakmıştı. Aslı olanları ağlayarak anlattığında bir kez daha yenilgiyi yaşamıştı. Bu herkes için ağır bir travmaydı.

Atalay, "Zor olduğunu biliyorum ama Yankı başaracak," dedi. Altuğ artık bu sözlere inanmıyordu.

"Başarması için yaşamayı istemesi gerekiyor." Acı dolu bir nefes koyuverdi. "Ama o yaşamak istemiyor ki."

"Ne demek istiyorsun?"

Altuğ, ameliyat bittikten sonra Sedef'in doktoruyla konuşmuştu. Ayak bileğindeki lifler eskisinden daha fazla hasar görmemişti. Oysaki ayak bileği daha önce kırılmıştı ve henüz tam olarak iyileşmemişti. Sedef kaçırıldığında birkaç dakika yürüse bile ayak bileğinde ciddi bir hasar oluşurdu ve bu da testlerde çıkardı. Sedef o köprüye yürüyerek gitmemişti, kırık bileğiyle gidemezdi de. Aslı, herkesin gittiğini, geriye sadece iki kişinin kaldığını söylemişti. Sedef'in teyzesi ve bir adamın kaldığını söylemişti. Aslı'ya dokunmamaları konusunda onları ikna ettikten sonra dışarı çıkmışlardı. Sedef köprüye kadar yürüyerek gitseydi, bu ortaya çıkardı. Arabaları bağ evinde olduğuna göre köprüye yürüyerek gitmişlerdi. Bu da demek oluyordu ki orada kalan son adamın kucağındaydı. Teyzesi, Sedef ve onu taşıyan kişi... Eğer birini kaçırıyorsanız mutlaka bir silahınız olmalıydı, değil mi? Peki, bir erkek silahını nerede taşırdı? Tabii ki belinde! Sedef onun kucağındayken o silahı alabilir, hatta onu vurabilirdi! Sadece o adamdan değil, teyzesinden bile kurtulabilirdi. Evet, bunu yapabilirdi çünkü Altuğ, onu en iyi şekilde eğitmişti. Ama bunu yapmadı çünkü Sedef ölümü istedi! O yüzden şu anda ölümün eşiğinde ve komadaydı çünkü Sedef geri gelmek istemiyordu! Kahretsin ki onun gitmesine izin veremezdi. Sedef ölmeyi çok istiyor olabilirdi ama Altuğ hiçbir zaman böyle bir şeye izin veremezdi. Bu, kendisi için bir intihar olurdu.

"Sen beni yaşatma artık, sen beni öldürerek yaşatamazsın," diyen sözlerini hatırladıkça kahroluyordu. Belki yine onun hayatına karışıyordu ama gitmesine izin veremezdi.

Bir şans daha diye yalvardı içinden. Başka bir hayatta değil, sahip oldukları tek hayatta *onunla bir şans daha* diye yalvardı. Ona hak ettiği hayatı vermesi için, gözlerindeki hüznü dağıtması için ve en önemlisi kimsesiz bir kızın kimsesi olması için bir şans daha istedi. Yaralarını sarmasına izin versin diye Allah'a tüm benliğiyle dua etti. Sedef'e onu kendisinden daha çok seven biri olduğunu kanıtlaması için son bir şans daha istedi. İkisi de birbirini kanatmak dışında mutlu etmeyi bilmiyordu. Mutluluğu sadece birlikteyken öğrenebilirlerdi.

Altuğ, "Onu görmeliyim," diyerek ayağa kalktı. Henüz bitirmediği sigarasını söndürdükten sonra hızlı adımlarla hastaneye doğru yürüdü. Şu beş dakikada bile onu özlediği için korkuları daha da büyümüştü. Ne zaman ona sırtını dönse başını belaya sokan bir kadındı. Onu gözlerinin önünden ayırmaya korkar olmuştu.

Hastaneye girdiğinde Kuzey'i etrafına bakarken gördü. Birini arar gibiydi ve gözleri Altuğ'u bulunca hemen yanına geldi. "Doktorların ne dediği umurumda değil, beni ona götür!" diyerek kaşlarını çattı. "Eğer biri daha onu görmemin mümkün olmadığını söylerse bu gece rahat duracağımı sanmıyorum!" deyince Altuğ başını salladı. Kuzey'in şu anda ne hissettiğini bildiği için ona kızamıyordu. Yukarıda yatan kadın ikisi için de çok değerliydi.

Altuğ asansöre doğru yürürken, "Benimle gel," dedi. Yoğun bakımda yatan hastaların olduğu bölümün kapısını açan özel bir kartı vardı. Bunun için başhekimi ikna etmesi hiç kolay olmamıştı. Lakin diğer hastaların hayatını tehlikeye atacak her şeyden özellikle kaçınıyordu. Bu konuda hastane

çalışanları onu özellikle uyarmıştı. Kısa süre sonra asansörden indiler. Artık dördüncü kattaydılar. Koridorda yürürken Sedef'in kaldığı odada bir sorun olduğunu gördü. Kapısının hemen üstünde duran alarmın kırmızı renkte yanıp söndüğünü görünce yerinde kaskatı kesildi. Bu tür cihazlar kapıların üstündeki duvara monte edilmişti. Burada hayati tehlikesi olan acil durumdaki hastalar olduğu için bu gerekli bir önlemdi. Bu cihazlar hastaların bağlı olduğu cihazın monitörüne bağlıydı. Hayati fonksiyonları değişirse alarm yanıp sönerdi. Böylece hastayla ilgilenen doktorun çağrı telsizine uyarı gönderirdi. "Doktor!" diyen bir hemşire Sedef'in odasından çıkıp, "Doktor Bey neden çağrıya cevap vermiyor? Biri derhal Ufuk Bey'i çağırsın! Acele edin, hastayı kaybediyoruz!" diye bağırıp tekrar odaya girince Altuğ sendeledi. Kulağında yankılanan tek ses hemşirenin, "Hastayı kaybediyoruz!" diyen sesiydi.

Olmaz Sedef, bu yaptığın olmaz.

"Kedicik mi?" Kuzey onun dağılan yüzüne korkuyla baktı. "Odadaki benim kardeşim mi?" dedi endişeyle. Her şey apaçık ortadayken bu soru havada asılı kalmıştı. Ne Altuğ cevap verecek durumdaydı ne de Kuzey o cevabı kabul edecek haldeydi.

İkisi de hızla koşmaya başladı. Altuğ aceleyle onun odasına girdiğinde gördüğü sahne karşısında bu gece bir kez daha öldü. Belki güneşin doğmasına bir saat kalmıştı ama hayır, onun için bu gece devam ediyordu ve karanlık hiç dağılmamıştı. Sedef uyanmadıkça bu gece hep gece olarak kalacaktı ve hiç bitmeyecekti. "Sedef?" Onun ismi öyle bir dökülmüştü ki dudaklarından... Hemen sonrasında hayat durdu. Zaman durdu, ona dair her şey durdu çünkü Sedef Sarmaşık'ın kalbi durmuştu.

Her şey etrafında dönüyordu. Kuzey'in haykırışını, hemşirenin onu uzaklaştırmaya çalışmasını ve odaya doluşan doktorları kendini kaybetmiş bir halde izliyordu. "Hadi!" diye bağırıyordu doktoru. Sedef'in göğsünü açarken yanındakilere bir şeyler söylüyordu. Elindeki elektroşoku Sedef'in hareketsiz göğsüne bastırırken, "250'ye şarj et!" diye bağırıyordu ve yine deniyordu. Fakat hiçbir şey değişmiyordu çünkü bedeni yukarı doğru havalanan kızın cansız vücudu tekrar yatağa düşüyordu. Hepsi kalp ritimlerini gösteren monitöre bakıyordu ama o kahrolası çizgi hiç değişmiyordu! "300!" dedi doktor ve tekrar denedi lakin yine olmadı. Bu sayı gittikçe arttı lakin değişen hiçbir şey olmuyordu. Ama olmalıydı, değil mi? İkisi için de bu gece değişen bir şeyler olmalıydı, olmak zorundaydı.

Altuğ, "Hadi, Sedef," diye mırıldandığında kim bilir kaçıncı kez şok aleti onun göğsüyle buluşmuştu. Ancak yukarı havalanan bedeni tekrar yatakla buluşurken o kahrolası monitörden hep aynı ince ses çıkıyordu! Değişen hiçbir şey yoktu!

"Benimle kal!" Kuzey gözleri dolarak yatakta uyuyan kız kardeşine baktı. "Gitme, benimle kal!" diye ona yalvardı. Ne çok şahitlik yapmıştı gözyaşlarına bu sisli gece, ne çok bedene ölümü tattırmıştı.

Altuğ soluğunu tutmuş, gözlerini bir saniye bile monitörden ayırmıyordu. Sedef'in kalbi atmadıkça sanki göğsünde onun adını haykıran kendi kalbi de duruyordu. Tüm uzuvları histerik bir krizin etkisiyle titriyor, bükülen dizleri onu güçlükle taşıyordu. Omuzları çökmüştü. O güçlü ve yıkılmaz duruşundan eser yoktu çünkü Alaz Altuğ Sipahi en büyük yıkımını yaşıyordu. Daha küçücük bir çocukken atılmıştı silahların ve ölümlerin içine. Daha on yaşındayken ona izletmişlerdi ilk ölümü. Ölüm nedir bilmeyen bir çocuk, o

gün ilk kez ölümle tanışmıştı. Bir farkı yoktu aslında onun da Sedef'ten. İkisi de benzer hayatlar yaşamış ve en kötüsüyle defalarca sınanmıştı. Belki de o Sedef'ten bile daha kötüsünü yaşamış ve görmüştü. Her görevin sonunda birileri kurtulurken birilerinin ailesi kayıpları için gözyaşı döküyordu. Üzerinde onlarca şükür ve ah varken onun hayatı da hiç kolay olmamıştı. Bir kalbi olduğunu unutmuştu. Hislerine gem vurup arkadaşları için her şeye katlanarak harcamıştı tüm nefeslerini. Tıpkı bir robot gibi kendini hep aynı şeylere programlamıştı. İnsanların duygu adını verdikleri şeyden bihaber yaşamıştı.

Sonra Sedef gelmişti hayatına. Tüm çılgınlığıyla esip gürlemiş ve onu deli etmişti. Ama tatlı tatlı gülümseyip yaptığı her deliliği masumlaştırmıştı nazarında. Eşi benzeri olmayan bir kadın olduğunu bilseydi, yine onu dünyasına alır mıydı? Tüm hayatını işgal edeceğini ve her yerde silinmeyecek izler bırakacağını bilseydi yine alır mıydı onun davasını? Cezaevinde elinde bir bavulu bile olmadan çıkan o kaçık kadının ona böylesine kök söktüreceğini bilse o gün yine peşinden gider miydi? Yine gizlice onu takip eder miydi? Deliydi bu küçük kadın; söz dinlemez, haylaz bir çocuktu. Ama bazen öyle bir şey yapardı ki afallattırırdı insanı. Öyle bir söz söylerdi ki karşısındakini susturur ve düşündürürdü. Sedef Sarmaşık çocukluk ve olgunluk arasında sıkışıp kalmış biriydi. Sürprizlerle dolu olduğu için size sürekli yeni şeyler yaşatırdı. Geveze, sakar ve sivri dilli bu kadın, tanıdığı kimseye benzemiyordu. Ona ne söylerse söylesin Sedef kendisini haklı çıkarırdı. Öyle bir laf cambazıydı ki eğriyi düz kabul ettirir ve yanlışı inat edip doğru çıkarırdı. Sıradışı biriydi. İşin garip kısmı, etrafındaki herkese kök söktürürken aynı zamanda kendisini sevdirirdi de. Öylesine efsunluydu ki bir şekilde herkese kendisini sevdirir ve onların hayatında yer edinirdi.

Böyle bir kadının karşısında onun bir şansı olabilir miydi? Zaten bu hareketleriyle sızmamış mıydı yüreğine?

Karakterleri farklı olsa da ikisinin de yaşadıkları aynıydı. İkisi de farklı yollarda ama benzer acılarla en kötü şekilde vermişti hayat kavgasını. Evet, Sedef'e çok zarar vermişti ve evet, onun tarafından da bir o kadar zarar görmüştü. Lakin Sedef'in aksine Altuğ içindeki yangını dışarı yansıtamazdı. Sedef kafası atınca, "Yakarım adamım, canım yanarsa çok pis yakarım!" diye bağırıp öfkesini kusardı. Neşeliyse inceden laf sokup, "Evet sevgili eğitmenim, bugün benim için ne tür işkence planlarınız var?" diyerek güler ve mest ederdi. Acı çekiyorsa, "Benim benden başka kimsem yok! O yüzden uzak durun benden çünkü ben kendimi kolay büyütmedim!" der ve yıkıp geçerdi.

Fakat onun aksine Altuğ yapamıyordu bunları. Çok istese bile ona, "Kimsesiz olan sadece sen değilsin, gör artık! Ben de en az senin kadar kimsesizim!" diyemezdi. "Kimsem sen ol, ben de senin olayım ama artık son verelim şu bitmeyen kavgamıza," demeyi çok istemiş ama yapamamıştı. Kahretsin, ikisi de o kadar inatçı ve dediğim dedik olmak zorunda değildi! Kanadılar ve kanattılar birbirlerini. Nasıl sevilir, bilmediler ama öğrenmek için de bir şey yapmadılar.

Şimdi onun yataktaki solgun bedenine baktıkça her şeyin ne kadar da boş olduğunu en acı şekilde öğreniyordu. O çoktan Sedef'e karşı kaybettiğini anlayıp kabullenmişti bunu. Hayır, Sedef'i bu halde gördü diye anlamamıştı yenilgisini. Ve hayır, kaybetme korkusu bunu anlamasına sebep olmamıştı. Altuğ bunu Sedef'in sarhoş olduğu otel odasında anlamış ve yeniden başlama kararı almıştı. İnsan sevdiğinin değerini, onu kaybedince daha çok anlar derler. Peki, Altuğ bu kaybetme duygusuyla yüzleşmeden önce her şeyi anlamışken neyin sınavını veriyordu?

Ve tam o esnada küçük bir ses yükseldi monitörden. Soluğu kesildi, monitörden gözlerini ayırmıyordu. Dümdüz ilerleyen yeşil çizgiler yavaşça zikzaklar çizince uzun zamandır tuttuğu nefesini sesli bir şekilde koyuverdi. Doktorlar, "Geri döndü, acele edin!" diyerek onunla ilgileniyordu. Altuğ geriye doğru sarsakça birkaç adımı güçlükle atmıştı. Sırtı duvarla buluşan adam daha fazla dayanamayıp yere yığıldı. Yüzünü sıvazlayan parmakları titriyordu. "Yaşıyor, hâlâ yaşıyor," diyerek kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. Fakat az önce şahit olduğu görüntülerin korkusu o kadar büyüktü ki uzun süre kendisine gelebileceğini sanmıyordu.

Diz çöktüğü yerde başını ellerinin arasına aldığında hâlâ titriyordu. Etrafındaki kalabalığa inat gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Dünya üzerindeki hiçbir soy isim seni bu kadar iyi yansıtamazdı," diye sessizce sitem etti. Ona baktı ve içi acıdı. "Zehirlisin, Sarmaşık," dedi. "Dikenlerin dokunanın elini kanatıyor, zehrin damarlarına sızıp içlerine işliyor. Ne sen bana unutturabilirsin bu geceyi ne de ben kendime," dedi. Sesinde bir adamın çöküşü vardı.

Tüm merhemler başkalarının olsun, ben sendeki zehre meftunum. Yeter ki sen hep yanımda, yakınımda ol.

9. BÖLÜM

Bir ay sonra

Zaman ne garip bir yanılgıydı, değil mi? Aslında zaman tıpkı hastalık gibiydi. Kimisi gaflet uykusuyla atlatıyordu onu, kimisi de derin bir kederle. Sedef Sarmaşık için de son günlerde zaman öyle geçiyordu. Gözlerini yumduğu ölüm uykusundan uyanmak istemezcesine derindi yaşadığı acılar. Tek başına verdiği bu hayat kavgasında uyku, son mücadelesiydi. Ne etrafındaki gözyaşlarını duyuyordu ne de sessiz yakarışları. Dile dökülmese de ve kimse tarafından görülmese de zordu yaşadıkları. Yaşadığı her şeyi sineye çekmiş ve dudaklarına kondurduğu sahte gülüşüyle ne güzel kandırmıştı herkesi, değil mi? Yedi yaşında sokaklarla tanışan küçük bir çocuk, ne de güzel kendinden büyük bir oyun oynamış ve kandırmıştı herkesi. Oysaki kimse bilmezdi ama ne de çok beklemişti ona uzatılacak bir yardım elini. Sahi, ne diyorlardı ona? Bencil mi? Evet, tanıdıkları en çok bencillikle vururdu onu. Bencil diye suçladıkları kız son mücadelesini bir ay önce vermişti. Her şeyden vazgeçerek dalmıştı derin uykusuna. Sanki, "Alın sizin olsun bu dünya, ben artık yokum," der gibi bir ay boyunca açmamıştı gözlerini. Şimdilerde herkes pişmandı, herkes onun şen şakrak sesine hasretti.

Hayati tehlikeyi atlatmış olabilirdi ama hiçbir doktor uyanıp uyanmayacağı konusunda teminat vermiyordu. Fakat bu yıldırmıyordu arkadaşlarını. Bir ay boyunca hastaneyi mesken tutan arkadaşlarını yıldırmıyordu. Sahip oldukları tek şey, ellerinde kalan küçük bir umuttu. Tutundukları bu umut onlara dayanma gücü veriyordu. Tam bir ay, evet inanılması güç ama arkadaşları bir ay boyunca hastaneden hiç ayrılmamıştı. Hemşire onları odadan kovmak için gelene kadar Sedef'in yanında ayrılmıyorlardı. Uyuyan kızın yanında olup onunla sohbet ediyorlardı. Bunu hep birlikte değil, sırasıyla yapıyorlardı. Geceyi ise hastanenin koridorlarındaki rahat olmayan banklarda geçiriyorlardı. Arada banyo gibi küçük ihtiyaçları için hastaneden ayrılıyorlardı. Ancak bunu bile sırayla yapıyorlardı. Sanki hepsi birden hastaneden çıksa Sedef yokluklarını hissedecekmiş ve gidecekmiş gibi korkuyorlardı. Tüm hastane çalışanları bir ay boyunca hastaneden hiç çıkmayan bu grubun azmini ve aralarındaki güçlü bağı hayretler içinde izliyordu. Belki de Sedef'in bu hayatta yaptığı en büyük doğru, çocukların hayatına dâhil olmaktı.

"Kapının dışındaki sesleri duyuyor musun?" Kuzey tebessüm ederek yatağın kenarına oturdu ve Sedef'in soğuk elini tuttu. "Yiğit ve Süslü yine kavga ediyor." Gülerek başını salladı. "Evet, Kedicik, onlar hâlâ kavga etmeden duramıyor." Uyuyor olabilirdi ama her biri onunla uzun uzun konuşmayı seviyordu.

Kuzey, "Yiğit kesin sana vermiştir güzel haberi, değil mi?" dedi. "Doktorlar çok büyük bir gelişme katettiğini söyledi. Böyle giderse en fazla üç yılda Yiğit'in beyni normale dönebilirmiş." Evet, hâlâ uyuduğunda gün içinde yaptığı her şey zihninden siliniyordu Yiğit'in. Hâlâ kendisini o korkunç gecede sanıyordu. Lâkin bu artık sadece birkaç saat sürüyordu ve daha sonra dün unuttuğu her şeyi yeniden hatırlıyordu.

Bu onlar için büyük bir gelişmeydi. *Bir tek sen kaldın* demek istedi, *tamamlanıp yeniden biz olmamız için bir tek sen kaldın.*

"Sedef Yankı Sarmaşık," diyerek iç çekti. Sedef'in buz gibi elini yüreğindeki yangını dindirmek istercesine sıkmıştı. "Yapma be kızım, bize bunu yapma artık," diyerek ona sitem etti. Artık uyanmalıydı.

Odada yalnız oldukları için Kuzey dolan gözlerini gizleme çabasına girmemişti. "Ben uzun zamandır iyi değilim, Kedicik," dediğinde çaresizlik içinde kıvranıyordu. "Sensiz iyi olamam. Madem Sedef bunu yapamayacak kadar yorgun düştü, o vakit söyle Yankı'ya, seni bana geri getirsin." İçi yanıyordu çünkü onun Kediciği böyle susmazdı. O çok severdi konuşmayı, onu susturmak mümkün değildi. Şimdi bu yaptığı hiç olmuyordu.

"Sana neden kedi dediğimi sen de dâhil olmak üzere kimse bilmedi." Kuzey gözlerinden süzülen bir damla yaşa engel olamadı. "Henüz üç günlük bir bebekmişim," diyerek uyuyan arkadaşına hiçbirinin bilmediği geçmişini anlatmaya başladı. "Anne sütüne muhtaç üç günlük bir bebek düşün, Kedicik. On yedisinde lisede hamile kalmış. Kürtaj için çok geç kaldığını anlayınca beni doğurmak zorunda kalan bir annenin oğluyum ben," dedi ve gözleri dolu dolu gülümsedi. "Ölmem için beni bıraktığı tren rayından beni kurtaran bir kedi olmuş." Yaklaşan trene rağmen başından ayrılmayan o kedi, birilerine sesini duyurana kadar hiç susmamıştı. O kedi, annesinin yapmadığı anneliği o gün Kuzey'e yapmıştı. Bir bekçi son anda çekip almıştı Kuzey'i trenin önünden. . Kedinin susmak bilmeyen sesi bekçiyi Kuzey'in olduğu yere getirmişti. İstasyondaki kamera kayıtlarından polisler Kuzey'in annesini bulmuştu. Lakin utanç kaynağı olan bu bebeği ne annesi ne de annesinin ailesi isteyince onu yurda bırakmışlardı. Evet, Kuzey gizlice müdire annenin odasına girmiş ve

kendi dosyasını okumuştu. O odaya girerken bunları öğrenmeyi beklemiyordu. Annesinin adı sanı neymiş, iyice aklına kazıyıp öyle çıkmıştı odadan.

Yıllar sonra annesini bulduğunda aklında birçok senaryo vardı. Acıyan yüreğine inat buruk bir tebessüm kondurdu dudaklarına. "Ailesinin zoruyla benden vazgeçmişti annem," diyerek uyuyan arkadaşına anlatmaya devam etti. "Yani aklımdaki şeylerden biri buydu. Belki de bana bakacak maddi durumu yoktu, değil mi, Kedicik? O yüzden gelip beni alamamıştı o cehennemden. Sorun değildi, ben bakardım ona," deyip gülümsedi. "Gece gündüz çalışır ama annemin hiçbir şeyini eksik etmezdim," dedi. Annesiyle tanışmadan önce bunlar vardı aklında. Terk edilmesi üzerine birçok senaryo vardı aklında. Doğumdan sonra ailesi annesine baskı yapmış olabilirdi. Onlardan korktuğu için Kuzey'i tren rayına bırakmak zorunda kalmış olabilirdi. Belki de ailesi annesini zorla evlendirmişti. Kocası zorbanın teki olduğu için annesi ona katlanamıyordu. Bu da sorun değildi, Kuzey kurtarırdı onu. "Hani annem ya o benim, saçının teline zeval getirmez ve gözlerinden yaş akıtmazdım. Yapardım kızım ben, yapardım," diyerek başını yorgunca salladı. O yeter ki öl desin, Kuzey bunu da kabul ederdi ama yeter ki onun annesi olmayı istesin.

Bir gözyaşı daha süzülmüştü çenesine doğru. "Aklımda bunlar varken yıllar sonra izini buldum ve gittim kapısına." Sertçe yutkundu, bunları anlatmak onun için zulümdü. "Evi saray gibiydi, be kardeşim," diyerek içi acırcasına başını salladı. "Öyle aklımdaki gibi harabe bir yer değildi. Bahçenin kapısından geçmek istedim ama güvenlik beni annemin evine almadı. Tam onlara *içerideki benim annem* diyecektim, bir araba yanaştı ve pahalı kıyafetleriyle bir kadın indi." O günü

yeniden yaşarken canı yanıyordu fakat bunları bir tek kardeşine anlatabilirdi.

"Yanında ona sevgiyle bakan bir adam ve biri kız biri erkek olmak üzere iki tane de küçük çocuk," diyerek anlatmaya devam etti. O günü nasıl unutabilirdi ki? "Küçük oğlanın elinde bir top vardı. Ayağı takılınca elindeki top yere düştü ve bana doğru yuvarlandı. Topu yerden alıp yanıma gelen çocuğa uzattım. İşte o esnada annemin sesini duydum. 'Alma o şeyi,' dedi, yüzünü buruşturarak çocuğuna beni gösterdi. 'Tinerci mi bağımlı mı belli değil, uzak dur şundan,' dedi benim için. Bunları bana söylemişti, Kedicik. Haklıydı kadın, henüz on sekiz yaşında dövüşlere atıldığım için yüzüm gözüm yara bere içindeydi. Üzerimdekiler desen eski şeyler." Evet, haklıydı annesi olacak kadın. O kadar haklıydı ki Kuzey o gün kendisini yakıştıramamıştı annesinin yanına. Bir oğula bunu hissettirecek kadar çok haklıydı annesi.

Gözyaşlarını elinin tersiyle kabaca sildiği gibi o günü de aklından silmeyi ne çok isterdi. Keşke onu görmeye hiç gitmeseydi ve annesi hâlâ aklındaki gibi masum kalsaydı. "Yapamadım, söyleyemedim ona oğlu olduğumu," dedi, kendi acısıyla alay ederken bir kez daha güldü. "Nasıl yapardım ki? Evlenmiş, iki çocuğu ve kocasıyla düzenini kurmuştu. Benim ona ihtiyacım olabilirdi ama onun bana ihtiyacı yoktu ki." O yüzden susmuştu Kuzey ve bozmamıştı annesinin kurulu düzenini.

"Ama yanımdan geçerken bana bakıp yüzünü buruşturmasaydı keşke," dediğinde burnunun direği sızladı. "Ya da kocasına, 'Böylelerini doğurup doğurup sokağa atıyorlar, sonra kapımızda bitiyorlar dilenci gibi,' demeseydi keşke. Bu çok kanıma dokundu, be güzelim. Neden mi? Çünkü beni doğurup sokağa atan ondan başkası değildi." Oysaki ne umutlarla gitmişti annesinin onu hor gördüğü o kapıya.

"Çok sonradan öğrendim, o çocukları onun doğurmadığını. Benim doğumun esnasında yaşadığı bir problem sebebiyle bir daha çocuk doğuramayacak duruma gelmiş. O da gitmiş, kendine yurttan iki çocuk evlat edinmiş. Ne büyük çelişki, değil mi? Kimsesizler yurdundan iki çocuk evlat edinen kadının kendi öz oğlunu kimsesiz bırakması. Ona yabancı olan iki çocuğu yurttan kurtarırken kendi kanından olanı yurda mahkûm etmesi ne büyük çelişki." O öğrendikleri Kuzey için annesinden aldığı son darbeydi. Ondan sonra çıkmıştı onun hayatından. Bir daha ne görmeye gitmiş ne de bir sevgi beklemişti. Kuzey onu tamamen silmişti. Evet, annesi sonsuza kadar çıkmıştı onun hayatından, zaten hiç girmemişti ki onun hayatına. Hiç onun hayatının bir parçası olmadığı için onu kendi içinde öldürmesi zor olmamıştı.

Uzanıp Sedef'in saçlarını yüzünden çekti, dudaklarını onun alnına bastırdı. "İşte sen sırf bu yüzden Kuzey'in sakar kedisisin," dedi. "Çünkü annesinin ölüme attığı o bebeği kurtaran bir kediydi. O kediden dolayı kedileri çok seviyorum." Sedef ile benzer hayatları vardı. En büyük benzerlik ise ikisinin de henüz bebekken ölümle sınanmalarıydı. İkisini de en yakınları öldürmeye çalışmıştı. Kimsenin bilmediği ama hep merak ettiği, ikisinin arasındaki en büyük bağ işte buydu.

Kuzey ayağa kalkınca kapının hemen yanında onu izleyen kızı gördü. Sedef'e içini dökmeye kendini kaptırdığı için onu fark etmemişti. Ecrin'in hangi ara içeri girdiğini, hangi ara peşinden kapıyı kapattığını hiç bilmiyordu. Fakat kızaran gözleri Ecrin'in her şeyi duyduğunu gösteriyordu. Bu, Kuzey'in hoşuna gitmedi çünkü zayıflıklarını kimsenin öğrenmesini istemiyordu. Ecrin'in sorular sormasını bekledi. Ona can sıkıcı birkaç teselli verip iyice onu çıldırtmasını bekledi. Lâkin çekik gözlerindeki yaşları silen Koreli güzel,

bunu yapmak yerine küçük adımlarla yanına geldi. Kollarını iki yanına doğru açtı ve utangaç gözlerle ona bakıp, "Sarılalım mı?" dedi. "Tabii, sen de istersen ama istemiyorsan da sorun değil. İlla sarılacağız diye bir şey yok. Sarılmasak da olu..." demişti ki Kuzey işaret parmağını utangaç sevgilisinin dudaklarına bastırarak onu susturdu. Bıraksa akşama kadar utançtan saçmalardı bu kız.

Parmağının onun dudaklarına temas etmesi bile uzun zamandır yapmak istediği bir duyguyu körüklemişti. "Sarılmak kesmez beni, Koreli," dediğinde gözlerini Ecrin'in dudaklarından ayırmıyordu. Parmağını onun alt dudağında gezdirirken usulca Ecrin'in üzerine eğildi. Ecrin'in heyecan içinde verdiği ılık nefesleri dudaklarında hissedecek kadar yaklaştı ona. Kuzey, "Benim aklımda daha iyi şeyler var," deyip tam onu öpecekti ki Hakan girdi araya: "Aklın batsın, Kuzey!" Bu zamansız sese karşı bir küfür savurdu. Hakan'a ters ters bakarken Hakan, "Ne?" dedi. Bir de iyi bir halt yemiş gibi sırıtıyordu. "Sakar olsa böyle derdi. Onun yokluğunu aratmadığım için bana sonra teşekkür edersin. Bak, bu da onun lafı," diyerek Sedef'i bir kez daha taklit etti. Kuzey onun yüzünü dağıtmak istedi. Tam da gelecek zamanı bulmuştu!

Ecrin utançtan odadaki çiçekleri düzenlemeye koyulunca Hakan kırmızı güllere bakıp güldü. "Kim getirdi kızım bunları? Koreli, derhal imha et o gülleri," dedi. "Allah göstersin, Sakar uyanırsa ve onları görürse tüm sülalemizi beller."

Ecrin, "Allah göstersin mi?" deyince Hakan, "Göstermesin mi?" dedi ve Ecrin güldü. "Göstersin." Allah onlara Sedef'in uyandığını göstersin tabii.

"Allah aşkına, bir dur artık, Nurbesiye!" diyen Yiğit gülerek içeri girdi. Ancak hemen arkasından ok gibi fırlayan bir topuklu ayakkabı gelmişti. Yiğit'i ıskalayıp Hakan'ın alnına

çarpmıştı. Hakan, "Yiğit senin belanı ben!" diyerek alnını tutarken Naz'dan çok Yiğit'e öfkeliydi. "Bir kere de korkaklığı bırak ve şu ayakkabı sana gelsin!" diyerek ona kızdı. Naz'ı kızdıran Yiğit'ti ama Yiğit dışında her biri ayakkabıdan nasibini fazlasıyla almıştı.

Yiğit kendisiyle gurur duyarcasına göğsünü kabarttı. "Reflekslerim süper çalışır. Ayrıca kız harbi arıza. Ayakkabı giyilmek için var ama o, silah olarak kullanmayı tercih ediyor," diyerek odaya giren Süslü'nün ayağına baktı. Topuklu ayakkabılarından biri ayağındaydı ama diğer ayağı çıplaktı. Zeminin soğuk olduğunu hatırlayınca yerdeki ayakkabıyı alıp Naz'ın yanına gitti. Bir ayağının üzerine diz çöktü ve Naz'ın çıplak ayağını dizine koydu. "Madem bu ayakkabılar iki dakika ayağında durmuyor, bari içine çorap giy!" diyerek Naz'ı azarladı. Naz, tebessüm ederek ona ayakkabısını giydiren çocuğu izliyordu.

Yiğit ayakkabıyı onun ayağına giydirip doğruldu. Naz'ın dudaklarındaki gülümsemeyi görünce sebebini anlayamadı. "Sen şimdi neden gülümsüyorsun?" dedikten sonra ürkerek bir adım geriye çekildi. "Bana bak, ayakkabılardan başka gizli bir silahın daha mı var yoksa? Bu sefer de bana rujunu fırlatırsan biter kızım bu ilişki!" dediğinde Naz kıkırdayarak ona yaklaştı ve uzanıp dudağının kenarına bir öpücük kondurdu. Naz'ın küçük öpücüğüyle Yiğit, "Beni öpmeni sağlayacak ne yaptım, bilmiyorum ama derhal söyle çünkü sürekli yapacağım! Ayrıca neden tam öpmüyorsun!" deyince odadaki herkes gülmeye başlamıştı.

Birkaç dakika sonra Efe onlar için aldığı kahvelerle gelmişti. Herkes tepsideki kahvesini alıp kenara çekilmişti. Efe, "Siz neden gülüyordunuz?" diye sorunca herkes Yiğit'i gösterdi.

Yiğit ona bakıp, "Sorma, anlatmam," dedi. "Çünkü sen yine ağlayacak bir şeyler bulursun."

"Aşk olsun Yiğitçiğim, ben sebepsiz yere ağlamıyorum."

"Olmasın oğlum zaten. Söz konusu sensen bana hiçbir halt olmasın."

Efe koltuğa oturunca dolan gözlerle ona baktı. "Yiğit, ne oldu, biliyor musun?" deyince çocuklar bıyık altından gülüyordu. Yiğit de onlara ters ters bakıyordu. Ne olduğunu sormak gibi bir hata yapmayacaktı.

"Efe, bak, burada kim var?" deyip uyuyan Sedef'i gösterdi. Bak Kuzey'in kediciği ne güzel mışıl mışıl uyuyor. Sen gel, otur onun yanına ve akşama kadar dök içini. Ben sizi rahatsız etmemek için gidiyorum."

"Kötüyüm diyorum, Yiğit."

"Oğlum, sen hep kötüsün. İyi olduğun bir gün yok ki."

"Annem ve babam artık evde kalmamı istiyorlar."

"Dön evine, Efe. Anne baba hakkı ödenmez, sen artık dön evine. Efe, Allah aşkına sen artık evine dön!"

"Beni çok özlemişler, ben onları ihmal ettim diye ağladılar."

"Ağladılar mı? Baban da mı ağladı?"

"Evet, ne var ki bunda?" deyince Yiğit yüz kızartıcı küfürleri sıralamaya başladı. Artık bu çocuğun neden böyle olduğunu daha iyi anlıyordu. Ailecek ağlaktı bunlar!

Yiğit dişlerinin arasından, "Burası sana yaramadı! Hemen bugün evine gidiyorsun!" diye ona kızdı. Şu bir ayda Efe olur olmadık her halta ağladığı için deli etmişti hepsini. Resmen Efe'yi gördükleri yerde kaçar olmuşlardı. Özellikle Yiğit çıldırıyordu.

Efe, "Gidemem," deyip Sedef'e bakınca yine gözleri doldu. "Yankıcığım uyanmadan gidemem. Gidersem beni özler ve çok üzülür. Kıyamam ki ben ona," deyince Yiğit, "Zaten seni bir tek o çekiyor," diyerek homurdandı.

Efe çipil çipil gözlerle, "Şey, Yiğit," deyip elindeki kahve bardağını pencerenin kenarına koydu. Yiğit'e doğru yürüyüp, "Bana sarılır mısın, çok kötü hissediyorum," deyince Yiğit bu sefer gerçekten çıldırdı. "Hakkında uzaklaştırma kararı çıkarttırmazsam namerdim!" dedi ve kapıyı çarparak dışarı çıktı. Çocuklar yüksek sesle gülerek peşinden çıktı çünkü Yiğit böyle bir çılgınlığı gerçekten yapabilirdi.

Odada tek başına kalan Efe, "Yankıcığım..." diyerek ona katlanan tek kişinin yanına gitti. Yatağın kenarına oturunca yine salya sümük ağlamaya başlamıştı. "Yankıcığım, biliyor musun, ne oldu..." dedi ve ona her şeyi uzun uzun anlatmaya başladı. Sonunda onu dinleyecek birini bulmuştu.

Songül Hanım Sedef'in saçlarını tararken, "Şükürler olsun ki hepsi uyumuş," diyerek Sedef'in arkadaşlarını Aslan Bey'e ve Fırat Bey'e şikâyet ediyordu. "Uykudayken bile onu rahat bırakmıyorlar."

Babası Volkan Bey de bu konudan haftalardır rahatsızdı. "En sonunda hastane yönetimiyle konuşacağım, o olacak," diyerek rahatsızlığını bir kez daha belli etti. "Hiçbirini içeri aldırmayacağım, onu istiyorlar. Fazla sorunlu ve gürültücüler."

Fırat Bey alayla güldü. "O biraz zor işte," dediğinde Aslan Bey arkadaşını yine uyarırcasına, "Fırat!" dedi. Fırat Bey sinirden kaşlarını çatarak ona baktı. "Gün içinde adımı ezberlemek dışında ne biliyorsun, Aslan?" diyerek arkadaşına takıldı. Fırat Bey korkusuz ve dobra karakterinden ödün

vermeyen biriydi. "Ne dediklerini duymuyor musun?" dedi. "Bu ikisi bir aydır ne hakla Sedef'in arkadaşlarını yargılarlar? Gürültücü olabilirler, sürekli kavga ediyor da olabilirler ama her biri çok temiz çocuklar," dedi. Yine Sarmaşıklara kızacak bir şeyler bulmuştu. Songül Hanım ve babası Sedef'i yıllarca bu iki adamdan sakladığı için ikisi de baba olarak Sedef'in yanında olamadı. Dedesi ihaleden ihaleye koşarken annesi evde ağlamak dışında bir şey yapmıyordu. Peki, Sedef yurtlarda, sokaklarda veya ölümlerde büyürken onun yanında kim vardı? Gürültücü dedikleri o arkadaşları! Sedef uyandığında DNA testini açmaya karar vermişlerdi. Eğer kendi kızı çıkarsa asıl o zaman Sedef'in annesi ve dedesi Fırat'tan çok çekecekti. Şu bir ayda hep olduğu gibi yine onlara katlanamadığı için dışarı çıkmıştı.

Son zamanlarda Songül Hanım'ın en büyük duası kızının babasının Fırat çıkmamasıydı.

Aslan, "Siz ona aldırmayın, her zamanki Fırat işte," diyerek arkadaşının sebep olduğu gerginliği dağıtmak istedi. Evet, Fırat eser kükrerdi ama ortalığı toplamak hep Aslan'a kalırdı. Sedef'e yaklaşıp, "Bugün nasılsın bakalım, küçük hanım?" diyerek ona gülümsedi. Yüzüne düşen birkaç saç tutamını titrercesine düzeltmişti. "Bir an önce uyanmazsan ortalık çok kötü karışacak," dedi ve dayanamayıp güldü. "Arkadaşların deden ve annenden rahatsız oluyor. Onlar da arkadaşlarından rahatsız oluyor. Fırat desen o zaten doğuştan rahatsız." Sedef uyanmadan hiçbiri DNA testi sonucuna bakmayacaktı. Bunu Sedef ile birlikte yapmak istiyorlardı ama Aslan onun kendi kızı olduğundan çok emindi. Onu ilk kez garson olarak gördüğünde bir şeyler hissetmişti. Daha o zamanlarda yüreğinde oluşan sevgi, emin olmasını sağlıyordu.

"Sedef," diye fısıldayıp yılların özlemiyle büyük bir iç çekti. "Sahip olduğum tek ve en güzel varlıksın evlat," dediğinde

onu uzun uzun izledi. Kaybettiği ailesinden sonra onu yılların yasından çıkaran tek umut ışığıydı. Eğer o test sonucunda kızı çıkmazsa Aslan yıkılırdı ve onu, o karanlıktan bir daha kimse çıkaramazdı.

"Henüz geç değil," derken bir baba şefkatiyle onun saçlarını okşadı. "Birbirimiz için henüz geç değil. Bizim için hâlâ bir umut var. Sen yeter ki bu adamı bırakma." Evlat acısını mezarlıkta kendi elleriyle toprağa verdiği çocuklarından iyi biliyordu. Bir kez daha aynı şeyleri yaşamaya ne yüreği dayanırdı ne de ruhu.

Bir süre sonra onlar dışarı çıkınca odaya yeniden Fırat Bey girmişti. Usulca oturdu yatağın kenarına, Sedef'e en yakın olan yere. Sonra onaylamaz gözlerle baktı uyuyan güzele. "Yakışıyor mu bu yaptığın?" diyerek azarladı onu. "Koskoca bir aşiretin küçük hanım ağasına bu tembellik yakışıyor mu?" dedi. "Of desen kapında ordu olacak kadar yığınla adam var arkanda!" İçi acımıştı. "Kim demiş sana kimsesiz diye? Bilmiyorsun ama sendeki sülale kimsede yok. Sadece kuzenlerin otuz kişi ediyor." Fırat'a dokunan da buydu işte! Onun kızı kimsesiz değildi! Kızını yanına alarak memlekette gezmedik yer bırakmamak dururken onun kızı itin kopuğun cirit attığı sokaklarda babasız büyümek zorunda kalmıştı! Bunları düşündükçe Songül'den daha çok nefret ediyordu. Ablasının ondan bebeğini çaldığı günlerde onlara gelse Fırat taş üstünde taş bırakmaz bulurdu Sedef'i. Böylelikle canından bir parçası bütün bunları yaşamazdı.

"Utandım, size söyleyemedim hamile olduğumu," demişti, değil mi? Peki, hangi anne kendi evladını ikinci sıraya alıp önceliği utancına verirdi? Kim ne derse desin Songül asla Fırat için Sedef'in annesi olmayacaktı. Aslan her şeyi kolayca sineye çekebilirdi ama Fırat yapılan hiçbir şeyi unutmaz ve unutturmazdı.

"Anne evladını tanımaz mı?" dediğinde geçmişte bir türlü unutamadığı o sahne yine zihninde canlanmıştı. "O mekânda sözde annen seni bırakıp kızım diye süslü arkadaşına sarıldığında yaşadığım hayal kırıklığını hiç unutamam," derken Sedef'i izliyordu. "Neden, biliyor musun? Çünkü ben süslü arkadaşına bakınca hiçbir şey hissetmemiştim. Gözlerim sana ne zaman değse içim titriyordu ve o zaman da öyleydi." Üzülmüştü, garson kız onun kızı çıkmadı diye üzülmüştü o gün. Aslan ne derse desin Sedef, Fırat'ın kızıydı çünkü dibine kadar onun genlerini taşıyordu. Aksi olsaydı Aslan gibi hanım evladı olurdu fakat Demirhanların kanı deli akardı. Sedef'in de pek hanım evladı olmadığı gün gibi ortadaydı. "Ben neyim ki? Sen bir de rahmetli dedeni görseydin," diyerek güldü. "Adım attığı yeri öfkesiyle inletirdi rahmetli." Babasının hayatta olup Sedef'i görmesini ne çok isterdi. Küçük hanım ağanın onu öfkeden küplere bindirdiğini görmek güzel olurdu.

Aklına gelenler sebebiyle yüzündeki tebessüm silindi ve kaşlarını uyarırcasına yukarı kaldırdı. "Uyandığında, bir aydır başucundan ayrılmayan şu genç adam kimmiş, onu da konuşacağız." Altuğ'un Sedef'e olan yoğun ilgisi dikkatinden kaçmamıştı. Bulduğu her boşlukta onu görmeye geldiğini fark etmişti. Özellikle geceleri işi bitiyor olmalıydı ki tek kelime etmeden sabaha kadar pencerenin yanında oturup Sedef'i izliyordu. Fırat herkes gibi her şeyin farkındaydı. Onun Sedef'e vurgun olduğunu o da görüyordu. Ancak Songül ve Aslan'ın aksine bu durum Fırat'ı deli ediyordu. O eski kafalı biriydi ve modernlik denen şeyden zerre kadar anlamıyordu.

Atalay homurdanarak, "Banyo yapmamıza bari izin verseydin, Altuğ!" dedi ve üzerindeki terli kıyafetleri gösterdi. "On dakika önce zorlu bir operasyondan çıktık ve senin yü-

zünden duş bile alamadım." İşleri biter bitmez hep olduğu gibi yine hastanenin yolunu tutmuşlardı. Altuğ hâlâ sabah kahvaltısıyla durduklarının farkında, değil miydi?

Altuğ kayıp giden yolu izlerken, "Benimle gelmek isteyen sendin," diyerek arabanın hızını biraz daha arttırdı. Bugün işlerinin yoğunluğundan dolayı Sedef'i hiç görmemişti.

"Bir geceyi onunla geçirmezsen bunu sorun etmez bence. Hani uyuyor ve kimseyi duymuyor ya, bu yüzden diyorum."

"O sorun etmiyor olabilir ama ben ederim." Sedef uyuyor olabilirdi ancak Altuğ onu izleyerek uyumaya şu bir ayda fazlasıyla alışmıştı.

Atalay onun moralini bozmak istemiyordu fakat arkadaşını bir diğer ihtimal için hazırlamalıydı. "Hiç uyanmayabilir de," dedi. Bunları söylemek onun için de hiç kolay değildi. "Bir ay oldu, Altuğ," dedi. "Kız bir aydır komada bilinçsizce yatıyor. Sence de artık diğer ihtimali düşünmenin zamanı gelmedi mi?" Bu tür vakalarda ne yazık ki yıllar geçse de hiç uyanmayanlar çoğunluktaydı. Bir süre sonra beden iflas eder ve bu kişilerin büyük bir kısmı hayatını kaybederdi.

Altuğ direksiyonu tuttuğu elini sertçe sıktı. Bu ihtimal aklından hiç çıkmıyordu ki. Geçen zamanda telefonu ne zaman çalsa Sedef'ten kötü bir haber gelecek diye korkuyla açıyordu. Bu ihtimal onu deliler gibi korkutuyordu ve istese de düşünmeden edemiyordu. "Uyansın, Atalay," dedi. Sesi kontrolü dışında yalvarırcasına çıkmıştı. "Ona hiç olmadığı kadar çok ihtiyacım var, uyansın." Atalay yutkundu ve sessizliğe gömüldü. Onu teselli edecek hiçbir şey söyleyemiyordu. Ne söylerse söylesin onun yürek yangınını dindiremeyeceğini iyi biliyordu.

Hastaneye geldiklerinde iki arkadaş asansörden indi. Koridordaki banklarda rahatsızca uyuyan çocukları görünce iç

çektiler. Atalay onlara bakıp, "Fazla inatçılar," dedi. Çocukların kendilerini hastane köşelerinde yıpratmaları hoşuna gitmiyordu. Geceyi geçirmeleri için onlara hastaneye en yakın otelde oda tutmuşlardı. Buna rağmen hiçbiri bunu kabul etmemişti. Başhekimle konuşup kullanılmayan boş odalarda kalmalarını teklif ettiğinde ise hepsi buna da itiraz etmişti. Sedef'e yakın olmak isteyen çocuklar onun kapısının önündeki banklarda uyumaya kararlılardı. Bu hayran olunası çok güçlü bir bağdı ve herkes gibi Altuğ da hayretler içinde onları izliyordu.

"Peki, buradaki çelişkiyi fark ettin mi, Altuğ?"

"Evet," dedi. Çelişki, fark edilmeyecek gibi değildi. "Kendi kanından olan annesi ve dedesi geceyi evlerinde ve sıcak yataklarında geçiriyorlar," dedi. "Onunla hiçbir kan bağı olmayan bu altı çocuk haftalardır geceyi bu soğuk banklarda geçiriyor." Henüz Sedef'in babasının kim olduğu bilinmiyordu. Buna rağmen Aslan Bey ve Fırat Bey bile tüm işi gücü bırakıp Sedef'in hemen yan odasında kalıyordu. Altuğ artık bir şey söylemek istemiyordu. Songül Hanım'ın Sedef'i çok sevdiğinden hiç şüphesi yoktu fakat ne yazık ki bir anne olarak çok fazla eksiği vardı.

Atalay, "Demek ki kan bağı her şey değil, kardeşim," dediğinde içi burkulmuştu. Atalay çocuklara baktıkça daha da kötü hissettiği için derin bir nefes aldı. "Ne kadar çok bizi anımsatıyorlar, değil mi? Bize ve onlara bunu yapan sözde ailelerimiz için artık üzülmüyorum çünkü hepimiz birbirimizi bularak kendi ailemizi kurduk. Biz bunu başardık, bu çocuklar da öyle," derken mutlu değildi çünkü sözlerinin aksine içinde hiç kapanmayacak bir yara, hiç dolmayacak bir boşluk vardı ve hep olacaktı.

Altuğ huysuzca ona bakarken ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Git duygusallığını Yosun ile yaşa, Atalay," dedi. "Sana sarılacak değilim," dedikten sonra üzerindeki ceketi çıkartıp Yiğit'in dizinde uyuyan Naz'ın üzerine bıraktı.

Aynı şekilde Atalay da kendi çaylağı olan Ecrin'in üzerini ceketiyle örttü. Ecrin'i izlerken güldü. "Uyanık olsa utandığı için asla Kuzey'e böyle sarılmaz," diyerek başını iki yana salladı. Kuzey oturduğu yerde başını geriye atmış uyuyordu ve bir eli Ecrin'in omuzundaydı. Ecrin ise kollarını Kuzey'e dolamış ve yüzünü Kuzey'in boynuna gömerek uykuya dalmıştı. Atalay tüm çocukları benimsemişti ama Ecrin'e daha bir düşkündü. Eğitim esnasında hepsi bir çocukla daha çok vakit geçirdikleri için her biri kendi çaylağına daha düşkündü. Tabii, kimse Altuğ gibi kendi çaylağını sevemezdi çünkü arkadaşı bu konuda kendini aşmıştı.

Altuğ kapının kolunu kavrayınca duraksayıp Atalay'a döndü ve "Gelmiyor musun?" dedi. Arkadaşı yine sinirlerini bozmaya kararlı bir şekilde güldü. "Bugün tüm gün onu görmedin," diyerek sırıttı. "Size biraz mahremiyet sağlamak için kendime bir kahve alacağım." En azından arada bir de olsa düşünceli davranabiliyordu. Tek sorun bunun arada bir olmasıydı.

Atalay kahve için aşağıya inerken Altuğ içeri girdi. Kapıyı kapatarak müptelâsı olduğu kadına doğru yürüdü. Onu gördüğünde üzerindeki tüm kara bulutlar dağılmış gibi tatlı bir ışık benliğini sarmıştı. "Merhaba, Sedef." Günlerin etkisiyle solan tenini görmek onu kahrediyordu. Her geçen gün teni biraz daha kuruyor ve soluyordu.

Yanında durup onu izlemek, son zamanlarda keyif aldığı tek şey olmuştu. "Seni özledim, Sedef." Özellikle ismine vurgu yapmıştı ve bunu kontrolü dışında çok sık yaptığını fark

etti. Herkes ona Yankı diye hitap eder ve arada bir gerçek adını kullanırdı. Fakat Altuğ ilk günden beri Sedef dışında hiçbir ismi ona yakıştıramadı.

" 'Sedef' ne demek, biliyor musun?" dedi ve kızın mavi gözlerini gizleyen kıvrımlı kirpiklerini izledi. Her zerresine kadar büyük bir özlemle bakıyordu. Sedef aslında midye, istiridye ve benzer deniz hayvanlarının kabuğunda bulunan sert bir cismi temsil ediyordu. "Beyaz ve pırıltılı bir cisimden bahsediyorum," dedi. "Karanlığı aydınlatacak bir ışık gibi beyaz ve pırıltılı. İsminde bile ışıltı varken sen nasıl masumiyeti kendine yakıştıramazsın?" Bir türlü uyanmadığı için ona sitemliydi. "Işığı adında taşırken beni nasıl bu karanlıkta bırakırsın, Sedef?" Uyanmalıydı artık, uyanmalı.

"Çok mu güzel daldığın rüya?" diye sordu. "Seni benden alıkoyacak kadar mı güzel?" Burnunun direği sızladı ve bir kez daha ona yalvardı. "Uyan, Sedef." Uyurgezer halini bile özlemişti ama onun kirpiği bile kıpırdamıyordu. "Uyan ki zihnindeki düşlerden çıkıp bana gel. Tüm renkleri yanına alıp götürmen haksızlık. Baktığım her yer siyah, gözlerimin değdiği her şey karanlık. Gözlerim gülüşünü özledi, kulaklarımda cıvıltılı sesin eksik. Boşluktayım, Sedef. Uyan ki beni ittiğin o karanlık uçurumdan çıkmak için yolumu bulayım," dedi. Aslında ona kızmak istiyordu. Bu kadar uykucu olduğu için ona kızmak istiyordu. Ne çok isterdi söylediklerini duymasını, ne çok isterdi yakarışlarına cevap vermesini...

Bu yazgı onun sınavı olabilirdi ama bu sınav Altuğ'un üstesinden gelemeyeceği kadar ağır ve dayanılmazdı.

Atalay'ın içeri girmesiyle *uyuyan kalp ağrısı*ndan uzaklaştı. Pencerenin yanındaki tekli koltuğa oturmuştu ama gözleri hâlâ Sedef'i izliyordu. Atalay odadaki gülleri gösterdi. "Şunlara bak," deyip güldü. "Anlaşılan, annesi bugün de kırmızı

gül getirmiş. Uyanıp bu gülleri görse ne tepki verir acaba?" Atalay'ın söyledikleri onu da güldürmüştü. Songül Hanım kızını hiç tanımadığı için her gün ona farklı bir çiçek getiriyordu. Fakat çiçeklerden nefret eden sorunlu kızı, onları görmeye bile tahammül edemezdi.

Altuğ, "Hepsini camdan aşağıya atacağına eminim," dedi, bu konuda hiç şüphesi yoktu.

"Ben tercihimi çöpten yana kullanıyorum, kardeşim ve bunu yaptığı esnada Yosun'un orada olmamasını sağlamak benim işim." Yankı'nın aksine sevgilisi, yani Yosun çiçeklere âşıktı. Yankı çiçeği katledişini Yosun'a izletmek büyük olay olurdu.

Atalay yine rahat durmadı. "Acaba Yankı ve Yosun'u bir çiçek bahçesine atsak sonuç ne olur?" dedi, bunu gerçekten merak ediyordu.

"Sedef'in seni o çiçeklerin içine gömmesini istiyorsan bunu deneyebilirsin," diyerek omuz silkti. "Tabii, Yosun'u Sedef'e maruz bıraktığın için Sedef'ten önce o işini bitirmezse." Atalay yine bir şekilde onun da aklını dağıtıp az da olsa gülmesini sağlamıştı.

Her kadının birçok şeye ilgisi olurdu. Fakat içlerinde öyle biri vardı ki tüm bunların dışındaydı.

Altuğ sabahın ilk ışıklarıyla hastaneden ayrılmıştı. Genelde geceleri onu görmeye gitmeyi tercih ediyordu. Hem işleri açısından hem de Sedef'in etrafındaki kalabalık yüzünden böyle daha rahat ediyordu. Odasına sürekli girip çıkanlar sebebiyle istese de onunla yalnız kalamıyordu. Bu yüzden geceleri onu ziyaret ediyordu çünkü onu yalnız bulduğu tek saatler gece yarısıydı. Kafasındaki bu düşüncelerle tesise gelip

rahatlatıcı bir banyo yapmıştı. Daha üzerini yeni giyinmişti ki kapısı yumruklanmaya başlamıştı. Davetsiz bir misafir, beklediği son şey bile değildi.

Kapıyı açınca karşısında Pars'ı bulmak hiç hoşuna gitmedi. Buna rağmen kapıyı açık bıraktı ve tek kelime etmeden odanın içine doğru yürüdü. Pars içeri girince ona bakıp, "Seni odama getiren sebep ne?" diye sordu. Her zamanki gibi Pars'a karşı vurdumduymaz tavrını korudu ve odadaki koltuklardan birine oturdu. Pars onu burada pek sık ziyaret eden biri değildi. Gelişinin önemli bir sebebi olmalıydı.

Pars dik dik ona bakıp, "Fulya şu anda gözaltında," dedi. "Hakkında bir soruşturma başlatmışsın." En başından beri bunu yapmak için doğru zamanı kolluyordu.

"Bu beklediğimiz bir şeydi. Seni buraya getiren şeyin Fulya olmadığını biliyorum." O kız artık tesiste değildi. Yetkililere teslim edildiği için Fulya'nın kaderi adaletin elindeydi. Fulya, Yarasalardan Feride'nin ölümünden sorumlu olduğu için bu iş artık Altuğ'un sorunu değildi.

Pars izin almadan dolaptan kendisine bir içki doldururken Altuğ sadece onu izliyordu. Gün arası içmeyi asla doğru bulmuyordu fakat bu, Pars için geçerli değildi. Aşırıya kaçmadığı sürece bu büyütülecek bir sorun değildi. Pars, "Çaylağın nasıl?" deyince odasına gelmesinin sebebini anlamıştı.

Kuru bir sesle, "Değişen bir şey yok," dedi. Pars ile oturup dertleşecek kadar samimi değildi. İşi gereği onunla konuşmak gibi mecburiyetlerini saymazsak, birbirleri için görünmez olmayı iyi biliyorlardı. Biriyle sohbet etmek ve birine tahammül etmek arasında çok fark vardı ve Pars kesinlikle ilk gruba girmiyordu.

Pars kadehini tepesine dikti. İçki boğazını yakmış olmalı ki rahatsız edici bir ses çıkardıktan sonra kadehi masanın üze-

rine bıraktı. "Bir ay boyunca uyanmadıysa belki de kendini bazı şeylere alıştırmalısın," dedi ve odadan çıkıp gitti. Altuğ giden adamın arkasından boş boş bakıyordu. Kendisini alıştırdığı tek şey, bir ev ve o evin içinde ona ait bir kadındı. Kendisini alıştırdığı tek şey, çılgın karısının çocuklarından daha fazla çocukluk yaptığı sahnelerdi. Aklında yer edinen şeylerin içinde baba olmak vardı. Çocuklarının yüzü, yaşları hatta cinsiyeti bile kafasında değişiyordu ama anneleri hep aynı kalıyordu. Bunlar dışında kendisini başka şeylere alıştırmak istemiyordu.

Duvardaki dijital takvimi görünce bugünün hangi gün olduğunu daha yeni hatırlamıştı. Hiç vakit kaybetmeden telefonunu çıkararak Yavuz'u aradı. "Sonuç ne Yavuz?" dedi, güzel bir haber almak istiyordu. Bugün Ilgaz'ın duruşması olduğu için Yavuz'u davayı yakından takip etmesi için görevlendirmişti. Duruşmanın tarihi öne alındığı için büyük gün bugündü. Evet, Altuğ bir yandan da Ilgaz'ı cezaevinden çıkarmak için soluksuz uğraşıyordu. Bunu uzun zamandır yapıyordu. Sedef'i ilk kez tesise getirdikten kısa süre sonra Ilgaz için iyi bir avukat tutmuştu. Ta o zamanlar ona sürekli sorun çıkaran çaylağıyla uzlaşmak için Ilgaz'a yardım etmeye karar vermişti. Gereken her şey ile bizzat kendisi ve ekibi ilgileniyordu. Sedef'in bile bundan haberi yoktu ama şimdi Sedef için o kızı her zamankinden daha fazla kurtarmak istiyordu. Neredeyse bir yıla yakın bir süredir Ilgaz'ı içeriden çıkarmaya uğraşıyordu.

Yavuz'un gülen sesini duydu. "Altuğ, senden gerçekten korkulur. Ölen adamın oğulları kızı görmeye bile tahammül edemiyordu. Onları nasıl mahkemeye çıkmaya ikna ettin, anlamıyorum. Ilgaz'ın lehine şahitlik yaptılar. Adamın çocukları mahkemede babalarının şiddet bağımlısı ve alkolik olduğuna dair ifade verdiler." Bu, Altuğ için zor olmamıştı.

Her biri için dudak uçuklatan bir meblağı gözden çıkarmıştı ve bu meblağ, onlara her şeyi yaptırırdı. Sedef'in Ilgaz'a olan tutumu diğer arkadaşlarına olan tutumundan çok farklıydı. Gardiyanlardan öğrendiğine göre Sedef bir tek Ilgaz'ın sözünü dinlermiş. Ilgaz'ın yanındayken güçlü bir kız rolü yapmaz ve uysal birine dönüşürmüş. Ilgaz'ın yanında gerçek benliğini ortaya çıkartıyormuş. Diğerlerine Yankı olurken sadece Ilgaz'a Sedef oluyormuş. Bu da Sedef'in tedavisi için olumlu bir etkendi. Birilerinin ona Sedef olduğunu hatırlatmasına ihtiyacı vardı. Diğer çocukları kimsesizliğinin içinde sevmişti ama Ilgaz'ı parmaklıkların ardında, yani çaresizliğinin içinde sevmişti. Diğer çocuklar onu ayakta tutarken Ilgaz ona nefes olabilirdi. Hepsine de ölümüne bağlıydı.

Altuğ, "Sonuç nedir?" dedi. Duruşmadan çıkan kararı merak ediyordu.

"Şahitlerin verdiği ifadeler ve kızın çocuk yaşta zorla evlendirilmesi mahkeme heyeti tarafından göz önüne alındı. Hastane arşivlerinde kocasından sık sık şiddet gördüğüne dair bulduğumuz raporları avukat mahkemeye delil olarak sundu. Darp edilerek bebeğini kaybettiği belgeler ve bütün bunlara cinayet gecesi de çok kötü şiddet gördüğü eklenince nefsi müdafaadan beraat etti. Hayırlı olsun, kardeşim. Umarım, bu da arkadaşı gibi bir arıza değildir." Altuğ duyduklarından sonra başını geriye yasladı. Omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Şu geçen bir haftada bir sorunu daha ortadan kaldırmış ve giderilmesi gereken tüm eksikleri Sedef için tamamlamıştı. Eksik olan sadece Sedef'ti ve Altuğ'u tamamlayacak tek kişi derin bir uykudaydı.

"Yavuz, onu şimdilik rahat ve güvenli bir otele yerleştir," dedi. "En kısa zamanda Ilgaz için bir ev ayarlayacağım. Bu sürede ailesini ondan uzak tut." Kendi kızını yaşlı birine basit bir eşya gibi satan o aşağılık insanlarla görüşmesini iste-

miyordu. Altuğ kendisine inanamıyordu. Son günlerde Sedef'in değer verdiği her şeye değer verir olmuştu.

"Merak etme, ben de öyle yapacağım..." Yavuz'un sözleri yarım kalmıştı. Daha sonra onun kızgın sesini tekrar duymuştu. "Hey, küçük kız! Arabam şu tarafta dedim!" Bunları Altuğ'a söylemediği çok aşikârdı.

Ilgaz'ın, "Bana küçük deyip durmayın! Arabanız beni kardeşime götürmeyecekse binmiyorum!" diye bağıran sesini duyunca olanları az çok anlamıştı. Yavuz, "Sırf bunlar yüzünden en sonunda bu cezaevinde ne varmış diye bir de ben girip bakacağım! İçeri girip çıkan herkes bir değişik. Altuğ, ben kapatıyorum çünkü şu sarışına bir ayar çekmem şart! Bekle, dedim büyük olduğunu düşünen çocuk! Keşke gelirken yanıma Simay'ı velin olarak alsaydım!" Yavuz söylenerek telefonu kapattığında Altuğ güldü. Ilgaz'ın tahliyesi için Yavuz'u görevlendirmişti ve bu durum zavallı Yavuz'u canından bezdirmiş olmalıydı.

Altuğ telefonunu cebine koyacağı esnada Atalay'ın aradığını görünce sertçe yutkundu. Atalay çocukları otelde kalmaları konusunda tekrar ikna etmek için hastanede kalmıştı. Şimdi onu araması deli gibi korkmasına neden oldu. Sedef'e bir şey mi olmuştu? "Atalay..." diye korkuyla fısıldadı. "O iyi mi?"

Bekledi, Atalay'dan gelecek kötü haberi ecel terleri dökerek bekledi. Uzun zamandır iyi bir haber almadığı için artık her şeyin en kötüsünü düşünür olmuştu. Fakat Atalay'ın heyecan içinde çıkan sesi korkularının tam tersiydi. "Gözümüz aydın, kardeşim çünkü Yankı Sarmaşık az önce uyandı!"

10. BÖLÜM

Gözlerimi açmaya her çalışışımda birbirine yapışan kirpiklerimi ayırmakta güçlük çekiyordum. Sonunda büyük uğraşlar vererek gözlerimi açtım ve keskin ışığın gazabına uğrayınca inleyerek kırpıştırdım. Gözlerimi birkaç sefer kırpıp nihayet ışığa alıştım. Bir yatakta yattığımı görünce kalkmak için kendimi zorladım. Lakin tüm bedenim uyuşmuş olmalıydı ki parmağımı bile oynatamıyordum. Kendimi zorlayarak sol kolumu hareket ettirmeye çalışmak bile tam bir işkenceydi. Kol kaslarım sızlıyordu ve paslanmış gibiydi. Kendimi zorladığım her denemem canımı yakıp bana büyük bir azap olarak dönüyordu. Buna rağmen kendimi zorlayarak kolumu hareket ettirdim ve dudaklarımdaki oksijen maskesini güçlükle çekip çıkardım. Rahatlayarak ciğerlerime büyük bir nefes çektiğimde beynim bir hastane odasında olduğumu daha yeni yeni idrak ediyordu. Sırtüstü tavana bakmak beni rahatsız ettiği için bu seferki mücadelem oturmaya yönelikti. Ellerimi yatağa bastırıp kendimi yukarıya doğru çektim. Vücudumun sorunu neydi? Neden bu kadar uyuşmuş bir haldeydim ve bana ne olmuştu? Kahretsin, neden hiçbir şeye odaklanamıyordum! Bir şeyler ters gidiyordu sanki ama ne olduğunu çözemiyordum.

Oturmak için kendimi o kadar çok zorlamıştım ki artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Her hareketim bana acı verirken ağlamamak elde değildi. "Ba-bana..." Kuruyan boğazım yüzünden öksürmeye başladım. Her eylemim bana acı olarak dönüyordu. "Bana ne oldu?" Bu uyuşukluğun bir sebebi olmalıydı, değil mi?

Naz'ın, "Ya Ecrin, itmesene!" diyen sesini duyduğumda kapı açıldı ve çocuklar içeriye daldı. Hepsi tartışarak içeri giriyordu ve kimse henüz benim farkımda değildi. Ta ki Efe gözlerini irice açıp bana bakana kadar. "Uy-uyanmış," diyerek kekeledi. "Yankıcığım uyanmış."

Efe'nin söylediklerinden sonra diğerleri de hızlı bir şekilde bana dönünce güldüm. Neden bu kadar çok şaşırmışlardı? Ortalık bir anda sessizleşmişti. Az önce çıkardıkları gürültüden eser yoktu. Kuzey kısık sesle, "Uyanmış," derken çok şaşkın görünüyordu. Rüya görmesinden korkarcasına gözlerini kapattı. "Lütfen, gerçek olsun," diyen yakarışından sonra tekrar gözlerini açınca, "Sorun ne Kuzey?" dedim. Onu izlediğimi görmek öyle güzel bir şekilde gülmesini sağlamıştı ki sebepsiz yere hep gülsün istedim. "Kedicik!" dedi. "Uyandın, vallahi de uyandın kızım!" dedikten sonra mutluluktan gülmeye başladı.

Hakan'ın gözlerinin içi gülerek, "Gerçekten de uyanmış bu Sakar!" dedi ama hâlâ bana ne olduğunu anlamamıştım.

Naz her zamanki süslü halinden bir şey kaybetmemişti ve olduğu yerde tepindi. "Ay inanmıyorum, başardı, geri döndü bize!" diye bir şeyler söyledi.

Ecrin bile sanki ona dünyaları vermişim gibi bana bakıyor, "Sanırım ağlayacağım," diyerek iç çekiyordu.

Duygulanan sadece Ecrin değildi çünkü Yiğit, "Sen ağla. Benim gözüme toz kaçtı, Koreli," derken dolu gözlerini sak-

lamaya çalışıyordu. Yiğit'in sözlerinden sonra hepsi şoktan yeni çıkmış gibi önce birbirine baktılar ve daha sonra, "İlk ben!" deyip bana doğru koşmaya başladılar. Gözlerimi irice açtım. Ah, kahretsin!

Âdeta yatağı kırarcasına üzerime atladılar, onları durduramamıştım. Zaten uyuşmuş bedenim yüzünden canım yanıyordu, bu yaptıkları da bana zulümdü. Bana neden sarıldıklarını bilmiyordum, doğruyu söylemek gerekirse şu anda hiçbir şey bilmiyordum. Yatakta eziliyordum ve çocuklar birbirlerini iterek bana ilk sarılan olmak istiyordu. Ta ki annemin, "Sizler aklınızı mı kaçırdınız?" diyen kızgın sesini duyana kadar. Sinirle, "Bu kadarı da fazla artık! Komadaki birinin üzerine atlamak da nedir?" dediğinde çocuklar homurdanarak isteksizce etrafımdan çekildi. Annemin beni görünce tıpkı az önce çocukların verdiği tepkiyi vermesi çok garipti. Önce rüya görüyormuş gibi gözleri irileşti, daha sonra ise alt dudağı titredi ve ağlamaklı gözlerle bana baktı. "Kı-kızım," diye fısıldayarak bana doğru geldiği sırada gözüm, yanındaki dedeme ilişti. O da rahatlayarak güldü. "Doktoru çağırıyorum," dedi ve aceleyle dışarı çıktı.

Annemin üzerime eğilip, "Sedef," diyerek bana sarılmasını uzaktan izler gibiyim. Bedenim buradaydı ama ruhum yitikti.

Bir süre sonra dedem doktorlarla birlikte içeri girdi. Arkasında babalarım da vardı. Aslan baba elini kalbine koyup titrek bir sesle, "Fırat, o uyanmış," dedi. Fırat baba başını sallayıp, "Allah'ıma şükürler olsun," dedi. Heyecandan ayakta zor duruyordu. Atalay bile içeri girip beni görünce gülümsemişti. Telefonunu çıkartıp hemen odadan çıktı. O an herkesin çok garip davrandığını düşündüm.

Doktor beni muayene edip sorular soruyordu ama ben ona odaklanamıyordum. Doktorun sorularından çok kendi sorularımla ilgileniyordum. Bana ne olmuştu? "Beni duyuyor musunuz, Sedef Hanım?" diyen doktora boş gözlerle bakıyordum. "Herhangi bir komplikasyon oluşup oluşmadığını anlamamız için sorularıma cevap vermelisiniz," deyip başlangıç olarak bana basit bir soru sordu. "Bana beş tane A ile başlayan herhangi bir eşya söyleyebilir misiniz?" deyince herkes susmuştu. Doktorun küçük testinden geçip geçmeyeceğimi korkuyla beklemeye başladılar. Ben ise doktora sadece bakmakla yetindim.

Doktor ısrarla cevap bekleyince kuruyan boğazımı ıslatmaya çalıştım. "Atlıkarınca, askı, ayna, ayakkabı ve arı kovanı," dedim. "Arı kovanı eşyadan sayılır mı?" diye sordum. Aklıma A ile başlayan doğru düzgün eşya gelmiyordu.

Doktor tebessüm ederek, "Şimdi de bana E ile başlayan beş isim sayar mısınız?" dedi. "Ecrin, Elif, Efsun, Ekin ve Emel," deyip ona ters ters baktım. Bu küçük sorularla neyi anlamaya çalışıyordu?

Daha sonra hemşirenin elindeki dosyayı alıp açtı. Parmağıyla herhangi bir satırı işaret edip, "Okuyabilir misiniz?" dedi ve gayet akıcı bir şekilde okumaya başladım. Sanırım eski becerilerimi kullanmakta bir sıkıntı yaşayıp yaşamadığımı anlamak istiyordu. Doktor birkaç test daha yaptı ve yüz ifadesine bakılırsa onun tüm testlerinden geçmiştim.

Herkesin bakışları üzerime yoğunlaşınca neler olduğunu anlamak için belleğimi yokladım. Herkesin meraklı bakışlarına karşılık verdikçe puslu zihnimdeki sisler gittikçe dağılıyordu. Önce küçük bir anının istilasına uğradım, hemen sonrasında daha fazlasıyla sınandım. Her şey ışık hızıyla üzerime geliyordu. Bense anıların gazabına uğrarken gözle-

rimi yummuştum. Kendimi yağmurun altında bir köprüde buldum ve ağlamaya başladım. Bitmeyecekti, orada yaşadıklarımdan asla kurtulamayacaktım. Annem, "Geçti kızım," deyip saçlarımı okşuyordu ama geçmeyeceğini çok iyi biliyordum. "İyisin," diyordu, "İyisin, artık geçti," diyordu, ne çok yanılıyordu.

"Nesi var?" Birçok ses duyuyordum ama seslerin kimden geldiğini çözemiyordum. Tam olarak kendime gelemediğim için gördüklerim sürekli değişiyordu. Sürekli kendimi hastane odasında ve bir köprünün başında görüp duruyordum. Nazlı Hanım'ı hatırlayınca iç çektim. Ne o ne de Arda bir daha asla beni rahat bırakacaktı.

"Sakinleşmelisin." İçim acırcasına Kuzey'e döndüm. Yıllardır kendime siper ettiğim duvarlarım yıkılmış ve tüm koruma mekanizmam yerle yeksan olmuştu. Bir hiç gibi hissediyordum kendimi. Beni toparlayacak ne Sedef kalmıştı ne de Yankı. Ben koskoca bir hiçliğin içinde kaybolmuştum ve sakin olamıyordum.

"Neden hiç konuşmuyor?" Fırat babanın endişeli sesine cevap veren kişi doktor olmuştu. "Daha yeni uyandığı için düşüncelerini toplaması biraz zaman alacak. Üstelik Sedef Hanım hâlâ kendisini buraya geldiği ilk gecede sanıyor. Anlayacağınız, yaşadıklarıyla ilgili anıları çok taze." *Gediği ilk gecede sanıyor* derken neden bahsediyordu? Ben tam olarak ne zamandır uyuyordum? Dün geceden beri değil miydi?

Üzerimdekilere baktım ve fark ettim ki dün gece kendi kanımla kirlenen beyaz elbisem yoktu. Üzerimde o nefret ettiğim hastane kıyafetlerinden biri vardı. Kolumu hareket ettirerek yaka kısmını çekiştirdim ve gördüğüm şey karşısında inleyerek gözlerimi yumdum. Sadece ameliyat izi vardı ama yara yoktu çünkü çoktan kapanmıştı. Karnımdaki yara

iyileşmeye başlamıştı. Hemen yanımdaki Fırat baba, "Sedef, bana bak," dedi. Songül Hanım onun gelişinden rahatsız olduğu için benden uzaklaşmıştı. Fırat baba, Songül Hanım'ın kalktığı yere, yani yatağımın kenarına oturmuştu. "Evet," diyerek başını salladı.

"Evet, Sedef. Uzun süredir uyuyorsun." Titreyen elimi tutarak sol göğsüne bastırdığında gözleri dolmuştu. "Bir aydır bu adama ölümü yaşattın." Göğsündeki elimi sıkıca tuttu ve dudaklarını avuç içime bastırdı. "Biliyorum, yaraların hâlâ kanıyor ama bu sondu. Rahmetli dedenin üzerine yemin ederim ki, tekrar biri seni incitirse kim olduğuna bakmam, alırım canını. Biliyorum, zamana ihtiyacın var. Hepimizin buna ihtiyacı var ama birlikte atlatacağız bunu." Omuzlarımı kavrayıp beni kendisine doğru çektiğinde fark ettim ki o da çok kötü görünüyordu. "Söz veriyorum, hak ettiğin hayatı yaşamanı ben sağlayacağım," diyerek bana sımsıkı sarılınca tüm zehrimi babama akıtırcasına ağlamaya başladım. Omuzuna düşen her gözyaşı hem onu hem beni yaksa da durdurmadım gözyaşlarımı. Hak ettiğim hayatı fazlasıyla yaşamıştım, o bilmiyordu bunu. Bir ay ha? Hayatımdan çalınan bir ay daha ve ben, buna tepki bile gösteremiyordum.

"Kötüydü," diye fısıldadım onun omuzunda ağlarken. "Baba, çok kötüydü." Bu sözlerim herkesin yutkunmasına neden olmuştu. Fırat babanın bedeni gerilince daha sıkı sarılmıştı bana. "Sana geçti demeyeceğim ama geçecek, Sedef," dedi. "Geçecek." Geçmeyecekti, hiç geçmemişti ki.

Fırat babam kalkınca bu sefer de Aslan babam gelmişti yanıma. O gözlere ben mi ekmiştim yas siyahını? Keder vardı gözlerinde, tıpkı Fırat baba gibi o da çok yorgun ve üzgün görünüyordu. "Bu son olsun mu?" dediğinde gözyaşları içinde başımı salladım. "Son bedel ve son kayıp olsun, Sedef," dedi. "Bizi, biz toparlayalım." Zordu, hatta belki de imkân-

sızdı. Fakat bunu ona söylememiştim çünkü bu hikâyede en günahsız kişiler onlardı. Bana sarılırken bile korkuyordu, ben nasıl gerçeklerle onu incitebilirdim?

Daha sonra doktoru dinledim veya dinlemeye çalıştım. Henüz duyduklarımı idrak edecek durumda değildim. Ben hâlâ bir ay boyunca uyumuş olmanın şokundaydım ama artık neden vücudumun bu kadar uyuşuk olduğunu anlıyordum. Doktor fizik tedaviye başlayacağımızı söylemişti. "Kısa sürede toparlarsın," demişti. Daha sonra birkaç test daha yaparak uzun uzun boş bakan gözlerimi incelemişti. Ağlamak dışında tepkisizdim ve bu, onun beklediği belirtilerdi. Anneme dönerek bir uzmandan yardım almam gerektiğini söyleyip gitmişti. Ancak gitmeden önce kendimi toparlamam için herkesi dışarı çıkarmıştı. Onlara baktıkça daha kötü olduğumu fark etmişti. Her biri bana bir yarayı hatırlatırken kanamamak işten bile değildi. Şimdi ise hemşire benim isteğim üzerine kolumdaki serumu çıkartıyordu. Benim gözlerim ise odamdaki gülleri izliyordu. Songül Hanım getirmişti bunları, değil mi? Diğerleri bu şeylerden nefret ettiğimi iyi biliyordu.

Kızını çok iyi tanıyor.

"Bekleyin." Hemşire gitmek üzereyken onu durdurup gülleri gösterdim. "Bu şeyleri götürün lütfen." Güllere bakarak tebessüm etti. "Çok güzel görünüyorlar, bırakın kalsınlar," dedi ve gitti. Ben ise umursamayıp önüme döndüm. Başka zaman olsaydı, büyük ihtimalle ölüm döşeğinde bile olsam onları camdan aşağıya fırlatırdım. Ancak artık hiçbir şey yapmak gelmiyordu içimden.

Büyük bir kırılma noktasının eşiğindeydim ve şu an için tek hissettiğim, kocaman bir boş vermişlikti. Denizin hırçın dalgalarına sürüklenen küçük bir kum tanesi gibiydim. Ora-

dan oraya savrulmuştum ve artık bir şeyler yapacak hevesim yoktu. Gözlerim odada gezindi, her şey fazla solgun görünüyordu. Bir kez daha elimde kalan son renkleri de yitirdiğimi fark ettim. Ne birilerine tahammülüm kalmıştı ne de kendime katlanabiliyordum. Son olanlar aklıma geldikçe daha çok çekiliyordum o karanlık izbe boşluğa. Yaşadıklarım, yaşattıklarım ve geriye kalan diğer her şeyi hatırladıkça kendime daha çok yabancılaşıyordum. Yılların sahte tebessümü yüzümde paramparça olmuştu. Her bir parçası etimi kanatarak bana acıyla gelen bir hissizlik yaşatıyordu. Az önceki ağlayan halim yerini bir sessizliğe bırakmıştı. Gözlerimin önünde sürekli değişen yüzler, sürekli farklı bir anı... Kiminde öldürüyordum, kiminde ölüyordum Zihnim kanlı bir mezarlıktan farklı değildi. Ve ben artık rol bile yapamayacak kadar yorgun düşmüştüm.

Ölü bakışlarım öylesine odayı tararken kapı açıldı ve tüm görkemiyle Alaz içeri girdi. Telâşlaydı, bakışları sanki birini arar gibiydi. Daha sonra gözleri hızlıca her şeyi es geçip bende durdu. Evet, aradığını bulmuştu. Önce hiç konuşmadı, kahverengi gözleri büyük bir özlemle bana baktı. Gözleri her detayıma kadar beni içine çekerken hiç konuşmadım. O beni izliyordu büyük bir sükûnetle, ben de onu izliyordum. Biraz da zayıflamıştı sanki. Yüzü çekilmiş, gözlerinin altında morluklar oluşmuştu. Ne zamandır uyumuyordu? Çok az uyuduğunu görebiliyordum, ondan uykusunu çalan ben miydim? Evet, bendim. Onu böylesine yıkan sadece bendim. İzledim, bana baktıkça hayat bulan solmuş tenini izledim. Gözlerine hızla akın eden yaşam parıltısını soluksuz izledim. Evet, o bana baktıkça üzerindeki ölü toprağından arınıp yeniden yaşam buluyordu. Peki, ben niye hâlâ böyle ölü hissediyordum?

Yine de o gelmişti ya, hiçbir şey umurumda değildi. Umursadığım tek şey, onun burada olmasıydı. Kapının önünde durmuş, bana bakıyordu ama bakışları öylesine değildi. O da özlemişti beni, bunu görebiliyordum. Gözlerindeki özlemi görebiliyordum. Onunla ilgili her şeyi çok özlemiştim. Uzayan saçlarına dokunamamak sızlayan parmaklarım için işkencelerin en büyüğüydü. Bunu istiyor ama yapamıyordum. Evet, saçları biraz daha uzadığı için alnına dökülüyordu. Uzun saç nasıl da yakışıyordu ona. Üstelik sadece saçları değil, günlerdir kestirmediği sakalı da uzamıştı. İtiraf etmem gerekirse bu, onu olduğundan daha olgun ve karizmatik gösteriyordu. Gözlerim büyük bir özlemle onunla ilgili her şeyin üzerinde oyalanıyordu. Uzun boyundan dolayı parmak uçlarımda yükselip ona sarılmak, geniş omuzları içinde kaybolmak istiyordum. Kollarıyla sarsın beni ve göğsünde saklasın istiyordum. Ben yine onun bu dik duruşundan güven almak istiyordum. Varlığıyla bana, yaşadığım ve yaşattığım her şeyi unuttursun istiyordum. Biliyordum, çok şey istiyordum ve ona yaptıklarımdan sonra bunları istemeye hakkım yoktu ama istiyordum işte. Onun için atan kalbim daha fazlasını istemem için beni teşvik ediyordu.

Gözlerindeki bu yoğun aşkı özellikle mi yansıtıyordu bana? Saçma hayallere kapılıp onunla ilgili düşler kurmam için miydi? Bu yüzden mi böyle sevgiyle bakıyordu? Benden böyle mi intikam alacaktı? Önce beni kendisine alıştıracak, daha sonra ise sonsuza kadar çekip gidecek miydi? Belki de tam tersiydi, emin değildim. Oysaki bilmiyordu artık birlikte olmamızın mümkün olmadığını. Eskiden belki mümkündü ama şimdi mümkün değildi. O köprünün başında mutluluğa dair tüm inancımı yitirmiştim ve arzu ettiğim tek şey, artık son nefesimi vermekti.

Alaz'a bakmaya devam ederken, "Seni hiç sevemedi," dedim tüm dürüstlüğümle. Gözlerinin içine bakarak başımı salladım. "Evet, Yankı sevdi ama Sedef seni hiç sevemedi. Neden, biliyor musun?" Gözlerim tekrar dolmuştu. Çektiğim bu ıstırabın bir sonu olmalıydı. "Çünkü sana benzeyen Yankı. İkiniz de kaostan besleniyorsunuz. Sen bendeki Sedef'e tutkunsun ama seni asıl seven Yankı'ydı. Sedef korktuğu şeyleri sevmez ve sen de onu korkutan kişilerin içindesin," dedim. Belki bir aydan sonra ona ilk söylediğim bunlar olmamalıydı. Belki de bu konuşmanın yeri ve zamanı değildi. Fakat başıma ne geleceği belli değildi ve bunları bilmeliydi.

"Sedef öcüden korktu, tacizcisinden korktu ve teyzesinden korktu," diyerek kendimi zorladım ve oturduğum yerde bedenimi biraz daha yukarı çektim. Oturmak bile acı veriyordu. Gözlerine bakıp yorgunca tebessüm ettim. "Ama en çok senden korktu çünkü seni sevmek de zor iş." Hiç cevap vermedi. Zehrimi ona akıtmama izin verdiği bu sürede hiç konuşmadı.

"Ve özür dilerim, Sipahi," diyerek ilk kez gerçek anlamda ondan özür diledim. Bu bile eskisi gibi olmadığımın en büyük kanıtıydı. "Biliyorum, bunu sana hiç söylemedim ama sana ihanet ettiğim için çok özür dilerim. Yaptığım her şey için umarım, bir gün beni gönülden affedersin. Bana hakkını helal eder misin?" dedim kısık sesle. "Ben ettim, Alaz. Ben sana hakkımı helal ettim," dediğimde kaskatı kesildi. Bunları duymayı beklemiyordu. Bir şeyler söylemek istiyordu lakin söyleyecek doğru şeyleri bulamayacak kadar dağılmıştı. Evet, bunun bir veda olduğunu çok iyi biliyordu. Bize dair her şeye geç kalınan bir vedaydı. Rol yapmak yoktu, güçlü tavırlarla numara yapmak da yoktu. Dalga geçip her şeyi sineye çekmek ve alaycılığın ardına gizlemek de yoktu. Artık sadece gerçekler vardı, yani bir harabe.

Tükettiler beni, azizim. Bu hale düşürene kadar durmayıp tükettiler. Şimdilerde her şey karanlık, her şey cansız, her şey ölüydü.

Alaz nihayet konuşmak için sesini bulduğunda, "Bu sefer olmaz," dedi. "Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim." Yatağımın kenarına usulca oturduğunda fazla kararlı görünüyordu. "Olmaz, Sedef. Artık olmaz." İtiraz istemeyen sesine hiç tepki vermedim çünkü çok yakında o da anlayacaktı zaten çoktan gittiğimi.

Ben boş boş ona bakarken, "Buraya gel," deyip beni göğsüne çekti. Nefesimi kesecek kadar sımsıkı sarıldığında bile tepkisizdim. Kollarım iki yanımda öylece dururken dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdı. "Artık böyle konuşma," diyerek kokumu uzun uzun içine çekti. "Yeniden başlamaya karar vermiştik. İkimiz de ikinci bir şansı hak ediyoruz." Korkarcasına çıkan sesi bile herhangi bir tepki vermem için yeterli değildi. Onun kollarının arasında hiç kıpırdamadan öylece duruyordum. Ne sarılışına karşılık veriyordum ne de benden cevap bekleyen yakarışlarına. Bu ben miydim gerçekten? Ben aslında hep bu muydum? Kalıplaşmış rollerin içinden çıkınca böyle birine mi dönüşüyordum?

"Zor," dedim.

"Ama imkânsız değil," dedi. Eskiden olsa kendi dediğimi kabul ettirmek için diretirdim ama yapmadım. Sustum, onu da bozmadım.

Başım göğsündeyken kendimi geri çekmeye çalıştım lakin buna izin vermedi. "Beni bırakmalısın," diye yorgunca fısıldadım. Usulca beni özgür bıraktı. Lakin sarılışına karşılık vermediğim için gözlerinde oluşan hayal kırıklığını görebiliyordum. "Bana karşı bu kadar acımasız olma," diyerek kederlendi. "Hak etmiyorum," deyince hiçbir şey söylemedim.

Ben de sebep olmadığım bir intikamın ateşiyle sınanmayı hak etmemiştim. Onunla bir alıp veremediğim yoktu çünkü bu garip tavrım herkese yönelikti. Nedendir bilmiyordum ama kimseyi yakınımda görmek istemiyordum.

Alaz yeni bir şey daha söylemeye hazırlanıyordu ki farklı bir ses duydum. Kapının dışından gelen tanıdık bir sesti. "Bak, düştün işte! Çocuk gibi koşturup durma artık!" Sanırım bu Yavuz'du. Sesi kızgın geliyordu. Alaz, "Seni kendine getirecek doğru kişi de geldi," diyerek ayağa kalktı ve hiçbir şey anlamadım. Yavuz mu beni kendime getirecekti? Nasıl?

Ve tam o esnada onun sesini duydum, nefes alamadım. "Siz artık beni rahat bırakacak mısınız? Sakin bir mizacım var ama sürekli bana çocuk muamelesi yapmanız beni sinirlendiriyor," diyen sesini duymuştum. Bu olamazdı. Fakat kapı açıldığında onu gördüm. "Ilgaz?" dedim. Hayal görüyorum sanmıştım. Bu gerçek miydi? Ilgaz gerçekten burada mıydı?

Evet, bu gelen gerçekten Ilgaz'dı. İkinci kez, "Ilgaz," deyip yutkundum. Ilgaz'ın hemen peşinden Yavuz ve çocuklar içeri girmişti ve hepsi meraklı gözlerle Ilgaz'a bakıyordu. Naz, "Bu kız kim?" dediğinde Yavuz gülerek ona cevap verdi. "Yankı'nın cezaevindeki bir arkadaşı. İnanın bana, tanıyınca çok seveceksiniz." Son kısmı büyük bir alayla söylemişti.

Ilgaz onu umursamadan odanın içine doğru sarsak adımlar atmaya başladı. Yataktaki halime baktıkça daha kötü oluyordu. Bana yaklaştı. Yanaklarından yaşlar süzülürken, "Sedef, sana ne yaptılar?" dedi. "Söyle, Sedef," diyerek iç çekti. Sana kim yaptı bunu?" Gözlerinden süzülen yaşlar içimi acıtmıştı. Gülmeyi bilmeyen insanlar ağlamamalıydı.

Elimi uzatıp yüzüne dokundum. Elim yanağındaki morluğu buldu ve "Acıyor mu?" dedim. Cezaevinde birileri onu incitmiş olmalıydı. "Evet," diyerek dudaklarını birbirine bas-

tırdı, yeşil gözleri baştan ayağa beni inceliyordu. "Şimdi acıyor."

Daha fazla dayanamayıp ona sarıldığımda hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Kendi için ağlamadığını çok iyi biliyordum. "Bitti mi?" dediğimde cezaevinden kurtulup kurtulmadığını soruyordum. Gözyaşları içinde cevap verdi. "Evet, bitti." Şükürler olsun ki yüzündeki yaralar o yerde aldığı son darbeler olacaktı.

Ilgaz'dan ayrıldığımda çocukların ona ters ters baktığını gördüm. "Sorun ne?" dediğimde Naz, "Günlerdir kapında yatıp kalkıyoruz ama hiçbirimize hâlâ sarılmadın!" deyince kendimi tutamayıp güldüm. Kıskanmış olamazlardı, değil mi?

"Üzgünüm, daha yeni yeni kendime geliyorum," deyip kollarımı açtım. "Hadi, şunu baştan alalım," dedim. Üzerime atılmak için fazla beklememişlerdi. Onlara sahip olduğum için nefes aldığım her an şükrediyordum.

Komadan çıktığından her günüm aynı geçiyordu. Dört duvar arasında günlerin ne kadar hızlı geçtiğine hapishane günlerinden sonra bir kez daha tanık oluyordum. Uyanmamın üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. İlk bir haftayı hastanede fizik tedavi alarak geçirmiştim. Aslında üç günde toparlamıştım ama Songül Hanım tamamen iyileştiğime emin olmak istemişti. Hastaneden çıkınca doğrudan onun evine gelmiştik. Evet, Ilgaz'ı da annemin evine getirmiştim çünkü onu otel odalarında bırakamazdım. Alaz'ın Ilgaz'ı kurtardığını çok sonradan öğrenmiştim ve bu, bana büyük bir sürpriz olmuştu. Böyle bir şey yapmasını beklemiyordum. Uyanıp uyanmayacağım belli değilken bile sevdiğim birine yaptığı bu iyiliği asla unutamazdım. Hastaneden çıktığımız-

da Alaz, Ilgaz için bir ev ayarladığını söylemişti ama Ilgaz'ın gözlerindeki korkuyu görünce buna izin vermedim. Babası ve ölen kocasının oğulları peşini bırakmaz diye korktuğu için yalnız kalmak istemiyordu. Korkmakta haklıydı çünkü babası tam bir canavardı. Ölen eşinin oğulları ise Ilgaz'dan daha büyük ve tehlikeliydi. Bu yüzden onu annemin evine getirmiştim ama burada pek mutlu değil gibiydi. Hastanedeyken etrafımda kuş gibi cıvıldayan kız, buraya gelince solmuştu. Benden bir şeyler gizlediğini hissediyordum.

Diğer yandan çocuklar buradan hiç çıkmıyordu. Bulukları her fırsatta beni ziyarete geliyorlardı. Odamdan dışarı çıkmamı teklif ediyorlardı ama ben kabul etmeyince beni zorlamıyorlardı. Doktor onlara ne söylediyse hiçbir konuda üzerime gelmiyorlardı. Evet, bahçeye çıkıp temiz hava almak dışında odamdan hiç çıkmıyordum. Akşama kadar boş boş duvara bakarak geçiyordu günlerim. Eskisi gibi değildim. Önce Arda daha sonra Çetin ve en sonunda da Nazlı Sarmaşık'ın ölümüne tanık olmak içimde bir şeyleri koparmıştı. Denemediğimi sanıyorlardı ama ben çok istememe rağmen bir türlü toparlanamıyordum. Olanlar beni çok yıpratmıştı. Zor bir ruh hali içindeydim. Her şey siyah, her şey gri ve hayat fazla anlamsızdı. Belki de ilk kez diğerleri gibi olmaya başlamıştım çünkü yaşadıklarımı kim yaşasa bu hale gelirdi. Asıl, onca şeyi yaşayıp ertesi güne hiçbir şey olmamış gibi davranmak yanlış olurdu.

Her defasında çocuklar bana bir şeyler anlatıyordu ve ben, sessizce onları dinliyordum. Her biri bana yansıtmamaya çalışıyordu ama bu durumun onları çok üzdüğünü görebiliyordum. Zaten sırf onları üzmemek için Alaz'ın bulduğu psikoloğa düzenli olarak gitmeyi kabul etmiştim. Evet, her gün aynı saatte Alaz beni evden alıp doktora götürüyor ve tüm terapi boyunca yanımdan hiç ayrılmıyordu. Sessizlik

içinde geçen bir yolculuk onun için katlanılmazdı. Üstelik terapi boyunca çok az konuşuyordum. Sadece evet ve hayır gibi kısa cevaplar vererek doktoru geçiştiriyordum. Bu Alaz'ı kahrediyordu ama üzerime gelmiyordu. Gevezeliğimden şikâyetçi olan herkes, şimdilerde suskunluğumun içinde can veriyordu.

En sevdiğim ziyaretçim İshak'tı çünkü ne zaman gelse diğerlerinin aksine beni konuşturmaya çalışmazdı. Bunun yerine yanıma oturur ve dakikalarca sessizliğime ortak olurdu. Aslı beni ziyarete hiç gelmemişti ama ona kırgın değildim çünkü sebebini biliyordum. Olanlar yüzünden hâlâ kendisini suçluyordu. Fakat babaannesi ve küçük kardeşi Eyüp defalarca beni görmeye gelmişlerdi.

Pencereden dışarı bakınca kar yağdığını gördüm. İstanbul'a çok sık kar yağmazdı. Nadiren yağardı ve ertesi gün erirdi. Zaten şimdi de çok yağmıyordu. Yağmurla karışık yağdığı için yere düşer düşmez eriyordu. Bahçedeki boş çardak yine ilgimi çekmişti. Hava kötü olabilirdi ama dışarı çıkmak istiyordum. Odamdan çıkıp merdivenden inmeye başladım. Basamakları yeni yarılamıştım ki Ilgaz'ı görünce durdum. Elinde bir bardak süt tutuyordu ve yutkunarak karşısına bakıyordu. Başımı çevirince telefonla konuşup koridorda yürüyen annemi gördüm. Telefonu kapatan kadın Ilgaz'ı görünce yüz ifadesi rahatsız olmuş gibi değişmişti. Ilgaz'ın, "Ben bunu Sedef'e götürüyordum," diyen hızlı açıklamasıyla beynimden vurulmuşa dönmüştüm çünkü sonunda gerçekleri anlamıştım. Ilgaz'ın burada mutsuz olmasının sebebi annem miydi? Bir bardak sütün hesabını korkuyla veriyordu. Bu durumun başka bir açıklaması olamazdı. İnanamıyordum, ona kendisini sığıntı gibi mi hissettiriyordu? İki haftadır gerçekleri göremeyecek kadar kör olmuştum.

Annemin ona bakıp yüzünü buruşturması aldığım son darbe olmuştu. "Bu evde kalmana izin vermemin tek sebebi Sedef," dedi. "Kızımın bir mahkûm ile arkadaş olmasını istemiyorum, diğer serseri arkadaşlarıyla da öyle," dediğinde Ilgaz'ın gözleri dolmuştu. Eskiden olsa öfkeden küplere bineceğim bu sözleri ruhsuzca dinliyordum. Bana karşı fazlasıyla ilgili ve iyiydi ama anlaşılan arkadaşlarımı kendi saygınlığına yakıştırmıyordu. Daha önce cemiyette Sarmaşık ailesinin çok büyük bir yeri olduğunu söylemişti. Sahip oldukları tek varislerinin mahkûm ve serseri arkadaşları onu utandırırdı tabii.

Günlerdir hiç değişmeyen yüz ifadem yine değişmemişti. Geldiğimi anlasınlar diye özellikle ses çıkartarak aşağıya inmeye başladım. Ilgaz hemen kendisini toparlayıp üzgün ifadesini saklamaya çalıştı. Beni gören annemin yüzünde ise güller açmıştı. Annem, "Sedef?" diyerek bana doğru yürüdü. "Ben de senin yanına geliyordum, canım." Bir konuda asla hakkını yiyip nankörlük yapamazdım. Annem şu iki haftada bana gerçekten çok iyi bir anne olmuştu. Ilgaz'dan ve çocuklardan hoşlanmadığını şimdi fark ediyor olabilirdim ama bu, ona haksızlık yapacağım anlamına gelmiyordu. Bazı şeyleri eksik yapsa da en azından deniyordu. Her saat başı odama gelerek benimle uzun uzun zaman geçiriyordu. Geceleri ben her çığlık atarak uyandığımda koşarak odama gelip gözyaşları içinde beni teselli ediyordu. Saçlarımı anne şefkatiyle okşayıp ben uyuyana kadar elinden gelen her şeyi yapıyordu. Öyle bir olgunluk çökmüştü ki üzerime, artık her şeyi bambaşka görüyordum. Önceki kız az önce duyduklarıyla bağırır çağırır ve Ilgaz'ı alıp bu evden giderdi. Lakin şimdiki kız daha etraflıca düşünüyordu. *Annen de bilmiyor* diyordu, tüm hayatı zenginlik içinde geçmişken yoksulluğun ne olduğunu o da bilmiyor diyordu. İkimizin de eksikleri varken kırıp dökmeden öğrenmenin bir yolunu bulacaktık.

Ilgaz'ın elindeki sütü alıp bir yudum içtim. "Neden gidip odamda film izlemiyorsun?" dediğimde tebessüm ederek üst kata çıkmak için hareketlendi. Benim odamda daha rahat ediyordu çünkü orada bana ait izler vardı.

Anneme dönerek dış kapıyı gösterdim. "Yağmur yağıyor ama çardakta otururwhile ıslanmayız. Bana eşlik eder misin?" Çok az konuştuğum için bu teklifim onu mutlu etmişti. "Etmez miyim, sen yeter ki iste," deyince tebessüm ettim. Evet, bu işi gerçekten birlikte öğrenecektik.

Bahçeye çıktığımızda çiçeklerle süslenmiş çardağı görünce duraksadım. Yapay çiçeklerle bezenmişti ve yağmur bile onları çirkin göstermiyordu. Dün böyle değildi. Annem elindeki hırkayı omuzlarıma bırakırken, "Beğendin mi?" diyerek çardağa bakıp gülümsedi. Her gün odama rengârenk çiçekler koyan kadın, bu seferde tek sığınağım olan çardağı batırmıştı. "Odan dışında sadece orada vakit geçiriyorsun," dedi. "Ben de senin için orayı bizzat hazırladım." Yapay da olsa gerçeğinden ayırt edilemeyen bu kırmızı sarmaşık gülleri sinir bozucuydu. Çardağın tüm kolonlarını sardığı için bu manzara anneme büyüleyici geliyordu. Fakat bende uyandırdığı hisler, tiksinti ve nefretti.

Alacağı cevabın mutluluğuyla bana baktığını görünce mecburen başımı salladım. "Çok hoş görünüyor, teşekkür ederim," dedim ama hiç sevmemiştim.

Çardağa girmekten vazgeçtim. Omuzumdaki hırkayı annemin omuzlarına koyduğumda beni izliyordu. "Sen yağmura ve soğuğa alışık olmadığın için üşütüp hasta olabilirsin," dedim çünkü o benim gibi zor şartlara alışkın değildi. "Biraz yürüyelim mi?" dediğimde gözleriyle çardağı gösterdi. "Oraya niye geçmiyoruz? Hâlâ yağmur yağıyor, Sedef." Elimle gökyüzündeki kara bulutları gösterdim. "O aptal bulutlar

yürümeme engel değil," diyerek daha önce kırılan ayak bileğimi gösterdim. "Sürekli oturduğum için hâlâ aksayarak yürüyorum. Bacağım biraz açılsın." Bu açıklamam benimle yürümesi için onu ikna etmişti. Evet, artık koltuk değneği olmadan rahat yürüyebiliyordum fakat ayağımda hâlâ küçük bir aksaklık vardı.

Bir süre ikimiz de sessizlik içinde yürüdük. Islanıyorduk ama ikimiz de bunu sorun etmiyorduk. "Bir seferinde yurttayken müdire anne hep olduğu gibi beni yine aç bırakarak kilere kapatmıştı," deyip ona bir anımı anlatmaya başladım. "Ceza olarak geceyi kilerde geçirecektim." Bomboş bir sesle söylediklerim onu germişti. "O gece bana sabaha kadar Kuzey eşlik etti," dedim. "Ben korkmayayım diye kapının diğer tarafında oturdu ve sabaha kadar benimle konuştu." Ruhsuzdu etrafıma bakan gözlerim ama içim yangın yeriydi.

"Fulya diye bir kız vardı," deyip güldüm. O yılan hâlâ vardı ama artık benden çok uzaktaydı. "Sen tanımazsın ama ezelden beri bana çok çektirmiştir," dedim. Aklıma gelen anılar yüzünden derin bir nefes aldım. "Yine kimsesizler yurdundaydım ve çocuktum. Fulya beni merdivenlerden ittiği için çok kötü yaralanmıştım. Benimle aynı yaşlarda olmalarına rağmen Ecrin ve Naz o gün sabaha kadar bana bir şey olacak diye ağlayarak beni beklemişlerdi. Yiğit daha fazla yemek yersem hemen iyileşirim diye düşünmüştü. Bu yüzden ilk kez hırsızlık yaparak benim için yemekhaneden ekmek çalmıştı. Hakan beni iten Fulya'dan hesap sormak için gitmişti. Fakat geri döndüğünde yüzü gözü mosmordu çünkü Fulya'nın arkadaşı Esad'dan dayak yemişti. Kuzey onu görünce duramadı tabii ve gidip Esad'ı dövdü. Kuzey de iki gün ceza almıştı." Anlatırken o anılar bir bir gözlerimin önünde canlanıyordu. Annemin bazı şeyleri daha iyi anlaması için bunları bilmesi gerekiyordu. Gerçekleri görmedikçe hata yapmaya

devam edecekti. Kardeşlerim konusunda hata yaptıkça asla bir anne-kız olamazdık. Annemden vazgeçerdim ama çocuklardan asla.

Yürümeye devam ederken ıslak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sonra senin de bildiğin gibi damgalanıp her birimiz bir yere dağıldık," diyerek devam ettim. "Kaderin cilvesi işte yıllar sonra Alaz ve arkadaşları bizi savrulduğumuz yerden toplayıp bir araya getirdiler. Çocukların hayatımdaki yerini hissetmiş gibi onlardan kaçmıştım. Peki, sonra ne oldu, biliyor musun?" diyerek ona baktım. "Naz benim için az kalsın tesisi yakacaktı.

Ecrin ona ettiğim tüm hakaretleri benim için sineye çekti ve Efe en çok bana ağladı. Ben Kuzey için kendimi bir kurşunun önüne attım ve yaralandım. Bahçede Hakan'a bir şey olmasın diye hiç düşünmeden onun önüne geçtim. Orada da vurulabilirdim ve bunu hiç sorun etmezdim. Hakan veya Kuzey yerine diğerleri olsaydı, aynısını onlar için de yapardım. Sırf benim için Hakan birini öldürdü ve o gün kan bulaştı ellerine. Kuzey benimle sevdiği kız arasında seçim yapamadı ve bizim yerimize ölmeyi seçti," dediğimde sonunda bu konuşmanın sebebini anlamıştı. Sözlerim içine dokunmuş gibi gözlerini pişmanlıkla kaçırmıştı.

Tekrar yürümeye başladığımızda anlatmaya devam ettim. "Onlar olmasaydı, bugün kızın da olmazdı, Songül Hanım. Serseri deyip hor görme çocukları çünkü ben de öyleyim. Ilgaz'a mahkûm deme çünkü senin kızın da altı yıl cezaevinde yatmış bir mahkûm. Ilgaz olmasaydı, ben cezaevinde intihar etmeyi tekrar deneyecektim. Sen biliyor musun, cezaevinin nasıl bir yer olduğunu? Birbirinden tehlikeli mahkûmların içinde iki çocuk düşün. Biri taciz edilip suçsuz yere hüküm yemiş, diğeri babası tarafından yaşlı bir adama zorla satılmış iki çocuk düşün. Ilgaz bir katil değil çünkü her gün şiddete

uğradığı için kendini korumaya çalışırken "Bu senin kocan" dedikleri o lanet olası adamı öldürdü. Bu yüzden Ilgaz'ı katil olarak görüyorsan," deyip güldüm. "Beni asıp kesmen lazım o zaman çünkü ben birini alnından vurarak öldürdüm. Ama benim bunu yapmak için bir sebebim vardı, değil mi?" diye alay edip gözlerine baktım. "Ben yapmasaydım, Arda beni öldürecekti, değil mi?" dediğimde başını salladı. Ben ise sinirden güldüm. "İşte Ilgaz da benim gibi yaptı çünkü o yapmasaydı, yaşlı kocası onu öldürecekti," dedim. Annem sonunda empati kurmaya başlamıştı. Şimdi pişmanlığı daha yoğun ve kavurucuydu.

"Kızına yoldaş olmuş biri bugün bir bardak sütü alırken senden çekiniyor, Songül Hanım. Serseri dediğin çocuklar evine gelince seni gördükleri yerde susuyorlar. Şimdi sen söyle, Songül Hanım," deyip gözlerimi ona diktim. "Hangisi daha önemli?" dedim. "Kızını yıllar boyunca koruyan çocuklar mı yoksa o çok saygın cemiyet mi?" Dedem bile bir yerden sonra çocuklara alışmıştı. Dedem bile artık onlar gelince çalışma odasına kapanmıyor ve çocuklarla uzun uzun sohbet ediyordu. Annemin de artık bu konudaki hatasını anlaması gerekiyordu.

"Ben..." deyip sustu ve devamını getiremedi. Mahcup olmuş gözlerini görmek rahat bir nefes almamı sağlamıştı. En azından hâlâ bir umut vardı. "Çok kötüyüm, değil mi?" dediğinde başımı iki yana salladım. "Kötü değilsin," dedikten sonra onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım. "Sadece bizi ilgilendirmeyen insanların ne diyeceğini fazla önemsiyorsun," dedikten sonra üşüdüğünü fark ettiğim için yönümü eve doğru çevirdim. "Olmuyor, Songül Hanım," diyerek ona takıldım. "Benim televizyonda izlediğim o kadın farklıydı. Saygın soyadına rağmen ne güzel kafa tutuyordu herkese," dedim. Gülümsedi ve "Büyük rezillikti," dedi. Buna karşılık

omuz silktim. "Ama o rezillik sayesinde beni buldun, değil mi? Bence arada rezil de olmak lazım," dediğimde yüksek sesle gülmeye başladı. Onunla zaman geçirmeyi seviyordum.

Günün geri kalanını uyuyarak geçirmiştim. Tekrar aşağıya indiğimde evde bir koşturmaca vardı. Bunun sebebini hiç sorgulamadan yeniden bahçeye çıktım. Büyük ihtimalle dedemin iş arkadaşları geldiği için çalışanlar hazırlık telaşına girmişti. Yağmur çoktan durmuştu ve bahçede boş boş yürüyordum. Biraz dinlenmek için bir ağacın üzerine çıkıp ayaklarımı aşağı sarkıtarak oturdum. Yerler ıslak olduğu için ağaca çıkmıştım. Çardağa zaten anne eli değdiği için hiç gidemiyordum. Ne eve sığıyordum ne de bahçeye, içimdeki bu boşluk hissi beni bitiriyordu. Gözlerimi ne zaman kapatsam yeni bir kâbus ve farklı bir korku vardı. Aldığım terapiler bile işe yaramadığı için günümü bir ruh gibi tamamlıyordum. İçimdeki yaşam enerjisi çekilmiş gibiydi, cansız bedenim fazla durgundu. Her yere uyuşuk adımlarla gittiğim için ilk kez dizlerimde yara yoktu. Bir zamanlar çocuk gibi etrafta koşturduğum için dizlerim düşmekten hep yara bere içinde kalırdı. Şimdilerde ise hiç yara yoktu.

Duyduğum adım seslerine doğru dönünce Kuzey'in bana doğru geldiğini gördüm. Bu durum bana tuhaf geldi çünkü genelde kimse akşamları beni görmeye gelmezdi. Üzerinde bulunduğum ağacın yanına gelip başını kaldırdı ve güldü. "Bakma öyle, annen akşam yemeğine çağırdı," dedi. "Ben ve çocuklar bu davetin bizden kurtulmak için bir suikast olduğunu düşünüyoruz. Herhangi bir zehirlenmeye karşı Efe yanında yoğurt getirdi," deyince afalladım. Yoğurt mu? Ah, tabii ya! Çocukken ne zaman karnımız ağrısa bakıcı ablaların biri zehirlendiğimizi düşünürdü. Bu yüzden bize hep yoğurt yedirirdi ve benim karnım ağrımasa da hep ağrırmış gibi ya-

pardım. Orada yiyebildiğim her şey büyük bir nimetti çünkü açlıktan kırılıyorduk.

Songül Hanım ile olan konuşmam işe yaramış ki çocukları yemeğe davet etmiş.

Kuzey'e gülümsemek için kendimi zorladığımda bunu anladı. Sıkıntılı bir nefes koyuverirken, "Zor, değil mi?" dedi. "İçin acırken gülmeye çalışmak zor, değil mi?" Eskisi gibi iyi rol yapamadığım için artık hiçbirini kandıramıyordum.

Bakışlarım öylesine ona bakarken yine gözlerim dolmuştu. "Asıl zor olan ne, biliyor musun, Kuzey?" deyip ağlamamak için başımı yukarı kaldırdım. "Sanki sen ölmüşsün ama kimse cenazene gelmiyor. Sen ölüm nasıl bir his, biliyor musun? Öldün ama herkes yaşadığını sanıyor. Ruh gibi aralarında dolaşıyorsun lakin kimse seni görmüyor. İşte bu çok zor be, Kuzey," diyerek başımı eğip ona baktım. "Çok zor." Bendeki yaşamak değildi ki, bu yaşamak olamazdı.

Beni böyle görmeye katlanamadığı için, "Yapma, gözünü seveyim böyle konuşma," deyip kollarını bana uzatınca hıçkırdım. "Ben öldüm, Kuzey; öldüm," dedim ve o, uzanıp belimi tuttu. Beni ağaçtan yere indirip kollarıyla sardı ve ben, daha iyi hissedene kadar beni bırakmamıştı.

Ben sakinleşene kadar Kuzey hiç konuşmamıştı. Konuşmasına da ihtiyacım yoktu çünkü varlığı yetiyordu. Artık dokunsalar ağlıyordum her şeye. Öylesine kırılgan bir ruh halindeydim ki. Olduğum bu yeni kişi başta bana olmak üzere herkese yabancıydı. Kendimi toparladım. Eve girmiştik ki Ilgaz'ın korkuyla bize doğru koştuğunu gördüm. Üstü başı un içinde miydi onun? Kuzey ile göz göze geldiğimiz esnada Ilgaz," Sedef!" deyip nefes nefese kollarıma yapıştı. "Annene her ne yaptıysan derhal onu eski suratsız haline geri çevir! Bir anda ona ne oldu, bilmiyorum ama tüm öğle sonunu onun-

la mutfakta ecel terleri dökerek geçirdim! Tutturdu birlikte yemek yapalım diye ve o, yemek yapmaktan hiç anlamıyor!" Yüzüne gelen saçları üflerken üzerini gösterdi. "Şu halime bir bak!" diyerek isyan etti. "Aşçılara bugün izin verdi çünkü ikimizin birlikte yemek yapmasına karar verdi! Bu konuda o kadar kötü ki hepsini ben yapmak zorunda kaldım." En azından bir yerden başladığı için anneme kızamayız, değil mi?

Annem mutfaktan telaşla, "Ilgaz, kızım bu yemekten dumanlar çıkıyor!" deyince Ilgaz sinirle tepinmeye başladı. "Sadece iki dakika karıştır dedim ama yine yaktı!" dedikten sonra sinirle işaret parmağını bana doğru salladı. "Ona her ne yaptıysan derhal geri düzelteceksin! Sürekli 'kızım' diyerek peşime takılıp bana işkence etmesini hiç sevmedim," diye beni azarladıktan sonra annem mutfağı daha fazla dağıtmasın diye gitmişti. Kuzey gülerek bana döndü. "Anneni bu kadar değiştirecek ne yaptın?" dediğinde omuz silktim. Bir şey yapmama gerek yoktu ki çünkü annem kötü biri değildi. Çocuklara karşı fazla önyargılıydı ve ben, onun önyargılarını kırmıştım.

"Onu öldürmekle tehdit ettim."

"Ne?"

"Kimse beyni dağılsın istemez, değil mi? Sana Arda'nın nasıl öldüğünü anlatmış mıydım?"

"Bu komik değil, psikopat kedi!" Ruhsuzca başımı salladım. "Hem de hiç komik değil." Gerçekler komiklikten çok uzaktı.

Salona girdiğimizde çocukların yine dedemin etrafında toplandığını gördüm. Dedem onlara av maceralarını anlatıyordu. Evet, ilk başlarda dedem de onlara karşı tepkiliydi ama Efe'nin ağlaması kırk yılın başı bir işe yaramıştı. Bir seferinde buraya geldiklerinde Efe dedem ile göz göze gelince korkup

ağlamıştı. İşte her şey o gün değişmişti. Efe'yi ağlarken görünce çıldıran yaşlı adam onu karşısına almış ve *erkek erkeğe* konuşmuştu. Efe'ye verdiği hiçbir nasihat işe yaramayınca çocuklara dönerek, 'Buna nasıl dayanıyorsunuz?' demişti. Çocuklar Efe'nin ağladığı tüm anıları anlatmaya başlayınca aralarındaki sohbet uzayıp gitmişti. Daha sonra dedem Efe'yi kendisine getireceğini düşündüğü için ona geçmişteki birkaç anısını anlatmıştı. Her defasında kahramanlık yaptığı uçuk hikâyeleri fazla sıradışıydı. Tabii, anlattığı hikâyeler Efe'den çok çocukların ilgisini çekince sorular çoğalmıştı. Çocukların ilgisi dedemin hoşuna gitmişti. Soru cevap derken akşamı ettiklerinin farkında olmamışlardı. O günden sonra dedem onları görünce kaşlarını hiç çatmadı ve onlar da dedemden hiç kaçmadılar.

Dedem abartılı bir sesle, "Dışarıda kar ve tipi vardı," diyerek onlara yine bir şeyler anlatıyordu. "Bizim elimizde tüfekler, gecenin ayazında kulübeye dönmeye çalışıyorduk." *Evet, yeni bir av macerası daha!* "O kadar soğuktu ki tetikteki parmağım uyuşmuştu. Karanlıkta dizlerimize kadar gelen karın içine bata çıka ilerliyorduk," deyince Kuzey ile aynı anda göz devirdik. Neyse ki hikâye anlatmaya kendisini çok kaptırdığı için bizi görmemişti. Fakat bir tek ikimiz anlattığı şeylere inanmıyorduk. Allah aşkına, İstanbul'da dizlere kadar yağan bir kar bulmak mümkün müydü?

Dedem büyük bir heyecanla, "Ve tam o esnada ne oldu dersiniz?" dedi. Acaba yine hangi uçuk kaçık yaratıktan bahsedecek diye merak ettim.

Naz ürkerek, "Ay, kesin kurt çıktı!" deyip ellerini salladı. "Hemen kaçın!" diye telaşla bağırınca herkesten bir kıkırtı çıkmıştı. Yiğit sevgilisine gülerek, "Kurt çıksa şimdi nasıl burada olacaktı, Nevide?" diyerek takıldı.

Ecrin kendinden emin bir şekilde, "Ayı mı?" diye sordu. "Kesin ayı çıktı."

Hakan'ın teorisi daha beterdi. "Yılan diyeceğim ama Fulya o yıllarda doğmuş muydu, onu hesaplayamadım." O da kendi uçuk tahminini dile getirmişti. *Fulya'nın şu anda daha büyük sorunları olduğu için bence onun soyundan gelen kimse değildir. Çünkü hiçbir yılan Sarmaşıklara bulaşmayacağını iyi biliyor artık.*

Dedem çocuklara bakıp bıyık altında gülerek, "Kırılan bir ağaç dalıydı," deyince her biri bir küfür savurdu ve dedem gülmeye başladı. Gözleri beni bulunca ona attığım soğuk bakışlar gülüşünün solmasına neden olmuştu. Uyandığımdan beri aramızda büyük bir uçurum vardı ve ben ondan kaçtıkça bu uçurum hiç kapanmayacaktı. Yanındaki boş yeri bana gösterip, "Yemek hazır olana kadar bize katıl, evlat," deyince davetine boş boş bakmakla karşılık verdim. "Siz devam edin, benim biraz işim var," dedikten sonra ona sırtımı dönüp salondan çıktım. Yaşadığım her şeyin en büyük sebebi oydu! Eğer hamile karısını sokağa atıp onu aldatmasaydı, Nazlı Sarmaşık kurban olarak beni seçmezdi. Beni annemden hiç kaçırmazdı ve ben yurtlara düşmezdim. Bütün bunlar da başıma gelmemiş olurdu.

Odama henüz girmiştim ki hemen arkamdan kapı açıldı. Peşimden geldiğini gördüm. "Artık konuşmamızın zamanı gelmedi mi?" diye sorunca kollarımı göğsümde birleştirdim ve *git* dercesine ona kapıyı gösterdim. Fakat yaşlı adam kapıyı içeriden kilitleyip anahtarı camdan attı. "Konuşacağız dedim," diyerek pencereyi kapattı. Kanepeye oturup yanını gösterdi. "Otur, Sedef." *Hayır, bunu yapmayacağım!*

"Sedef, otur dedim."

"İkinci katta olmamız umurumda değil, camdan atlayacak bir psikolojideyim." *Sesim nasıl böyle sakin ve boş çıkıyor, aklım almıyor.*

Güldü. "Evet, bunu yapacak delilik var sende ama şimdi otur çünkü konuşmalıyız."

"Konuşacak bir şeyimiz yok Songül Hanım'ın babası."

"Konuşacak çok şeyimiz var, Songül'ün kızı." Hakkını yiyemem, bu iyiydi.

Hiç istemesem de bir an önce ondan kurtulmak için oturdum. Ancak onun yanına oturmak yerine yatağımın üzerine oturmuştum. "Seni benden uzak tutan sebep nedir?" diye sorunca hiç konuşmadım. En az beş dakika boyunca cevap beklediği için sustu fakat ben konuşmayınca, "Sedef, bu ihtiyarın gerçeği bilmesi gerekiyor," dedi sıkıntıyla. "Birini yargılamadan önce onu dinlemelisin. Belli ki bir şeyler var. Sen söylemedikçe bunu bilemem." Bilmesi de gerekmiyordu. Benim en ağır şekilde öğrendiğim gerçekler bana fazlasıyla yetiyordu.

Gözlerimi ona dikip, "Büyük kızının nasıl öldüğünü sor bana," dedim. "Sen sor, ben sana anlatırım dışladığın kızının nasıl öldüğünü." Nazlı Hanım kötü biri olabilirdi ama dedem de iyi biri sayılmazdı.

"Demek sebep o..." deyip başını salladı. "Bunu tahmin etmiştim, ne anlattı sana?" Nasıl bu kadar kayıtsız olabilirdi? Ölen kızı, öldüren ise bir yabancı! Hayır, Erkin'in şu anda cezaevinde olması bir şeyi değiştirmiyordu. Dedem ne ona ne de bana kızının nasıl öldüğünü sormuştu.

"Evliyken Songül Hanım'ının annesiyle bir ilişki yaşayıp karını aldattın," diyerek kınarcasına ona baktım. "Bu da yetmezmiş gibi hamile karını bebeğiyle sokağa attın! Eğer ceza-

evinde onu öldürtmeye kalkışmasaydın, o iyi biri olabilirdi." Afallayarak başını aceleyle kaldırıp bana baktı. "Bunu ben mi yapmışım?" deyip kaşlarını çatmıştı. "Ben aldatmayı bilmem! Annesiyle boşandığımızda rahmetli karımı tanımıyordum!" Onun bu yalanına tabii ki inanacak değildim.

"Demek boşanmadan önce onu tanımıyordun, öyle mi? O yüzden mi boşandıktan hemen sonra ikinci kez evlendin?"

Onaylamaz gözlerle bana bakıyordu. "Beni neyle suçladığına dikkat et, evlat çünkü hiçbir zaman gözü dışarıda biri olmadım. Nazlı'nın annesi hırsları olan bir kadındı. Ölen birinin arkasından kötü konuşmak yakışmaz bana ama önüne dünyaları da sersem yetinmeyi bilmeyen biriydi." Öyle olması ona ihanet etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Nazlı sana ne anlattı, bilmiyorum fakat annesi sandığı gibi biri değildi. Onu bir otel odasında başka bir adamla yakalayınca onları öldürmediysem bunun tek sebebi hamile olmasıydı!" Neler duyuyordum böyle? *İhanet mi? Başka bir adam mı? Kafam karıştı. Tam olarak kim kimi aldattı, biri bana anlatabilir mi?* Yemin ederim, altını kazıdıkça yılan hikâyesi gibi bir şey çıkıyordu.

Dedem sıkıntıyla yüzünü ovuştururken anlatmaya devam etti. "Gördüklerimden sonra o bebeğin babasının kim olduğunu artık bilmiyordum. O iti vursam kadının karnındaki bebek her şekilde babasız kalacaktı. Babası ben çıkarsam cezaevinde olacaktım, değilsem babası mezarda olacaktı! Öfkeme rağmen onların gitmesine izin verdim ve zaman kaybetmeden boşandım. Daha sonra bebek doğunca onu DNA testine zorladım. Evet, onu bu konuda zorladığım doğru çünkü bebek benden değilse ne hali varsa görebilirdi." Hiç beklemediğim bir hikâyeyle karşılaşmıştım ve artık neye ina-

nacağımı şaşırmıştım. Herkes farklı bir şey anlatıyordu ve birinin anlattığı bir diğerini tutmuyordu.

"Sana neden inanayım ki? Sonuçta onlar öldüğü için kendilerini savunamıyorlar," dedim. "Bütün bu anlattıkların yalan da olabilir."

Beni terslemesini bekliyordum ama o, gerçekten beni kazanmak istiyor olmalıydı ki bana karşı oldukça sabırlı davranıyordu. "DNA testi hâlâ çalışma odamdaki çekmecede duruyor. Onu alıp gerçekliğini her yerde sorgulatabilirsin. Nazlı benim kızım değildi," deyip acı içinde güldü. "İnsan kendisine acı veren kötü hatıraları bir şekilde saklıyor işte," dediğinde onu suçladığım için ister istemez üzüldüm çünkü yalan söyler gibi bir hali yoktu.

"Boşandıktan sonra Nazlı'nın annesinin eski âşığıyla yaşadığını duydum." Derin bir nefes aldı. Bunları anlatırken zorlanıyordu. "O aşağılık adam ondan sıkılınca koymuş bunu bebeğiyle kapının önüne. Ne aradım ne sordum çünkü artık benimle bir ilgisi kalmamıştı. Beni aldatan bir kadının peşine düşecek değildim. İşte o sıralarda Songül'ün annesiyle tanıştım. Daha yeni kötü bir evlilikten çıkmıştım ve tekrar bir kadını hayatıma almamaya kararlıydım. Lakin Sedef Hanım bir şekilde benim için ikinci bir bahar olmayı başarmıştı," dedi. Ondan bahsederken bile yüzü aydınlanıyor ve yorgun gözleri büyük bir sevgiyle bakıyordu.

"Sonra Nazlı çıkıp geldi." Yüzündeki mutluluk solmuştu. "Kızım olduğunu sanıyordu ve ben genç bir kızı yıkmamak için ona babası olmadığımı söyleyemedim. Keşke söyleseydim, o zaman bütün bunlar olmazdı. Fakat Songül ona hemen bağlanmış. Ah benim merhametli karım... Bu duruma göz yummuş ve 'Bir kızımız daha olsun' demişti." Keşke ger-

çekleri söyleseydi, o zaman Nazlı diye biri hayatımıza hiç girmezdi. Böylece bütün bunları bize yaşatmazdı.

"Songül ve Nazlı gerçeği hiç bilmediler. Biz de Nazlı'yı sahiplendik. Annesinin yaptığı her şeye rağmen ona aile olmaya çalıştık. Rahmetli karımın üzerine yemin ederim ki Nazlı'yı üzecek her şeyden özellikle kaçınıyordum. Fakat onu Songül'ü sevdiğim gibi sevmem mümkün değildi. Bana her defasında bir ihaneti hatırlatırken onu istesem de öz kızım gibi sevemezdim. Ancak buna rağmen bile isteye onu üzecek herhangi bir şey yapmadım," dediğinde anlıyordum her şeyi. Dedem ona baktıkça aldatıldığını hatırlıyordu ve ister istemez ona yakın olamıyordu. Anneme karşı daha ilgiliydi çünkü annem onun öz kızıydı. Bu da Nazlı Hanım'ın içten içe kıskanmasına neden oluyordu. Bu yüzden köprünün üzerinde bana babasının en çok annemi sevdiğini söylemişti. Kusura bakmasın ama bu konuda dedeme kızamazdım. Kadın, zavallı adamı aldatıp başka birinden hamile kalmıştı ve kızı yıllar sonra adamların başına musallat oluyordu. Ne hakla? Onların kızı bile değildi. Ne hakla onlardan hesap soruyordu? Gerçeği bilip bilmemesi önemli değildi. Hiçbir şey yaptıklarını haklı çıkarmazdı. Daha yeni yeni dedeme haksızlık yaptığımı anlıyordum.

"Sarılsak affeder misin?" diyerek ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Kaşlarını büyük bir kibirle yukarı kaldırınca ne istediğini anlayıp güldüm. "Sarılsak affeder misin, dede?" dediğimde keyfi yerine geldiği için, "Ha şöyle," deyip bana kollarını açtı. En azından bir gerçek daha ortaya çıkmıştı.

Ona uzun uzun sarılırken bir detayı ona hatırlatmayı ihmal etmedim. "Kapı kilitli. Farkındasın, değil mi?"

"Henüz kendi yaptığım şeyin farkında olmayacak kadar bunamadım."

"Anahtarı pencereden attın yalnız."

"Biliyorum."

"Pekâlâ, buradan nasıl çıkacağımızı da biliyor musun?"

"Ararım Songül'ü, yedek anahtarla kapıyı açar."

"Odamın bir yedek anahtarı mı var?"

"Odanın on üç tane yedek anahtarı var."

"Sebep?"

Gülerek benden ayrıldı. "Doktor her şeyi yapacak kadar sıyırdığını söyleyince işimi şansa bırakamazdım," deyince dayanamayıp güldüm. Evet, bu yaşlı adam gerçekten benim dedem olmanın hakkını çok güzel veriyordu.

Annem bizi odadan çıkardı ve üçümüz aşağıya indik. Fırat ve Aslan babam da buradaydı. Hatta Alaz'ın arkadaşları da gelmişti. Tamam, onlar da arada beni ziyaret ediyordu ama annemin bu akşam hepsini davet etmesinin bir sebebi olmalıydı, değil mi? Başımla onlara küçük bir selam verip babalarıma doğru yürüdüm ve aralarına oturdum. "Neler oluyor?" dediğimde Aslan babam beni göğsüne çekti. "Annen bugün DNA testini açacak. Bunu yaparken tüm sevdiklerin yanında olsun istemiş." Sesi fazlasıyla gergin çıkıyordu. Beni kaybetmekten korkarcasına sarılmıştı bana.

Demek sonunda büyük gün geldi.

Başımı çevirip Fırat babama baktım, stresten bir dizini hafifçe sallıyordu. O kadar stresliydi ki her an patlamak üzere olan bir bomba gibiydi. Zil sesini duyan annem tebessüm ederek bana döndü. "Son misafirimiz de geldi. Sedef, git, kızım. Kapıyı aç." *Evde o kadar çalışan varken ben niye açıyorum?*

Son zamanlarda adım atmaktan bile nefret ettiğim için isteksizce ayağa kalkıp salondan çıktım. Tek istediğim, şu yemeği atlatıp yalnız kalmak için odama çekilmekti. Kapıyı açınca tam karşımda gördüğüm kişi yüzünden soluğumu tutmuştum. Evet, gelen Alaz'dı ve her zamankinden daha muhteşem görünüyordu. Uzayan saçları yüzüne dökülmüştü. Uzun kirpiklerinin altında özlemle ışıldayan kahverengi hareleri beni her gördüğünde daha bir aşkla bakıyordu. Kirli sakal bırakmıştı. İri bedenini saran lacivert gömleğiyle yine nefes kesiyordu. "Merhaba, Sedef," dedi. Son günlerde hep olduğu gibi yine ona tek kelime etmeden boş boş baktım. Bu, tüm neşesini kaçırmaya yetmişti.

Kenara çekilerek geçmesi için ona yol verdiğimde kendisini çabuk toparladı. Yüzüne içten bir gülümseme kondururken beni süzdü. "Yine harika görünüyorsun." Bunu söylerken ciddi olmadığını saklamıyordu. Sabahtan beri hiç taramadığım dağınık saçlarım ve pamuklu pijamam beni harika gösteremezdi.

Ona sırtımı dönerek yürümeye başlamıştım. Peşimden sıkıntıyla soluyarak geldiğini biliyordum. Alaz, annem tarafından çok güzel karşılanmıştı. Aslan baba ve dedem gerektiği gibi ona *hoş geldin* demişti. Fırat babam ise beni yanına çağırdı ve Alaz'dan uzaklaştırarak ona gözdağı vermeyi ihmal etmedi. *Evet, çok iyi gidiyoruz!*

Daha sonra annem ve Ilgaz kayıplara karıştı. Aradan yarım saat geçmesine rağmen bir türlü yemek hazır olmayınca Ilgaz tamamen dağılmış bir şekilde içeri geldi. "Dinleyin lütfen," diyerek hepimizin dikkatini çektikten sonra yorgunluk içinde alnındaki teri sildi. "Tüm gün kendimce çetin bir savaş vermiş olsam da kalem, düşman tarafından kuşatıldı. Bu yüzden ne yazık ki kazanan belirsiz. Demek istediğim, Songül Hanım yaptığım her yemeği yakarak harika bir perfor-

mans sergiledi. Canını seven bu yemekleri yemez," dediğinde herkes güldü. Erkekler hiç vakit kaybetmeden telefonları çıkardı. Hepsinin aynı anda dışarıdan yemek sipariş etmesi çok komikti.

"Mutfağa bir çocuk sokarsa olacağı bu," diyen Yavuz onun un bulaşmış yanağına baktı. Salça, yağ ve daha birçok lekeyle dolu olan kıyafetlerine bakıp, "Bu çocuğun mutfağı yakmadığına şükredelim," deyince Ilgaz kaşlarını çatmıştı. "Siparişler iptal çünkü tüm yemekler bitecek! Şimdi kapıdaki korumalarla konuşacağım. Gelen hiçbir siparişi içeri almadan göndersinler!" dedikten sonra saçlarını savurarak gitti. Yavuz gülerken diğer herkes ona öldürecekmiş gibi bakıyordu. *O yemeklerden yemeyeceğim!*

Yemeği beklerken Alaz, Fırat baba yüzünden canından bezmişti. Sigara içme bahanesiyle Atalay'ı da alıp bahçeye kaçmıştı. Fırat babam sonunda ona yönelik bir suçlama bulmuş gibi bana döndü. "Gördün mü, içiyormuş," dedi. "Bu adamı yakınında görmeyeceğim, Sedef!" *Ah, hiç vazgeçmeyecek.*

Fırat baba yüzünden canından bezen bir diğer kişi de Aslan babaydı. "İçtiği tek şey sigara," diyerek arkadaşına ters ters baktı. "Onda kusur aramayı bırak artık." Fırat baba o kadar huysuzdu ki Alaz'ı kaçırınca nihayet Aslan baba dayanamayıp onu azarladı.

Fakat Fırat baba pes edecek gibi değildi. "Bugün sigara içen yarın içki içer, yarın içki içen bir güne ne haltlar içer ve böyle biri gözümün önünde kızıma asılamaz."

"Abartma, Fırat. O kadar da değil. Hem sen de sigara içiyorsun."

"Ben onun kızını göz hapsine almıyorum ama Aslan!"

"Fırat! Çocuk bekâr. Ne kızından bahsediyorsun sen? Allah aşkına, bir kendine gel artık!"

"Çocuk mu?" deyip Aslan babaya hayretler içinde baktı. "Çocuk dediğin adam kaç yaşında, haberin var mı senin? Neredeyse benimle yaşıt!" *Yok canım, o kadar da değil!* Alaz ile aramızda sadece yedi yaş vardı, yani babamla yaşıt değildi. DNA testini almadıkça Fırat baba rahat durmayacak gibi görünüyordu.

Annem, "Yemek hazır!" diyerek içeri girince hemen Alaz'ın yokluğunu fark etmişti. Yine bana döndü ve "Sedef, git arkadaşını çağır, kızım. Yemeğe geçeceğiz," deyince yüzümü buruşturdum. *O benim arkadaşım değil, hiçbir şeyim değil.*

Fırat baba ayağa kalkıp, "Ben varken o niye çağırıyor?" deyince annem bezginlik içinde göz devirdi. "Onu kovmak isteseydim *sen çağır* derdim ama öyle bir amacım olmadığına göre Sedef çağıracak. Neden mi? Çünkü Sedef bu evin kızı, yani ev sahibi," diyerek Fırat babaya ters ters baktı. Onlar yine kavga etmesinler diye ayağa kalktım. Ateş hattında kalmaya hiç niyetim yoktu.

Eğer babam Fırat çıkarsa Alaz'ı çok zor günler bekliyor.

Bahçeye çıktığımda Atalay ve Alaz'ı biraz ileride sigara içerken gördüm. Her ikisinin de bana sırtı dönüktü. Atalay, "Ona biraz zaman vermelisin, Altuğ," deyince yürümeyi bıraktım çünkü benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Ne zamanı Atalay?" Sesi isyankârdı. "Ben haftalardır o uyansın diye bekledim ama uyanan o değil; bir enkaz!" Kendimi böyle görmek benim de hoşuma gitmiyordu ama zihnimdeki kâbuslardan kurtulmak kolay değildi.

"Yaşadıkları kolay değil." Atalay beni savunsa da Alaz için üzüldüğünü biliyordum.

"Yaşattıkları da öyle!" dedi. Böyle düşündüğü için ona kızmaya hakkım yoktu. Ona yaşattıklarıma dayanamayıp sitem edercesine, "Onu kaybediyorum, Atalay!" dedi. "Bir kez daha ellerimden kayıp gidiyor ve ben, bir kez daha hiçbir şey yapamıyorum! Neden, Atalay? Bu kız neden bu kadar zor?" dedi. Cevap ortadaydı aslında. Yaşadıklarım kolay değildi, zor olan sadece yaşamak zorunda kaldığım şeylerdi.

"Onu böyle görmeye dayanamıyorum." Sesi çaresizlik içinde çıkmıştı. "Bu uyanan Sedef değil. Kim, onu da bilmiyorum. Gözleri bomboş bakan bir ruh ve ben, ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum! Doktoru 'Üzerine gitme, zamana ihtiyacı var' diyor ama kimse benim de ona ihtiyacım olduğunu anlamıyor. Her şey çok zor ve o, benden böyle uzaklaştıkça daha da zor oluyor." Bu bilinçli yaptığım bir şey değildi ki. Kendi arkadaşlarıma karşı bile mesafeliyken özellikle ona yaptığım bir haksızlık değildi bu. Benim bazı şeyleri atlatmam için gerçekten zamana ihtiyacım vardı.

Atalay onu sakinleştirmeyeceğini anlayınca konuyu değiştirmişti. "Bence şu anda Yankı'dan daha büyük bir sorunun var," dedi. "Anladığım kadarıyla Fırat Bey'in kızını paylaşmak gibi bir niyeti yok. Dua edelim de babası o çıkmasın."

Alaz'ın gülüşünü duydum. "Ama öz babası o." Bu da neydi şimdi?

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Bir ara DNA testini gizlice yaptırmıştım ve sonuç: Sedef'in babası Fırat Demirhan. Tabii, ikisi de gizli bir test yaptırdığımı bilmiyor. Sedef'in yastığından aldığım birkaç tel saç çok işimi gördü. Tabii, Fırat ve Aslan Bey'den de gereken örnekleri almak hiç kolay olmadı," deyince yutkunarak geriye

doğru bir adım attım. Herkesten önce gerçeği böyle damdan düşer gibi duymayı beklemiyordum. Öz babam Fırat mıydı? Gerçi neden şaşırıyorum ki? Onunla çok benziyorduk. Fırat'ın babam çıkmasına çok sevinmiştim çünkü onun daha önce hiç çocuğu olmamıştı. Öte yandan bir yanım bu haberin burukluğunu yaşıyordu çünkü Aslan babanın tüm ailesi bir mezarlıktaydı. Onun da bana çok ihtiyacı vardı ve ben, onu da çok seviyordum. *Keşke her ikisi babam olarak kalmaya devam etse.*

Onları daha fazla dinlememek için özellikle ses çıkararak adım attım. İkisi de bana doğru dönünce rahat görünmeye çalıştım. "Yemek hazır," dedikten sonra eve doğru yürüdüm. Biraz daha kalsam Alaz hal ve hareketlerimden onları duyduğumu anlardı.

Hepimiz salondan yemek odasına geçecektik ki Fırat baba, yani babam, "Bu kadar yeterli," deyip ayağa kalktı ve annemden bir şey ister gibi ona elini uzattı. "Zarfı ver," dedi. "O testin sonucunu öğrenmeden ne ben ne de Aslan doğru düzgün bir şey yiyebileceğiz. Songül, şu zarfı ver." Annem tereddütle Aslan babaya bakınca o da onayladı. Annem daha fazla sorun çıkarmadan zarfı getirmek için salondan çıktı. Testin sonucunu bilmeme rağmen hâlâ içimden Aslan Bey için baba sıfatını kullanıyordum. Sanırım bundan sonra Aslan Bey'e Aslan baba demeye devam edecektim ve kendi öz babama da sadece baba diyecektim.

Kısa süre sonra annem zarfı alıp dönünce hepimiz nefesimizi tuttuk. Sonucu bilmeme rağmen ben bile heyecanlanmıştım. Annem zarfı açarken yanımda oturan Aslan babanın heyecanı beni kahretmişti. Annem aceleyle zarfın kenarını yırtarak içindeki kâğıdı çıkardı. Kâğıdı açtığında herkes soluğunu tutarak sonucu açıklamasını bekliyordu. Annem bir zamanlar âşık olduğu adamın kızı olmamı istiyordu ama aç-

tığı ilk zarfta, "Aslan ve Sedef'in sonuçları uyuşmuyor," diyerek hayal kırıklığı içinde sonuca baktı. Daha sonra ikinci zarfı açtı. İkinci zarfın içinden çıkanları okuyan kadın, "Sedef, Fırat'ın kızı," diyerek koltuğa yığıldı. Beni çok seviyordu ama babamın Aslan baba olmasını çok istemişti. Şu ana kadar içinde küçük bir umut vardı fakat şimdi onun için tüm umutlar tükenmişti.

Ilgaz kendileri de görsün diye iki test kâğıdını da alıp sahiplerine, yani babam ve Aslan babaya uzattı. Babam hızlıca elinde tuttuğu testin sonucunu kendi okudu. Gözlerindeki o ışıltı bir babanın yıllar sonra aldığı en güzel müjdeli haberdi. Omuzları rahatlayarak çökerken ne zamandır tuttuğu nefesini sesli bir şekilde verdi. Test raporunu tutan elleri titrerken gözleri dolu dolu bana bakınca içim acıdı. Babam yıllar boyunca karısı için kısır damgası yiyen bir adamdı. Bir aşiretin ağası için arkasından kısır diye konuşulması ne kadar zordu, tahmin edemiyordum. Herkese kendisini kusurlu göstererek karısını tüm o ağır sözlerden korumuş ve gelen her oku üzerine çekmişti. Ne onu boşamış ne de üzerine kuma getirmişti. Babam eski karısını çok güzel sevmişti. Fakat Alaz'ın bana anlattığına göre eski karısı ona ihanet etmişti. O da kusurlu olarak Fırat babayı görüyormuş. Fırat baba sırf onun için çocuksuz bir hayatı kabullenmişti. Gerçeklerden bihaber olan kadın, çocuğu olmayan bir adamı istemeyip ondan boşanmıştı. Boşanırken bile Fırat baba ona tek kelime etmeyip "Asıl çocuğu olmayan sensin" dememişti. Gerçekler kadın tekrar evlenince ortaya çıkmıştı. Yine çocuğu olmayınca ikinci kocasıyla yaptırdığı testte kadının kısır olduğu ortaya çıkmıştı. Bu haber her yere yayılmıştı çünkü ikinci kocası babam gibi ölesiye sevmemişti o kadını. Zaten o kadından sonra babam bir daha hiç evlenmemişti. Hayatına başka bir kadını almadığı için hiç çocuğu olmamıştı. Bunun sebebi Fırat baba gibi adamların sadece bir kere ama ölesiye sevmeleriydi.

Şimdi ise yıllar sonra bir çocuk haberiyle özlem duyduğu o babalık hissini yaşıyordu. Aslında bir yanım babam o çıktığı için çok mutluydu çünkü Aslan babanın aksine o, babalık duygusunu ilk kez tadıyordu. Babam bana sarılmak istiyordu, hatta kızı olduğumu haykırıp tüm dünyaya duyurmak istiyordu. Fakat yapamıyordu çünkü arkadaşını üzgün gördükçe mutluluğu buruk oluyordu.

Aslan babanın omuzları çökmüştü. Gözlerini yumdu. Acı çekerken titrek nefesler vererek başını kaldırdı ve babama burukça gülümsedi. "Senin adına çok sevindim," dedi, bu konuda dürüsttü. Acı çekiyor olabilirdi ama arkadaşı adına mutluydu.

Babam sessiz kalırken Aslan baba ayağa kalkıp onun karşısında durdu. Elini onun omuzuna koyarken babamın biraz üzgün olduğunu görünce güldü. "Beni düşünmeyi bırak artık ve bu güzel haberi kutla. Test sonucunda ne yazdığı umurumda değil çünkü Sedef bizim kızımız. Sadece senin değil, benim de kızım. Zaten onun gibi bir deliyi bir baba zapt edemez," diyerek sonunda babamı da güldürmeyi başarmıştı. Birbirlerine sarılırken tebessüm ederek onları izliyordum. Ben bu iki adamı gerçekten çok seviyordum çünkü ikisinin kocaman bir kalbi vardı.

Annemin üzgün bakan gözlerini gördüm. Sahip olduğu tek çocuğun âşık olduğu adamdan olmasını çok istemişti ama tam tersi olmuştu. Kırgındı, incinmişti ve mutsuzdu. Hayat her zaman istediğimiz şeyleri bize vermiyordu, kendi sürprizlerine bizleri mecbur ediyordu. Annem adına kötü hissediyordum, özellikle de ağlamaklı gözlerini gizlemeye çalışırken. Ancak yapacağım bir şey de yoktu, kimsenin yapacağı bir şey yoktu. Alışacaktı çünkü başka şansı ne yazık ki yoktu. Annem ve dedem artık babamdan kurtuluşları olmadığını anlayıp somurturken ayağa kalktım. Babam ve Aslan

babanın yanına giderek tebessüm ettim. "Evet, beyler! Bana sarılmak yok mu?" dedim. Bana sarılmak için bir an bile beklememişlerdi.

Bu iki adamı asla kaybetmeyeceğim.

II. BÖLÜM

Bir şeyler soruyordu doktorum. Bir şeyler soruyor ve benden cevap bekliyordu. Lakin ben soruya odaklanamadığım için bir türlü verecek bir cevap bulamıyordum. Başımı kaldırıp yüzüne bakıyordum ancak yüz ifadesinden de bir şey anlaşılmıyordu. Yeşil gözleri anlayışla beni izlerken, arada bir yüzüne gelen saç tutamlarını çekiyordu. Her beş dakikada bir burnunun üzerine düşen gözlüğünü yukarı çekiyordu. "Sedef Hanım?" diyordu. "Beni duyuyor musunuz?" Onu duyuyordum ancak çok istesem bile yeterince ona odaklanamıyordum. Sonra bir şeyler daha söylüyordu. Sürekli bir şeyler söylüyordu çünkü kendince bir sohbet başlatmaya çalışıyordu. Ancak o konuştukça ben daha çok kaçmak istiyordum buradan.

Doktor, "Pekâlâ, neden bana Sedef'i anlatmıyorsun?" Farklı bir yol seçerek bana ulaşmaya çalışıyordu. Yaşlı kadın fazla sabırlıydı veya bu, işinin bir parçasıydı. Kim bilir, her gün benim gibi kaç kişiyle uğraşıyordu. "Hadi, bana Sedef'ten bahset," deyince iyice kafam karışmıştı. Sürekli neden benden iki tane varmış gibi davranıyordu?

"Sedef mi?" dediğimde başını salladı. "Veya Sedef yerine bana Yankı'dan bahsedebilirsin," deyince benimle alay ettiğini düşünmeye başlamıştım.

Kafam karışmış bir halde, "Şey, ikisi de benim ama," diyerek ona baktım. " 'Bana kendinden bahset' demeniz gerekmiyor mu? Sahip olduğum isimler bana aittir. Neden iki farklı bireymişim gibi davranıyorsunuz?" dedim ve doktor bir ışık yakalayıp, "İki farklı birey değil misin?" diye sordu. "Senden bağımsız iki farklı birey?"

"Hayır," diyerek itiraz ettim. "İkisi de benim."

Doktorun yüzünde küçük bir gülümseme oluşurken, "Daha önceki terapilerimizde bana hep isimlerinin iki farklı birey olduklarını savundun."

"Ben mi yaptım bunu?"

"Evet, hatırlamıyor musun?"

"Her terapimizi aklımda tutamıyorum," dediğimde anlayışla başını salladı. "Sedef'ten hep uysal olan biri diye bahsediyordun ve Yankı'dan..." demişti ki yüzüm kızararak araya girdim: "Alaycı olan mı dedim?" Uzun süredir ondan terapi aldığım için çoğu davranış bozukluğumu yeni fark ediyordum. "Eskiden tam tersine inandığımı biliyorum ama artık Yankı ve Sedef'in aynı kişi olduğunu düşünüyorum, yani ben," dediğimde doktorun dudaklarında iç ısıtan bir gülümseme oluştu. "Çok doğru," diyerek masasındaki ajandasına bir şeyler yazdı. Terapi boyunca çok fazla not alıyordu.

Doktor, "İlerleme katlettiğinizi söylemeliyim, Sedef Hanım," dedi. "Eskiye kıyasla çok daha iyisiniz."

"Ama hâlâ kâbuslar ve uyanıkken halüsinasyonlar görüyorum."

"Zamanla hepsi bitecek. Tek yapmanız gereken, sabırlı olmak ve terapileri aksatmamak," deyince ona başımı salladım. Eskiye göre daha iyi olduğumu biliyordum ama gördüğüm kâbuslar sürekli beni dibe çekmeye çalışıyordu. Ne zaman

ruh halim biraz düzelse bir anda geçmişte olanları hatırlıyor ve daha kötü oluyordum.

Gelişme gösterdiğimi biliyordum. Sanki daha yeni tamamlanıyordum. Şu zamana kadar Sedef ve Yankı olarak iki farklı karakterin arasında gidip geldiğim için bocalıyordum. Üzülmem gereken şeylerle alay ediyor, ciddi konuları umursamıyordum. Bazense küçük şeyleri fazla ciddiye alıyor ve olmayacak şeylere üzülüyordum. Bana bunu yaptıranlar Sedef ve Yankı'ydı. Şimdi ise iki karakterimin de gerçek olmadığını, beynimin bana oynadığı bir oyun olduğunu anlamaya başladım. Sedef ve Yankı'yı artık kendimden ayırmıyordum çünkü onları bütünleştirmeyi öğrenmiştim. Onları tek bir bedene koyup benliğime katmaya başlamıştım. Bu iki ismin ben olduğumu anlamaya başlamıştım. Bu da benim için çok sancılı bir süreçti. Tamamen iyileşmek için hâlâ zamana ihtiyacım vardı. Şu zamana kadar kendimi ötekileştirdiğimi yeni yeni anlıyordum. Alaz bana hep kişilik bozukluğu yaşayan biriymişim gibi davranırdı ve şimdi ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anlıyordum. Neyse ki tedaviye direnmiyor ve iyileşmek için elimden geleni yapıyordum.

Artık her şeyin Çetin'in taciziyle başladığını anlıyordum. Orada yaşadığım psikolojik bir çöküştü. O olaydan sonra geveze birine dönüşmüştüm çünkü yeniden susarsam yine aynı şeyleri yaşamaktan korkuyordum. Şu zamana kadar o olayı zihnimde defalarca yaşadığım için çok fazla konuşuyordum. Herkes geveze olduğumu düşünüyordu ama aslında ben, çok konuşarak herkese ilk suskunluğumun ağır yaralarını göstermeye çalışmıştım. Şimdi ise yaşadığım o travmayı atlatmaya başladığım için artık çok konuşmaya ihtiyacım yoktu. Zamanla içine çekildiğim kabuğumdan çıkıp yeniden konuşmaya başlayacağımı biliyordum. Fakat artık herkes kadar konuşacaktım, herkesten fazla değil. Sanki daha yeni yeni

büyüyordum. Yirmi yaşında olmam kimseyi aldatmamalıydı çünkü şu zamana kadar tanıdıkları kadın yaralı bir çocuktu. Ele avuca sığmayan o kadının düşünceleri hep çocuk kaldığı için sıra dışı davranışlar sergileyip durmuştu. Fakat daha yeni iyileşmeye başladığım için daha olgun ve yaşıma uygun davranmaya başlamıştım.

Zamanla toparlanacağımı biliyordum. Şimdilik en büyük sorunum, gördüğüm halüsinasyonlardı. Yaşananları kafamda bir türlü bitiremediğim için sürekli olanları gözlerimin önünde canlandırıp duruyordum. Bu da bana halüsinasyon olarak dönüyordu. Fakat bu üstesinden gelinmeyecek bir durum değildi. Bu kadar ilerleme gösterdikten sonra zamanla bana işkence eden anılardan da kurtulacağımı düşünüyordum.

Klinikten çıkıp Alaz'ı kaldırımda beklemeye başladım. Doktorumla konuşmak istediğini söylemişti. Her terapinin sonunda mutlaka doktorla görüşüyordu. Tüm bu terapiler ve karmaşık ruh halinden artık kurtulmak istiyordum. Fakat her şeyin hemen olup bitmediğini ne yazık ki iyi biliyordum. Sürekli gözlerimin önüne Arda, Çetin ve Nazlı Sarmaşık'ın korkunç yüzü geliyordu ve bazı şeylerden hemen kurtulmak mümkün değildi. Onlar ölmüştü ama hayaletleri bana işkence etmeye devam ediyordu. Kısa süre sonra Alaz geldi ve birlikte arabaya binerek yola koyulduk. Her zamanki gibi sessizlik içinde geçen bir yolculuktu. Başımı cama yaslayıp kayıp giden yolu izlemeye başlamıştım. Alaz, "Birlikte öğle yemeği yiyelim mi?" diyerek yine beni konuşturmaya çalıştı. Bunu denemeyi hiç bırakmayacak gibi görünüyordu.

Ona cevap vermediğimde aldığı sıkıntılı nefesi duydum. Bana karşı olan bu sabrı inanılmazdı. "Annen sabah da bir şey yemediğini söyledi," deyince yine cevap vermedim ve başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. Bir an önce eve gi-

derek yalnız kalmak istiyordum fakat Alaz'ın yanında olmayı daha çok seviyordum. Hiç konuşmadan ve beni bir şeylere zorlamadan sadece yanımda olsun istiyordum.

Bir anda her ne olduysa arabayı sağa çekmişti. "Bana doğru dön, Sedef," dediğinde onu dinledim ve ona doğru döndüm. "Söyle?" dedi. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle çünkü ben artık sana nasıl ulaşacağımı bilmiyorum!" diye çaresizlik içinde benden cevap bekledi. Fakat ona boş gözlerle baktığımda öfke içinde "Böyle yapma!" diye bağırdı. "Bu suskunluğun bir tek bana!" diyerek direksiyona vurdu. "Diğerleriyle az da olsa konuşuyor ve arada onlara tebessüm ediyorsun! Fakat bana gelince tamamen sağır ve dilsizsin. Yüzüme bile bakmıyorsun, Sedef!" dedi. Ben de ne zaman patlayacağını merak ediyordum çünkü bunu bekliyordum. Özellikle ona karşı mesafeli olduğumu er ya da geç fark edeceğini biliyordum. Evet, özellikle ona karşı böyle soğuktum çünkü bunu yapmak için bir sebebim vardı.

Ona karşı olan gaddarlığımın çok önemli bir sebebi var.

Hâlâ sustuğumu gören Alaz, "İşte bunu yapma!" diye çıldırdı. "Bağır çağır hatta küfret ama susma, Sedef! Susma!" Kahverengi harelerinde büyük bir yakarış vardı. "Ben sana hiç sus demedim," diyen fısıltısı sadece onu değil beni de yakıyordu. Lakin henüz bir şeylerin zamanı gelmemişti. Bir süre daha ona karşı böyle olmalıydım.

"Ben seni hiç susturmadım," dediğinde haklıydı çünkü bunu hiç yapmamıştı. "Sen bana her defasında nefret ve öfke kusarken bile ben, bir kez olsun seni susturmaya çalışmadım. Her defasında hepsini sineye çektim, Sedef ama bir kez olsun seni susturmaya çalışmadım. Sen susuyorsun, ben senin sessizliğinin içinde boğuluyorum. Sen böyle bakıyorsun ve ben, boş bakan bir çift mavi gözde ölüyorum. Bana da merhamet

et, be kadın," diyerek dert yandığında bile dilim laldi. Sustu ve bekledi, bir tepki vermemi, bir şey söylememi bekledi ama sustum. Bir kez daha onu öldürdüğümü bile bile ben yine sustum.

Şu an için ne söyleyecek bir sözüm vardı, ne de yapacağım bir şey. En acısı da haklı olmasıydı. O, beni hiç susturmaya çalışmamıştı. Evet, susuyordum çünkü benim de beklediğim bir şey vardı. Pes edip benden gitmesini bekliyordum. Bunu korku içinde her gün bekliyordum ve gidecekti, biliyordum. Herkes giderdi, değil mi? Kim ona değersiz hissettiren birinin yanında kalırdı ki? Beni benden daha çok sevmiyordu, o yüzden bir süre sonra o da bırakıp gidecekti. Bakışlarımı ondan çekerek kafamı yeniden cama yasladığımda ikimiz için de bu bir kırılma noktasıydı. Büyük bir sınavdan geçiyorduk ve ben, tüm yükü onun omuzlarına yıkarak kenara çekilmiştim. Bu benim değil, onun tek başına vermesi gereken bir sınavdı. Hiçbir zaman beni kendi çıkarlarından daha fazla sevmedi. Benden sıkılarak gideceği gün fazla uzakta değildi.

Beni sevgisine inandırması için tüm kahrımı çekmeli. Gitmesini istemiyorum.

"Madem bir meyhanedeyiz, neden sen rakı içiyorsun da ben vişne suyu içiyorum?" diyerek babama sızlandım. Evet, babam hep istediği gibi sonunda kızıyla meyhaneye gelmişti ve karşılıklı içiyordu. Tek sorun, benim kadehimde vişne suyu bulunmasıydı. Bugün Alaz ile olanlardan sonra beynimi uyuşturmak istiyordum.

Babam, "Alışık değilsin, çarpar," dedi. "Önce kendini toparla." Vişne suyumu bir dikişte içtikten sonra uzanıp bardağıma rakıdan biraz doldurdum. Üstünü suyla tamamladığımda babam, "Sedef..." diye itiraz edecekti ki artık aklına

ne geldiyse, "Boş versene," dedi ve gülerek kendi kadehini benim kadehimle hafifçe tokuşturdu. "Ben yanındayken istediğin kadar iç, bir Allah'ın kulu sana ilişemez," dedi. Tebessüm ederek kadehimden bir yudum aldım. Lakin tadı o kadar berbattı ki az kalsın püskürterek çıkartacaktım. Bu son içişim olacaktı çünkü alkolden nefret ediyordum.

Ve sonra ne mi oldu? O kadehin devamı gelmişti. Bir tane ve bir tane daha derken bir şişenin yarısını ben içmiştim. Uzanıp kendime bir duble daha rakı doldurduğum sıralarda asıl büyük fırtına kopmuştu. Çünkü Aslan baba bir şekilde yerimizi bulmuş ve tepemize dikilmişti. "Sana inanmıyorum, Fırat!" diyerek kaşlarını çattı. "Gerçekten dediğini yaptın mı? Onunla içiyor musun? Ne kadar içirdin kıza?" Evet, kaçınılmaz son gelip çattı.

Babam gülerek elindeki kadehi ona doğru uzattı. "Aslan, canın çektiyse al, sen de iç. Görmüyor musun, benim gözetimim altında içiyor."

"Sen gerçekten sorumsuz bir babasın, Fırat!" diyen adam uzanıp elimdeki kadehi aldı ve yanımdaki boş sandalyeye oturdu. Beni, "Sedef, bir daha ağzına içki koymuyorsun!" diyerek sert bir şekilde uyardı. Hıçkırarak başımı salladım. Fakat bu, Aslan babayı daha fazla delirtti. "Sarhoş etmişsin kızı!" diyerek babama kızmaya devam etti. *Yoo, bence o kadar da sarhoş değilim, yani umarım.*

Babam sinsice sırıtınca bunun sebebini anlayamadım. "Daha iyi ya," dedi. "Bazı şeyleri anlamam için sarhoş olması gerekiyordu," dedikten sonra bana baktı. "Evet, şimdi anlat bakalım, şu Altuğ denen adam ile aranızda ne var?" Alkolün etkisiyle kıkırdadım. Beni sarhoş ederek ağzımdan nasıl laf alacağını iyi biliyordu.

"Hepsini anlatayım mı?" dedim. Dudaklarımdaki kelimeler saçma sapan çıkıyordu. Babam gözlerini kısarak, "Hepsi derken? Bu hepsinin içinde ne var? Aslan, ne diyor bu kız!" deyince gülerek parmağımı havaya kaldırdım. "Bir dakika, her şeyi anlatıyorum," dedim ve bir süre anlamsız homurtular çıkardım. "Ben Alaz'ın düşmanıyla işbirliği yaparak onu vurdurttum." İkisi de afalladı ve ben, ağlanacak halime daha fazla güldüm. "Ben size en iyisi en başından anlatayım," diyerek derin bir nefes aldım. Madem her şeyi bilmek istiyorlardı, ben de anlatırdım. İyi bir evlat olarak her şeyi onlara anlatmak görevimdi, değil mi?

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyordum ama her şeyi anlatmıştım. Alaz ile ilk karşılaşmamızdan başlayıp onu ölümün kıyısına getirdiğim yere kadar her şeyi eksiksiz anlatmıştım. Alkolün etkisiyle bunu yapmam hiç zor olmamıştı. "İşte ben onu az kalsın öldürmek üzere olduğum için Alaz da beni cezaevinde bırakmakla tehdit etti. Yalnız beni içeriden çıkaran da ondan başkası değildi," diyerek hıçkırırdım. İkisinden hiç ses çıkmadığını fark edince masaya bakmayı bırakıp başımı kaldırdım. Ve ikisinin şaşkın yüzünü gördüm. *Şimdi bu ikisi neden şoka girmiş gibi bana bakıyor?*

Aslan baba, "Fırat, bunların ne yaşadığını ben anlamadım. Sen bana özet geç," dedi. Kireç gibi olan yüzü beni güldürdü. Sanırım daha romantik bir şeyler duymayı bekliyordu.

Babam kafası karışmış bir halde arkadaşına döndü. "Nesini anlamadın? Sedef ondan nefret ediyormuş işte," dedi. Yine her şeyi kendi istediği gibi anlamıştı. "Çözdüm ben olayı, o artık kızımın yakınına zor gelir." *İyi ama her şeyi yanlış çözmüş!*

"Yok, o öyle değil ki," diyerek araya girdim. "Her şey etrafımda dönerken bakışlarımı bir yerde sabit tutamıyordum. "Ben Alaz'ı çok seviyorum, gerçekten çok seviyorum. Arabadan atlayınca öleceğimi düşündüm ama orada düşündüğüm ben değildim. Kendim için değil, onun hayatı için Atalay'ı aradım," dediğimde babam küfrederek bana baktı. "Hemen öncesinde onun yaralanmasına sebep olan sen değil miydin?" diye sorunca hızlıca başımı salladım. "Şimdi de sevdiğini söylüyorsun!" dedi ve ben yine başımı salladım. "Seni zehirledi!" deyince yine başımı salladım. "Sonra da sen onun ölmesi için bir katille anlaştın!" Arda'nın istediği yere Alaz'ı çekip ölmesini istemiştim, yani yine *evet* dercesine başımı salladım. Babam, "Daha sonra o da seni ortağı mı yaptı?" dediğinde yine başımı salladım. Babam çıldırmak üzereydi. "Evladım, siz sevmiyorsunuz!" diyerek bana ters ters baktı. "Siz resmen harp meydanında düşman cephelerde savaşıyorsunuz. Artık kim öle kim kala. Böyle sevgi mi olurmuş!" dediğinde yüksek sesle güldüm. "Ne güzel işte, ilişkimizi canlı tutuyoruz."

Homurdanarak, "Birbirinizi öldürerek mi?" dedi. Buna karşılık ben yine gülmeye başladım ve babam bana öldürecekmiş gibi bakmaya devam etti. Eğer ayık olsaydım, asla onun karşısında böyle rahat konuşamaz ve bir erkeği sevdiğimi söylemeye cesaret edemezdim. Lakin içki insana her şeyi yaptırıyordu.

Babam itiraz kabul etmez bir şekilde, "Onu unutuyorsun!" dedi. "O da bir daha senin yanına, yakınına yaklaşamaz. Görmüyor musun, sizden olmaz!" Artık fazla içtiğimden midir, bilmem ama az önce gülerken şimdi gözlerim dolmuştu. "Zaten olmuyor, baba," diye mırıldandım ama bu sefer alkol yüzünden hıçkırmamıştım.

"Ben onu öldürüyorum, baba," dedim ağlamaklı gözlerle ona bakarken. "Bunu ona hep yapıyorum. Evet, o da bana

zarar verdi ama onun sebepleri vardı. Beni zehirlemesinin sebebi katili test etmekti. Bunu yaptı çünkü daha fazla çocuk ölmeden onu bulmak istiyordu. Evet, bana göre yanlış ama onu bu doğrultuda yetiştirdiler." Daha çocukken aklını görevlerle doldurmuşlardı. Bu yüzden Alaz kendi bildiği doğrular üzerinden hareket ediyordu.

"Benim yerime diğerlerini seçmesinin tek sebebi bendim," diyerek iç çektim. "Çocuklar için seve seve canımı veririm. Alaz o kararı verirken bunu da göz önünde bulundurdu." Beni seçseydi ve arkadaşlarım ölseydi, asıl o zaman ondan nefret ederdim. Alaz bunları biliyordu, bu yüzden onları seçmişti. Zaten bunu bildiğim için ona kırgın olsam bile bir yanım onu anlıyordu. Benim ona ihanet etmemin sebebi bu değildi ki. Ben onun hayatını tehlikeye atarak içimdeki nefreti dindirmiştim. Bunu yapmasaydım görevleri için bana yaptığı her şeyin kinini taşımaya devam edecektim. Evet, ölebilirdi ama kalbimi onun sebep olduğu nefretten arındırmamın tek yolu ihanetten geçiyordu. Dahası, bize yaptığı onca şeyden sonra Arda'nın ölümü biz Yarasalardan birinin elinden olmalıydı.

"Baba, ben bunları hep biliyordum ama bile bile ona zarar verdim. Ben öyle birine dönüşmüşüm ki gözüm dönmüş. Arkadaşlarımı kurtarmak için seçim şansı olmayan birini sırtından vuracak kadar kötü biri olmuşum. Baba, o bana yalvardı," dediğimde ağlayarak başımı salladım. "Arda ile giderken bana yalvardı. 'Gitme, Sedef. Sana zarar verecek' dedi. Bunu yaparken yerde yatıyordu ve ağır yaralıydı. Fakat o halde bile bir tek beni düşünüyordu. Ama ben onu yerde bıraktım ve gittim. Köprünün başındayken onunla konuşuyordum. Beni bulmak için koşarken bana 'Dayan' diye yalvardı. 'Gitme' diye yalvardı ama ben, ona rağmen gitmeyi istedim. Bir ay boyunca komada bilinçsizce yatarken kulağımda hep

yalvaran fısıltısını duydum. 'Beni bırakma, Sedef' diyordu ama ben ona rağmen gelmeyi istemedim," dediğimde ona en büyük haksızlığı yapan kişinin bir tek ben olduğumu bir kez daha anladım. Son yaşadıklarım bana farklı bir olgunluk kattığı için artık nefretle hareket etmiyordum. Böylelikle bazı şeyleri daha iyi anlıyordum.

"Her gün beni kliniğe götürürken duyamadığı sesimle can veriyor," diyerek anlatmaya devam ettim. "Ondan esirgediğim gülüşümle ölüyor ama ben, buna rağmen yüzüne bile bakmıyorum." Tanıştığımız günden beri onu kanatmaktan başka hiçbir şey yapmamışım. Bunu yeni yeni anlıyorum. 'Zorsun, Sedef' derken haklıydı çünkü ben, ona hiç kolay olmadım.

"O da benim gibi kimsesizmiş, yurtlarda büyümüş," dedim kısık sesle. "On yaşında vermişler eline silahı ve 'Al, bu senin kaderin,' demişler. Ben bunları bilmeme rağmen sürekli onu kimsesizliğimle vurdum. Ben kimsesizliğimle kimsesiz bir adamı vurdum. Neden baba?" diye ağlayarak babama baktım. "Neden senin kızın bu kadar kötü? Ben neden onu doğru şekilde sevmeyi bilmiyorum? Baba, ben artık kendimle ne yapacağımı bilmiyorum," deyip ağladığımda ikisini de derinden sarsarak susturmuştum. Ben bu gece hayatımda ilk kez hatalarımdan kaçmak yerine kendimle yüzleşiyordum. *Hayır, yanılmışım. Ben hep haklı olan taraf değilmişim.*

En çok sevdiklerimiz kanatır bizi derler. Ben hep kendi yaralarımı görmüşken kanattıklarıma gözlerimi yummuşum.

"Bir ay daha bitti." Duvardaki takvimin üzerini uyuşukça karalarken bir ayın daha geçtiğini fark ediyordum. Kış bitmiş ve ilkbahar tüm güzelliğiyle gelmişti. Hem ruhsal hem de fiziksel olarak tamamen iyileşmiştim. Artık topallamadan

yürüyor hatta koşuyordum. Bacağımın durumu eskisinden daha iyiydi. Üstelik gördüğüm kâbuslar da eskisine göre daha azdı. Halüsinasyonlar tamamen bitmiş ve ben, geride bıraktığım zamanda büyük bir ilerleme göstermiştim. Melankolik ruh halini geride bıraktığım için kasvetli dünyamdan çıkmaya başlamıştım. Artık her şey solgun renklerden ibaret değildi çünkü gökkuşağının ışıltılı renkleri geri dönmüştü. Zor ve sancılı bir süreçten geçmiştim ama başarmıştım. Sevdiklerimin desteğiyle geçmişimdeki hayaletlerden kurtulmayı başarmıştım. Bunu yapmak aylarımı almıştı ama bir şekilde başarmıştım.

Annem elindeki çiçek buketiyle odama girip, "Günaydın, Sedef," deyince çiçeklere yüzümü buruşturdum. Uzun zamandır bu şeyler odamdan hiç eksik olmuyordu. Sanırım onlardan da kurtulmamın zamanı gelmişti.

Elindeki çiçekleri vazoya koyacaktı ki buna daha fazla sessiz kalamadım. "Çiçeklerden nefret ediyorum," diyerek onu durdurdum. Sırtı bana dönüktü ve söylediklerim yüzünden duraksadı.

Yavaşça bana döndüğünde elindeki çiçek buketi hâlâ duruyordu. Gözlerinin dolduğunu görünce pişmanlıkla iç çektim. "Seni kırdım, değil mi? Ama gerçek şu ki çiçeklerden nefret ediyorum. Sen her gün onları odama koyuyorsun diye onların olduğu tarafa hiç bakmıyorum. Kahvaltı masasında çiçek var diye hızlıca yiyip kalkıyorum. Çardağı çiçeklerle süslediğin günden beri orada oturmuyorum. Üzgünüm ama çiçekleri sevmiyorum. Bunun psikolojik bir sorun olduğunu düşünme çünkü aylardır aldığım terapiler sayesinde tüm sorunlarımdan kurtuldum. Ben bazı şeyleri gerçekten sevmiyorum ve bunun altında yatan bir sebep yok. Farklı olmaya da çalışmıyorum çünkü ilgi meraklısı değilim. Nefret ettiğim şeylerin altında yatan bir neden yok çünkü sadece nefret edi-

yorum. Her gün giymem için önerdiğin o kısa etekleri de sevmiyorum. Odama doldurduğun makyaj malzemelerinden de hoşlanmıyorum. Bana rahat hissettirmeyen kalıpların içine girmekten nefret ediyorum," dedim bir solukta. Söylediklerimden sonra daha fazla ağlamaya başladı. Gözyaşları hoşuma gitmiyordu ama itiraf ettiğim şeyler uzun zaman sonra kendimi iyi hissettirmişti.

Annemin ağlamasına dayanamadığım için, "Özür dilerim," dedim. "Bunları bilmediğin için..."

"Biliyordum," deyince afalladım. Hüzünlü gözlerle başını salladı. "Evet, biliyordum." Madem biliyordu, o zaman neden inatla evi çiçeklerle dolduruyordu?

"Neden o zaman her gün çiçek getiriyorsun?"

"Çünkü tamamen iyileştiğini bana gösterecek olan, nefret ettiğin şeylerdi," dediğinde yutkundum çünkü bunca zamandır ne yapmaya çalıştığını şimdi anlamıştım. *Vay canına! Hakkını yiyemem, bu gerçekten çok zekice.*

Ne diyebilirim ki arada annem olmanın hakkını veriyor.

Annem, "Neleri sevip sevmediğini Altuğ'dan öğrendiğim için en başından beri biliyordum. Komadan çıktıktan sonra çok değişmiştin. Çok az konuşuyor ve bunu yaparken de sözlerine fazla dikkat ediyordun. Öylece bomboş bakıyordun, en küçük bir yaşam belirtisi vermiyordun. Son haftalarda öyle değilsin ama bu saydıklarımı aylarca yaptın. Ben de her gün kızımın etrafını çiçeklerle doldurdum. Bekledim, her gün bana onlardan nefret ettiğini söylemeni bekledim. Benim kızım sivri dilli olduğu için lafını çekinmeden söylerdi. Ve bunu yaptığı gün ben onun tamamen iyileştiğini anlayacaktım," dedi. Gözyaşları süzülürken yanıma geldi ve bana sarıldı. "Bugün kızım annesine tamamen iyileştiğini bu çiçekler sayesinde gösterdi," dedi. Ne yapmaya çalıştığını

daha önce hiç anlamamıştım. Aylarca şuursuzca yaşadığım kaçınılmaz bir gerçekti.

"Yalnız o çiçeklerle bana sarılıyorsun," diye homurdandığımda gülerek benden ayrıldı. "Arkadaşların aşağıda kahvaltı için seni bekliyorlar," deyince sinirden güldüm. Yine mi?

"Hangisi?" Sesim fazla bıkkın çıkmıştı çünkü her biri bunu hak edecek kadar beni bezdirmişti. "Malum Ilgaz'dan sonra Hakan da bize taşındı. Üstelik dedem 'Kız kısmı bekâr bir erkeğin yanında kalmaz' dedi ve Ecrin'i Kuzey'in evinden alıp buraya getirdi. Geriye kalanlar da eve taşındı dersen pencereden aşağıya atlarım," diyerek en sonunda isyan ettim. Evet, çocukların küçük bir bölümü artık bizim evde yaşıyordu. Ecrin ve Ilgaz her neyse de Hakan'a şu zamana kadar iyi sabretmiştim. Sulu şakalarının bir sonu gelmiyordu. Bu çocuktaki rahatlık kimsede yoktu. Bir gece ansızın neyi var neyi yok toplayıp kapıya dayanmıştı. Annem küçük çaplı bir şok geçirirken dedem gülerek onu eve almıştı. Bu da yetmezmiş gibi dedem ona şirkette bir iş bile vermişti. Hepsini geçtim, yan odamda kalmak zorunda değildi! Her sabah kendi odası yerine benim odamdaki tuvaleti kullanmak zorunda hiç değildi! Bu pasaklı çocuk ile aynı evde yaşamak tam bir işkenceydi.

Ancak iyi haber şu ki dedem ve annemin yardımları sayesinde Hakan uyuşturucuyu tamamen bırakmıştı. Bizi tekrar hayal kırıklığına uğratmamak için şu ana kadar iyi mücadele etmişti. Volkan Sarmaşık şaşırtıcı bir şekilde arkadaşlarımı çok benimsemişti. Hakan'a yanında iş vermiş, geciken eğitimi için özel ders almasını sağlamıştı. Diğer çocukların aksine Hakan hiçbir konuda dedemden yardım istemeye çekinmiyordu ve dedem, onu topluma kazandırmaya kararlıydı. Aynı teklifi her birimize yapmıştı ama Yiğit, Naz ve Efe zengin bir aileye sahiptiler. İyi bir üniversiteye gidiyorlardı, yani bir işe

ihtiyaçları yoktu. Kuzey ile Ecrin ise dedemin iş ve eğitim teklifini reddetmişti. İkisi şirin kafelerinde kendilerine yetecek kadar kazanıyordu ve ikisi de fazlasını istemeyecek kadar gururluydu. Ayrıca Kuzey'in sadece büyük bir evi ve dükkânı yoktu. Yıllarca dövüşlerden kazandıklarıyla hesabında azımsamayacak bir meblağ vardı. Bu onlara fazlasıyla yeterdi. Zaten Kuzey her şekilde yolunu bulduğu için ne kendisini ne de Ecrin'i sıkıntıya sokardı. Bana gelince... İki zengin babaya ve Sarmaşık servetine sahipken ne çalışmaya ihtiyacım vardı ne de okumaya. *Yıllarca çalışıp sürünmüşken şimdi neden bu zenginliğin tadını çıkarmayayım ki?*

Çocukların içinde kurtarılması gereken sadece Hakan vardı çünkü tüm hayatı hurdalıkta geçmişti. Ne eğitimi vardı ne de iş deneyimi. Hakan onca yaşanandan sonra kendine bir meslek edinmek istemişti ve bizimkiler onun bu hevesini kırmadan ona her konuda destek oluyorlardı. Tam bir pislik olabilirdi ama böyle devam ederse ileride saygın bir iş insanı olacağından hiç şüphem yoktu. Fazla azimli olduğu için bu çabasının karşılığını alacağına emindim.

Annem hazırlanmam için odamdan çıkmıştı ki kapım tekrar açılınca ağlamak istedim. Evet, odama dalan çocuk maalesef Hakan'dı. Adını andığım yerde bitiyordu! "Allah!" diyerek odaya girdi. "Çok sıkıştım, kanka!" deyip odamdaki banyoya doğru koşunca yolunu kestim. Sabırlı olmaya çalışarak dişlerimin arasından, "Hakan," dedim. "Kendi odandaki lavaboyu kullanır mısın lütfen?" *Her sabah bu rutini yaşamak zorunda değilim!*

Uykudan yeni uyanmış gibi uyuşuk gözlerle bana bakıyordu. Gerçekten işi çok acil olmalıydı ki yerinde kıpırdanıp duruyordu. "Kızım, bir çekil! Şimdiye kadar yapmıştım," deyince kaşlarımı çattım. Buraya gelene kadar kendi odasında yapabilirdi, değil mi?

"Hakancığım, lütfen kendi odana gider misin?" Böyle de çok kibarımdır.

"Olmaz, Sakarcığım."

"Hakan diyorum, lütfen diyorum, odana git diyorum."

"Olmaz diyorum, sıkıştım diyorum, donuma mı yapayım diyorum."

"Odana git dedim, pis bağımlı! Yoksa yemin ederim, o banyodan hiç çıkamazsın bir daha!" diye bağırdığımda önce afallayarak bana baktı, daha sonra da uzun zamandır verdiği bir savaşı kazanmış gibi sırıttı. "Gel, kızım. Sarılacağım," deyince hiçbir halt anlamadım. Belimden tuttuğu gibi beni havaya kaldıran çocuk, gayet neşeli bir şekilde beni etrafında döndürdü. Gerçekten hiçbir şey anlamamıştım. Ona kızdım diye mi mutlu olmuştu? İlk iş dedem ile konuşacaktım ve bir terapi de bunun için ayarlamasını isteyecektim çünkü gittikçe kontrolden çıkıyordu.

Beni yavaşça yere bırakınca sinsi sinsi sırıttı. "Yine de senin odandaki lavaboda işimi göreceğim," deyince sinirden yumruklarımı sıktım. Bilerek beni deli ediyordu.

Lavaboya girdi ve birkaç dakika sonra, "Sakar! Koş gel buraya!" diye bağırdı. "Sanırım klozetinin kapağına kontrolsüz güç uyguladığım için kapak çıktı. Sakar dedim! Ne yapayım kızım bu şeyi, elimde kaldı. Bu kadar güçlü olduğumu yeni fark ediyorum."

"Onu nasıl yerinden çıkardığını sormak bile istemiyorum! Koy bir yere!"

"Tamam, şu aynaya doğru fırlatıyorum," deyip sustu ve üç saniye içinde yine sesini duydum. "Sakar, sanırım artık bir aynan yok."

"Allah senin belanı versin, pis Hakan. Hemen çık oradan dışarı!" diye bağırdığım an kapı açılmıştı ve sırıtarak çıktı. "Beddua işi de tamamlandığına göre anlaşıldı," deyip bana göz kırptı. "Yankı Sarmaşık yavaş yavaş yeniden sahaların tozunu attırmaya geliyor," deyip gitti. Annemden sonra yeni bir şok daha yaşarken çıldırmak üzereydim. Ne yani, onca zamandır sırf ben delirip beddua edeyim diye mi gelip banyomu kullanıyordu? Yok, valla bir tane akıllı yok etrafımda! Güya doktor 'Psikolojisi bozuk, üzerine gitmeyin' dedi. Maşallah bunlar çaktırmadan bir güzel bozmuşlar psikolojimi!

Banyoya girdiğimde her şeyin gayet düzgün ve sağlam olduğunu görünce güldüm. "Bu çocuk hiç değişmeyecek." Ayna ve klozet kapağı sağlam görünüyordu, bilerek yine üzerime gelmişti.

Hep olduğu gibi yine üzerimdeki pijamalarla odamdan çıktım. Aşağıya indiğimde kahvaltı masasında oturan kişiler her zamankinden daha neşeli görünüyordu. "Günaydın," deyip Efe'nin yanındaki boş sandalyeye oturdum. . Evet, sabahın köründe yine kalkıp tam kadro buraya gelmişlerdi. Annemin yerinde olsam hepsini kovardım çünkü 7 gün 24 saat buradan hiç çıkmıyorlardı.

Kuzey, "Günaydın, Kedicik," dedikten sonra masadaki vazodan bir tane gül alıp bana uzattı. "Benden sana küçük bir hediye," dediğinde Ecrin de uzanıp bir tane aldı. "Bu da benden," dedi ve bir tane de Yiğit aldı. "Benden olmazsa olmaz," dedikten sonra onun peşinden Naz ve Efe de bir çiçek alarak bana uzattı. Delirmek üzereydim. Şaka mıydı bu? Bugün hepsinin nesi vardı, bilmiyordum ama bu kadarı da fazlaydı artık!

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. "Bir daha bir Allah'ın kulu bana çiçek verirse çok fena olur!" dedim. Öfkeli adım-

larla salondan çıkarken gülüşmeler duydum. Onlara doğru döndüm ama hepsi başını başka tarafa çevirdiği için gülen kimse yoktu. Önüme dönerek bir adım atmıştım ki yine gülme sesleri gelince hızlıca onlara doğru döndüm. Lakin yine telaşla her biri başka bir tarafa bakınca iyice çıldırdım. "Ben dışarı çıkıyorum ve döndüğümde sizi normalleşmiş olarak bulmak istiyorum." Yanımdan geçen hizmetçi kızı durdurdum. "Evdeki tüm çiçekleri yok et!" dedikten sonra bir hışımla yemek salonundan çıktım. Arkamda duyduğum gülme sesleri beni deli ediyordu. Tıpkı annemin ve Hakan'ın uzun zamandır yaptığı gibi beni test ediyorlardı. Hepsi çocuk gibi davranırken çıldırmamak elde değildi!

Çantamı alıp evden çıktığımda nereye gideceğimi bilmiyordum. Kaldırımda yürürken üzerimde pamuklu pijamalarım vardı. Bu da yanımdan geçen insanların bana garip bakışlar atması için yeterliydi. Uzun zamandır doktora bile böyle gittiğim için onları umursamadım. Başımı kaldırıp temiz havayı uzun uzun içime çekerken tebessüm ettim. Ne kadar da uzun zaman olmuştu böyle güneşin tadını çıkarmayalı. Ansızın aklıma Alaz gelince tüm neşem kaybolmuştu çünkü iki haftadır beni görmeye gelmemişti. Aylarca büyük bir sabırla yanımda olan adam, iki hafta önce doktordan dönerken arabayı durdurup bana dönmüştü. 'Bir iş için yurtdışına çıkmalıyım ve ne zaman döneceğim belli değil. Lakin gitme dersen yerime başkasını gönderirim,' demişti. Sonra da bir şeyler söylemem için bir umutla uzun uzun bana bakmıştı. Ben ise yine susarak boş gözlerle ona bakmıştım. Bir kez daha yıkılan adam sadece başını sallamıştı. Beni eve bıraktıktan sonra ortadan kaybolmuştu. Sanki hayatımdan tamamen çıkmış gibi iki hafta boyunca ne gelmiş ne de aramıştı. Ve ben şu iki haftada onu çok özlemiştim. Bazı sebeplerden dolayı ondan uzak duruyor olabilirdim ama yanımda olması bana çok iyi geliyordu. Aslında bunun olacağını biliyordum,

bir gün dayanamayıp beni bırakacağını biliyordum. Herkes giderdi, değil mi? Uzun süredir her şeye karşı tepkisiz oluşuma o da dayanamamıştı.

Kalmasını çok istemiştim oysaki.

Çantamdan telefonumu çıkardım. Parmağım rehberdeki Buzdağı isminde durunca sertçe yutkundum. Geride bıraktığımız aylarda hangimiz daha çok buz saçtık, emin değildim. Yapamadım, çok istesem de onu arayacak cesareti kendimde bulamadım. Ben de onun yerine Atalay'ı aradım. En azından Alaz'ın yurtdışından dönüp dönmediğini ona sorabilirdim. Atalay'ın telaşla, "Yanki? Kötü bir şey yok ya?" demesi beni kendime getirdi. Neredeyse telefonun nasıl kullanıldığını unutacaktım. Bunca zamandır telefonu elime alıp da kimseyi hiç aramadığım için haliyle paniğe kapılmıştı.

"Merak etme, her şey yolunda," dedim. "Şey, ben Alaz'ı soracaktım. Yani, en son bir iş için yurtdışına çıkmıştı. Nasıl olduğunu merak ettim." Çekinerek de olsa nihayet sormayı başarmıştım. *Ben ve çekinmek mi? Bu da bendeki değişiklerden biri.*

"Yurtdışı mı? İyi de Altuğ yurtdışında değil ki." Bu da ne demekti şimdi? Yurtdışına çıkmadıysa neden iki haftadır beni görmeye gelmemişti? Bunun tek anlamı düşündüğüm gibi benden vazgeçmiş olmasıydı.

"Peki, o nerede, Atalay? Tesiste mi?"

"Hayır, tesiste değil. Bir süre yalnız kalmak istediğini söyledi ama endişelenme, o iyi. Şu anda bir otelde kalıyor. Eğer istersen sana adresi verebilirim." Atalay'ı onayladığımda bana otelin adresini mesaj olarak attı. Bu yeri biliyordum. Daha önce Atalay'ın beni bıraktığı otel değil miydi? Ah, tabii ya! Alaz o gün hemen yan odamda kalıyordu. Demek ki oraya çok sık gidiyordu.

Gidip bir baksam mı acaba?

Ve yaptım! Üzerimde pijamalarla, dağınık saçlarımla ve oldukça bakımsız bir şekilde beş yıldızlı bir otele gelmiştim. Odasının önünde durunca göğüslerimi şişirecek kadar derin bir nefes aldım. "Yapabilirsin bunu," diyerek kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. Ben hiçbir zaman bu kadar çekingen ve utangaç olmamıştım. Fakat şimdi elim kapıya gitmiyordu. Niye korkuyordum, bilmiyordum ama bu ürkek ruh halimden çıkamıyordum. *Umarım, yine bu odada kalıyordur. Buraya gelmek kötü bir fikir.*

Gitme isteği dört bir yanımı sarınca her an geri dönebileceğimi hissettim. Verdiğim karardan vazgeçmemek için kapıya hafifçe vurdum. "Üçe kadar say, eğer açılmazsa hemen kaç buradan." Kendimi başımla onayladığımda çoktan saymaya başlamıştım.

"Bir." *Lütfen kapı açılmasın.*

"İki." *İkide açmayan üçte hiç açmaz. Hadi, git artık.*

"Üç." Ve kapı açılınca artık kaçmak için fazlasıyla geç kalmıştım.

"Sedef?" Onun şaşkın sesiyle başımı usulca kaldırdım ve onu gördüm. Tam karşımda duran adam yüzünden soluğumu tutmuştum çünkü üzerinde pantolon dışında bir şey yoktu. Saçları yeni banyo yaptığını gösterircesine nemliydi ve elinde bir havlu tutuyordu. Kaslarına değinmek bile istemiyordum. Sanırım utanmıştım ve bu da benim için yeni bir şeydi. İki de gitmeliydim.

Alaz, "Sen beni görmeye mi geldin?" dediğinde gözlerindeki şaşkınlık, yerini tatlı bir telaşa ve umuda bırakmıştı. Bunun sebebini tahmin edebiliyordum çünkü ilk kez ona giden

bendim. Uzun zaman sonra kliniğe gitmek dışında dışarı çıkmıştım. En önemlisi, ona gelmem bende az da olsa bir değişiklik olduğunu düşündürmüş ve onu mutlu etmişti.

"Sedef, bir şey söyle."

"Eğer içeride üzerindeki havluyla seni bekleyen bir kadın yoksa içeri girebilirim. Tabii, geri gidebilirim de," dedikten sonra gitmeye yeltendim. Fakat ona sırtımı dönünce belimden tuttuğu gibi beni göğsüne çekmişti. Sırtım onun sıcak göğsüne yaslanınca yutkundum. Arkadan bana sarılıp çenesini omuzuma yaslayınca sesli bir şekilde soludum. Gülümseyerek, "Sen utandın mı?" deyince omuzumun üzerindeki yüzüne baktım. Yüzümde ne görüyorsa oldukça keyif almış gibi görünüyordu.

Hemen ondan uzaklaştım ve bana yüzlerce duyguyu aynı anda yaşatan küçük temasından kurtuldum. "Ben gitsem iyi olacak," deyip ikinci kaçma girişiminde bulunuyordum ki bu sefer elimi tutarak engellemişti. "Gidemezsin," dedi ve beni yavaşça içeri çekti. Ürkütmekten korkarcasına temkinliydi.

Alaz kapıyı kapatırken benim gözlerim derli toplu görünen odada gezindi. Yatağın üzerinde giymek için çıkardığı gri gömleğinden başka bir şey yoktu. "Kahvaltı yaptın mı?" dediğinde hemen arkamdaki sesine hazırlıksızdım. Sıçrayarak ona doğru döndüğümde bu korkak tavrım ona derin bir nefes aldırttı. "Sorun yok," dedikten sonra yanıma geldi ve yüzüme savrulan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Burada yalnız olmamız bir şeyi değiştirmez," dedi. "Seni incitmem, bunu anlamalısın." Çoğu hareketi sanki beni kendisine alıştırmaya çalışır gibiydi.

"Sorun var," dediğimde dudaklarım titrerken yine gözlerim dolmuştu. "Sen benden sıkıldın artık, değil mi?" Kaşlarını hafifçe çattı. "Bunu sana düşündüren sebep nedir?" El-

lerimle odayı gösterdim. "Atalay hiç yurtdışına çıkmadığını söyledi." Gözlerimden süzülen bir damla yaşa engel olamadım. "Bana yalan söyledin çünkü sana yaptıklarımdan bıktın. Aslında seni anlıyorum," diyerek başımı salladım. "Onca zaman boyunca depresif bir hastayla uğraşmayı kimse isteme..." demiştim ki parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Daha sonra yüzümü avuçlarının içine aldı ve üzerime eğildi. "Değil şu kâbus gibi geçen aylar, bir ömür böyle geçse ben senden asla sıkılmam, Sedef."

"O vakit iki haftadır neden yoksun?"

Alnını alnıma bastırarak gözlerini yumdu. "Yorgun düştüm, Sedef," dedi. "Her defasında sana ulaşamadıkça kendimi daha da yetersiz hissettim. Bana tepkisiz kaldığın her saniyede ben, daha fazla sana yenildim. İkimiz için savaşacak gücü bulmalıydım. Bunun için kendimi toparlamalıydım çünkü ben seni ayağa kaldırmaya çalışırken sen beni dibe çekiyordun." Son söyledikleri içimi acıtırken pişmanlık içinde sızlandım. Özellikle bana ilk ve son kez söylediği şarkının bir cümlesi aklıma geldikçe daha da kötü oldum. *Üstüme basıp geçme* diyen bir adamı her defasında ezip geçiyordum.

Tıpkı onun yaptığı gibi elimi onun yüzüne bastırdım. Avuçlarıma batan kirli sakalı çok hoşuma gitmişti. "Teşekkür ederim," dediğimde sesimde büyük bir minnet vardı. "Beni benden daha çok sevdiğin için çok teşekkür ederim," dedim. Evet, artık birinin beni benden daha çok sevdiğini hissediyordum çünkü ben kendimden vazgeçmişken o, benden hiç vazgeçmemişti.

Gözlerini usulca açtığında omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Yüreği ferahlamış gibi sesli bir şekilde nefesini koyuverdi. "İnanıyor musun artık?" dediğinde tebessüm ederek başımı salladım. Bana olan sevgisine artık inanıyordum.

"Tüm kalbimle," dedim. "Peki, sen?" Güldü. "O kadar emin değilim." Haklıydı, onca yaptıklarımdan sonra kim olsa benim sevgime inanmazdı.

"İnandırabilirim sanırım," dediğimde kaşlarını yukarı kaldırınca kıkırdadım. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımızın arasındaki mesafeyi iyice azalttım. "Pekâlâ," deyip gözlerine baktım. "Nasıl oluyordu bu iş çünkü toplasan en fazla birkaç kez yapmışızdır," dediğimde güldü ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak gülüşünden öptüm.

Öpmem ve geriye çekilmem aynı anda olmuştu. "Sen..." dediğinde tekrar öperek geri çekildim. Yüz ifadesi çok komikti.

"Sedef..." Yine bir saniye içinde öperek geriye çekilmiştim.

"Sen benimle oyun mu oynuyorsun?" Aynı şeyi yine yaptım.

"Kendi iyiliğin için şunu yapma," dedi ve ben yine iki saniye içinde öptüm ve geri çekilmek istedim. Fakat bu sefer geri çekilmeme izin vermemişti çünkü ensemi kavramıştı. "Seni uyarmıştım!" dedikten sonra büyük bir şehvetle beni öpmeye başladı. Ona karşılık verdim. Uzun zaman sonra gerçek anlamda iyi hissediyordum. Aramızdaki ilişki hiçbir zaman şehvetli olmamıştı. Bir yılı aşkın bir süredir inişli çıkışlı bir ilişkimiz vardı. Buna rağmen hep savaş halinde olduğumuz için tüm fiziksel yakınlaşmamız birkaç öpücükle sınırlıydı. Önceki birkaç temasımızda bile bana olan sevgisinden hep şüphe etmiştim. Bu yüzden ona tam teslimiyetle bağlanmamıştım. Ancak şu anda ona büyük bir istekle karşılık veriyordum. Bunun sebebi sevgisine artık inanıyor olmamdı. Evet, başarmıştı, Alaz Altuğ Sipahi beni sevgisine inandırmayı başarmıştı. Aradan geçen günlerde ona bir hiç gibi davranmama rağmen bir of bile dememişti. Büyük bir

sabır göstererek nihayet beni benden daha çok sevdiğini bana kanıtlamıştı.

Buna inanmadıkça asla onunla olamazdım. İlk kez biri bana bunu hissettirdi.

Nefes nefese ondan ayrıldığımda gözleri büyülenmiş gibi bana bakıyordu. "Bu da neydi?" Aradaki farkı hemen anlamıştı. "Bu öpücüğün diğerlerinden daha farklı ve tutkulu," dedi. "Psikolojisi bozuk birine göre değil," dedim ve gülerek ondan uzaklaştım. "Belki de iyileşiyorumdur."

Gözleri gülüşümü buldu. Bana olan bu hayran bakışları içimi sıcacık ediyordu. "Belki de çoktan iyileştin," dedi. Onca zaman boyunca onu görmezden gelmeme ve ona surat asmama alışmıştı. Şimdi onunla konuştuğum ve ona gülümsediğim için dünyalar onun oluyordu.

Ayağımdaki terlikleri çıkarmadan sırtımı yatak başlığına yaslayıp oturdum. "Artık şu gömleği giysen mi?" deyip güldüm. "Sen, ben ve bir otel odası. Bu babamın kulağına giderse pek iyi şeyler olmaz. Fırat Demirhan eğer kızını bir otel odasına attığını duyarsa eminim, sana çok yaratıcı bir ölüm hazırlar," dediğimde Alaz güldü ve gömleğini alıp giydi. "Çok yakında sana soyadımı verdiğimde bana karışamayacak," dedikten sonra numaradan korkmuş gibi yaptı. "Ama o güne kadar can güvenliğimi tehlikeye atacak bir şey yapamam. Şimdi derhal çık odadan," dedi. Bu sözleri üzerine kahkaha atmaya başladım ve onun gözleri bir kez daha gülüşümde takılıp kaldı. Bu halimi çok özlediğini biliyordum.

"Alaz?" Bağdaş kurarak yatağın üzerinde oturdum. "Evlenelim mi?" dediğimde gömleğinin düğmelerini kapatan parmakları durdu. Başını çevirip bana baktığında dudaklarında çok güzel bir gülümseme vardı. Gözlerimin içine bakarken, "Evlenelim," dedi. *Evet, evlenelim.*

Benden nasıl evli bir kadın olur, hiçbir fikrim yoktu lakin merak ediyordum. Artık böyle şeyleri merak ediyor ve onun karısı olmayı istiyordum. Alaz yanıma gelip üzerime eğilerek dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Öyle bir bakıyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum. "Sen bana ödül müsün ceza mısın, bir türlü çözemiyorum," dediğinde büyük bir hayranlıkla beni izliyordu. "Ama iyi ki varsın ve iyi ki en muhteşem iyikilerimin hepsi sensin," dedi. Şu anda yaşadığım huzuru hiçbir şeye değişemezdim.

Huzur oydu, onunla olmaktı.

12. BÖLÜM

Belki de ilk kez kendime bir şans vermek için çırpınıyordum. Nasıl olacak, bilmiyordum ama saklanarak da olmuyordu. Kusuru kendinde çok az bulan biri olmuşumdur hep. Bana göre benim eşim benzerim yoktu ve daima haklıydım. Aslında böyle düşünen hep Yankı'ydı çünkü o, ateşe ateşle karşılık vermeyi severdi. Korkularının üzerine giden ve korktuklarından kaçmayan kişi hep Yankı olmuştu. Dilinin kemiği olmazdı, sivri dili zehir kusar ve kanadıkça kanatırdı. Hiçbir şeyi sineye çekmezdi. Fazla kinci olduğu için pusuda bekler ve doğru an geldiğinde mutlaka alırdı intikamını. Yankı tek başına hareket eden bir deliydi, ne kimseye eyvallahı olurdu ne de affı. O, koskoca dünyaya meydan okuyan bir çılgındı. Gözü kara ve fazlasıyla işgüzardı. Sedef öyle değildi, Sedef hep fazla ürkek ve duygusaldı. Yankı nefretten beslenen bir zehirken, Sedef fazla iyimser ve o zehrin merhemiydi. Ben yedi yaşında Sedef'i kendi içime saklayıp Yankı olarak çıkmıştım o yurttan. Yankı'yı Sedef'e kalkan yapmış, asıl benliğimi karşıma çıkan kirli insanlardan korumaya çalışmıştım.

Başarmıştım da. Evet, bunu başarmıştım fakat şöyle bir şey vardı ki bir süre sonra Yankı da benliğimin bir parçası olmuştu. Benim en büyük hatam kendimi hep Yankı veya Sedef olarak ikiye bölmemdi. Ne birini bırakabiliyordum ne

de diğerinden vazgeçiyordum. Ben artık Sedef veya Yankı değildim çünkü ben artık ikisiydim, yani Sedef Yankı Sarmaşık'tım. Bu isimler tek başına hiçti, ancak birlikte var olabilirlerdi. O yüzden canımı yakanlara Yankı, merhametime dokunanlara Sedef oluyordum. Ben hiçbir zaman saf iyi veya masum biri olmadım. Lakin dibine kadar kirli bir günahkâr da olmadım. Ben hep griydim çünkü içimde siyahı da beyazı da taşıyordum.

Şimdi ise içinde bulunduğum hiçlik çukurundan yavaş yavaş çıkıyordum. Kim bana nasıl gelirse ona öyle gitmeye devam edecektim. Evet, Sedef veya Yankı'yı karşılarında bulmak onlara bağlıydı çünkü ben hep ikisi olacaktım. Adamına göre muameleyi hep sevmişimdir. "Bir hoş geldin demek yok mu yılan?" dediğimde keyfim gayet yerindeydi. Evet, o kadar düşünceli biriydim ki Fulya'yı cezaevinde ziyarete gitmiştim. İşte böyle de iyi biriydim. *Tamam, düştüğü durumu bizzat görmek için gelmiş olabilirim. Küllerimden doğmaya başladığımı görmek onun da hakkı, değil mi?*

Karşımdaki masada oturan kız öfkeden diğer masadaki mahkûmlara ve yakınlarına bakıp beni görmezden geliyordu. Beni gördüğü için ne kadar mutlu olmuştu, anlatamam. Bir yılan gibi tıslayarak, "Ne istiyorsun, paçavra?" demişti. "Beni bu halde görüp egonu tatmin ettiğine göre şimdi kaybol!" Kalkıp gideceği esnada masadaki elini sertçe tuttum ve buna izin vermedim. Onca yolu birkaç dakikalık ziyaret için çekmemiştim. Alaz'ın bana bu görüşmeyi ayarlaması için ona az yalvarmamıştım.

"Bir şeyi merak ediyorum. Beni buraya getiren sebep bu," dediğimde gitmekten vazgeçmişti. Nefret dolu gözlerini bana çevirmiş *konuş* dercesine bakıyordu. "Feride'ye yaptığın şey için hiç pişmanlık duyuyor musun?" diye sordum. Bunu bilmeliydim, bu kızın içinde küçük de olsa bir insanlık olma-

lıydı, değil mi? Kimse yakın arkadaşının başına gelen şeylere kayıtsız kalamazdı, değil mi?

Eğer cevabı "evet" ise onu buradan çıkarmak için uğraşmayacaktım çünkü cezasını çekmeliydi. Ancak içeride işleri onun için kolaylaştıracak bir şeyler yapabilirdim. Evet, bana yaptıklarına rağmen sırf bir zamanlar aynı yurtta kaldık diye bunu yapabilirdim. "Hayır," dediğinde masadaki elim yumruk olurken sırıttı. "Kendisini koruyamayacak kadar zavallıysa bu benim sorunum değil. Ne sanıyorsun? Aramızda ölümüne bir dostluk olduğunu mu? Hayır, fırsatını bulsaydı aynı şeyleri o da bana yapardı!" deyince ona ters ters baktım. Feride ona aynı şeyleri yapmadığı sürece onun hakkında böyle hüküm veremezdi. En büyük salaklığı, herkesi kendi gibi sanmasıydı. Bu kız ona acımamı bile hak etmiyordu.

"Kurtulmana sevindim," deyip güldü. "Herkes gibi ben de yaşamanı istiyorum çünkü ölmen işime gelmez," diyerek masadaki elimin üzerine elini koydu ve tırnaklarını hırsla derime geçirdi. "Yaşa!" diye tısladı. "O kadar çok yaşa ki buradan çıktığımda senin sonunu getirebileyim." Gerçekten bazı şeyler veya kişiler asla değişmeyecekti. Benim sonumu ne öcü ne de Nazlı Sarmaşık getirememişti, o mu getirecekti? *Şu anda baktığı kızın alayını tek başına dize getirecek potansiyelde olduğundan haberi yok.*

Elime işkence eden elini gösterip güldüm. "O elini hemen şimdi çekmezsen saniyeler içinde suratını dağıtmış olacağım. Aynı koğuşa düştüğümüzü düşünsene!" deyip tehlikeli bir şekilde sırıttım. "İlk gün cesedini kirli tuvaletlerden birinde bulmalarını istiyorsan devam et, yılan," dediğimde elini çekti fakat tiksinti dolu bakışları benim üzerimdeydi. "Hiçbir konuda asla benim dengim olamadın ve olamazsın da," dedim. "Sen adım adım kendi sonuna yaklaşırken ben, yolumdaki taşlara tekme atıyordum. Arda'yı bitirdim, Çetin'i ve Nazlı'yı

da öyle. Anla artık, sen bile bana karşı kaybettin. Sadece ben kazandım." *Bana karşı hiç kazanamadı ki, gerek çocukken gerek yıllar sonra.*

"Bak şimdi bana," deyip övünerek güldüm. "Beni seven bir ailem, bana ölümüne bağlı arkadaşlarım ve benim için deli olan bir adam var. Maddi manevi her şeye sahibim ve bir hafta sonra evleniyorum. Peki, senin elinde bir hücre dışında ne kaldı? Koskoca bir hiç! Şimdi birazcık aklın varsa burada yaptığın hataları düşünürsün. Hiç umudum yok ama belki yaşananlardan bir ders alır ve kendine çekidüzen verirsin. Aksi olursa ve seni tekrar karşımda bulursam..." deyip gözlerinin içine baktım. "O yılan kafanı zevkle ezerim!" Benim için bir tehdit olamayacak kadar pasif ve ahmaktı.

Eğer kendinize bir rakip seçiyorsanız ya onunla eşdeğer güçte olmalıydınız ya da ondan fazlasıyla zeki. Her ikisi de Fulya'da yoktu çünkü yılanların uzmanlık alanı sinsilikti.

Tırnaklarını masaya geçirip hırsımdan dişlerini sıkmıştı. Bu hali beni anlatamayacağım kadar mutlu ediyordu. "Merak etme, yılan. Sana düğün davetiyemi gönderecek kadar düşünceliyim," deyip inadına güldüm. "Davetiyeyi gardiyana bıraktım, sana daha sonra verecek. Bak, gelmezsen hatırım kalır." Bir şeyi yeni fark etmiş gibi dudaklarımı üzgünce sarkıttım. "Ama sen gelemezsin, değil mi? Malum, cezaevi böyle bir şey. Neyse seni temsilen hayvanat bahçesinden bir yılan getirtiriz artık," dedim. Eminim, yapabilecek olsaydı, beni burada boğardı.

Ayağa kalkıp derin bir nefes alarak ona baktım. "Feride seni severdi," deyip burukça gülümsedim. "Hak etmiyordun ama o, gerçekten seni severdi. Belki onu hiç tanımadığın için bilmezsin ama tıpkı Ecrin gibi Feride de deniz kabuklarını çok severdi. Hatırladın mı, yurttayken elinden hiç düşürme-

diği bir deniz kabuğu vardı," diyerek onu geçmişi düşünmeye zorladım.,

"Evet," diyerek yüzünü buruşturdu. "O aptal şeyi yanından hiç ayırmazdı. Üstelik üzerinde kocaman, kırmızı ve çirkin bir leke vardı," deyince dudaklarım titreyerek başımı salladım. "O çirkin leke annesinin kanıydı, bu yüzden deniz kabuğunu hiç yıkamazdı," dediğimde gözlerini irice açarak bana baktı. Tam tahmin ettiğim gibi onu tanımaya hiç çalışmadığı için bunu bilmiyordu.

"Bir seferinde Ecrin'i mutlu etmek için Feride'nin deniz kabuğunu istemiştim. Tabii, o zamanlar bilmiyordum deniz kabuğunun hikâyesini. Elimdeki tüm eşyaları teklif etmeme rağmen deniz kabuğunu vermeye yanaşmadı," dedim. O günleri dün gibi hatırlıyordum. "Daha sonra yurda zengin bir kadın geldi ve biz çocuklara güzel hediyeler dağıttı. Bana bir çift pabuç vermişti ve sen kendi hediyeni beğenmeyip benimkileri istemiştin." Fulya o gün benim ayakkabılarım için çok ağlamıştı ama onun hediyesiyle değiştirmemiştim. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi o ayakkabılara gerçekten ihtiyacım vardı. İkinci sebebi ise Fulya'dan nefret ediyordum.

"O gece Ecrin yine uykusunda ağladı," deyip iç çektim. "Ben de ertesi gün ayakkabıları alıp Feride'ye verdim. 'Ecrin'i mutlu etmek istiyorum' dedim ve deniz kabuğunun karşılığında ayakkabılarımı teklif ettim. Feride bu sefer kabul etti çünkü tıpkı benim gibi o da kendi arkadaşını mutlu etmek istiyordu. Feride ayakkabıları sana verdi, ben de deniz kabuğunu Ecrin'e verdim. Feride'yle benim dışında sizler mutluydunuz. İşte bu sebeple Feride kötü biri değildi. Feride benim gibi biriydi, arkadaşları için her şeyi yapardı ve benim gibi olan biri kötü olamaz," dedim. Fulya nasıl birini ölüme mahkûm ettiğini bilmeyecek kadar aşağılık biriydi.

"İlerleyen günlerde Feride'yi ağlarken gördüm," dediğimde gözlerim sızlamıştı. "Başta anlatmadı ama çok ısrar edince anlattı. Annesi kansermiş ve hasta yatağında ölmeden önce Feride'ye küçük bir hatıra vermek istemiş. Deniz kabuğunu uzattığında öksürmeye başlamış ve dudaklarını kapatırken elinde o deniz kabuğu varmış. Öksürdüğünde gelen kan deniz kabuğuna bulaşmış. Annesi o günün gecesinde ölmüş ve daha sonra Feride'yi yurda bırakmışlar. O da annesinin tek hatırası olan kanlı deniz kabuğunu ne yıkamış ne de yanından ayırmış. Ta ki seni mutlu etmek için onu bana verene kadar," dediğimde bir ilk yaşandı ve Fulya'nın gözleri doldu. İşte şimdi vicdanı sızlamaya başlamıştı ve bu, onun için cezaların en büyüğü olacaktı. İnsan bir kere vicdanının sesini duyunca bir daha asla onu susturamazdı. Artık Feride'nin anıları uzun süre ona işkence edecekti.

Ellerimi masaya bastırarak üzerine eğildim. "Ben daha sonra o deniz kabuğunu Ecrin'den alıp yeniden Feride'ye verdiğim için ona karşı vicdanım rahat. Ayakkabıları geri istemedim bile. Peki, sen Fulya?" dedim. "Sen bundan sonra nasıl koyacaksın başını yastığa? Sen sıradan bir arkadaş kaybetmedin çünkü sen, bu dünyada seni gerçekten seven tek kişiyi kaybettin," dedikten sonra doğrulup son kez baktım ona. "Kendi hayatın için seni kardeş bilen birini bir katile sattın ya, şimdi doyasıya yaşa hayatını," dedim ve o, pişmanlık içinde bir damla gözyaşı akıtırken ona sırtımı dönüp uzaklaştım.

Feride onun yüzünden birçok adamın tecavüzüne uğrayarak öldürülmüştü. İşte Fulya böyle bir insandı. "Onun gibi birinin üç yıl ceza alması ne acı," diye sessizce mırıldanıp çıktım oradan. Oysaki ben işlemediğim bir cinayetten sekiz yıl ceza almış ve altı yıl içeride kalmıştım. *Ne adalet ama!*

Bir hafta sonra evlenecek birine göre oldukça kaygısızdım. Annem günlerdir düğün hazırlıkları için koşturuyordu ve bana yapacak pek iş kalmıyordu. Songül Hanım biricik kızının düğünü için gereken her şeyle ilgileniyordu. Alaz benimle evlenmek için ailemin rızasını istediğinde hiçbiri ona zorluk çıkarmamıştı. Babam biraz sorun çıkarır diye endişelenmiştim ama gönülsüz de olsa o da kabul etmişti. Onunla meyhanedeyken tam olarak neler konuşmuştuk, tam hatırlamıyordum çünkü sarhoştum. Fakat orada her ne anlattıysam o günden sonra babamın Alaz'a karşı olan tutumu değişmişti. Son günlerde şaşırtıcı derecede hayatımda her şey fazlasıyla iyi gidiyordu. İnanması güç ama ben mutluydum. Mutluluk denilen duyguyu ilk kez doyasıya yaşıyordum. Bazen çocuklarla zaman geçiriyordum, bazense Alaz ile. Çiftliğe gittiğim bile oluyordu. Tüm günümü babaanne ve Aslı'yla geçirdiğim de oluyordu. Evet, Aslı da bir şekilde kaçırılma olayını atlatmayı başarmıştı. Bugün yine çiftliğe gidecektim çünkü babaanne düğün için çok heyecanlıydı. Olur olmadık şeyler için beni arıyordu. En az annem kadar bana çeyiz hazırlama derdine düştüğü için sürekli arayıp bir konuda fikrimi alıyordu.

Ilgaz'ı annemin gazabından kurtarmak için onu da yanımda götürmeye karar verdim. Lakin bir türlü hazırlanmak bilmedi. "Hadi ama Ilgaz," dedim dayanamayıp. "Bu giyim kuşam konusunda Naz'ı geçtin." Bir saattir hazırlanmasını bekliyordum çünkü bir türlü saçları konusunda karar verememişti.

"Tamam, açık olsun," diyerek Allah'a şükürler olsun ki bir karar verebilmişti. "Tabii, herkes senin gibi bir pantolon ve tişörtle günü tamamlamıyor," diyerek bana baktı. "Bu kadar zenginliğin içinde hâlâ sokak çocukları gibi giyindiğine inanamıyorum," deyince ona bir cevap vermedim çünkü bana göre fazlasıyla süslüydü. İnsan neyin içinde rahat ediyorsa

bana göre onu giymeliydi. Güzellik uğruna kaskatı bir bedenle tüm günümü heba etmeyi doğru bulmuyordum.

"Yani bunca hazırlık Yavuz için değil," deyip kaşlarımı yukarı kaldırdığımda yüzü kızarmıştı. Bunu gizlemek için yataktaki yastığı alıp kafama fırlattı. "Bana sürekli çocuk muamelesi yapan o adamla hiçbir ilgim yok!" deyince kendimi tutamayıp güldüm. Ondan hoşlandığını daha iyi belli edemezdi.

"Bilemiyorum artık," deyip gözlerimi kıstım. "Benimle çiftliğe gelmeni istediğimde başta kabul etmemiştin. Ancak Alaz'ın arkadaşları da orada olacak deyince hemen kabul ettin."

"Ne var bunda? Yosun Hanım ile iyi anlaşıyor olamaz mıyız? Bunun için kabul etmiş olabilirim."

"Yani tüm bu hazırlık Yosun için mi?"

"Kimse için değil, Sedef!" diye bağırdı ve daha fazla kendini ele vermemek için odadan çıkınca güldüm. Bal gibi de Yavuz için hazırlanmıştı.

Ilgaz'ın peşinden odadan çıktığımda Hakan'ı gördüm. "Günaydın, Sakar," deyince takım elbisenin içinde fazlasıyla dikkat çeken çocuğa ıslık çaldım. "Ne bu halin? Sonunda kendine birini buldun mu?" dediğimde gülerek elindeki dosyayı gösterdi. "Bugünkü ihale için ilk sunumumu yapacağım. Kaleyi içten fethedeceğim. Senin olan her şeyi yavaş yavaş ele geçirmek için bir yerden başlamalıyım, değil mi? Seni beş parasız bırakmam için bana şans dile," dedi. Bunu bildiğim iyi olmuştu.

Gülerek onun koluna girdim ve birlikte basamaklara yöneldik. "Şirketin tek varisi benim ama her ne yapıyorsan işe yarıyor olmalı," deyip ona takıldım. "Dedem geçenlerde sen-

den bahsediyordu. Şirkette yüzde on gibi bir hisseyi ileride sana vermekten bahsediyordu. Bu konuda benim de fikrimi sordu." Evet, dedem gerçekten Hakan'ın bu azmini ödüllendirmek istemişti. Onu diğer tüm çocuklardan daha çok benimsediğini görebiliyordum. Hakan da tıpkı benim gibi girdiği her ortamda kolayca kendini sevdiren biriydi. Pekâlâ, gruptaki tek yüzsüz ve gursuz hep biz ikimizdik. Zaten bu yüzden herkes kavga ederken biz bir köşeye çekilirdik. Maç izler gibi heyecanla kavgayı izleyip dedikodu yapardık. Dedem belki de bu yüzden onu seviyordu.

Hakan'ın hisseyi duyunca beklediğim tepkiyi vermesi uzun sürmedi. "Harbi mi?" Heyecanlanarak durdu ve bana döndü. "Sen ne dedin?"

Omuz silkerek merdivenleri inmeye devam ettim. "Olmaz dedim çünkü sana hisse falan yok."

"Niye lan, geri zekâlı," diyerek peşimden geldi. "Başarımda gözün mü var senin?"

"Mümkünse o başarıyı ailemi sömürmeden yap. İş konusunda iyice profesyonelleşmeden sana hisse falan yok. Önce okulu bitir ve en iyi şekilde stajını yaparak beni gururlandır," deyip güldüm. "Daha sonra bu konuyu tekrar konuşuruz. Benim olanı kolay kolay vermem sana. Şirketi batırırsan ben ne olacağım?"

"Kızım, tüm sülalen zengin. Benim batırdığım bir şirket koymaz sana."

"Sen kendini bana kanıtlamadan hisse falan yok işte," dediğimde cimri dercesine bana bakarken gülerek tekrar koluna girdim. Evet, çok iyi ilerleme katediyordu. Böyle devam ederse ileride çok iyi bir iş insanı olacağından şüphem yoktu. Ancak henüz yolun başındayken ve bu kadar toyken onu hisse sahibi yapmak fazla acele alınmış bir karar olabilirdi.

Önce işi en iyi şekilde öğrenmeliydi, daha sonra hak ettiği konuma gelirdi. *Şirketi batırması işime gelmez çünkü parayı hep sevmişimdir.*

"Hayatımda gördüğüm en pinti insansın, Sakar," dediğinde hâlâ bana söyleniyordu. "Bu kadar parayı mezara mı götüreceksin, biraz paylaşımcı ol."

"Sen de hayatımda gördüğüm en beleşçi insansın, Hakan. Bu arsızlık sana bile fazla, azıcık gururlu ol ya da arada yüzün kızarsın." *Aylardır benim olan her şeyin sefasını sürüyor, hâlâ kalkmış bana laf ediyor.*

"Oğlum, aramızda sen ben mi var? Senin olan benim, benim olan senin," dediğinde ikimiz de gülerek aşağıya indik. Bu arsızlığına kızamayacak kadar çok seviyordum onu.

Aslı ile birlikte çiftlikten çıkmamızı babaanne hiç sorun etmemişti. Öğlene kadar düğün hazırlıkları yüzünden canım çıktığı için olsa gerek bu küçük kaçamağı bize çok görmemişti. Ilgaz her ne kadar akşam canıma okuyacak olsa da bensiz biraz daha idare edebilirdi. Nasılsa birazdan Yavuz çiftliğe gelince her şeyi unuturdu. Alaz arkadaşlarıyla birlikte gelecekti ve henüz gelmemişti. Gölün yanındaki çimenlerin üzerine oturmuştuk. Ben sırtüstü çimlerin üzerine uzanınca Aslı da aynısını yaptı. İkimiz yan yana uzandığımız yerde gökyüzünü izlerken Aslı güldü. "Her defasında bu gölün yanında başımıza bir iş geliyor ama biz yine buraya geliyoruz," deyince ben de güldüm. Bu göl, güzel bir manzaraya sahip olduğu için insanı kendisine çekiyordu.

"İshak ile nasıl gidiyor?" dediğimde yanımda gerilen bedenini hissettim. "Hiçbir şeyin bir yere gittiği yok, yerimizde sayıyoruz işte," deyince güldüm. "Onunla ileri gitmek mi isterdin?" dediğim anda kafama bir fiske yedim. "Ben şimdi

onu mu dedim, Yankı? Hâlâ onu görmeye tahammül edemiyorum."

"Hadi ama Aslı," deyip esnedim. "Ondan hoşlandığını bari benden saklama."

"Kendimden saklamaya çalışıyorum," dedi ve doğruldu. Ben de uzanmayı bıraktım ve doğrulup oturdum."Kendimi olmayacak bir rüya için kandırmak istemiyorum," diyerek üzgünce mırıldandığında gözleri yine bacaklarını bulmuştu.

"Neden anlamıyorsun? İshak engelini sorun etmiyor," dediğimde bana bakıp burukça gülümsedi. "Şimdi etmiyor ama bir süre sonra edecektir. O gün geldiğinde kırılmak istemiyorum," dedi ve dudakları titredi, ağlayamadı. "O neredeyse kusursuz biri ve dışarıda sağlıklı binlerce kadın var. Bunu hem kendime hem ona yapamam. Kendi gibi biriyle olmalı ve ben, bencillik edip onu kendime mahkûm edemem," dedi. Bu kızı gerçekten anlamıyordum. Anlamaya çalışıyordum fakat her defasında en başa dönünce anlamakta güçlük çekiyordum.

"Kendinden bir ceza olarak bahsetme çünkü sen onun için bir ödülsün," dedim. Bu sözlerim onu teselli etmek için değildi, bunları inanarak söylüyordum. Bacaklarının tutmaması hiç umurumda değildi, bu onu kusurlu yapmıyordu. Yürümek gözünde büyüttüğü kadar bir marifet değildi. Nice insanlar vardı ki sağlam bacaklara sahip olmalarına rağmen tüm hayatları sürünerek geçiyordu.

Adım sesleri duyunca sohbetimiz yarım kalmıştı. Birileri bu tarafa doğru geliyordu çünkü üzerine basılan dalların çıtırtısı duyuluyordu. Aslı sıçrayarak, "Yankı, birileri geliyor," diye fısıldadı.

Seslerin geldiği yöne doğru dönerken ona güven vermek istercesine elini tuttum. "Sakin ol, Aslı. Ben yanındayken

korkmana gerek yok," dedim. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi iyi biliyorsun."

"Bunu bana söyleme! Buna benzer bir şeyi en son söylediğinde ikimiz de kaçırılmıştık!"

"Evet, ilginç bir deneyimdi."

"Korkunç bir deneyimdi."

"Islak bir deneyimdi."

"Islak mı?"

"Bolca yağmur."

"Anladım."

"Anladığına sevindim."

"Acaba susmayı denesek mi?"

"Harika bir fikir."

İkimiz de gülerek konuşmayı sonlandırdık. Gözlerimizi seslerin geldiği yöne dikip beklemeye başladık. Birkaç dakika sonra ağaçların arasından İshak çıkınca rahat bir nefes almıştık. Bizi görünce, "Siz ikinizi neden her defasında burada buluyorum?" dedi. Bizi gördüğüne şaşırmamıştı. Bu da demek oluyordu ki burada olacağımızı tahmin ediyordu.

Aslı yine huysuzluk yapıp, "Burası benim ve Yankı'nın yeri," dedi. "Neden bizim yerimizde gelip duruyorsun?" Bunun cevabı çok basit değil miydi? Buraya benim için gelecek hali yoktu ya!

İshak bize doğru yürürken, "Sizin yeriniz mi?" deyip tek kaşını yukarı kaldırdı. "Tapusunu mu aldınız?"

Aslı, "Belki de almalıyız," dedi ve her zamanki küstah tavrıyla onu süzdü. "Böylece her istediğinde buraya gelip bizi rahatsız edemezsin."

"Ama alamazsın."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü satmayı düşünmüyorum."

"Anlamadım?"

İshak ona bakıp güldü. "Burası benim arazim ve bu göl de bana ait çünkü benim mülkümün içinde," dedi. Aslı bolca küfrederken İshak'ın keyfine diyecek yoktu.

İshak yanımıza gelip oturduğunda Aslı'nın bozulan suratına büyük bir zevk alarak baktı. "Mülkümü işgal eden birinin beni kovması takdire şayan," deyince Aslı renkten renge girmişti. "Şey, ama ben burayı çok seviyorum," deyince İshak tebessüm etti. "Gelmeye devam edebilirsin. Sana gelme dediğimi hatırlamıyorum," deyip ona çapkınca göz kırpmıştı.

Tabii, Aslı durur mu? Yine sorun çıkarmaya devam etti. "İstemem!" diyerek kaşlarını çattı. "Senin olan bir şeyi sevemem artık." Bence bir terapi de bu kıza şarttı.

İshak sadece onu izlemekle yetinince Aslı, "Eee?" dedi bıkkın sesiyle. "Anladık, senin arazin. Zaten bir daha da gelmeyiz. Gidip başka yerde oturmayı düşünmüyor musun?" deyince İshak ayağa kalktı ve gidip onun yanına oturdu. Aslı iyice çıldırarak, "Yok artık!" dedi.

İshak hiç keyfini bozmadan, "Ne?" dedi. "Başka bir yere oturmamı isteyen sen değil miydin?"

"Bahsettiğim bu değildi!" diyen Aslı, duygularını gizleyebilmek için özellikle öfkeli görünmeye çalışıyordu. "Benim olmadığım bir yere gidip oturabilirsin," dedi ama İshak'ın bunu yapmayacağını çok iyi biliyordu.

İshak onu izlerken fark ettim ki aralarındaki çekim azımsanmayacak kadar güçlüydü. "Senin olmadığın bir yer ilgimi

çekmiyor," dediği sırada Aslı onun dışında her yere bakar olmuştu. "Neden?" dedi ama bunun cevabını zaten biliyordu.

İshak, "Sence?" diyerek soruya soruyla karşılık verdi. Fakat Aslı ona cevap vermediği gibi onun ısrarcı bakışlarına da bir türlü karşılık vermemişti. İshak'ın sabrı tükendiği için başını Aslı'nın dizlerine koydu ve ayaklarını uzatarak rahatına baktı. Şimdi Aslı'nın ona bakmasını sağlamıştı çünkü zavallı kız bunu beklemiyordu.

Aslı yutkunarak, "Se-sen ne yapıyorsun?" dedi. Güçlükle konuşmuştu. Başını hafifçe eğdiği için saçları İshak'ın yüzüne dökülüyordu. Bu manzara sinir bozucu bir şekilde çok romantik görünüyordu. Gökyüzünde güneş, her yer yeşillik ve birkaç adım ötede bir göl. Siz çimenlerin üzerinde otururken sevdiğiniz erkek başını dizlerinize koymuş sizi izliyor. Evet, onlara bakınca fazla romantik olduklarını fark ettim. Fakat kendim için isteyeceğim bir şey değildi bu çünkü romantizm beni hasta ediyordu.

Aslı, "İshak, benden uzak dur," deyip onu itmek için bir harekette bulunmuştu ki İshak onu tersledi. "Aylardır benden kaçtığın yeter artık!" diyerek onu susturdu. "Canımı daha fazla sıkacak bir şey yapmanı tavsiye etmem. Şimdi sus biraz çünkü uyuyacağım," dedikten sonra gözlerini huzur içinde kapatınca Aslı afallamıştı. Böyle bir çıkış beklemediği için şaşkınlık içinde dizlerinde uyuyan adama bakıyordu. Önce kaşlarını çatmıştı fakat İshak'ın yüzünü seyre dalınca bakışları yumuşadı. Dudaklarında küçük bir tebessüm oluştu. İshak'ın yüzünün her zerresine büyülenmiş gibi bakıyordu. Bence gözleri kapalı olsa bile İshak, izlendiğini hissediyordu.

Artık bu işin gerisi zaten gelirdi. Bugün İshak onun dizlerine uzanarak hislerini açık etmişti. "Ben biraz dolaşıp geliyorum," dedim ama Aslı'nın beni duymadığını fark edince

güldüm. İshak yanındayken Aslı için endişelenmeme gerek yoktu.

Yaklaşık yarım saat boyunca ormanda boş boş gezip durdum. Biraz dinlenmek için yerdeki otların üzerine sırtüstü uzandım ve gözlerimi kapadım. Saçlarımı hafif hafif uçuşturan rüzgâr ve ağaçlardaki kuşların tatlı cıvıltısı, bende sonsuza kadar uyuma isteği uyandırıyordu. Bana doğru yaklaşan adım seslerini duyunca bile uzandığım yerde gözlerimi açmadım. Gelen kişinin Alaz olduğunu biliyordum çünkü onun adım seslerine aşinaydım. Genelde ben korkmayayım diye özellikle dalların üzerine basar ve ses çıkartırdı. Bana zarar verecek biri gelseydi fazla sessiz olmaya çalışırdı ama bunun tersi olduğuna göre Alaz çiftliğe gelmişti. Burada olduğumuzu öğrenince peşimizden gelmiş olmalıydı. Yanıma vardığında yüzüme denk gelen gölgesiyle güneşe engel oluyordu. "Yerde uzanarak ne yapıyorsun, Sedef?"

Gözlerimi usulca açarak tepemde dikilen adama gülümsedim. "Bir yerde okumuştum, ölü numarası yapınca ayılar bize zarar vermeden sessizce çekip gidiyormuş."

Anlamaz gözlerle bana bakarken etrafını gelişigüzel inceledi. "Ayı mı? Burada ikimizden başka kimse yok."

"Alaz, lütfen sessizce çekip gider misin?" dediğimde ne demek istediğimi anladı ve kaşlarını çattı. Gülerek ayağa kalkıp karşısında durdum. Onu kızdırmak hep çok kolaydı.

"Saklambaç oynayalım mı?" dediğimde yüzünü buruşturdu. "Ciddi olamazsın!" Şaka yapıyor gibi bir halim olduğunu sanmıyordum. Bugün oyun oynamak istiyorum.

Elini tutarak onu kocaman gövdesi olan bir çam ağacının yanına çektim. "Elliye kadar say çünkü ilk ben saklanacağım.

Eğer beni bulursan sana güzel bir hediyem olacak," dedim. Hediye kısmını duyunca dudağının köşesi kıvrıldı. Arsız gözleri vücudumda oyalanınca yumruk yaptığım elimi omzuna geçirdim. "Öyle bir hediye değil, sapık adam! O edepsiz gözlerini üzerimden çekmezsen tekme atarım ve bil bakalım nereye tekme atmayı düşünüyorum?" dediğimde söylenerek yönünü ağaca doğru çevirdi.

Gülerek saklanmak için ağaçlara doğru koştum. "Alaz, saymıyorsun!"

"İçimden sayıyorum, Sedef. Git, hangi cehenneme saklanıyorsan saklan!"

"Yüze kadar sayıyorsun, Alaz!"

"Çıldırtma beni, Sedef! Çocuk gibi kalkmış burada seninle saklambaç oynuyorum."

"İki yüz oldu, Alaz."

"Sayıyorum, akıl hastası kadın!" *Bu adam bana deli oluyor, gerçek anlamda deli oluyor.*

Alaz sayınca koşmaya başladım. Düşmekten korktuğum için bastığım yerlere dikkat ediyordum. Önümdeki ağaç kalabalığını geçince duyduğum su şırıltısıyla korku içinde yutkundum. Başımı kaldırınca bir köprü gördüm ve gözlerim sızlayarak doldu. "Ha-hayır," diyerek acı içinde mırıldandım. Ayaklarım beni bu nehrin yakınına getirmişti. Kendime bunu yapmamalıydım.

Hemen arkanı dön ve uzaklaş buradan!

En az beş dakika boyunca bana en büyük kâbusu yaşatan köprüye dolu gözlerle baktım. Hayır, bunu kendime yapmamalıydım. Kendimi daha yeni toparlamışken bunu yapmamalıydım. Aceleyle nehre sırtımı döneceğim esnada belimi kavrayan bir çift el beni durdurdu. Eğer yoğun çiko-

lata kokusu olmasaydı, belki de arkamdaki kişiyi tanıyamaz ve ondan korkabilirdim. Alaz, "Neden oraya gitmiyoruz?" dediğinde başımı iki yana salladım. Titremeye başladığımda belimdeki ellerini kaydırıp karnıma getirdi ve beni göğsüne çekti. *Oraya gidemem.*

Elleri karnımda birleşirken sırtım onun göğsüne yaslıydı. "Sedef?" dediğinde iyi olmadığımı biliyordu. Yüzünü boynuma gömünce kokumu sesli bir şekilde içine çekti. "O günden sonra buraya defalarca geldim ama hep şu an bulunduğumuz noktada kaldım, ilerleyemedim," diyerek bunu itiraf etti. Çenesini omzuma yaslayınca başımı yana eğerek ona daha fazla yer açtım. "Farkındayım, bu senin için çok zor ama öldüğünü düşündüm, Sedef," dedi. "Yağmur seni ıslatıyordu ve bedenin soğuktu. Kan içindeydin ve ben, cansız bedenini kollarımda tutuyordum. Ben ki hiçbir korkumdan kaçmam, daima korkularımın üzerine giderim ama bana ölümü yaşatan bu köprüyü aylardır yenemiyorum. Adımlarım hep burada durduğu için bu korkumun üzerine gidemiyorum. Aylardır sürekli deniyorum ama buraya ne zaman gelsem hep o günkü hayalini görüyorum." Beni kendisine çevirerek yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bunu tek başıma yapamam, bana yardım etmelisin," dedi. Bu kolay değildi, benden istediği şey hiç kolay değildi. Köprüye doğru atacağım her adım ölü zihnimdeki cesetlere hayat verirdi.

"Sen hiçbir şeyden korkmazsın, Sipahi."

"Senden önce bu sorunun cevabı evetti, senden sonra ise hayır, Sarmaşık."

Elimi tutarak beni peşinden köprüye doğru çekti. Çok korksam da onun varlığı güven verdiği için itiraz etmedim. Köprünün üzerine çıktığımızda attığım her adım teyzemi çıkardı karşıma. Her adımda Nazlı Sarmaşık engeline takıl-

dım. Bazen ürktüm ve geriye dönüp kaçmak istedim ama Alaz, her defasında daha sıkı tuttu ellerimi. O da gergindi, bunu hızlanan soluklarından anlıyordum. Bu köprü bir gecede bizim farklı korkularımıza şahitlik yapmıştı. İlerledikçe köprünün üzerinde kendimi gördüm. "Kimse gelmeyecek!" diye inleyen kızın çaresizce döktüğü gözyaşlarında içim kanadı. Alaz'ın elini bırakıp tek başıma yürümeye başladım. Yağmurun bile silemediği kurumuş kanıma eğilerek dokundum. Yağmur çoğunu ıslatıp silmiş olabilirdi ama birazı hâlâ duruyordu. Yerde bağdaş kurdum. Hemen önümde ise kendi kurumuş kanım vardı. Zor olan yüzleşmek değildi, asıl zor olan yaşanmışlıklardı.

Alaz yanıma gelip oturdu. İkimiz de nehrin köpüren suyuna bakıyorduk. Başımı yorgunca onun omuzuna yasladım. Alaz, "Bana bir şarkı söyle," deyince burukça tebessüm ettim çünkü ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Alaz benim sesimde kâbuslarını geride bırakmayı düşlüyordu. Böylece benim de düşüncelerimi burada yaşananlardan uzaklaştırabilirdi. Uydum oynadığı oyuna ve onun için seçtim beni çok iyi anlatan bir şarkıyı. Güzel anılar ekmek istiyordu bu cehenneme ve ben de ona uymuştum. Söylediğim şarkı beni daha iyi anlatamazdı.

"O kara günlere derdimi anlatan bendim ben ve değerdin sen
Kıyamam anılara, silemedim onları, soramadım aynaya derdim ne
Bi kere gülsene, ruhumun özlemi kokunla buluşur gönlümde
Bi ara yaraları sarmaya beklerim, gel misafir ol kalbimde."

Bu köprü, yaralasar olan bir kızın yine yaralarını sardığına şahit oluyordu. Lakin bu sefer tek başına değil, sevdiği adamla birlikte.

"Üzülme bana dizimde yara, huzuru çocukluğumda bıraktım.

Sonunda kalan umutsa bana, geriye dönemem gemileri yaktım."

Sürekli düşüp dizleri yara bere içinde kalan bir çocuğun sessiz isyanıydı şarkıya döktüğüm hisler.

"Ah nerede bulacağım, bu kötü kaderimle derbeder olacağım.

Araya araya karanlığa kalacağım,

karaları bağlayıp adımızı yazacağım.

Üzülme bana, dizimde yara, huzuru çocukluğumda bıraktım.

Sonunda kalan umutsa bana, geriye dönemem gemileri yaktım."[1]

Sustuğumda Alaz kolunu bana sararak beni göğsüne çekmişti. "Seni anlatıyor," deyip dudaklarını saçlarıma bastırdı. Bunu biliyordum. Bu şarkı sanki bana özel yazılmış ve benim için seslendirilmişti.

Bir süre Alaz'ın göğsünde dinlenirken kendimi onun yaydığı huzura bırakmıştım. Fakat aklıma gelenlerle başımı kaldırıp güldüm. "Bir hafta içinde evleniyoruz," dedim.

"Biliyorum."

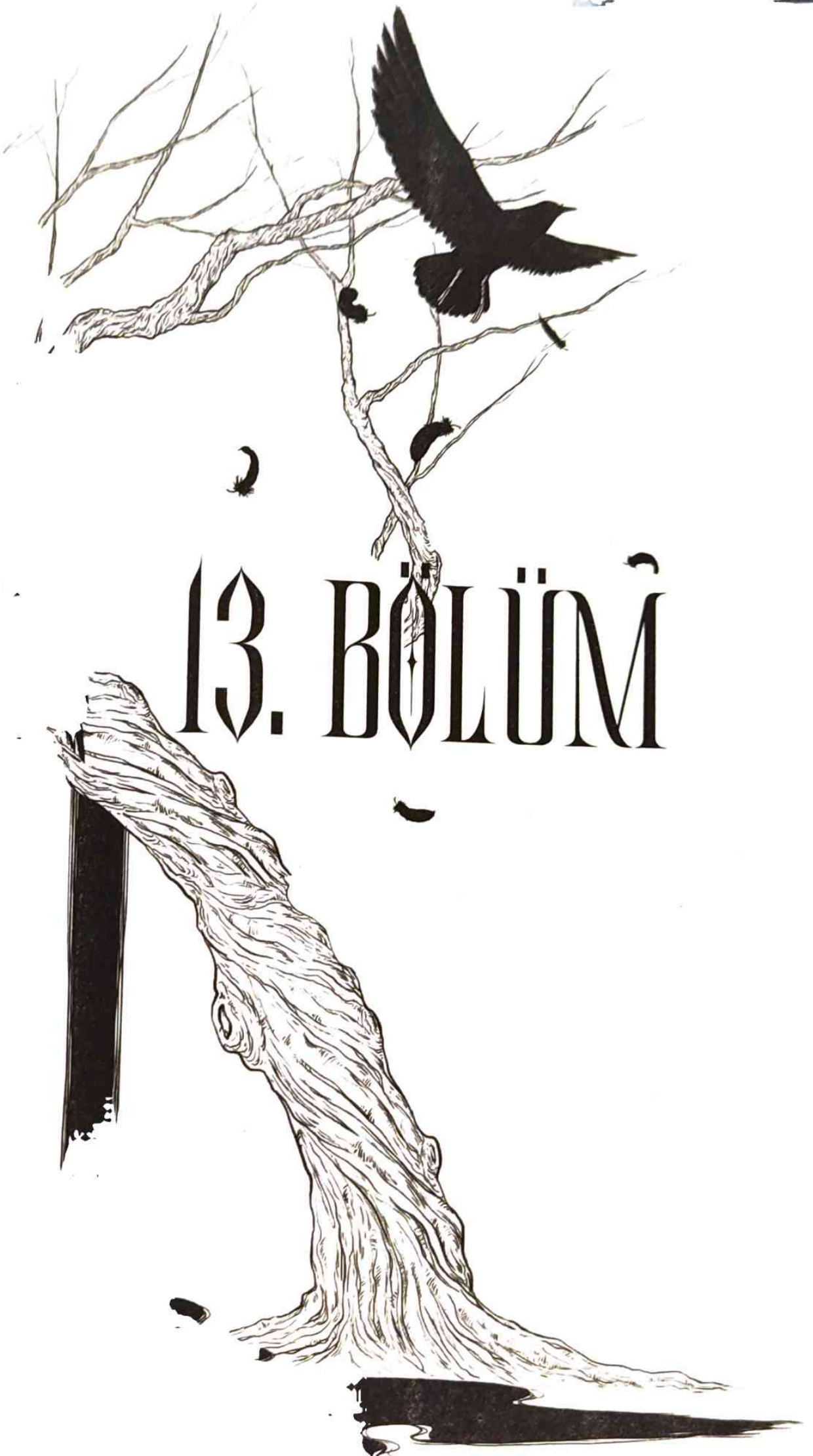
"Bir gün evleneceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben de."

"Sence bizden nasıl bir çift olur?"

Güldü. "Kaçık bir karım olacağı için beklentilerimi yüksek tutmuyorum," deyince suratımı asıp ona ters ters baktım. Resmen nankörlük yapıyordu.

[1] Fulin tarafından seslendirilen "Dizimde Yara" adlı şarkı.

13. BÖLÜM

Kendi mutluluğun için koşturduğun her saniyeye tatlı bir telaş derlerdi ama ben eziyet diyordum. Günlerdir oradan oraya bitmeyen düğün hazırlıkları için koşturmak beni hasta etmişti. Bana kalsa kuru bir nikâhla bu stresten kurtulurdum ama bana bırakmıyorlardı. Başta annem olmak üzere etrafımdaki herkes düğün için fazla heyecanlıydı. Tabii, gelinlik provalarında bedeni iğne akımına maruz kalan onlar değildi. Bu kadar kısa sürede benim için bir gelinlik diktirmek oldukça zaman alırdı. Bu yüzden annem ve kızlar önüme bir sürü katalog yığmışlardı. Ancak onların bana dayattığı seçimlerin hiçbirini kabul etmediğim gibi kendi gelinliğimi kendim tasarlamıştım. Öyle abartılı bir şey değildi. Sade ama zarifti.

Peki, gelinliğim nasıl mıydı? Belimden aşağıya genişleyen, yarım kollu ipekten bir gelinlikti. Evet, hepsi bu kadardı çünkü anlatılacak başka hiçbir detayı yoktu. Şaşırtıcı bir şekilde hayalimdeki gelinliği bulmuştum. Ve birkaç dakika sonra evli bir kadın olacaktım. Evet, şükürler olsun ki şu bir hafta içinde hiçbir aksilik çıkmamıştı. Neyse ki babam düğünün Mardin'de olması konusunda ısrarcı olmamıştı. Lakin balayından sonra Alaz'la beni Mardin'e götürüp oradaki akrabalarımızla tanıştırmayı düşünüyordu. Babam kızını memleketindeki herkese göstermek istiyordu.

Düğün Alaz'ın daha önce sıkça kaldığı otelde oluyordu. Bu kadar koşturmanın içinde onu doğru düzgün görememiştim. Şimdi ise boy aynasının önünde üzerimdeki gelinliğe bakıyordum. Saçlarım zaten omuzlarımda olduğu için onları birkaç tel tokayla arkadan toplamıştım. Yüzümde iki yanıma gelecek şekilde perçemler bırakmıştım. İnce boynum ortaya çıkarken aksesuar olarak sadece küçük bir gelin tacı takmıştım. Evet, herkesi odadan kovarak bizzat kendi hazırlığımı yardım almadan yapmıştım. Ne saçlarımı yapacak özel kuaförlere ihtiyacım vardı ne de makyajım için makyözlere. Beni bir hediye paketi gibi süsleyecek herkesi odadan atmıştım. Gelinliğimi giyip saçlarımı topladıktan sonra kendimle olan işimi bitirmiştim. Hiç makyaj yapmamıştım. Kafamdaki taç dışında herhangi bir aksesuar da kullanmamıştım. Gelinlikli halime baktıkça gördüğüm görüntü hoşuma gidiyordu.. "Acaba tasarımcı mı olsam? Çok güzel çizmişim gelinliği," deyip güldüm. Benim yaptığım o harikulade çizimde tasarımcım vermek istediğim mesajı çok iyi anlamıştı. Aksi takdirde ortaya gösterişten uzak böyle bir güzellik çıkmazdı.

Babam ve Aslan baba içeri girince onlara tebessüm ettim. İkisi de yutkunmuş, bana bakıyordu. Gözlerinde oluşan beğeni ve o gurur ifadesi, içimi sıcacık etmişti. Önce gözbebekleri aynı anda titredi. Daha sonra ise gözleri biraz dolmuştu. Evet, bunun sebebi mutluluktu. Aslan babam, "Bir baba için kızını beyaz gelinlik içinde görmek, tarifi olmayan bir duygu," dedi. Her an ağlayacakmış gibi boğuk çıkmıştı sesi. Yanıma gelip, "Ama bir de buruk bir tarafı var," deyip iç çekti. "Canından bir parçanı başka bir adamın ellerine bırakıyor ve ona emanet ediyorsun." Ceketinin iç cebinden incecik bir kutu çıkardı. Kutunun içinde gümüş zincirli, ucunda bir kar tanesi olan kolye çıkardı. "Esma," deyip dolu dolu gözlerle baktı. "Yani, kızım Esma'nın kolyesiydi," dediğinde gözlerimden süzülen bir damla gözyaşını uzanıp sildi. "Bu

artık senin, Sedef," dedi. "Tebrik ederim, kızım. Hep mutlu ol." Arkama geçip kolyeyi boynuma taktı. Manevi değeri bu kadar büyük bir şeyi bana vermesini beklemiyordum. Nasıl hissettirdiğini anlatmaya kelimelerim yetmezdi.

Kolyeyi taktıktan sonra tam karşımda durdu. İkimizi de duygulandırmayı başarmıştı. "Çok teşekkür ederim, baba," dediğimde yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Rabbim yüzünden gülümsemeyi eksik etmesin," dedi. Dudaklarını alnıma bastırınca gözlerimi yumdum.

Aslan babadan sonra babam karşımdaki yerini almıştı. Gözleri yavaşça beni incelerken yutkundu. "Demek ki böyle bir hismiş," dediğinde konuşmakta güçlük çekiyor gibiydi. "Babam hep 'Baba olunca anlarsın' derdi ve şimdi anlıyorum ne demek istediğini. Bir adam baba olduğunda büyüyormuş," dedi kısık sesle ve gözlerime baktı. "Onun gözlerine her baktığında en değerlisi için biraz daha büyüyormuş." Tıpkı Aslan baba gibi o da ceketinin iç cebinden küçük bir kutu çıkardı. Açtığı kutunun içinde yeşil zümrütlerden oluşan çok güzel bir bileklik vardı. "Annemindi," deyip burukça gülümsedi. "Ona da babam vermişti ama babama kim vermiş, orasını bilmiyorum çünkü hiç o kadar derine inmedim," dedi. Gözlerimden yaşlar süzülürken kendimi tutamayıp bu sefer de gülmeye başladım. Tıpkı benim gibi aşırı ciddiyete gelemiyordu.

Bileğime bilekliği taktıktan sonra derin bir nefes aldı. Gülümsemeye çalışırken bana doğru uzandı. "Rabbim utandırmasın, Sedef'im." Dudaklarını alnıma bastırdığında tebessüm ettim. *İnşallah baba, inşallah.*

Kapım tıklatıldığında içeri giren kişiyi görünce soluğumu tuttum. Belki de onu ilk kez bu kadar şık bir smokinin içinde görüyordum. Siyah renk bir adama bu kadar yakış-

mamalıydı. Onu tanıdığım ilk günden beri hep özenli giyinirdi. Belki de giydiği her şey ona çok yakıştığı için bana öyle gelirdi. Ancak bu sefer göz kamaştırıyordu. Bu smokini karanlığın asaletini ona sunuyordu. Gözlerinin kahvesinde bana yönelik büyük bir hayranlık vardı ve bu, beni büyülü bir dünyaya çekiyordu. Göz göze geldiğimizde ise ikimizin de geçmişe çekildiğini biliyordum. Bir cezaevinin odasında başlayan fırtınalı öykümüzün bizi buralara sürükleyeceğini ikimiz de bilemezdik. Uzun yıllar sonra Türkiye'ye bir görev için gelen bir ajan, daha uçaktan iner inmez planlarına dâhil ettiği mahkûm bir kızı çıkarmaya gidiyordu cezaevine. Bunu yaparken gelecekte bu kıza *karım* diyeceğini bilmiyordu. Ve o mahkûm kız özgürlüğüne kavuşurken pencereden dışarıyı seyreden adama kaçamak bakışlar atıyordu. Onun için beyaz gelinliği giyeceğini bilmeden yapıyordu bunu. Evet, daha ilk karşılaşmamız bile alışılagelmişin dışındaydı ve neredeyse aradan iki yıl geçmişti. Biz birbirimizin en büyük sınavı olmuştuk. O sınavdan geçip seni ve beni geride bırakarak biz olmayı başarmıştık.

Babam hafifçe öksürünce kendimize gelmiştik. Babam gelip onun karşısında durdu. "Sana neyi yapıp yapmayacağını söylemeyeceğim çünkü neyi yapıp yapmayacağını bilecek olgunluktasın," dedi ve eliyle beni gösterdi. "Ama özellikle kızım söz konusu olduğunda neyi yapıp yapmayacağını daha iyi gözden geçirsen iyi olur," diyerek Alaz'a gözdağı verdi. "Eğer aksi olursa sana neler yapıp yapmayacağımı bilmek istemezsin." Daha sonra gözleri bizi bulunca sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Allah biliyor ya, ikinize de hiç güvenmiyorum," demesi beni güldürdü. Homurdanarak, "Sadece birbirinizi öldürmeyin, yeter bana!" dedi ve dışarı çıktı.

Aslan baba gülerek onun peşinden çıkmadan hemen önce, "Rehberinizdeki ilk numara ambulansa ait olsun. Tedbir

sünnettir sonuçta," dedi ve odadan çıktı. Afallayarak onların arkasından bakıyordum. Hadi ama, durumumuz bu kadar da vahim olamazdı, değil mi?

"Sen de duydun mu?" diyerek giden adamları Alaz'a gösterdim. "Resmen kaostan beslendiğimizi ima ettiler. Allah bilir, evlendikten sonra onları ne zaman arasam bana ilk soracakları şey senin hâlâ yaşayıp yaşamadığın olur," dediğimde gülerek yanıma geldi. "Haksız da değiller, pek örnek bir çift olduğumuz söylenemez." *Kendi adına konuşsun çünkü ben her konuda örnek olunacak bir şahsiyetim.*

"Sedef," dedi. Bana karşı duyduğu beğeni ve hayranlık sesine yansıyordu. "Çok güzel görünüyorsun," dediğinde tebessüm ettim. *Ah, bana şu bakışı yok mu? Aklımı başımdan alıyor.*

"Biliyorum," dedikten sonra kendi etrafımda dönerek gülümsedim. Büyük bir mütevazılık örneği gösterip elimle kendimi işaret ettim. "Seni gerçekten çok kıskanıyorum çünkü böylesine bir güzelliğe sahip olacak kadar şanslısın." *Ne diyebilirim ki? Anası onu kadir gecesinde doğurmuş olmalı. Bazılarımız böyle doğuştan şanslı işte.*

Neyse ben de artık düşünceli bir eş olarak ölene kadar bunu ona hatırlatırım. Sonuçta iyi bir eş olarak üzerime düşen vazifelerden kaçamam, değil mi?

Alaz, "Evet," dediğinde gülmemeye çalışarak elimi tuttu ve avcuma küçük bir öpücük kondurdu. "Sana sahip olduğum için gerçekten çok şanslıyım, çocuk kadın." Kalbim artık sadece onun için atar olmuştu. Acaba sırf duygularına karşılık almak için bana kara büyü yaptırmış olabilir miydi?

Valla yapmışsa bile bu konuda onu suçlayamazdım çünkü ben de erkek olsaydım kendimi kimseye kaptırmazdım.

"Nikâh memuru çoktan geldi, gidelim mi artık?" diyerek bana elini uzatınca hatırladıklarım yüzünden istemsizce ondan uzaklaştım. Bu hareketim tüm neşesini kaçırdı. "Sorun ne?" diyerek bana doğru bir adım attı ama geriye çekildim. Bu hareketim yüzünden gözlerinde oluşan korkuyu görmüştüm.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Sedef, neler oluyor?" dedi. Son dakikada çıkacak bir aksilik onu korkutuyordu.

Böyle bir şeyi ona anlatsam mı, bilmiyordum ama dün geceden beri her hatırladığımda tüm neşemi kaçıran bu şey, beni evlilikten soğutuyordu. Ona cevap vermediğimi gördükçe ruhu kasvetle dolarken, "Biz evleniyoruz, Sedef," dedi. "Eğer kocan olacaksam, sen de karım olarak her konuda bana güvenmelisin. Bana sorunun ne olduğunu söyle." Düşündüğü gibi sorun evleniyor olmam değildi. Onun karısı olmayı her şeyden çok istiyordum ama dün gece gördüğüm o saçma rüya tüm dengelerimi bozmuştu. Bunu düşünmek bile o kâbusları tekrar hatırlamama neden oldu. "Sorun dün gece gördüğüm kesik kesik rüyalar." Ona anlatmaya başladığımda o korkunç sahneler tekrar zihnimde canlandı.

"Bana hediye olarak bu kediyi mi aldın?" Elindeki kediyi bana uzatan adama hayretler içinde bakıyordum.

"Evet, beğenmedin mi?" Şaka mı bu?

Kaşlarımı çatarak uzattığı kediye ters ters bakıyordum. Bana aldığı bu yaratık, katliam yapma sebebim olabilirdi. "Alaz, al şu kediyi ve kutuplara git! Orada bulduğun ilk buzdağına yerleş ve mayın yerleştirip buzdağını patlat. Kısacası git, ötede kedin ile birlikte intihar et ki benim elim kirlenmesin!"

Kedi faciasından sonra bir anda kendimi etrafta birçok mum ve yerde gül yaprakları olan bir odada bulmuştum. Alaz ise bu sefer elinde bir buket gül tutuyordu. Gülleri bana uzattığında

yaratık görmüş gibi ona bakıyordum. "Sen bana çiçek mi aldın? Hem de kırmızı?" Burada neler oluyordu böyle!

Yüzündeki sırıtma kaybolmadan bana bakan adam, "Hoşuna gitti mi, bir şey söylemedin?" deyince çıldırdım. Ciddi mi bu?

"Allah belanı versin diyorum, Alaz. Başka da bir şey demiyorum!" İnadına yapar gibi kediden sonra gitmiş bana çiçek almış. Bir de yüzsüzce "Hoşuna gitti mi?" diyor!

Ona bağırdığım esnada etrafımdaki her şey hızlı bir şekilde değişmişti. Az önce odadayken şimdi terasta, karanlık gökyüzünün altındaydım. Evet, Alaz yine karşımda duruyordu ama bu sefer kedi ya da çiçek uzatmak yerine bir belge tutuşturmuştu elime. Dikkatlice incelediğimde ise beni gerçekten şoke etmeyi başarmıştı. "Bana gökyüzünde bir yıldız mı aldın? Bir de adını Sedef mi koydun?" Hayır, bu kadar ileri gitmiş olamaz.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Hemen şurada ondan kurtulacak kadar hoşuma gitti!

Elimdeki belgeyi parçalarken artık ona katlanacak sabrım kalmadığını hissettim. "Boşanıyoruz, Alaz. Boşuyorum seni!" Bu ne be, evlendikten sonra bu adam vıcık vıcık bir şey olup çıktı.

"Sedef, henüz evlenmedik." Allah'a şükür, zararın neresinden dönersem kârdı..

"O zaman terk ediyorum seni."

"Sedef, zaten beni terk ettiğin için sevgili de değiliz." O zaman ne halt yemeye beni delirtiyor!

Kaşlarımı çatarak üzerindeki silahı işaret ettim. "Alaz, şimdi hemen belindeki silahı al ve benim yerime kendi kafana sık! Beni hiç uğraştırma, yap bunu!" Bir daha ne yüzünü görmek istiyorum ne de saçma sapan hediyelerini.

Rüyanın her detayını ona atlatmayı bitirdiğimde yüzümü buruşturdum. Yeniden hatırlayınca tekrar sinirlenmeye başlamıştım. "Hadi çiçek ve kediyi anlarım çünkü insan hata yapmaya meyilli sonuçta," dedim. "Ama yıldız almak nedir? O kadar uzaktaki şeyin bana ne faydası var? Allah aşkına, akıl var, mantık var! Ben bakarım yukarıya ve benim yıldızım derim. Tabii, o esnada başka biri de aynı yıldızı benim deyip sahiplenebilir. Sonuçta nerden bilsin süper zekâ bir adamın yıldızın tapusunu aldığını. Yeryüzünü hallettik, sıra gökyüzüne mi geldi?" diye çıkıştım ona. *İlla bir şey alacaksa o kadar parayı herkesin sahiplendiği aptal yıldıza harcamasın. Onun yerine gitsin, bana bir restoran alsın ve ben de kafam estikçe orada yiyip içerken mutlu olayım.*

Bunları duymayı beklemiyordu. İlk birkaç dakika söylediklerimi idrak etmek için uğraştı. Fakat daha sonra rahatlayarak nefesini sesli bir şekilde verip kaşlarını hafifçe çattı. "Şu birkaç dakikada olmadık şey geldi aklıma!" dediğinde dişlerini sıkmıştı ve fazla tehditkâr bakıyordu. "Ciddi misin sen? Bana onca stresi aptal bir rüya yüzünden mi yaşattın?" *Hem suçlu hem de güçlü dedikleri bu olsa gerek. Sanki ben ona dedim rüyamda abuk sabuk şeyler yaparak sinirlerimi boz diye. Adam uykuda bile rahat vermiyor, sonra ben suçlu oluyorum.*

"Yürü, Alaz yoksa her an vazgeçebilirim!"

"Sıkar o biraz!" *Bu şimdi bana kafa mı tutuyor?*

"Öyle mi, Sipahi?" deyip kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bak gör, şimdi burayı nasıl terk ediyorum! Sen de hazır düğün alayı kurulmuşken kendine yeni bir gelin bulursun artık. Zaten bu kalabalıkta kabak çiçeği gibi süslenen birçok kadın var. Seç beğen, yaparsın işte." Gelinliğimin eteklerini tutarak yanından bir hışımla geçtim. Dışarı çıktığımda peşimden,

"Sedef!" diye gürleyince koşmaya başladım. *İyi ki akıllılık ederek gelinliğin altına spor ayakkabı giymişim.*

"Sedef, buraya gel!" Öfkeden delirmiş bir halde peşimden bağırarak çıktı. Koşarak hemen merdivenleri inmeye başladım. *Daha çok bekler! O dedi diye ben de gelirdim zaten!*

"Sedef dedim!"

"Yok sana artık Sedef!"

Şaşırtıcı ama belki de hayatımda ilk kez koşarken hiç düşmeden tüm basamakları inmeyi başarmıştım. *Tabii, sürekli dönerek kaç kat aşağıya indiğimi bilmiyorum. Asansöre niye binmedim, o da ayrı bir konu.* Tüm basamakları bitirip gördüğüm kapıdan içeri daldım. Fakat kolumdan sertçe çekilince âdeta savrularak geriye dönmüştüm. Alaz öfkeden küplere binerken, "Sen çıldırmışsın, tımarhanelik deli!" deyip kollarımdan sıkıca tuttu. Tıpkı kızgın boğalar gibi burnundan dumanlar çıkartıyordu.

"Sen bana deli mi dedin?"

"Değil misin?" deyince kollarımı ondan kurtarıp geriye çekildim. Bir anda yüzüne doğru savurduğum yumruğu bileğimi tutarak engellemişti. "Hâlâ çok yavaşsın," diyerek benimle alay etti ve bileğimi hafifçe bükerek arkama geçti. Dudaklarını kulağımın yakınına getirip, "Bunu burada yapmak istediğine emin misin? Bana karşı hiç şansın yok, çaylak," dedi. Yine bir eğitmen gibi davranmıştı.

"Tamam," deyip sırtıma çivilediği elimi kurtarmaya çalıştım. Evet, tuttuğu bileğimi hâlâ bırakmamıştı. "Bırak beni, tekrar deneyeceğim," dediğimde gülerek beni serbest bıraktı.

Hamlemi görmek için kenara çekilip kollarını göğsünde birleştirdi.

Gelinliğimin eteklerini tutup biraz yukarı kaldırdığımda gözleri bacaklarımı buldu ve yutkundu. Tekme atmak için ayağımı kaldırdığımda çok çabuk kendini toparladı. Bir adım yana kaydı ve dizimi yakaladı. Bacağımı sertçe kendisine doğru çekince dengemi kaybettim. Arkaya doğru düşmeyi beklerken bacağımı bırakmadan öne doğru uzandı ve boştaki eliyle belimi kavradı. Sert bir hareketle beni kendisine doğru çekince onun göğsüne yapışmıştım. Bacağımı belinin yan tarafına sabitlediği için tek ayağımın üzerinde duruyordum. Gelinliğim yukarıya doğru sıyrılmıştı ve ellerim onun göğsündeydi. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda başını eğmiş, beni izliyordu. "Alaz," deyip ona tatlı tatlı gülümsedim. "Benim kazandığımı söyler misin? Beni bilirsin, hiç gurur yapmam, kazandım sayarım," dediğimde başını arkaya doğru kaldırıp yüksek sesle gülünce ben de güldüm. Bu atışmalarımız onu oldukça eğlendiriyordu. "Alaz! Kazandın desene, böyle durmaktan çok yoruldum." *Hiç öyle hakkım olmayan galibiyeti kabul etmezlik yapmam.*

Yüzündeki gülüşü hâlâ yerini korurken başını salladı. "Sen kazandın, Sarmaşık," dedi içten bir gülümsemeyle. "Sanırım ben hep sana karşı kaybeden taraf olacağım," dediğinde gülerek kollarımı boynuna sımsıkı doladım. Tam dudaklarına küçük bir öpücük konduracaktım ki bir ses duydum. "Kızımın bacağını bırakmayı düşünüyor musun, genç adam?" Yok artık, babamın sesi miydi o?

Başımı çevirdim ve gördüklerim yüzünden bir geline yakışmayacak türden küfrettim. *Bunu nasıl anlatsam, bilmem ki?* Tüm davetlilerin olduğu salona kabaca girmiştik. Bazıları ayaktaydı, bazıları da masalarında oturuyordu. Fakat hepsi de gözlerini dikmiş, bize bakıyordu.

Hepsi bu kadar mı? Tabii ki değil! Benim tanıdıklarım, Alaz'ın tanıdıkları, ikimizin de aileleri ve ailelerimizin ta-

nıdıkları. Kısacası herkes buradaydı ve şaşkın gözlerle bize bakıyordu. Çıldırdığını düşündükleri geline ve damada bakıyorlardı. Kollarım Alaz'ın boynunda, bacağımın teki belinde ve gelinliğim yukarıya doğru sıyrılmıştı. Üstelik Alaz'ın bir eli belimi tutarken diğer eli çıplak bacağımı tutuyordu. Alaz nerede olduğumuzu biliyordu! "Bunu burada yapmak istediğine emin misin?" dediğinde bunu kastetmişti! Ben öfkeden düğünün yapılacağı salona dalarken etrafıma hiç bakmamıştım ama o, hepsini görmüştü! Adam bilerek beni rezil etmişti! Ayrıca bu insanlar başından beri bizi izlerken nasıl böyle sessiz kalmayı başarmıştı? "Ama ayıp denilen bir şey var, değil mi?" diye homurdanarak insanlara baktım. "İnsan bir yalandan öksürür, varlığını belli eder ya da ne bileyim, bir bardak falan kırar, değil mi?" deyip cıklayarak başımı iki yana doğru salladım. "Özel hayatın işkence gördüğü bu yozlaşmış topraklarda haksızca zindana atılmışım gibi hissediyorum. Mağdur ama bir o kadar mağrur bir asilzade gibi," dedikten sonra yüzsüz bir şekilde Alaz'dan ayrıldım. Buradaki insanlara hesap vermek yerine ben onlara hesap sorarcasına bakıyordum.

Babamın yanındaki bir adam, "Fırat, senin kız bu mu? Az önce tam olarak ne söyledi?" dedi. Zavallı adam şaşkınlık içinde bana bakıyordu.

Babam, "Nereden bileyim ben, ağabey," diyerek beni gösterdi. "Arada gider aklı böyle. Suçluyken üste çıkmakta kimse onun eline su dökemez!" derken bana ters ters bakıyordu.

Babam daha sonra, "Sedef, buraya gel," deyince kurbanlık koyun gibi başımı öne eğip ona doğru yürüdüm. Az önce ağabey dediği adamı gösterdi. "Mardin'den en büyük amcan Kadir," deyince başımı kaldırıp ilk kez gördüğüm amcama baktım. Babama hiç benzemiyordu çünkü babamın aksine kumraldı. Babama nazaran bir hayli yaşlıydı. Kısa boylu ve kiloluydu. Yeleğine takılı köstekli saati ve elindeki tespihi

gördüm. Fazla otoriter birine benziyordu. Fakat yeşil gözleri bana sıcacık bakıyordu. "Hoş geldiniz," deyip ona yaklaştım ve saygıda kusur etmeyerek elini öptüm.

"Hoş gördük, kızım," dedikten sonra bana sarıldı. Daha sonra uzun uzun bana bakıp burukça tebessüm etti. "Rahmetli babaannene ne çok benziyorsun." Babam başıyla onu onaylamıştı. Anneme ve dedeme benzemiyordum, üstelik mavi gözlüydüm. Fakat anlaşılan sadece karakterimi değil, fiziki özelliklerimi de baba tarafından almıştım.

Babam daha sonra amcamın yanında duran bir kadını gösterdi ve "Halan Zühre," dedi. Kadın bana dolu dolu gözlerle bakıyordu. "Fırat'ımın kızı sen misin?" derken sesi titremişti. Varlığımın onları mutlu etmesinin tek sebebi, babamın çocuğunun olmamasıydı. Daha yüzüne bile doğru düzgün bakmaya fırsat bulamadığım kadın, yanıma gelip bana sımsıkı sarıldı. Ona tebessüm ettim. Oldukça sıcakkanlı bir ailem var gibiydi.

Tanışma faslı benim için oldukça şaşırtıcı geçmişti. Dört amcamla ve iki halam ile daha tanışmıştım. Bitmiş miydi? Tabii ki hayır. Şu anda aklımda bile tutamadığım birçok kuzenle ve akrabayla babam beni tek tek tanıştırmıştı ve bu tanışma faslı iki saatten fazla sürmüştü. Bu kadar çok akrabam olduğunu tahmin bile edemezdim. Salonda Alaz'ın arkadaşları ve benim arkadaşlarım olacak sanıyordum. Tabii, bir de ikimizin aileleri. Fakat babam salonu son dakika çağırdığı akrabalarla tıklım tıklım doldurmuştu. Üstelik konu komşuyu çağırmadığı halde bu kadar insan vardı. Onları da çağırsaydı nasıl kalabalık olurdu, tahmin bile edemiyorum. Şu zamana kadar kimsesizliğimden dem vururken bu kadar kalabalık bir sülalem olduğunu bilmek şaşkınlık vericiydi. O kadar çok

kişinin elini öpmüştüm ve o kadar çok kişiyle tanışmıştım ki çoğunun adını bile aklımda tutamamıştım. Üstelik olaylı bir şekilde salona daldığım için hepsinin üzerinde nasıl bir izlenim bıraktığımı Allah biliyordu.

Bana hiç bitmeyecek gibi gelen tanışma faslından sonra neyse ki nikâhı kıymıştık. Herkes müzik eşliğinde eğleniyordu ve ben, arkadaşlarımın masasında soluklanıyordum. Daha doğrusu onlar hâlâ benimle dalga geçtiği için sinir krizleri geçiriyordum.

Yiğit, "Kendi düğününe olaylı bir şekilde giriş yapan ilk gelin," dedi. Çocuklar gülerken ben hâlâ somurtuyordum. Benden de kuğu gibi süzülerek giriş yapan biri olmazdı zaten. Hep dediğim gibi, farkım tarzım ama anlayana.

Naz, "Giriş yapmak mı?" deyip güldü. "Resmen hayvan gibi içeri daldı." *Ama çok fazla üzerime geliyorlar.*

Masadaki çerezlerden yerken gözlerimle başını babamın çektiği uzun halay kuyruğunu gösterdim ve "Düğünümde niye hiç oynamıyorsunuz?" diyerek onlara kızdım. Annem bile hiç anlamadığı halde orada kurtlarını döküyordu ama bu beşi başıma kalmıştı. Alaz ise orkestra beklerken karşısında babamın ayarladığı davulu ve zurnayı görünce şok geçirmişti. Tabii, bilmiyordu bizim yörenin oyunlarını. *Böyle şaşırırsın işte, görgüsüz adam. Aslında ben de bilmiyorum ama konumuz ben değilim.*

"Oynamadık mı?" Hakan gülerek kollarını gösterdi. "Az insaf, kızım! Su içmeye elim kalkmıyor. Saatlerdir geberdik orada. Hani sözlerini anlasak o da yok, ancak deli gibi tepindik ekipçe," deyince gülmeye başladım. Bende Kürtçe bilmiyordum ama öğrenmek isterdim. Şarkı sözleri çok güzel ve hareketliydi. Çoğu şarkıda kızlarla birlikte oynamıştım ve hiç yerimde durmamıştım.

"Efe nerede?" dediğimde gözlerimi kısarak masaya baktım ama yoktu. Ecrin gülerek halay çekenleri gösterdi. "Şurada ter döküp *help help* dercesine bizden yardım isteyen kıvırcık sanırım aradığın kıvırcık," deyince hepimiz aynı anda Ecrin'in gösterdiği yere döndük. Gördüğümüz manzara karşısında yüksek sesle gülmeye başladık çünkü Efe'nin durumu içler acısıydı. İki tane kilolu kadının arasında incecik kalmıştı. Halay çektikleri için kadınların arasında öne ve arkaya doğru koşup onlara ayak uydurmaya çalışıyordu. Hele bir de müzik aniden yükselince korkuyla sıçrayıp bize doğru gelmeye çalışıyordu. Fakat teyzeler onu arkaya doğru çektiği için bir türlü kurtulamıyordu.

Hakan ona baktıkça daha fazla gülerken Naz, "Çok kötüsün, Hakan," deyip tabağındaki çerezlerden ona fırlattı. Bu işin arkasında Hakan'ın olduğunu tahmin etmeliydim. Allah bilir, Efe'yi bir şekilde halaya dâhil etmek için ne oyunlar çevirmişti.

Hakan'a ters ters bakıp, "Efe'yi oraya çıkmaya nasıl ikna ettin?" diye sorduğumda sırıtarak üzerime eğildi. "Eğer senin düğününde oynamazsa çok üzüleceğini söyledim. Yankıcığının üzülmesine dayanamadı," deyince kafasına bir tane geçirip hemen ayağa kalktım. "Geber, geri zekâlı! Beni kullanarak zavallı çocuğu ne hallere düşürdün!" dedikten sonra gelinliğimin eteklerini tuttum ve halay çekenlere doğru koşturdum. Onu kurtarmalıydım.

Meydana çıkınca halay kuyruğunun ortasında olan Efe'yi bulmam uzun sürmedi. Zavallı çocuk, iki yanında besili boğalar gibi duran teyzelerin arasında can çekişiyordu. Ona doğru yaklaşıp Efe'nin bir elini sertçe çekerek sımsıkı tuttum. "Gidiyoruz, Efe..." demiştim ki az önce Efe'yi kurtardığım

teyzenin eli şimdi benim elimi tutmuştu. Beni zorla halaya dâhil ettiği yetmezmiş gibi öne ve arkaya doğru çekiyordu. "Gidemiyoruz, Efe," dedim. Bu hiç iyi olmamıştı.

"Teyze?" dedim fakat âdeta horon oynar gibi kolumu sarsan kadına sesimi duyuramadım. "Teyze, kurban olayım üzerimde hayvansı gücünü kullanmayı bırak! Kolum koptu, insaf!" diye bağırsam ne fayda! Kendini yüksek sesli müziğe kaptırdığı için beni duymuyordu!

Kendi düğünümden nefret etmeye başladım.

Efe sesini bana duyurmaya çalışarak, "Yankıcığım, ben çok yoruldum ama müzik tam bitiyor, yenisi çalıyor!" dedi. "Bitmiyor," diyerek ağlamaya başlayan Efe yüzünden çıldırmak üzereydim. Başıma ne geldiyse onun yüzünden gelmişti. Dolu gözlerle bana bakan çocuğa ister istemez kıkırdadım. Bayram sabahı iki dirhem bir çekirdek giyinen çocuklar gibiydi. Takım elbisesini giymiş, boynuna da papyon takmıştı. Böyle sevimli sevimli bana bakması yok mu deli ediyor beni. "Dayan yiğidim bize yardım getireceğim," deyip başımı kaldırdım ve çocukların masasına baktım. Bize bakıp o kadar çok eğleniyorlardı ki yardım etmeyi düşünmüyor gibiydiler. Ama bu bildiğin adilik değildi de neydi?

Kocam olacak adam hangi cehennemdeydi acaba? Atalay ile âdeta kaçarcasına bahçeye bir çıkmıştı, gidiş o gidişti. "Yardımı unut, Efe. Bu işte yalnızız," deyip sinirden güldüm. Çok yorulmuş olsam bile kendimi müziğe bırakıp halaya ayak uydurmaya çalıştım. Madem kurtuluş yoktu, ben de tadını çıkartırdım.

Önünde sonunda bitecek, değil mi? Yani umarım.

Dakikalar sonra

"Kaç, Efe! Kaç! Tekrar müzik başlamadan kurtaralım kendimizi!" dedim. Müzik sonunda kesilmişti ve koşmaya başlamıştık.

Çocukların masasına Efe'yi sağ salim bıraktığımda hepsi bıyık altından gülerek bize bakıyordu. Nefesimi düzene koymaya çalışırken, "Şerefsizlikte mastır yapmışsınız, oğlum," deyip bir bardak suyu kana kana içtim. "Allah'tan kardeşiz, hani olmasak neler yapardınız, tahmin bile edemiyorum!" deyip alnımdaki teri silerken nefes nefese kalmıştım.

Gülmemek için kendisini zor tutan Kuzey, "Al, şunu iç. Kendine gelirsin," deyince somurtarak uzattığı vişne suyunu aldım ve onu da içtim. Bu gerçekten çok iyi gelmişti. "Baksana, Araf nerelere kayboldu?" diyerek bardağı masaya koydum. Bir ara Araf'ı Şafak'la dans ederken görmüştüm ama onun dışında bir daha görmemiştim.

Kuzey kulağındaki tıkaçları gösterip, "Biraz yüksek sesle konuş, duyamıyorum," deyince güldüm. Gürültülü müzik onun canını yaktığı için kulak tıkaçları sayesinde düğünü kendi için daha katlanır kılmıştı.

"Araf dedim, Araf!" diye bağırdım. "Nerede o?"

Kuzey, "Bilmem," deyip Ecrin'in elini tutarak onu ayağa kaldırdı. "Gel, biraz hava alalım," dediğinde Ecrin ona tebessüm etti ve ikisi birden masadan uzaklaştı. Kuzey gürültülü müzikten bunaldığı için onu dışarıya çıkarmıyordu, kıskançlığı yüzünden bunu yapıyordu. Ecrin'i buradaki erkeklerden kıskandığı için kızı gözünün önünden ayırmıyordu.

"Yanki, bizim artık gitmemiz gerekiyor." Arkamdan duyduğum sesle geriye dönünce Şafak ve Araf'ı karşımda bul-

dum. Araf, "Geç oldu," derken haklıydı çünkü neredeyse hava kararmıştı. Benim artık ayakta duracak halim kalmamıştı çünkü tüm gün ya birileriyle tanıştırılmıştım ya da oynayıp durmuştum. Tabii, Alaz'ın ne iş yaptığıyla ilgili gelen sorulara yalanlar uydurmak da cabasıydı.

Onlara bakıp, "Geldiğiniz için teşekkür ederim, bu beni mutlu etti," diyerek Şafak'a göz kırptım. Tebessüm etti. "Burada olmaktan biz de çok mutlu olduk. Tekrar söylüyorum, sen benim için çok değerli ve bende derin izler bırakan bir arkadaşsın. Her fırsatta görüşmeye devam edelim," dedi ve bana sarıldı. Bu içten sarılışına aynı şekilde karşılık verdim. Zaten ikisiyle de telefonda sık sık görüşüyorduk.

Şafak'tan sonra Araf da bana sarıldı ve saçlarımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Hep mutlu ol," dediğinde gülümsedim. "Yalnız değil, hep birlikte mutlu olalım," dedim çünkü her birimiz bunu hak ediyorduk. Kolay şeyler yaşamamıştık ve güneş daha yeni yeni bizim için doğuyordu.

Araf gitmek üzereyken aklına her ne geldiyse durdu ve bana doğru döndü. "Unutmadan bir şey söylemek istiyorum," dedi. "Aklımızdaki şüpheden kurtulmak için Kuzey ile DNA testi yaptırmıştık." Ceketinin cebinden bir zarf çıkartıp elime tutuşturdu. "Neyse ki bizi korkuttuğun gibi kardeş değilmişiz," dedi ve Şafak'ın elini tutarak gitti. Giden çocuğun arkasından şaşkınca bakıyordum. Test yaptırmışlar mıydı? Açık zarfın içindeki test sonucuna aceleyle baktım. Çıkan sonucu görünce yanıldığımı ve aralarındakinin sadece benzerlik olduğunu anladım. Evet, test sonucuna göre kardeş değillermiş. Demek ki insanlar gerçekten çift yaratılıyormuş.

Elimdeki zarfı sallayarak çocuklara döndüm. "Sizin bu testten haberiniz var mıydı?" dediğimde Yiğit beni başıyla onayladı. "Sonuçlar çıktığında yanlarındaydık. Tabii, sen o

sıralarda bunalımda olduğun için sana daha sonra söylemeye karar vermiştik." En azından kafamdaki soru işaretlerden biri ortadan kalkmıştı.

Çocuklara bakıp, "Kaçak kocamı bulsam iyi olacak," dedim. "Herkes nikâhtan sonra damadın beni terk ettiğini düşünecek yoksa." Hakan gülerek üzerimdeki ağır takıları gösterdi. "Onları çıkarmanı tavsiye ederim. Sen böyle ayaklı kuyumcu gibi ortalıkta gezip durursan başına bir iş gelebilir," diye beni uyarmayı ihmal etmedi. Aşiret kızı olduğum için takı merasimine çok fazla kişi katılmıştı. Bileklerimden dirseklerime kadar kalın kalın altın bilezikler vardı. Boynuma üst üste takılmış sayısız gerdanlığı saymıyordum bile. Belimde bile ağır altınlardan oluşan kemer ve zincir vardı. Mardin'deki yakınlarımın taktıkları takılar sayesinde onları şimdiden sevmeye başlamıştım. Takı merasiminde Alaz'a para bana ise bir hayli altın takılmıştı. Alaz üzerindeki paralardan hemen kurtulurken ben birini bile çıkarmamıştım. *Ağırlığı altında ezilmek isteyeceğim tek şey bu.*

"Hayatta olmaz," deyip bileğimde şıkır şıkır sesler çıkaran burma bilezikleri salladım. "Bunları gördükçe evlenmekle ne kadar doğru bir karar verdiğimi anlıyorum. Zaten bana taktığın o incecik kolyenin parasını da benden aldın, senin olduğun bir yerde asla çıkarmam," dediğimde çocuklar *bu doğru mu* dercesine Hakan'a bakıyordu. Hakan başını sallayarak yüzsüzce güldü. "Bu devirde bir gram altın ne kadar pahalı, haberiniz var mı?" dediğinde çocuklar onu kınarken dayanamayıp güldüm. Bu huyundan asla vazgeçmeyeceğini kendimden biliyordum. İkimize de dünyayı verseniz yine daha fazlasını isterdik.

Nihayet kalabalıktan sıyrılıp bahçeye çıktığımda Alaz dı-
—ında herkesi görmüştüm. "Bu ciddi ciddi düğünden kaç-
—ış olmasın?" diyerek somurttum. Kaçabilirdi, bunu sorun

etmezdim ama kaçacaksa keşke nikâhımız kıyılmadan önce kaçsaydı. *Şimdi işin yoksa mahkemelerde boşanma davasıyla uğraşıp dur. Ya da daha iyisini yapabilirim, haber başlıklarına konu olacak kadar daha iyisini.*

Düğünün ilk günü terk edilen gelin Y. S. kocası olacak A. A. S'yi elli farklı yerinden bıçakladı. Kanlı düğünün detayları haberin devamında.

Aklımdaki haber başlığına kıkırdadım. "Düşündüğüm şeylere bak," diyerek başımı iki yana salladım. *Kendi düğününde katliam yapmayan da ne bileyim yani.*

Aslı'nın, "Yankı!" diyen sesini duyunca başımı çevirdim ve onu gördüm. Bahçenin en tenha köşesinde bir başına oturuyordu. Ona doğru yürürken etrafıma baktım. Aslı çimlerin üzerinde oturuyordu çünkü tekerlekli sandalyesi yoktu. Elinde bir kitapla tek başına oturuyordu. Bu manzara içimi acıtmıştı çünkü onun için değişen bir şey yokmuş gibi yine kendisini insanlardan soyutlamıştı. Siyah ve düz saçlarını açık bırakmıştı. Kafasındaki papatyadan taç onu peri kızı gibi gösteriyordu. İnce askılı, beyaz elbisenin içinde büyüleyici görünüyordu. Genelde hep göğse kadar olan kısmı dar, göğüsten sonrası genişleyen elbiseler giyerdi. Bu elbisenin de rengi değişmişti ama tarzı hiç değişmiyordu.

"Düğünüme gelirken yanında kitap mı getirdin?" deyip yanına oturduğumda omuz silkerek gülümsemeye çalıştı. "Babaannem arkadaş edinmem konusunda çok ısrarcı oldu. Bana tanıttığı insanların acıyan bakışlarından kaçmamın tek yolu buydu," dedi. Böyle yapması beni gerçekten üzüyordu. En azından benim düğünümde kendisine acımayı bırakmalıydı.

"Sandalyen nerede?" Etrafıma bakındım ama görünürde yoktu.

Elindeki saçma aşk romanını okumayı bıraktı ve dudaklarını sarkıttı. "Eyüp'ün işi," diyerek somurttu. "Kardeşim diye demiyorum ama bir çocuğa göre fazla gereksiz bir şaka anlayışı var." Ablası onu kızdıracak bir şey yapmadığı sürece Eyüp kolay kolay ona sataşmazdı.

"Yankı, benim için sandalyemi bulur musun?" demişti ki gözleri tek bir karede takılıp kaldı. Nereye baktığını merak ettiğim için başımı çevirdim ve İshak'ı gördüm. Bahçedeki masalardan birinin yanında duruyor ve ayaküstü bir kadınla sohbet ediyordu. Lacivert takım elbisenin içinde her zamankinden daha şık görünüyordu. Elindeki kadehten içkisini yudumlarken halinden memnun bir şekilde yanındaki kadını dinliyordu. İshak ile aynı yaşlarda görünen sarışın kadın ise en az Afrodit kadar kıvrımlı vücut hatlarına sahipti. Üzerindeki ateş kırmızısı kısa elbisesi bedenini sıkıca sarmıştı ve kadının yaydığı tutkuyu ta buradan hissetmiştim.

Aslı, "Çok yakışıyorlar, değil mi?" dedi. Gözleri dolu dolu bana gülümsemeye çalıştı. "Bir de bana bak, sakat bir çocuk." Tamam, İshak ile aralarında yaş farkı vardı ama bu abartılacak kadar değildi. Aslı benimle yaşıttı ve İshak, Alaz'ın yaşındaydı. Yirmi iki yaşına girmiştik, yani artık çocuk değildik. Aslında sorun ettiği bu değildi. Bacakları yüzünden sürekli yeni mazeretler buluyordu.

"Şunu keser misin? O kadın onun arkadaşı olabilir," diyerek ona çıkıştım.

"Ne önemi var ki?" dedi. "Önemli olan tek şey, benim onun için yetersiz olmam." *Allah'ım çıldıracağım!* Bu konuyu defalarca konuşsak bile anlatmaya çalıştığım şeyler o kalın kafasına girmiyordu.

İshak bizi fark edince yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. Kadehini masaya bırakıp bize doğru gelmeye başlayınca Aslı

iyice çıldırdı. O gelmeden bir an önce buradan gitmek istediği için telaşla etrafına baktı. Gözleri telefonla konuşan bir çocukta durunca, "Pardon, bakar mısınız?" diye çocuğa seslendi. Bizim yaşlarımızda bir çocuktu. Bize doğru dönerken kulağında hâlâ telefonu tutuyordu. Kimin yakınıydı, bilmiyordum ama kehribar gözleri soru sorar gibi bize bakıyordu. Yuvarlak yüzünde hafif sakalları vardı ve bir düğün için gayet rahat giyinmişti. Üzerinde beyaz bir tişört ve kot pantolon vardı. Dalgalı sarı saçlarının üzerine taktığı güneş gözlüğü çok hoş duruyordu. Bir eli cebindeydi, diğer eli de kulağına yasladığı telefonu tutuyordu. "Bana mı dediniz?" diye sordu.

Aslı bize doğru gelmekte olan İshak'ı kontrol ettikten sonra, "Evet," diyerek hızlıca başını salladı. "Şey, ben yürüyemiyorum ve kardeşim tekerlekli sandalyemi nereye götürdü, bilmiyorum," dedikten sonra yanakları kızararak çocuğa çekingen gözlerle baktı. "Acaba beni içeri götürür müsünüz?" Afallayarak yanımdaki kıza baktım. Sırf İshak'tan kurtulmak için tanımadığı birinden bunu istediğine göre çıldırmış olmalıydı.

"Aptal olma!" diyerek onu azarladım. Tanımadığı birinin onu kucağına almasına izin verecek değildim. "İçeri girmek istiyorsan bizim çocuklardan birini çağırırım ama bir yabancı bunu yapamaz," dediğimde korumacı tavrım ortaya çıkmıştı. Aslı'nın sadece arkadaşı değildim, aynı zamanda artık yengesiydim. Başına bir iş gelirse sorunlu dayısıyla uğraşmak istemiyordum.

Aslı'nın yardım istediği kişi bana bakıp, "Yabancı mı?" diyerek kaşlarını yukarı kaldırdı. Daha sonra telefondaki kişiye, "Ben seni sonra ararım, anne," deyip gözlerimin içine baktı. "Sanırım kuzenim Sedef ile tanışmamın zamanı geldi," dedi ve telefonu cebine koyup yanıma geldi. "Salona giriş şeklinden dolayı babam, aklını kaçırdığını düşünüyor," deyip

benimle alay etti. "Eminim, şu anda Fırat amcamı seni bir hocaya götürmesi için ikna etmeye çalışıyordur," diyerek beni yerin dibine soktu. Elini uzattı. "Amcan Kadir Demirhan'ın oğluyum. Adım da Kerim," dedi ve beni bozguna uğratmayı başardı. Kuzenim miydi? Hadi ama, salondaki yoğun tanışma faslı yüzünden onunla tanışmaya fırsatım olmamıştı. Kuzenim olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Elini sıkmadığımı görünce, "Eee?" dedi alaycı üslubundan bir şey kaybetmeden. "Elimi sıkmayacak mısın?" Dikkat çeken bir şivesi vardı ve bu da kulağa hoş geliyordu.

"Ben de Sedef," deyip elini sıktım. Şoktan çıkmam biraz uzun sürdüğü için onun elini sıkmayı ancak akıl etmiştim. Gözlerimle bize doğru gelen İshak'ı gösterdim. "Senin yerinde olsam, onun sevgilisini kucağıma almazdım," dediğim an Aslı, "O benim sevgilim değil!" diyerek itiraz etti. Şimdilik sevgilisi olmayabilirdi ama er ya da geç olacaktı.

İshak yanımıza geldiğinde kaşlarını çatıp Aslı'ya, "Bu kim?" diyerek Kerim'i gösterdi. İstese de bundan daha kaba bir giriş yapamazdı.

Aslı, "Kerim," diyerek sakince cevap verdi.

"Kerim mi?"

"Evet, adı bu."

"Peki, sen onu nereden tanıyorsun?"

"Az önce tanıştık," diyen kız özellikle onun damarına basıyordu. "Ondan beni içeri taşımasını istedim," deyince İshak'ın Kerim'e öyle bir dönüşü vardı ki zavallı çocuk neye uğradığını şaşırmıştı. Delici bakışları çocuğun üzerinde oyalanırken Aslı'yı gösterdi. "Onu taşımak mı istiyorsun?" dediğinde boynundaki damarlar sinirden ortaya çıkmıştı. Dişlerinin arasından, "Tamam!" dedi. "Taşı onu!" Bunu söylerken

zavallı çocuğa sıkıysa taşı dercesine bakıyordu.

Kerim bir anda İshak'ın radarına takılınca korkuyla yutkunup, "Bunu yapacağımı sanmıyorum," deyince kıkırdadım. Tabii, karşısında taşı sıksa suyunu çıkartacak iri kıyım bir adamı bulunca ister istemez korkmuştu.

Kerim'in cevabından memnun kalan İshak'ın, Aslı'ya dönüp, "Gördüğün gibi seni taşımak istemiyor ama istersen ben taşıyabilirim," dediği sırada keyfine diyecek yoktu.

Aslı, "İstemem!" deyip kestirip attı. "Sen git, o kırmızılı kadını taşı." Kıskandığını daha iyi belli edemezdi.

Aslı'nın kıskandığını görmek İshak'ın hoşuna gitmişti. "O benim iş arkadaşım," diyerek ona küçük bir açıklama yapınca Aslı, "Bunu bana niye söylüyorsun ki?" deyip umarsızca omuz silkti. "İlgilenmiyorum," dedi. Sabrı tükenen adam eğilip onu kucağına aldı ve doğruldu. "İlgilenip ilgilenmemen umurumda değil çünkü ben ilgilendiğim kadına açıklama yapıyorum," dediğinde yine Aslı'yı utandırarak susturmuştu.

İshak bana tebessüm edip kucağındaki Aslı'yı bırakmadan içeri girince Kerim'e döndüm. "Korkutucu görünebilir ama aslında iyi adamdır," dediğimde Kerim bana ters ters bakıp, "Beni korkutmadı!" dedi ve beni bırakıp gitti. Arkasından bakarken gülerek başımı iki yana salladım. Şu erkeklerin gereksiz gurur takıntıları insanı deli ederdi.

"Allah aşkına, Alaz hangi cehennemde?" diye mırıldanıp somurttum. *Beş dakika daha ararım, sonra asıl ben bu düğünü terk ederim!*

Evet, gerçekten beş dakika boyunca onu bahçede aradım ama bulamayınca pes ettim. Bahçedeki havuzun yanına oturup ayakkabılarımı çıkardım ve çıplak ayaklarımı serin suya

sarkıttım. Gözlerimi kapatıp kendimi yalnızlığın huzuruna bırakmıştım ki annemin, "Sedef?" diyen sesini duyunca gülümsedim. Anlaşılan, o da beni bulamayınca peşimden çıkmıştı.

Yanıma gelerek oturmasını yorgun gözlerle izledim. "Çok yoruldun, değil mi?" dediğinde başımı salladım. Güneş çoktan battığı için yerini hafiften karanlığa bırakıyordu. "Buradan kaçmak istiyorum," dedim. "Zaten Alaz bunu benden önce yapmış gibi görünüyor," dediğimde dudaklarından genç kızlara özgü bir kıkırtı çıktı. "Hayır, kocan saatlerdir terasta can çekişerek kendisini arkadaşlarından kurtarmaya çalışıyor," dedi. Onu aramadığım bir tek orası kalmıştı. Ne yani, başından beri orada mıydı?

Başımı yukarı doğru kaldırınca gerçekten de ikinci katın teraslarından birinde olduğunu gördüm. Sırtı bana dönük bir şekilde korkuluklara yaslanmıştı. Yanında ise arkadaşları vardı ve hepsi gülerek eğleniyordu. Alaz'ın sırtını korkuluklardan ayırıp öne doğru bir adım attığını gördüm. Fakat Yavuz onun önüne geçerek hararetle bir şeyler anlatınca durmak zorunda kalmıştı. Pislikler bilerek onu oyalayıp ikimize de işkence ediyorlardı. Annem, "Bugün bir meleği andırıyorsun, Sedef'im," deyince ona doğru döndüm ve duygu dolu gözlerle beni izlediğini gördüm.

"Sadece sıradan bir gelinlik, Songül Hanım," diyerek ona gülümsedim.

"Hayır," diyerek hemen itiraz etti. "Üzerindeki sıradan bir gelinlik olabilir ama bana hissettirdikleri sıradanlıktan çok uzak." Gözleri hafifçe buğulanınca gülümsemeye çalıştı. "Biliyor musun, ben hiç gelinlik giymedim," dedi kısık sesle. Bunu duyunca sertçe yutkundum. Bakışlarını kaçırıp havuzun suyunu izlemeye daldı. "Henüz sana hamile kalma-

dan önce kendi düğünümün hayallerini kurardım. Giyeceğim gelinliği kafamda düşlerdim ama hiçbiri olmadı. Tüm hayatım tıpkı senin gibi babamın ilk evliliğinin kefaretini ödemekle geçti. Sonra bir baktım, ne gençliğim kalmış ne de düşlerim," dediğinde yanağından süzülen yaşlar içimi kanattı. Bu sefer içtenlikle tebessüm ederek bana döndü. "Ve ben senin dönüşün sayesinde yeni düşler kurdum. Genç bir kızken düşlediğim düğünü sana yapabilirdim. Kızım annesinin kaderini yaşamamalıydı. Benim hiç giyemediğim o beyaz gelinliği giymeli ve annesinin düşlerini gerçekleştirmeliydi. Şimdi ben kızımı gelinliğiyle izliyorum. Bir anne için bu nasıl bir his, tahmin bile edemezsin," dedi. Yine de bu, onun içinde hep bir ukde olarak kalacaktı. Ellerinde kayıp giden yıllara olan özlemi hiç bitmeyecekti. Beyaz gelinlik onun bir köşede saklı olan gizli acısı olarak kalacaktı.

"Sen çok güzel bir gelin olurdun." Yüzünü kavrayıp yanaklarındaki gözyaşlarını sildim. "Tıpkı çok güzel bir anne olduğun gibi. Teşekkür ederim, benim annem olduğun için çok teşekkür ederim, anne," diyerek tebessüm ettim. Ona Songül Hanım demek yerine ilk kez sesli bir şekilde anne demiştim.

Önce yutkunarak afallamasını, sonra ise ağlamaya başlamasını izledim. Dolan gözlerimi ondan saklamadan güldüm. "Ne yaşamış olursak olalım iyi ki senin kızınım ve iyi ki benim annem sensin. Bir kere sen çok zenginsin, sırf bu yüzden bile annem sen olduğun için mutluyum," dedim. Son söylediklerim yüzünden gözyaşları içinde gülmeye başlamıştı. "Sen sahip olduğum tek zenginliksin, Sedef," dedi. Artık bunu bana hissettirmediği tek bir saniyem bile yoktu. Bana sımsıkı sarılınca iç çekerek annemin merhamet dolu kollarına sığındım. O benim annemdi, her ne kadar çoğu konuda zayıf ve yetersiz kalmış olsa da kimseye değişmeyeceğim ca-

nımdan bir parçaydı. Artık anlıyordum ki sadece dilim değil, kalbim de tam teslimiyetle onu annem olarak benimsemişti.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra annem bir tanıdığının yanına gitti. Ben de oturduğum yerde başımı kaldırıp kara bulutların gittikçe çoğaldığı gökyüzüne baktım. Yağmur yağacaktı. "Böyle bir günde beni yalnız bıraksaydın, asıl o zaman garip olurdu," diye fısıldayıp güldüm.

Bir süre sonra kara bulutlar çoğalmış ve yaz yağmuru yağmaya başlamıştı. Bahçedeki herkes içeri koştururken ayağa kalktım ve başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Yüzüme düşen yağmur taneleri beni gülümsetti. "Ben yağmuru sevdim, yağmur da beni seviyor mu?" diyerek elimi uzattım. Avuçlarıma düşen damlalara dolu dolu gözlerle baktım. "Kimsesizliğimde hep yanımda olduğun için teşekkür ederim." Evet, nefretimi sevgiye dönüştürmeyi başaran tek şey, yağmur olmuştu. Kimse beni görmezken yaralarımı görüp bana ağlayan yağmuru sevdim. Lakin onu yağdıran aptal bulutları seveceğimi hiç sanmıyordum.

Alaz'ın, "Sedef," diyen sesini duyunca arkamı döndüm. Birkaç adım uzağımda duran ve tıpkı benim gibi ıslanan sevgili kocamı gördüm. Herkes telaşla içeri koşuştururken biz havuzun yanında ıslanıyorduk. "Hasta olacaksın, içeri geçelim," dedi. Karanlık gökyüzünün altında sanki sadece ikimiz vardık.

Kollarımı göğsümde birleştirip alay edercesine ona baktım. "Nikâhtan sonra kayıplara karışan kocamın aklına gelmem ne büyük lütuf!"

Kaşlarını yukarı kaldırırken bana doğru yürümeye başladı. "Nikâhtan sonra karımla onlarca kez dans etmiş ve onun bile tanımadığı çoğu kişiyle tanıştırılmış biriyim. Yakınlarına uyduruk bir şirketteki pozisyonumu uzun uzun anlatmak

pek eğlenceli değildi. Hemen sonrasında arkadaşlarımın gazabına uğrayan biri olarak karımı çok özledim." Belimi kavrayıp beni kendisine doğru çekti. "Hadi, dans et benimle," deyince kollarımı boynuna doladım ve içeriden gelen hareketli müziğin aksine yavaşça onunla dans etmeye başladım.

"İshak ile barıştınız mı?" diyerek başımı kaldırıp ona baktım. Yüzüme düşen yağmur taneleri iyi ki de makyaj yapmamışım dedirtiyordu.

Gözlerini bir saniye bile gözlerimden ayırmıyordu ve mum misali eriyen bakışları heyecanlanmamı sağlıyordu. "Uzun zaman oldu aramızdaki sorunları halletmeye başlayalı," deyince rahat bir nefes aldım. En azından bir yerden başlamışlardı. Hemen olmasa bile zamanla eskisi gibi olacaklarına emindim.

"Aslı ile İshak'ı biliyorsun, değil mi?" dediğimde başını salladı. Onun gibi iyi bir gözlemcinin bunu anlamaması imkânsızdı. Bildiğini zaten tahmin etmiştim. "Aslı benim en değerlilerimden biri," dedi. "Yansıtmamaya çalışsa da çoğu şeye özlem duyan genç bir kız. Yaşıtlarına bakıp onların özgürce yaptığı şeylere gıpta ediyor. Engelinden dolayı kimsenin onu sevmeyeceğini düşünüyor. Bu yüzden engelini saplantı haline getirerek kendisini kısıtlıyor. Onu emanet edeceğim kişi ancak İshak gibi biri olabilirdi. Ancak onların arasındaki engel ben değilim. Onların engeli, Aslı'nın tüm hayatının önüne duvar gibi koyduğu engeli," dedi. Ne yazık ki bu konuda haklıydı. İshak onun düşüncelerini değiştirmeyi başarır mıydı, artık bunu zaman gösterecekti. Fakat İshak yüzünden yeğeni üzülürse Alaz onun canına okurdu. Gerçi İshak'ın Aslı'yı üzecek bir şey yapacağını sanmıyordum. Aslı'nın tüm duvarlarını sabırla yıkacağına emindim. Kolayca sahip olduğumuz şeylerin değerini pek bilmezdik ama tırnaklarımızla kazıya kazıya elde ettiklerimizin değeri paha biçilmezdi.

Alaz çapkınca, "Artık evimize gidelim mi?" dedi. Sesi fazla sabırsız çıkmıştı. "Karımla yalnız kalmayı özledim," diyerek üzerime eğilince tebessüm ederek başımı salladım. "Kendi evimize gidelim ve bu bitmeyen düğünü terk edelim," dedim. Nefesini yüzümde hissedeceğim kadar bana yaklaşmıştı. Ben her ne kadar çiftlikte yaşayalım diye ısrar etsem de Alaz buna izin vermemişti. Sessiz ve gürültüden uzak bir sitede bize çok güzel bir ev almıştı. Görevde olduğu zamanlarda anneme veya çiftliğe gideceğimi ama onun dışında tüm günü kendi evimizde geçireceğimizi söylemişti. İkisi de bana uyduğu için kendi evimizde yaşamayı sorun etmeyecektim.

Yağmur bizi sırılsıklam yapmaya devam ederken Alaz iyice bana yaklaştı. "Sedef," dedi. Dudaklarından dökülen ismim onun kollarında kuş misali titrememi sağlıyordu. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Bu nasıl mümkün olur, aklım almıyor," dediğinde uzanıp dudaklarımı onun dudaklarına dokundurdum. Uzun zamandır bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. "O dediğin şeyin aynısından," deyip gözlerine baktım. "Şimdi beni öpecek misin artık?" dedim ve sabırsızca beni öpmesini bekledim.

FİNAL

Beş yıl sonra

Etrafta koşturan çocukları tebessüm ederek izliyordum. Her biri neşe içinde oynarken erkekler bahçede barbekü yapıyordu. Kadınlar ise içeride yapılan diğer yemeklerle ilgileniyordu. Ben de çardakta oturmuş, çocukları izliyordum. Kuzey ve Ecrin'in evinde toplanmıştık çünkü bugün oğulları Evren'in doğum günüydü. Çocuğun üçüncü yaş günü için hepimiz Sancak ailesinin davetlisiydik. Tüm arkadaşlarımız buradaydı. Kuzey ve Ecrin bizden kısa süre sonra evlenmişti. Bir süre sonra Ecrin hamile kalınca Kuzey'in mutluluğu ikiye katlanmıştı. Kuzey, karısına ve çocuğuna karşı fazla korumacı biriydi. Sırf bu yüzden evlendikten sonra Cezayir'deki dükkânını kapatmıştı. Cezayir, karısı ve çocuğu için güvenli bir yer değildi. Evi zaten temiz ve güvenli bir sitede olduğu için evden taşınmasına gerek yoktu. Hatta oturduğu eve yakın bir spor salonu açmıştı ve şu anda orayı işletiyordu. Oğulları Evren ise çok tatlı bir çocuktu. Ecrin gibi siyah ve çekik gözleri vardı, âdeta annesinin kopyasıydı.

Gözlerim Yiğit'i peşinden koşturan Naz'ı bulunca gülümsedim. Naz ve Yiğit de iki yıl önce evlenmişti ve Naz şu anda

dört aylık hamileydi. Ultrason sonuçlarına göre onların da bir oğlu olacaktı. Fakat Naz, bulantıları olduğu için doğru düzgün yemek yiyemiyordu. Yiğit onun için endişelendiğinden gördüğü her şeyi karısına yedirmeye çalışıyordu ve bu durum, Naz'ı delirtiyordu. Üniversiteden mezun olduktan sonra Naz güzellik uzmanı olmuştu. Zaten ondan başka bir şey olmasını da beklemiyorduk. Yiğit ise geçtiğimiz yıllarda mucizevi bir şekilde iyileşmişti. O da bir araba galerisi işletiyordu. Yiğit arabaları çok seviyordu ve beynindeki hasar tamamen düzeldikten sonra sevdiği bir işe yönelmişti. Şimdi ise elinde tuttuğu tabaktaki etleri huysuz karısına yedirtmeye çalışıyordu.

Başımı çevirdim ve Yavuz'un omuzlarındaki küçük çocuğu gördüm. Sanem, Yosun ve Atalay'ın kızıydı. Henüz iki yaşındaydı ve Yavuz'a âşık bir çocuktu. Yavuz'u gördüğü yerde ona gitmek için ağlayıp dururdu. Yavuz ise minik hayranını asla geri çevirmez ve onunla bolca vakit geçirirdi. Yosun hamile kaldıktan sonra Atalay ile birlikte tesisten ayrılmak zorunda kalmıştı. İkisi de hâlâ görevlere katılan ajanlardı ama çocuklarını tesiste büyütemezlerdi. Kendi evlerine çıkmışlardı ve işi evden yürütüyorlardı. İkisi de İzci ajan olduğu için sahaya inecekleri vakit kızları Sanem'i bakıcısına bırakıyorlardı. Simay, Michael, Buket ve Yavuz hâlâ tek tabancaydı. Gerçi bir ara Ilgaz ve Yavuz arasında bir şeyler olur gibi olmuştu. Fakat Yavuz aşk yerine işini seçince bu hikâye de başlamadan bitmişti. Ilgaz ise Mersin'e taşınmış, orada kendi hayatını kurmuştu. Telefonda sürekli konuşuyorduk ve bulduğu her boşlukta ziyaretime geliyordu. Neden o kadar uzağa gittiğini bilmiyordum ama bir tahminim vardı. Paragöz ailesinin onu asla bulamayacağı bir yerde hayatını kurmak istemiş olabilirdi.

Gözlerim son olarak Hakan'ı bulunca yüzümdeki tebessüm büyüdü. Bahçedeki masada tek başına oturmuş, elindeki dosya üzerinde çalışıyordu. Bu çocuk, tam bir işkolik olup çıkmıştı. Artık toy bir çocuk değildi, şirkette söz hakkı olan başarılı bir adamdı. Eski ve pasaklı halinden eser yoktu çünkü artık jilet gibi giyiniyordu. Aradan geçen beş yıla rağmen hayatına kimseyi almamıştı. Hakan için öncelikleri sadece arkadaşları ve işiydi.

Ayağa kalkıp Hakan'a doğru yürürken telefonum titredi. Cebimden telefonu çıkardım ve Aslı'dan mesaj geldiğini gördüm. Bana attığı fotoğrafı görünce gülümsedim. Deniz kenarında İshak ile çektirdikleri bir fotoğraftı. Aslı ve İshak bir ay önce evlenmişti ve şimdi balayındaydılar. Evet, İshak'ın Aslı'nın inadını kırması beş yılı bulmuştu ama sonunda onu karısı yapmayı başarmıştı. İshak sayesinde Aslı artık bacaklarını mutluluğu için bir engel olarak görmüyordu. Bizim başaramadığımızı İshak başarmış ve onun tüm tabularını yıkmıştı. Aslı'ya daha çok fotoğraf istediğimi söyleyen bir mesaj attıktan sonra telefonu cebime koydum.

Hakan'ın tam karşısına oturduğumda ona kızar gibi baktım. "Bari Evren'in doğum gününde bırak şu işi," dediğimde elindeki dosyayı masaya koyup derin bir nefes aldı. "Yarın önemli bir toplantım var, Sakar," deyip yüzünü buruşturdu. "Ama beceriksiz asistanım yüzünden günlerdir üzerinde çalıştığım sunum çöpe gitti!" deyince kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "Neden onu kovmuyorsun?" dedim çünkü her defasında asistanı başına bir iş açtığı için Hakan sürekli ondan şikâyet ediyordu.

"Çok isterdim," deyip tiksintiyle yüzünü ekşitti. "Ama kız, ortaklarımızdan birinin kızı ve deden, işi öğrenmesi için onu benim asistanım yaptı!"

"Dedemi kov ve sorunu kökten hallet," dediğimde kahkaha attı. "Şirket onun, kızım," dediği sırada bir gürültü duyduk. Başımızı çevirdiğimizde yirmili yaşlarının başında, genç bir kız gördük. Birkaç adım uzağımızda duruyordu ve şaşkın bir suratla Hakan'a bakıyordu. İri, yeşil gözleri vardı ve onları şaşkın şaşkın kırpıyordu. Sarı saçları omuzlarının hizasındaydı. Yüzünü yuvarlak gösteren kâkülü ve kalp şeklindeki dudaklarıyla sevimli bir kızdı. Üzerinde yarım kollu, siyah bir gömlek ve uzun bir etek vardı. Ayaklarının önünde duran iş evraklarına bakılırsa az önce onları düşürmüştü.

Hakan'ın gülüşü onu görünce hemen kayboldu. Ciddi bir yüz ifadesiyle kıza bakıyordu. "Pare Hanım?" dediğinde sorgularcasına kaşlarını yukarı kaldırdı. "Burada ne işiniz olduğunu sorabilir miyim?" dedi. Tamamen soğuk ve gaddar birine dönüşmüştü.

Pare, "Şey, Hakan Bey," deyip kendisini toparlamaya çalıştı. "Benim acilen size ulaşmam gerekiyordu fakat telefonlarımı açmadınız," diyerek başını eğip tırnaklarıyla oynamaya başladı. "Çok aradım ama hiçbirine geri dönüş yapmadınız. Ben de Volkan Bey'i aramak zorunda kaldım. Burada olduğunuzu öyle öğrendim," deyip somurtarak Hakan'a bakınca kızın, Hakan'ın bahsettiği o asistan olduğunu anladım.

Hakan, "Ve?" diyerek kızın devam etmesini bekledi.

"*Ve* derken efendim?"

Hakan derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalışırken dişlerinin arasından, "Pare Hanım!" dedi. "Neden burada olduğunuzu hâlâ söylemediniz!" Zavallı kız ürkerek geriye doğru sıçradı. "Şey, ben," deyip yerdeki evrakları aceleyle topladı ve Hakan'ın önüne koydu. "Yarınki toplantı için gereken tüm notlar burada, efendim," dedikten sonra omzundaki çantayı çıkarıp onu da masaya bıraktı. "Bu da mahvettiğim projenin

düzenlenmiş hali," dedi kısık bir sesle ve korkudan titreyip geriye çekildi. "Bunları vermek için gelmiştim. Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim," deyip âdeta kaçarcasına gitti.

Hakan hızlıca kızın getirdiği şeyleri kontrol etti. Kız ortaya güzel bir iş çıkarmış olmalıydı ki şaşırdı. "Bu kadar kısa sürede nasıl bitirdi?" deyince kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. İşaret parmağımı ona sallayarak, "Bu aptal şeyler yüzünden ona nasıl yüklendiysen kızın senden ödü kopuyor," dedim. "Ben şimdi onu kalması için ikna edeceğim ve sen de Evren'in doğum günü partisi bitene kadar kıza ilişmeyeceksin!" dedikten sonra Pare'nin peşinden gittim. Bizim yanımızda daima neşeli olan adam, anlaşılan şirkette tam bir suratsızdı.

"Bakar mısın?" diyerek durdurduğum Pare, bana doğru döndü. "Merhaba," deyip ona elimi uzattım. "Ben Sedef Sipahi," dediğimde kız gözlerini irice açtı. "Volkan Bey'in torunu olan Sedef mi?" deyince gülerek başımı salladım.

"Sizi tanıyorum, yani isim olarak Hakan Bey'in tüm arkadaşlarını tanıyorum. Bazen sizlerle telefonda konuştuğu için isimlerinizi duyuyorum," deyip bana gülümsedi. "Ben de Şekerpare," dedi. "Pare değil miydi?" dedim. Az önce Hakan'ın *Pare Hanım* dediğini duyduğuma emindim.

Yanakları kızararak başını iki yana salladı. "Gerçek ismim Şekerpare ama çok garip bir isim olduğu için herkes Pare demeyi tercih ediyor."

"Peki, neden adını Şekerpare koymuşlar?"

"Şey, garip bir hikâyesi var," dedi. Onu daha fazla utandırmamak için üzerine gitmedim.

"Pekâlâ, Pare," deyip gülümsedim. "Buraya kadar gelmişken neden bize katılmıyorsun? Henüz pastayı kesmedik," de-

dim. Gözleri onu izleyen Hakan'ı bulunca yutkunarak başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim fakat bu doğru olmaz," deyince Hakan'dan korktuğu için gitmek istediğini anladım.

"Merak etme, burada sana bir şey yapamaz," deyip güldüm. "Ecrin'in, Naz'ın ve benim olduğum bir yerde uzun süre ciddi kalamadığı için sana kızacak vakti olmayacaktır," diyerek kalması için ısrar ettim. Onca yolu gelmişken üzgün bir şekilde gitmesine izin veremezdim.

Bir süre sonra Pare ısrarlarıma dayanamayıp kalmayı kabul etmişti. Onu mutfağa, Ecrin'in yanına bıraktıktan sonra tekrar bahçeye çıktım. Gözlerim sürekli bahçe kapısında oyalanıyordu. Etleri pişiren Kuzey beni fark edip, "Kedicik," diye seslendi. "Endişelenme, birazdan burada olurlar," dedi ve ızgarada cızırdayan etleri gösterdi. "Neden gelip tadına bakmıyorsun?"

Somurtarak ona doğru yürüdüm. "Herkes burada ama benim kocam ve kızım kayıplarda," diye sitem ettim. Buraya birlikte gelmiştik ama Elvan'ın biberonunu unutmuştuk. Henüz bir yaşındaki kızım benim sütümle doymayınca huysuzluk çıkarmıştı. Üstelik salyalarıyla kıyafetlerimi de lekelemişti. Alaz da bana yeni kıyafetlerle Elvan'ın biberonunu almak için eve gitmişti. Fakat Elvan sürekli bana sorun çıkardığı için biraz kafamı dinleyeyim diye onu da yanında götürmek zorunda kalmıştı. Bir saat olmuştu ve hâlâ dönmemişlerdi.

Kuzey pişen etlerden birini bana uzatırken, "Elvan yine huysuzluk çıkardığı için bir türlü evden çıkamamıştır," dedi. "Kabul et, Elvan da annesi gibi huysuz."

Evren yerdeki çimlerin üzerinde oynarken küçük bir taşı alıp ağzına doğru götürünce, "Yeme onu," deyip elindeki taşı aldım. "Gördüğün her şeyi yiyemezsin," dedikten sonra üs-

tündeki tozları silkeleyip onu kucağıma aldım. "Aç mısın? Mutfağa gidip karnını doyuralım mı?" dedim ama saçlarımla oynamaya başlayan çocuk beni pek anlamıyor gibiydi.

"Kuzey," deyip kucağımdaki çocuğu gösterdim. "Evren acıkmış, ona da et ver," dediğimde güldü. "Kedicik, o daha çok küçük. Nasıl yesin eti?"

"Neyle besliyorsunuz o zaman bu çocuğu?"

"Ben nereden bileyim, anasına sor."

"Oğlun değil mi? Sen bilmeyeceksin de kim bilecek?"

"Sen de bir anne değil misin? Küçük kedini neyle besliyorsan Ecrin de Evren'i onunla besliyordur."

"İyi de ben Elvan'ı hâlâ emziriyorum. Doymayınca arada mama veriyorum ama onu da çok az veriyorum," dedikten sonra Evren'i gösterdim. "Biberon kullanıyor mu?" diye sordum. Bu sırada Evren sinir bozucu bir şekilde parmağını kulağıma sokmaya çalışıyordu.

Kuzey, "Hayır," dedi. "Sahi, bu çocuk neyle karnını doyuruyor?" diyerek kucağımdaki çocuğa yaklaştı. "Babacığım, sen ne yiyip içiyorsun?" dedi. Sanki asker arkadaşına hal hatır soruyordu.

Evden çıkan Ecrin gülerek elindeki tabaklarla bize doğru yürüdü. "Size çocuk emanet edilmez," dedikten sonra elindeki tabakları masaya bıraktı. "Sütten kestikten sonra sebze ve meyveleri püre haline getirip vermeye başladım," deyip bana baktı. "Elvan'ı ileride emzirmeyi bırakırsan çocuğa kendi kafana göre bir şey yedirmeden önce beni arıyorsun," dedi ve Evren'i benden aldı. Üzerini değiştireceğini söyleyip yeniden içeri girmişti.

İkimiz de giden kadının arkasından bakarken, "Kuzey," dedim. "Dua edelim de Evren'in sadece görünüşü bilmiş an-

nesine benziyor olsun," diye homurdandığımda güldü. "O da aynısını senin kızın için söylüyor," deyince sinirden güldüm. Elvan benden çok babasına benziyordu.

Alaz'ın arabası bahçeye girince rahat bir nefes aldım. Nihayet gelmişlerdi. Arabadan indikten sonra ön koltuğa uzanıp pusetin içinde olan kızımızı ve benim için getirdiği kıyafet poşetini aldı. Yanına gidip puseti ondan aldığımda gördüm ki Elvan mışıl mışıl uyuyordu. "Annem," diye fısıldayıp üzerine eğildim. "Çok özledim seni," deyip minik burnuna tüy gibi küçük bir öpücük kondurdum.

"Neden bu kadar geç kaldınız?" dediğimde Alaz kucağımdaki huysuzu gösterdi. "Araba sarsıntısında uyumayı çok sevdiği için yolu uzatmakla meşguldüm," deyince kıkırdadım. Araba sallandıkça Elvan kendisini beşiğinde sandığı için rahat uyuyordu.

Akşam bahçede büyük bir masa hazırlamıştık. Evren'in pastasını kesmiş ve hediyelerini vermiştik. Saat on olduğu için çocukların hepsi çoktan uyumuştu. Yosun kızını Evren'in odasında yatırmıştı ama ben Elvan'ı misafir odasında uyutmuştum. Evren ve Sanem hem benim kızımdan daha büyüktü hem de uyanınca onu incitirler diye korkmuştum. Sanem henüz bir şey yapacak kadar büyük değildi ama Evren uyandığında oynamak isteyip Elvan'a zarar verebilirdi. Çocuklar uyurken hepimiz bahçede bol bol yiyip içerek keyifli bir şekilde sohbet ediyorduk.

Yiğit bir bardağa süt doldurup yanında oturan karısına uzattı. "Nazile, iç şunu," deyince Naz canından bezmiş bir halde ona bakıyordu. "Canım istemiyor, Yiğit!" diyerek kocasına öldürücü bakışlar atmaya başladı. "Sürekli bana bir şeyler yedirip içirmeye çalışmaktan vazgeç!"

"Ne biçim bir hamilelik lan bu?" diyen Yiğit zorla sütü onun eline tutuşturdu. "Ecrin ve Yankı hamileyken hayvan gibi yiyip içiyordu ama sen ağzına lokma koymuyorsun," deyince ben ve Ecrin ona ters ters bakarken diğerleri onun bu haline gülüyordu.

Ecrin, "Hayvan gibi yiyip içmedik!" diye küçük bir açıklama yaptı. İlk kez onunla aynı fikirdeydim. "Normalde ne kadar yiyorsak yine öyle yiyorduk," diyerek Ecrin'e destek çıktığımda Kuzey ve Alaz *öyle mi* dercesine bize bakıyordu.

Alaz'a, "Ne?" dediğimde güldü. "Operasyonun ortasında sen aşerdiğin için görevi bırakıp senin için dut aradığımı biliyorum," dedi. "Ve o zaman mevsim kıştı."

Atalay gülerek Yosun'u gösterdi. "Senin durumun benimki kadar korkunç olamazdı. Yosun vurduğu adamın kanını görüp aşerdi," dedi. "Nasıl bir mide varsa artık."

Naz, "Kan mı?" deyip hayretler içinde Yosun'a baktı. "Kan mı aşerdin?" deyince Yosun gülerek başını iki yana salladı. "Hayır, kanın kırmızı rengi yüzünden canım nar

suyu çekmişti."

Yiğit yine isyan ederek, "Nemide'nin ise canı hiçbir halt çekmiyor!" deyince hepimiz gülmeye başladık çünkü hâlâ ona Naz yerine farklı isimlerle hitap ediyordu.

"Üzerime gelme artık, Yiğit," diyen Naz yüzünü ekşiterek masadaki yemeklere bakıyordu. "Yediğim her şey beni kusturuyor."

"Sen de karnındaki zavallı oğluma oruç tutturuyorsun. Çocuk senin yüzünden bir deri bir kemik doğacak!"

"Doktorum hamileliğimin gayet sağlıklı ilerlediğini söyledi. Sandığın gibi onu aç bırakmıyorum."

Yiğit, "Çok biliyor o doktor," diye söylendi. Pare içeriden çıkıp bize doğru gelince Alaz ve ekibi kendi aralarında konuşmayı bırakmıştı. İş konuşuyorlardı ve onların ne iş yaptığını bilmeyen birinin yanında kendilerini deşifre edemezlerdi.

Pare üzerine yemek döktüğü için Ecrin ona kendi kıyafetlerini vermişti. Kız, Hakan'ın karşısındaki sandalyeye çekinerek oturmuştu. Ecrin masadaki yemeklerden Pare'nin tabağına bolca koydu. Pare, Ecrin'e tebessüm ettikten sonra uzun uzun ıspanaklı pilavına baktı. Derin bir nefes alıp bir kaşık pilav alınca Hakan, "Ispanağa alerjiniz yok muydu, Pare Hanım?" dedi. "Başkalarını memnun etmek sağlığınızdan daha mı önemli?" deyip onu azarladı. Asistanı afallayarak ona bakıyor ve Hakan'ın bunu nasıl bildiğini sorguluyordu.

Ecrin, "Alerjin mi var?" deyip hemen tabağı onun önünden çekti. "Bunu bilmiyordum," deyince Naz güldü. "Onu tanımıyoruz, nereden bileceksin? Kimi görsen Yiğit'i beslediğin gibi beslemeye çalışıyorsun. Kız seni kırmamak için zehirlenme pahasına onu yiyecekti. Anla artık, biz senin kızın değiliz. Her defasında bu kadar yemek hazırlayıp yememizi bekleme," dedikten sonra kaşlarını çatarak bana döndü. "Sen de hayvan gibi yemeyi bırak," deyip elimdeki böreği gösterdi. "Sonra birileri sana bakıp benim de yememi istiyor!" dedi. Kabak yine nasıl benim başıma patlamıştı, anlamamıştım. Bu kızın hamileliği gerçekten hiç çekilmiyordu. Ruh hali, olur olmadık şeylere kızacak kadar değişip duruyordu.

"Sen ona bakma, Kuzey'in kediciği," diyen Yiğit, "Herkes kendi gibi sıfır beden olsun istiyor," diyerek homurdandı.

Pare saatini kontrol edip, "Geç oldu, benim artık gitmem gerekiyor," dedikten sonra bize bakıp, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye ekledi ve çantasını alıp ayağa kalktı. Ecrin'e misafirperverliği için teşekkür ettikten sonra gitmişti.

Pare gittikten sonra ben, Naz ve Ecrin gözlerimizi dikip Hakan'a bakmaya başladık. Bakışlarımıza maruz kalınca, "Ne?" dedi anlamaz bir halde.

Ecrin, "Kızı bırakmayacak mısın?" dedi. Onunla aynı fikirde olduğum için, "Buraya taksiyle gelmiş," dedim. "Bu saatte tek başına evine gitmesi güvenli değil." Hakan omuz silkerek yemeğine dönünce Naz, "Zıkkımlanmayı bırak da kalk artık!" deyip ayağındaki ayakkabıyı çıkartınca Hakan küfrederek ayağa kalktı. "Kızım, doğur artık sen de," deyip bıkkınlık içinde Naz'a baktı. "Sakar'dan daha çok bağırır oldun. Koreli ve Sakar'ın gebeliğinden zar zor kurtulduk, şimdi de seninki başladı. Siz bir doğuruyorsunuz ama bize dokuz doğurtuyorsunuz. Hamile kalmayın lan artık!" diye söylenip asistanının peşinden gitti. Erkekler onu haklı buldukları için gülmeye başlamıştı.

Buket sırıtarak, "Bakmayın ilgisiz görünmeye çalıştığına," deyip bize döndü. "Asistanına deli oluyor."

"Hakan mı?" diyerek yüzümü buruşturdum. "Kıza kan kusturuyor."

Simay gülerek, "Buket'in radarları asla yanılmaz," dedi. "Bazı erkeklerin hoşlanma şekli değişik."

"Umarım, öyledir," diyen Efe yanaklarını şişirip bıraktı. "En azından iş dışında bir şeylerle uğraşır," deyince hepimizin bakışları onu bulmuştu. Bunu gerçekten söylemiş miydi?

Üzerindeki bakışlar onu utandırınca, "Yankıcığım," deyip bana baktı. "Neden herkes bana bakıyor?" *Neden acaba?*

"Senin de hayatında kimse olmadığı için olabilir mi?" dedim. "Artık sen de bulsan birini," deyip güldüm. Gruptaki bir diğer bekâr da Efe'ydi. Bilgisayar mühendisi olmuştu. Şu anda stajyerlik yapıyordu. Efe'deki tek değişiklik, artık göz-

lük kullanıyor olmasıydı. Bunun dışında hâlâ fazla ürkek ve sulu gözlüydü.

"Ben bir kadın istemiyorum," dedi kısık sesle. "Kadınlar fazla ürkütücü," deyince Yiğit ona ters ters baktı. "Bul işte kendin gibi birini," dedi. "Eminim, bir yerlerde korkak ve ağlak bir kız vardır."

Efe, "Lütfen Yiğitciğim," dedi. "Naz'a olan öfkeni benden çıkarmaya çalışma. Annem zaten sürekli bu konuda baskı yapıyor."

"Annen haklı, Efe," dedim. "Bir şeylerden korkup kaçamazsın. Hem kadınlar sandığın kadar korkunç değil," dediğimde gözleri Nazı buldu ve Naz çıldırdı. "Korkunç muyum ben!" deyip masadaki bıçağı aldı ve "Seni gebertirim!" diye bağırdı. Zavallı çocuğun ödünü koparmıştı. Daha sonra ise Naz, "Ama çok fazla üzerime geliyorsunuz, hamileyim ya ben," diye ağlamaya başlayınca Yiğit bir küfür savurdu. Efe'ye bakıp, "Yaptığını beğendin mi?" deyince hepimiz şoke olduk. Çocuk hiçbir şey yapmamıştı ki.

Naz'ın hamileliği hepimizi sürüngürecek kadar korkunç geçiyor.

Elvan'ın karnını doyurduğumda çipil çipil gözlerle bana baktı. Tıpkı babası gibi kahverengi gözleri, pembe ve tombul yanakları, fındık kadar bir burnu ve minicik dudakları vardı. Onu izledikçe içimden ılık bir duygu ona doğru akıyordu. Demek ki anne olmak böyle bir duyguydu. Evlendikten sonra çocuk yapmamaya kararlıydım çünkü gerektiği gibi iyi bir anne olamayacağımdan korkuyordum. Zaten bu yüzden Ecrin ve Yosun benden sonra evlenmelerine rağmen onların çocuğu benim kızımdan büyüktü. Çünkü anne olmak için kendimi uzun süre hazır hissetmemiştim. Büyük

ihtimalle asla da hazır olmazdım ama kazara hamile kalmıştım. Bu haber uzun zamandır çocuk isteyen ama bana baskı yapmaktan çekinen Alaz'ı çok mutlu etmişti. Baba olacağını öğrendiğinde verdiği komik tepkiler hâlâ aklımdaydı. Dokuz ay boyunca aldığı görevleri en aza indirip benimle yakından ilgilenmişti. Sakar olduğum için düşeceğim korkusuyla doğru düzgün ayağa kalkmama bile izin vermiyordu. Alaz için hayatının en sancılı dokuz ayıydı. Fakat Elvan'ı kucağına aldığında çektiği tüm sıkıntılara değmişti. Sadece iyi bir eş değil, aynı zamanda çok iyi bir babaydı.

Elvan yatakta kollarını ve bacaklarını çırpıp dururken üzerine eğilip burnuna bir öpücük kondurdum. "Karnı doyunca değmeyin küçük huysuzun keyfine," deyip minicik ellerini tuttum. "Anne çok seviyor seni," diye fısıldadım. Anne olmak tarifi olmayan bir duyguydu.

Başımı kaldırdığımda Alaz'ı gördüm. Kapının yanında duruyor ve sırtını duvara yaslamış, bizi izliyordu. Büyülenmiş gibi iç çekti. "Siz ikiniz çok güzelsiniz," dedikten sonra yanımıza geldi. Elvan'ın üzerine eğilip, "Uyumayı düşünmüyor musun sen?" dedi. Elvan hâlâ kollarını ve bacaklarını çırpıyordu. Kuzey'in evinde çok yorulduğumuz için kendi evimize gelir gelmez uyumak istedik. Fakat küçük huysuzun uyumaya niyeti yoktu.

Alaz onu kucağına alarak doğruldu. Elvan çipil çipil gözleriyle babasına bakınca gülümsedim. Her zamanki gibi yüzünü babasının boynuna gömmüş, salyalarını akıtıyordu. Alaz onun kokusunu içine çekerken derin bir nefes aldı. "Sen de tıpkı annen gibi huzur kokuyorsun," dedi kısık bir sesle. Dudaklarını Elvan'ın kafasına bastırdı ve iç çekti. "Hiç büyüme," dedi kızına. "Annen bana yeterince sorun çıkarıyor, sen hep bebek kal," dedi. Bu sözlerine karşılık kaşlarımı çattım.

Ona sorun çıkarmıyordum, her hareketimi sorun haline getiren oydu. Ne yapsam hep kabahatti.

Sürekli şikâyet ediyor ama hâlinden memnun olduğunu biliyorum.

Kızarttığım patatesleri tabağa koyduğumda gülümsedim. Alaz bugün evdeydi ve ona güzel bir kahvaltı hazırlamak istiyordum. Bazen işleri çok yoğun olduğu için eve bile uğrayamıyordu. Bir ajanla evli olmak hiç kolay değildi çünkü haftanın üç gününü mutlaka dışarıda geçiriyordu. Fakat kalan günlerde geceleri eve geldiği için eskisi gibi şikâyet etmiyordum. Onunla evlenirken ne iş yaptığını biliyordum, bu yüzden bu konuda ona sorun çıkartamazdım. Çayı demlerken bir yandan da kulaklıkla Aslı'yla konuşuyordum. Sabah erken saatlerde yine beni aramıştı. "Aslı," diyerek biberleri doğramaya başladım. "Daha yeni evlisin sen. Her gün beni aramak yerine kocanla balayının tadını çıkar. Ayrıca ne zaman dönüyorsunuz?" *Bir ay boyunca süren balayı mı olurmuş, canım?*

Gülüşünü duydum. "Bugün dönüyoruz. Beni özleme diye her gün arıyorum," dediğinde ben de kıkırdadım. "İshak'ın dedikodusunu yapmak için aradığını sanıyordum."

"Ne alakası var, Yankı? Bana ne o suratsızdan," dediğinde yine kavga ettiklerini anladım. Tavaya yağ koyarken, "Aslı, yine ne sorun çıkardın?" dedim. "Adam seninle evlenmek için beş yıl peşinden koştu. Az insaf et, oğlum!" diye kızdığımda güldü. "Merak etme, tartışmadık. Ee, yeğenim nasıl?"

Ocağı yakıp tavayı üzerine koyarken, "Yeğeninin bir adı var, Aslı," dedim. Kızıma *yeğenim* diyordu ve adıyla hiç seslenmiyordu.

"Evet, var," deyip yine bana sitem etti. "Benim değil, Kuzey'in önerdiği bir ismi var!" deyince sesli güldüm. Aslı bu konuda bana kızmaktan hiç vazgeçmeyecekti. Ecrin bir oğlan doğurduğunda adı Evren olsun diye tutturmuştum. Ecrin bana lânetler yağdırırken Kuzey onu ikna etmiş ve oğlunun adını Evren koymuştu. Ben bir kız doğurduğumda ise Kuzey illa Elvan olsun diye yakama yapışmıştı. Tıpkı Kuzey ve kediciği gibi Evren ve Elvan da birbiriyle uyum içinde olsun istemişti. Onu kırmamış ve kızıma Elvan adını vermiştim. Bu yüzden çocuklarımızın isimleri böyle uyumlu olmuştu. Alaz biraz huysuzluk çıkarmış ama tıpkı Ecrin gibi o da en sonunda ikna olmuştu. Kuzey ile aramdaki bağı bildikleri için ilk çocuklarımıza verdiğimiz isimlere bir şekilde razı olmuşlardı. Tabii, bu konuda en çok şikâyet eden Aslı'ydı ama o da zamanla alışırdı. Gerçi Kuzey, Elvan'a bile adıyla seslenmez, ona "kediciğin küçük kedisi" derdi.

Aslı'ya, "Bence ileride kendi kızının ismini Kumsal koyabilirsin," dedim. Aslı'nın Elvan'a vermek istediği isim buydu.

Tüm neşesi kaçmış gibi, "Benim bir çocuğum olamaz, Yankı," dedi kederli bir sesle.

Doğradığım biberleri dikkatli bir şekilde kızgın yağın içine koyarken, "Kes şunu, Aslı!" diye azarladım onu. "Engelin bacaklarında, rahminde değil. Zamanı geldiğinde elbet sen de anne olacaksın." Engelli insanlar da çocuk sahibi oluyordu. Gerçi İshak ile aralarındaki yakınlığın tam olarak ne boyutta olduğunu bilmiyordum. Evli olmaları yakınlaştıklarını anlamına gelmiyordu. Aslı'ya evliliğinin mahrem boyutlarını sormak istiyordum ama beni buna pişman eder diye cesaret edemiyordum. Ama merak da ediyordum işte! Bence detaylara girmeden bana bazı şeyleri anlatabilirdi. Onun tek arkadaşı olarak evliliğin tüm gereklerini yerine getirip getirmediklerini bilmek benim hakkımdı.

Aslı ile biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattım. Kızarttığım biberleri tabağa koydum. Her şey hazırdı. Alaz için çok güzel bir kahvaltı hazırlamıştım. Neyse ki işlerim bitene kadar Elvan uyanmamıştı. Üzerimdeki önlüğü çıkarıp mutfaktan çıktım. Tam o esnada Alaz yatak odasından çıkmıştı. "Ben de seni uyandırmaya geliyordum," deyip ona gülümsedim. "Kahvaltı hazır."

Her zamankinin aksine durgun gözlerle bana bakıp, "Çıkmam gerekiyor," dedi ve tüm hevesimi kursağımda bıraktı. Kahvaltıyı hazırlamak için çok erken uyanmıştım.

"Ama kahvaltı..." dediğimde askıdaki ceketini alıp, "Yemeyeceğim," dedi. Bunu söylerken yüzüme bile bakmamıştı.

Evden çıkmak üzereyken koşarak kolunu tuttum. "Nereye gidiyorsun?" dedim fakat bana öyle bir baktı ki korkuyla hemen elimi kolundan çektim. Sinirli miydi?

Boğuluyormuş gibi bana bakarken dişlerinin arasından, "Yemeyeceğim dedim, Sedef!" dedi ve kapıyı çarparak çekip gitti. Evet, gerçekten bunu yaptı. Onun arkasından boş boş kapıya bakıyordum. Bunun sorunu neydi?

İçimi saran sıkıntı yüzünden tüm iştahım kaçmıştı. Mutfağı toplamayı düşündüğüm esnada telefonum çaldı. Ecrin'in aradığını gördüm. "Ne oldu, Yakamoz?" dedim üzgün bir sesle fakat onun sesi daha üzgün geliyordu. "Ben onu gördüm, Sarmaşık," diye iç çekti. Evlendiğimiz için soyadlarımız değişmiş olabilirdi ama ikimiz de hâlâ birbirimize böyle hitap ediyorduk. Alışkanlıklar kolay unutulmuyordu.

"Kimi gördün?"

"Evren'in vitamin ilaçlarını almak için eczaneye gittim ve onu gördüm," dedi ve ağlar gibi bir ses çıkardı. "Beni tanımadı. O beni tanımadı ama ben onu asla unutamam. Gizlice

takip ettim. Bunu neden yaptım, bilmiyorum ama şu anda onun yaşadığı evin önündeyim. Ne kapısını çalabiliyorum ne de gidebiliyorum," dediğinde neden bahsettiğini anlamadım. Kimi görmüştü?

"Ecrin, beni bilirsin. Lafı dolandıran insanlardan nefret ederim," diyerek ona kızdım. "Kimi gördün, oğlum?" dedim. Aldığım cevap soluğumu kesti. "Müdire anneyi." Müdire anneyi mi demişti? Nefes alışlarım hızlanınca düşmeyeyim diye duvara tutundum. Müdire anne mi? Yurttaki çocukluğum gözümün önüne gelince burnumun direği sızladı, ağlamak istedim. O kadın, çocukluğumun katiliydi. O kadın, bir lokma ekmek için beni yalvartan bir kalpsizdi. O kadın, damgalanmamıza sebep olan bir canavardı. Şimdi yıllar sonra bana yine aynı kederi yaşatmayı başarmıştı. Ah şu çocukluğum bir dile gelseydi de anlatsaydı ne acılar çektiğimi. Ama yapamazdı çünkü tenha sokaklarda kaybolup gitmişti. Artık ne kendisi vardı ne de sesi. Müdire anne benden çocukluğumu almıştı. Beni bir katilin kurbanlarının arasına dahil ederek yapmıştı bunu.

"Ecrin," dedim kısık bir sesle. "Bana adresi at." Bu yüzleşme olmadan asla huzur bulmayacaktım. Onu son kez görmeli ve içimdeki zehri dökmeliydim.

Elvan'ın karnını doyurduktan sonra onu anneme bırakıp yola çıkmıştım. Ecrin'in attığı adrese doğru giderken mutlu değildim. Bunu yapmak isteyip istemediğimden emin değildim. Alaz'ın bana hamile olduğumu öğrendiğimde aldığı arabayla yola çıktım. Arabanın içi bile Elvan'ın süt kokusuyla doluydu çünkü küçük kızım arabaları çok seviyordu. Ne zaman huysuzluk yapıp ağlasa onu arabaya bindirir ve gezdirirdim. Henüz bebek olduğu için nereye gittiğimizi bile an-

lamazdı ama arabanın sarsıntısı onu sakinleştirirdi. Arabayı kuytu bir sokağa sürdüğümde içim içime sığmıyordu. İnsanın içini kasvetle dolduran bir mahalleye girmiştim. Çocukluğumun geçtiği Cezayir sokaklarından daha beter bir yerdi burası. Arabayı çatısı çökmüş bir evin önünde durdurdum. Arabadan indim ve telefonumu elime aldım. Adresi kontrol ettim çünkü doğru yere gelip gelmediğimden emin değildim. Müdire anne, bahçesi çöp dolu ve bir penceresi kırık bir gecekonduda yaşıyor olamazdı, değil mi? Hadi ama, çatıdaki kiremitler bile parçalanmış haldeydi. Bizi damgalatırken Arda'dan mutlaka para almıştı. Ne kadar almıştı, bilmiyordum ama böyle bir yerde yaşamayacak kadar yüklü miktarda aldığını düşünüyordum. Acaba Ecrin bana adresi yanlış mı atmıştı?

Ecrin'i aramayı düşündüğüm esnada biraz ileride Kuzey'in arabasını gördüm. Üstelik Efe'nin, Yiğit'in ve Hakan'ın arabası da burada park halindeydi. Doğru yere geldiğimi anlayıp harabe evin bahçesine girdim. Attığım her adımda çocukluğumun sessiz çığlıkları vardı. Tahta kapıya vurup beklemeye başladım. Fakat bir yanım bu kapı açılmasın diye delice bir istekle dolup taşmıştı. Kapıyı bana açan Efe olmuştu. Müdire anneyi görmek ona hiç iyi gelmemiş olacak ki, "Yankıcığım," dedi dolu gözlerle. "O çok değişmiş." *Biz de öyle.*

Gülmeye çalışıp, "Onu en son çocukken gördük, Efe," dedim. "Gençliğin formülünü bulmadıysa illaki değişecek," dedim ve içeri girdim. Kapıyı neden onun yerine Efe açıyordu ki?

Burası, iki odalı küçük bir evdi. Rutubet kokusu her yere yayılmıştı. Çocukların seslerini takip ettim ve derin bir nefes alıp salona girdim. Beni gören çocuklar susmuştu. Hepsi de bir köşede ayakta duruyordu. Hiçbiri oturmamıştı. Yerdeki eski kilime basarak odanın içine doğru yürüdüm. Gri duvar-

lardaki lekelere tiksintiyle bakıyordum. Burası gerçekten çok kötü kokuyordu. "Nerede o?" dediğimde iğrenerek geldiğim evi kontrol ediyordum. Hatta Naz, "Mutfakta çay demliyor. İstemedik ama çok ısrar etti," dediğinde bile ben gözlerimi duvardaki fare deliklerinden ayırmıyordum. Duvarın alt kısımları rutubet yüzünden kararmış ve çatlamıştı. En küçük bir sarsıntı bile bu evi yerle bir ederdi. Evde bir soba vardı. Camın önündeki kanepenin üzerinde yastık ve battaniye vardı. Müdire anne, geceleri bu kanepede uyuyor olmalıydı. Kanepedeki lekelere bakılırsa çoğu zaman altını ıslatıyordu. Masanın üzerinde dünden kalan bulaşıklar ve eczaneden aldığı ilaçlar duruyordu.

Adım sesleri duyunca başımı çevirdim ve elindeki tepsiyle içeri giren kadını gördüm. Beni gördüğü an elleri titredi, az kalsın tepsiyi yere düşürecekti. Ecrin koşarak çay tepsisini onun elinden aldı. Fakat o, Ecrin'i görmüyormuş gibi bir tek bana bakıyordu. Bakardı tabii çünkü çocukların içinde en çok bana sıkıntı çektirmişti. Bugün onun vicdanı olmuş ve karşısına dikilmiştim. "Sedef," dedi. Adımı derin bir kederle zikretmişti. Baştan ayağa beni incelerken yorgun gözleri titredi. Çok değişmişti, hem de çok. Eskiden gür olan saçları seyrelmiş ve beyazlamıştı. Yüzünde kırışıklıklar oluşmuş ve sarkmalar meydana gelmişti. Yaşlılıktan dolayı boyu da kısalmıştı ve o dik duruşundan eser kalmamıştı. Hafif kambur bir duruşu vardı. Oysaki çocukken ona bakmak için başımı kaldırırdım. Şimdi ise o bana bakarken başını kaldırıyordu. *Düşmez kalkmaz bir Allah demişler.*

Ağrıları olmalı ki yanıma geldiğinde kısık iniltiler çıkarmıştı. Karşımda durup, "Arkadaşların kim olduğunu söyleyene kadar onları tanıyamadım," dedi. "Ama seni hiç unutmadım, Sedef," deyince içim acıdı, ağlayamadım. İnsanlar en büyük pişmanlıklarını kolay kolay unutmazlardı.

"Ben de, müdire anne," derken onun karşısında soğuk ve güçlü durmaya çalışıyordum. "Ben de seni hiç unutamadım. Çok istedim ama bunu yapamadım." Beni aç susuz kapattığı kileri nasıl unutabilirdim? Defalarca beni dövdüğünü ve bana verdiği cezaları nasıl unutabilirdim? Unutulmuyordu, azizim; yıllar geçse de bazı şeyler hiç unutulmuyordu.

Eski sağlığını yitirdiği için uzun süre ayakta duramadı. Kanepeye oturdu ve bize bakıp, "Neden oturmuyorsunuz?" dedi. Kuzey, "Böyle iyi," diyerek onu geçiştirdi.

Ecrin herkese çay servis etti. Ayıp olmasın diye hepsi çaylarını aldı ama ben almadım. İçmeyeceğimi söyleyip Ecrin'i geçiştirdim. Müdire annenin bir bardak çayı bile artık boğazımdan geçmezdi. Hepimize bakarken, "Ne kadar da büyümüşsünüz," dedi. Bizimle sohbet etmeye çalışıyordu. "Birbirinizi bulmayı başarmışsınız," dedi. "Eskiden de hiç ayrılmazdınız."

Naz başını iki yana sallayıp, "Ben bunu daha fazla yapmayacağım!" deyip elindeki çayı masanın üzerine koydu. Hamilelikten dolayı çok fazla duygu değişimi yaşadığı için gözleri doldu. Müdire anneye bakıp, "Bulduk," dedi. "Ama bir sor, ne halde bulduk! Peşimizde bir katil varken birbirimizi bulduk. Kanın ve vahşetin içinde bulduk!" dediğinde daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı. "Senin sebep olduğun bir vahşet!" diye ona bağırdı. "Buraya neden geldim, bilmiyorum ama iyi ki de gelmişim," dediğinde öfkeli gözleri nefret saçıyordu. "Şu düştüğün durumu görmek için her şeyimi verirdim. Bize yaptıkların için sana ne denir, bilmiyorum ama yazıklar olsun!" dedikten sonra hızlı adımlarla dışarı çıktı. Yiğit, "Bekle!" diyerek karısının peşinden gitmişti. Naz hamileyken ve bu kadar üzgünken onu yalnız bırakamazdı.

Müdire anne gidenlerin ardından üzgünce bakınca Hakan, "Ne o?" dedi. "Üzüldün mü? Sen üzülüp merhamet etmeyi bilir misin?" diyerek ona sitem etti. Yaşlı kadın yutkunarak başını eğmişti. Kendisini savunacak tek kelime etmemişti çünkü savunulacak bir yanı yoktu.

Hakan, "Başardık, müdire anne," dedi alayla. "Sana ve sebep olduğun felâketlere rağmen biz kendimizi kurtarmayı başardık," dedi ve kırgınca karşısındaki kadına baktı. "Ama üzerinde bir sürü çocuğun hakkı var. Otuz Yarasa'nın çoğu öldü," dedikten sonra kapıya doğru yürüyüp, "Sen katilsin, müdire anne; kimsesiz çocukların katilisin," dedi ve gitti. Hiçbirimiz burada olmaktan memnun değildik.

Efe ise ona sadece, "Yaptıklarınla yaşa," demiş ve o da çekip gitmişti.

Ecrin elindeki çay bardağına durgun gözlerle bakıp buruk buruk gülümsedi. "Bizler sana emanettik ama sen hepimizi harcadın," dedi kısık bir sesle. "Bak, şimdi hepimiz ev bark sahibi olduk. Peki, sen ne haldesin? Yazık ettin, müdire anne. Hepimize yazık ettin," dedikten sonra bardağını masaya koydu ve Kuzey'e döndü. "Evren bekler, ben eve gidiyorum," dedi. Ardından müdire anneyi gösterdi. "Çıkmadan önce ona biraz para ver. Sen de biliyorsun, çok sever para uğruna insanları harcamayı," dedi ve kahrettiği kadının yüzüne son kez bakmadan çıkıp gitti. Son sözleri oldukça ağırdı.

Gözünden bir damla yaş akan Müdire anne, bana ve Kuzey'e baktı. Geriye sadece ikimiz kalmıştık ve bizim de öfkemizi kusmamızı bekliyordu. Kuzey bana bakıp, "Kedicik?" dediğinde bakışlarından ne demek istediğini anlamıştım. "Ben eşyalarını toplarım, sen onu benim arabama bindir," deyip salondan çıktım. Bize yaşattığı onca şeye rağmen iki-

miz de onu burada perişan bir halde bırakacak insanlar değildik.

Değmez ama insanız işte.

Müdire anneyi bir huzur evine yerleştirmiştik. Eşyaları çok eski olduğu için evinden hiçbir şey almadan çıkmıştım. Yolda ona yeni kıyafetler de dahil ihtiyacı olan her şeyi almıştım. Kuzey ise huzurevine yerleştirme işlemleri için gereken belgeleri tamamlamak amacıyla tüm gün koşturmuştu. Müdire annenin huzurevine yatışını tamamlamak neredeyse tüm günümüzü almıştı. Eksikleri tamamlamak hiç kolay olmamıştı. Öyle ha deyince herkesi huzurevine kabul etmiyorlardı. Bizi çok uğraştırmıştı ama nihayet onu odasına yerleştirmiştik. Bu süreçte aklım hep kızımda kalmıştı çünkü telefonumun şarjı bittiği için annemi arayamamıştım. Kuzey ise telefonunu evde unutmuştu. Müdire annenin son kıyafetini de dolaba koyup ona doğru döndüm. "Burada sana iyi bakarlar," dedim. "Kızımı tüm gün emzirmedim," dediğimde yatağın üzerine oturan kadın, "Bir kızın mı var?" diye sordu ve Kuzey güldü. "Küçük bir yavru kedisi var." Bu çocuk gerçekten sinirlerimi bozuyordu.

Müdire anne bana içten bir şekilde gülümsedi. "Çok iyi bir anne olmuşsun, Sedef," dediğinde başımı salladım. "Benden daha iyi bir hayatı olsun diye uğraşıyorum," dedim. "Ben ona iyi bir anne olmalıyım ki anne sevgisini yanlış kollarda aramasın," dediğimde ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı.

"Ben," deyip mahcup bakışlarını kaçırdı. "Peşinize düşeceğini bilmiyordum, yemin ederim ki bilmiyordum." Son pişmanlığın ne faydası vardı ki? Onun pişmanlığı ne ölen arkadaşlarımızı geri getirirdi ne de yaşadıklarımızı silebilirdi.

Kuzey ruhsuzca ona bakıp, "Bilmeliydin," dedi. "Olacakları bilmeliydin çünkü bu senin işindi. Nefret ettiğin o çocuklar için para alıyordun," diyerek onu susturdu. "Değdi mi?" diye sordu. "Bizi ölüme atman sana daha iyi bir hayat yaşattı mı? Bak, bugün kimse yanında yok," diyerek ikimizi gösterdi. "Bir zamanlar ölesiye nefret ettiğin iki çocuktan başka kimse yanında yok. Ne Sedef ne de ben bize yapılan iyilikleri unuturuz. Üzerimizde zerre kadar iyiliğin yok," dedi. "Bugün seni o harabeden kurtardıysak bunun tek nedeni, bir zamanlar seni annemizin yerine koymamızdır," dedikten sonra ona son kez baktı. "Burada istediğin kadar kalabilirsin, tüm masraflarını ben ödeyeceğim. Kal sağlıcakla," dedi ve yanıma gelip, "Seni arabada bekliyorum," diyerek dışarı çıktı. Kuzey kendisine yakışır bir şekilde konuşmuş ve gitmişti.

Kuzey gittikten sonra müdire anne dolu gözlerle bana baktı. "Sen bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu. "Bana söylemek istediğin çok şey olduğunu biliyorum." Haklıydı ama artık buna gerek yoktu. Sabah onu görmeye giderken aklımda ona söyleyecek çok şey vardı fakat şimdi bir şey söylemek gelmiyordu içimden.

"Beni çok incittin," dedim. Yanaklarından gözyaşı süzülürken, "Affet," diye fısıldadı. Gözlerim doldu, başımı iki yana salladım. "Seni son nefesimde bile affetmeyeceğim, müdire anne," dedim. "Bu birbirimizi son görüşümüz ama şunu bil, sana hakkımı helal etmiyorum," dedim ve gözlerimdeki yaşları sildim. "Allah'a emanet ol," dediğimde pişmanlık içinde yanıp tutuşuyordu. Gözleri yalvarırcasına bana bakarken bir kez bile arkama dönmeden kapıyı çekip dışarı çıktım. Yazık etmişti bize, çok yazık etmişti.

Huzurevinden çıktıktan sonra anneme gitmiştim fakat Elvan orada yoktu. Alaz'ın onu aldığını söyleyince rahat bir nefes almıştım. Annem Alaz'ın bana ulaşamadığı için çok endişelendiğini söyleyince vakit kaybetmeden yola çıkmıştım. Hava kararmak üzereyken nihayet eve geldim. Kapıyı açıp içeri girdim ve anahtarı çantama koydum. Oturma odasına girdiğimde Alaz'ı çıldırmış bir halde odanın içinde dönüp dururken gördüm. Düşündüğümden daha çok merak etmiş olmalıydı ki yerinde duramıyordu. "Merhaba," dediğimde başını çevirip beni gördü ve "Hangi cehennemdesin sen?" diyerek bana doğru yürüdü. "Telefonun neden kapalı? Elvan'ı annene bırakıp ortadan böyle kaybolamazsın!" diye bağırınca onu çok kızdırdığımı anladım.

"Alaz, nerede olduğumu zaten biliyorsun," dedim. "Arabamda bile takip cihazı olduğunu biliyorum." Eğer gerçekten izimi kaybetmiş olsaydı, şimdikinden daha çok çıldırırdı. Sevgili kocam bir ajan olduğu için attığım adıma kadar her şeyi bilirdi.

Öfkeden yerinde duramazken dişlerinin arasından, "Evet, biliyorum!" diye âdeta hırlayarak üzerime eğildi. "Ama bu, beni arayıp haber vermediğin gerçeğini değiştirmiyor!" diye bana bağırınca ona herhangi bir açıklama yapmadım. Hatta hiç konuşmadan Elvan'ın odasına doğru yürüdüm. Fakat kolumu tutarak sinirli bir şekilde, "Sedef!" diyerek beni durdurdu. "Bir cevap bekliyorum!"

Müdire anneyi görmek bana hiç iyi gelmediği için sinirli olan sadece o değildi. "Açıklama mı?" deyip kolumu sertçe çektim. "Sen sabah beni azarlayıp hiçbir şey söylemeden evden çıktın! Sen bir açıklama yapmadıysan ben de yapmıyorum işte!"

"Sedef!"

"Bana bağırma!" diyerek sesimi yükselttim. "Zor bir gün geçirdim, bu yüzden sakın üzerime gelme!" dedim ve son derece kararlı bir şekilde gözlerine baktım. "Aksi takdirde kızımı da alıp giderim bu evden!" dediğim an belimi kavrayıp beni sert bir hareketle kendisine doğru çekti. "Beni sakın gitmekle tehdit etme!" dedi ve delici bakışları soluğumu kesti. "Kızımı ve karımı bırakır mıyım sanıyorsun?" Tabii ki bırakmazdı. Ben olsam ben de beni bırakmazdım.

Ona ters ters bakıp, "Her yıl temmuzun yedisinde çekilmez bir adam oluyorsun," diye surat astım. "Ertesi gün normale dönüyorsun ama her yıl tam bu günde çok değişiyorsun, Alaz," dedim. "Böyle günlerde üzerine gelmemeye çalışıyorum ama bana sorunun ne olduğunu anlatmıyorsun. Alaz, beni bilirsin. Sabırlı bir mizacım yok. Tepem attı mı insanı çok pis süründürürüm. Ya bana şimdi neyin olduğunu söylersin ya da bu günden sonra bizi zor görürsün." Beş yıldır dikkatimden kaçmayan tek şey, temmuzun yedisinde bir canavara dönüştüğüydü.

Kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ben tehdit etmem, oğlum," dedim. "Yaparım ve beni bilirsin, yaparım dediğim şeyi yapmadığım hiç olmadı," dediğimde dudağının kenarı kıvrıldı. İmalı bir sesle, "İyi bilirim," dedikten sonra elimi tutup beni peşinden koltuğa doğru çekti. Umarım, bu sefer içini kemiren şeyi anlatırdı. Alaz, kolay kolay sorunlarını anlatan biri değildi.

Onun yanına oturup sabırla konuşmasını bekledim. Temmuzun yedisinde bir şeyler yaşamış olmalıydı ki bunun etkisinden kolay kolay çıkamıyordu. Bana anlatmadıkça da bunu atlatacağını sanmıyordum. Sorunun ne olduğunu bilirsem ona yardım edebilirdim. Birkaç dakika sessiz kaldık-

tan sonra, "Temmuzun yedisi," dedi ve başını çevirip bana baktı. "Eğitmenimi öldürdüğüm gün, Sedef," deyince sertçe yutkundum. Kahretsin, değişmesinin sebebi bu muydu? Tabii ki buydu! Alaz'ın en büyük pişmanlığı eğitmeniydi. Daha önce bana biraz bahsettiği için bunu biliyordum fakat o olayın onda bu kadar derin yaralar bıraktığını tahmin etmemiştim. Daha önce bana eğitmenini öldürdükten sonra geceleri uykunun ona haram olduğundan bahsetmişti. Biz tanıştığımızda bile geceleri gördüğü kâbuslar yüzünden uyuyamadığını biliyordum. Sonra aramızdaki ilişki büyümüş ve bana âşık olmuştu. Benimleyken rahat bir uyku çekiyordu ve bunu, itiraf etmişti bana. Hâlâ da öyleydi. Benim yanımdayken uyuyabiliyordu fakat görevdeyken uykusuz kalıyordu. Benim olmadığım hiçbir yerde doğru düzgün bir uyku çekemiyordu. Varlığım, kokum, ona olan yakınlığım bir şekilde kâbuslarını ondan uzaklaştırıyordu.

"İhanet yüzünden onu öldürdüğünü söylemiştin," dedim. "Tam olarak nasıl bir ihanetti?"

Elini cebine attı, aradığını bulamadığı için derin bir nefes alarak önüne döndü. Sigarayı bırakmıştı ama böyle anlarda içmek istediğini biliyordum. "O benim için sadece bir eğitmen değil, baba gibiydi," dediğinde gözlerinde ona yönelik derin bir pişmanlık ve özlem vardı. "Bildiğim her şeyi bana öğreten oydu. Kendi celladını yetiştirdiğinden habersiz, beni eğitiyordu," dedi ve daha fazla devam edemeyip sustu. Hazır olana kadar tek kelime etmeden konuşmasını bekledim. Bu konuşmanın onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Bana karşı çok iyi ve anlayışlıydı," dedi kısık bir sesle. "Beni çaylağı olarak görmezdi çünkü oğlu yerine koymuştu." Kendinden nefret edercesine, "Ama oğlu dediği kişinin ellerinde can verdi!" dedi ve bir şey söylemeden onu dinlemeye

devam ettim. Şu anda ne söylersem söyleyeyim işe yaramayacağını biliyordum.

"Neden Sedef?" deyip bana baktı. "Neden ihanet etti? İstediği her şeye sahipti. Neden daha fazla para için takım arkadaşlarını düşmanlarına sattı? O, benim kendime örnek aldığım biriydi ama o, bana en büyük ihaneti yaşattı. Aklının bile almayacağı bir para karşılığında kendi ekibini tuzağa düşürdü. O ekip lideriydi, ekibinin güvenliği ondan sorulurdu. Fakat o, onları bilerek ölüme götürdü. Ekiptekiler bunu anladığında artık çok geçti çünkü hepsi kurşunlanmıştı. Liderleri, düşmanlarıyla işbirliği yapıp onları ölümün kollarına bırakmıştı. Para karşılığında düşmanlarına olan sadakatini kanıtlamak için kendi ekibini feda etmişti. Kimse bir şey anlamasın diye onu da yaralamışlardı. Böylece herkes onun bir çatışmada ölesiye mücadele ettiğini düşünecekti. Ekibi öldü, o da ağır yaralandı diyeceklerdi. İyileştikten sonra da kaldığı yerden dışarıya haber uçurmaya devam edecekti. Planları bu yöndeydi fakat o gece tüm planlarını altüst eden bir şey oldu," diyerek burukça gülümsedi. "Ekiptekileri öldü diye bırakıp gitmişlerdi lakin içlerinden biri yaşıyordu. Son nefesini vermeden hemen önce amirlerinden birini arayıp olanları anlatmayı başarmıştı. Bu şekilde ölmeden önce ekip liderinden intikamını almıştı diyebiliriz." Para için miydi? Kendi arkadaşlarını para için mi satmıştı? Ve Alaz böyle bir adamın yasını tutuyordu hâlâ, öyle mi? Bana göre iyi ki ölmüştü ama Alaz için öyle değildi işte. Eğitmeni ölümü hak etmişti. Alaz da bunu biliyordu. Zaten onu bu yüzden öldürmüştü ama bu acı çekmesine engel olmuyordu.

"Yaralı olarak tesise geri döndü. Birkaç saat sonra beni çağırdılar," dediğinde dalgın gözlerle ellerine bakmaya başladı. "Önce olanları anlattılar fakat bahsettikleri hainin eğitmenim olduğunu söylemediler. Elime içinde hainin adı yazan

dosyayı ve silahı verdiler. Onun infazını benim yapmamı istiyorlardı," diyerek gözlerime baktı. "Oysaki ben daha önce kimseyi öldürmemiştim," diyerek sustuğunda rengim atmıştı. Küçük bir çocuğu elinde bir dosya ve silahla düşündükçe daha kötü oluyordum. O çocuğun Alaz olması ise ağlama isteğimi körüklüyordu.

"Dosyada onun adını okumam ve elimdeki silaha bakarak sabahlamam işkence gibiydi. Sabaha kadar gözlerimi silahtan ayırmamış ve kara kara düşünüp bir çıkar yol aramıştım. Lakin hiçbir çözüm yolu onu kurtaramazdı çünkü ben yapmazsam başkası yapacaktı. Üstelik eğer emirlere itaat etmezsem ben de kovulacaktım. Daha çocuktum, nereye gidebilirdim ki? Sadece kendimi değil, arkadaşlarımı da düşünmeliydim çünkü benim peşimden onlar da gelirdi. Kimsemiz yoktu ve bizler bu dünyada kendimize bir yer edinmeye çalışıyorduk. Eğitmenim her şekilde ölecekti ama bunu ben yapmazsam her şeyimi kaybedecektim," dediğinde sitem eder gibi bana bakmaya devam etti. Kahverengi gözleri bana birçok şeyi anlatıyordu. "Bana sunulan seçimler her defasında benden çok şey aldı," dediğinde ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Arda'nın onu zorladığı seçimlere de değinmişti. Alaz o kadar çok kan kaybetmişti ki hâlâ nasıl ayakta olabiliyor, bazen aklım almıyordu. Hangimizin yaşadıkları daha ağırdı, artık kestiremiyordum. Fakat yavaş yavaş iyileşiyorduk. Birbirimizin yaralarını sarıyor ve birbirimize merhem oluyorduk.

"Sabah ezanında onu uykusunda öldürdüm," dedi. "O günden beri de uykular bana zehir oldu. Ta ki seni bulana kadar," dediğinde ona gülümsedim. "Senin hatan değildi, bunu biliyorsun," dedim ve ıstırap içinde başını salladı. "Biliyorum ama içimde bir yara işte," dedi. Elvan'ın ağlayan sesi gelince, "Karnı aç," diyerek ayağa kalktı. "Onu saatlerdir emzirmedin. Bazen ciddi anlamda beni deli ediyorsun!" diye kızdı

ve Elvan'ın odasına girdi. Kucağında ciyak ciyak ağlayan bebekle geri geldiğinde tebessüm ettim. Alaz gerçekten kızının üzerine titreyen, çok iyi bir babaydı.

Elvan'ın başı babasının göğsündeydi. Alaz kızımızın sırtını sıvazlarken, "Tamam, güzelim," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Baş belası annen nihayet eve döndü. Şimdi bir anne olduğunu hatırlayıp senin karnını doyuracak," dediğinde sinirle güldüm. Duyan da akşama kadar aç kaldı zannederdi. Oysaki mamasını çantasının içine koymuştum. Anneme mamayı nasıl hazırlayacağını uzun uzun anlattıktan sonra evden ayrılmıştım.

Ayağa kalkıp Elvan'ı Alaz'dan aldım. "Sen babaya bakma, anneciğim," deyip koltuğa oturdum. Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş bebeği dizlerime koydum. "Baban söylemese bile ben iyi bir anne olduğumu biliyorum," dedikten sonra gömleğimin düğmelerini çözdüm. Elvan'ı tekrar kucağıma alıp onu emzirmeye başladığımda nihayet susmuştu.

Bir göğsümdeki sütü tamamen emdiği hâlde doymayıp yine ağlamaya başladı. Diğer göğsümü ona verirken homurdandım. "Dünyayı yese doymuyor bu!" dediğimde karşımdaki koltukta bizi izleyen Alaz güldü. "Senin doğurduğun bir bebekten daha azını bekleyemeyiz."

"Öyle mi, Alaz Bey? Nesi varmış benim doğurduğum bebeğin? Ya da benim neyim varmış?" diyerek ona dik dik bakmaya başladım. "Yemeyelim mi, Alaz? Aç mı kalalım?" dediğimde yüksek sesle gülmeye başladı. "İştahlı olmanız beni mutlu ediyor," dedikten sonra çapkınca bana göz kırptı. "Uyuduysa odamıza gidelim mi?" Bunu söylerken gözleri sürekli bedenimde oyalandığı için güldüm. "Daha yeni uyandı. Bu gece seni yanıma yaklaştırmaz," dedim ve kollarımdaki güzelliği seyre daldım.

Bugün kızımdan ayrı kaldığım için onu çok özlemiştim. Fındık kadar burnunu göğsüme gömmüş, aceleci bir şekilde sütünü içiyordu. Ara ara nefes almak için durup bana bakıyordu. "Ne oldu?" dedim. "Sen de anneyi mi özledin?" Bana olan meraklı bakışları beni güldürürken tekrar yüzünü göğsüme gömüp emmeye başladı.

Nihayet karnı doyunca kucağıma aldığım kızımın sırtını sıvazlayarak gazını çıkardım. Altını değiştirdiğimde küçüğümün keyfine diyecek yoktu. Onu koltuğa yatırıp mıncıklamaya başladım. Göbeğini öptüğümde irkilip gözlerini irice açarak bana baktı. Bu şaşkın hali çok komikti. "Anne Elvan'ın göbeğini öptü," dedim. Bu sefer göbeğini sulu bir şekilde öptüm. Gülmeyi andıran bir ses çıkardığında kıkırdadım. "Hoşuna gitti mi? Peki, bu nasıl?" dedim ve kollarını, bacaklarını, gıdığını öpmeye başladım. Elvan anlaşılmaz sesler çıkarıp ellerini ve ayaklarını çırpıyordu. Onu böyle gördükçe daha çok öptüm. Onunla uzun uzun zaman geçirmeyi seviyordum.

Elvan yorulup uyuyana kadar onunla oynamıştım. En sonunda kucağımda uykuya dalınca başımı kaldırdım ve hiç sesi çıkmayan kocama baktım. Hayranlıkla bana bakarken dudaklarında çok güzel bir gülümseme vardı. "Bu kadar büyüleyici bir anne olacağın aklımın ucundan bile geçmezdi," diyerek bana olan hayranlığını bir kez daha dile getirdi.

Elvan'ı dikkatli bir şekilde benden alarak beşiğe götürdü. Elvan'ı oraya yatırdıktan sonra yanıma geldi ve "Sedef," diyerek uzanıp dudaklarıma tutkulu bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Bana büyük bir aşkla bakıp, "Hayatımda olduğunuz için çok teşekkür ederim," deyince gülümseyip kollarımı boynuna doladım. "Ve hep öyle kalacağız," deyip bu sefer ben onu öpmeye başladım. Kocam ve kızım, sahip olduğum en büyük mutluluktu.

Başarmıştık. Herkese, her şeye ve yaşadığımız onca olumsuzluğa inat biz olmayı başarmıştık. Çoğu zaman bunlar imkânsız gibi görünmüştü ama biz o, imkânsız kavramını yıkarak başarmıştık. En önemlisi de bize inat biz olmayı başarmıştık çünkü bu ilişkideki en büyük engel Alaz ve bendim. Biz asla sıradan bir çift olmamıştık ki. Birbirimizi kanatarak, döktüğümüz o kanların içinde sevmeyi öğrenmiştik. Ne Alaz sevdiğine kıyamayan o erkeklerden olabildi ne de ben, gıpta edilen o kadınlardan biri olmuştum. Aksine Alaz çok kanatmıştı beni. Özellikle eğitimlerde kırılmadık kemiğimi bırakmazdı, vicdansız. Fakat o zalimse ben de onun kanını akıtacak kadar gaddar olmuştum. Sürekli savaş halinde olduğumuz için her iki cephede de ağır kayıplar verilmişti. İşte biz birbirimize açtığımız o savaşın içinde sevmeyi öğrenmiştik.

Bizimkisi deli dolu, çılgın, çocuk ruhlu bir kadın ile kontrolcü bir adamın çetrefilli öyküsüydü. Kendi yaralarını sarmaya alışkın olan yaralasar bir kadın ve onun yaralarını sarmaya gönüllü olan bir adamın öyküsüydü. Bu bizim alışagelmişin dışındaki masalımızdı.

Ve şimdi masalın, "Sonsuza dek mutlu yaşamışlar," diye biten sonu bizim başlangıcımızdı. Çünkü bizim onunla olan masalımız asıl şimdi başlıyordu.

Nereden nereye gelmiştik, değil mi? Geçmiş hâlâ arada bir aklıma gelirdi ve çoğu zaman gülümsetirdi beni.

"Kalk ve devam et!"

"Yaralasar, efendim."

" 'Yarasalar' demek istedin sanırım?"

"Hayır, yaralasar, efendim."

"Açıkla?"

"Kolumu kestin, vicdansızın oğlu! Yaraladın bari sar! Yarala-sar!"

TEŞEKKÜR

İki yıl önce Yaralasar kitabına başlarken birlikte uzun bir maceraya atılacağımızı bilmiyordum. Başlarda sadece Sedef vardı fakat şimdi hep birlikte kocaman bir aile olduk. Sizinle birlikte yola çıktığımız bir öykünün sonuna geldik. Veda etmenin burukluğu var içimde. Teşekkürler, daima yanımda olduğunuz için.

En büyük teşekkürüm kız kardeşim Meryem Yılmaz'a. Yazmaya başladığım ilk günden beri beni destekleyip daima yanımda oldu ve kendime olan güvenimi her kaybettiğimde devam etmem için beni teşvik etti. Bana sadece bir kardeş değil, aynı zamanda en yakın arkadaş oldu.

Bana inanan, çok uzakta olmasına rağmen yanımda olduğunu hissettiren biricik arkadaşım Damla Kayhan'ı nasıl unutabilirim ki? Bu hayatta en büyük hazine, güzel dostlar biriktirmektir. Teşekkür ederim Damla, daima yanımda olduğun için.

Yazdığımı sonradan öğrenmesine rağmen beni destekleyen; bana sadece bir ağabey değil, aynı zamanda bir baba

olan, yaptığı esprilerle beni sürekli güldüren, bir telefon uzağındayım diyen ve baba şefkatini hissettiren ağabeyim Cebrail Yılmaz'a teşekkür ederim. Sen hep bir ağabeyden daha fazlası oldun.

Yazdıklarımızı sayfalarla buluşturan Ephesus Yayınları ekibine teşekkürler. Bu kısacık sürede samimiyetini ve desteğini esirgemeyen Genel Yayın Yönetmeni Mustafa Güneş'e teşekkür ederim. Tüm bu süreci bizim için takip eden Emre Özcan'a da teşekkür etmek istiyorum. Bazen onu çok yorsak da hepimizle tek tek ilgilenip bizlere karşı hep fazlasıyla anlayışlı oldu.

İlk günden beri benim için bir editörden çok bir öğretmen gibi olan Nurdan Başalan'a teşekkür ederim. Çoğu zaman onu çıldırtmış olsam da bana karşı her zaman fazlasıyla içten oldu. Bilmediğim her şeyi bana öğretmek için elinden geleni yapıp, "Daha iyi olacak," diyerek beni hep teşvik edişini unutamam.

Ve Yaralasar ile birlikte hayatıma giren Rana, Berivan, Eylül ve Hanım'a da teşekkür ederim. Tabii, Elif'i de unutmamak gerek. Çoğu zaman bana sinir krizleri geçirtmiş olsanız da iyi ki varsınız.

Son olarak şu anda ismini tek tek sayamadığım ama desteklerini her daim hissettiğim tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Yaralasar serisi sizinle birlikte güzelleşti, her biriniz tıpkı bir kelebek gibi gökkuşağından bir rengi hayatıma taşıdınız. Sizinle birlikte başladığımız bir maceranın sonuna gelmiş bulunuyoruz. Her şey sizinle birlikte güzeldi. Teşekkür ederim yanımda olduğunuz için.

Yeni bir macerada buluşmak dileğiyle...